

FLIGHT OF THE PHOENIX
PUBLISHING

STYLING: JESSICA B. BROWN
HAIR: JESSICA B. BROWN
MAKEUP: JESSICA B. BROWN

Unleashed

ปาล์ม

1 ๓ ๕ ๗ ๙ : ๑ ๒ ๓ ๕ ๗ ๙ 10

**เมื่อทุกคนเริ่มเคลื่อนที่ขึ้นไปหมดแล้ว รพินทร์
หันมาทางแน้วนทองอีกครั้ง สันผัสได้ในทัน
ที่ว่า หล่อนใช้สายตานองเขาอย่างเจดนาจะ
แสวงหาอะไรบางอย่างอย่าง–อย่างแท้จริง ไม่มีการเปลี่ยน
ที่หมายเลย นอกจากจ้องประสานลึกเข้าไปในดวงตาของเขา
นับตั้งแต่ได้ขึ้นมาถึงชานพักบริเวณนี้แล้ว**

“ด้วยเกียรติยศของคนชื่อรพินทร์ ขอสาบานว่าผมไม่ได้
แก้งพวกคุณเลย และก็เห็นๆ อยู่แล้วว่า เมื่อพวกคุณลำบาก
ทุกข์ยาก ผมก็ลำบากด้วย ไม่ใช่ว่าจะสบายไปกว่า”

เขาเอ่ยขึ้นเบาๆ อย่างอ่านความคิดของหล่อนออก โอบ
แขนประคองไหล่ไว้ ตบเบาๆ อย่างปลุกปลอบใจเยี่ยงมิตรสนิท
ริมฝีปากรูปงามแต่แห้งผากนั้น ฝืนยิ้ม

“คุณไม่เคยรู้ภูมิประเทศ หรือว่าผ่านเส้นทางของเขาลูก
นี้มาก่อนเลย?”

หล่อนเน้นคำถาม

“สาบานว่าไม่เคย ผมเคยผ่าน ‘นรกดำ’ จริง แต่มันไม่
ใช้เส้นทางนี้ ไ้ครั้นจะนำออกในทิศทางที่เคยเดินมาก่อนแล้ว
มันก็ผิดเส้นทางซ้บอกในแผนที่ของพวกคุณ ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้น
พวกคุณก็จะรู้ และทักท้วงหรือยับยั้งทันที เส้นแฉัดๆ เส้นลองๆ
และทิศทางชี้หน้าของแผนที่ทางอากาศของพวกคุณมันบังคับอยู่
แล้ว และผมก็ได้พยายามแสวงหาทางที่คิดว่ามันควรจะไปได้ง่าย
สะดวก อันตรายน้อยที่สุดอยู่แล้ว”

“เอาละ ฉันพยายามจะเชื่อคุณ เพราะอย่างน้อยตลอด
เส้นทางมานี้ คุณก็ได้แสดงถึงแก่นแท้จริงใจ รวมทั้งเกียรติยศที่
คุณเอ่ยอ้างถึงนั้นให้ฉันได้เห็นแล้ว แต่คุณรู้ใช่ไหมว่า การเดิน
ทางครั้งนี้ เราจะย่อยยับล้มตายกันทั้งหมด อาจไม่จำเป็นต้อง
พร้อมๆ กันหรอก แต่จะค่อยๆ ตายไปที่ละคน”

“คนที่จะค่อยๆ ตายไปที่ละคน อาจมีผมเป็นคนแรกก็
ได้ เพราะบอกแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น ผมพร้อมที่จะตายก่อนพวก
คุณทุกคน...”

แล้วก็เหวี่ยงตัวตลอดทั้งร่างกาย อย่างยืนปักหลักหนึ่งเป็น
สง่าของแม่ผมทอง

“ผมยินดีที่วันนี้คุณกลับคืนมาเป็นคนแข็งแรงทั้งร่างกาย
และจิตใจตามเดิม”

หล่อนสั่นศีรษะ

“จิตใจฉันนั้นมั่นคงและแข็งแรงเสมอ แต่สังขารบางขณะ

ก็ไม่อำนวยการให้เหมือนกัน ขอบอกตามตรง วันนี้ภาวะทางร่างกายของฉันไม่แข็งแรงเลย นอนซมหนักอยู่เมื่อคืนที่แล้วนี่เอง เพียงแค่รุ่งขึ้น มันจะแข็งแรงเหมือนเดิมได้ยังไง แต่ฉันฝืนใจแข็งใจที่จะต้องเดินหน้าตามคำสั่งของคุณเท่านั้น เมื่อคืนนี้คุณอ่อนโยนและอ่อนหวานมาก สำหรับคำร่ายกรองที่คุณกล่าวให้ฉันฟัง มันทำให้ฉันบังเกิดกำลังใจ และมองเห็นธาตุแท้อันซ่อนเร้นของคุณ คุณมีจิตวิทยาที่จะปลอบโยนและหลอกล่อได้ดีมาก”

“เมื่อยามคุณไม่สบาย ใช้ ผมปลอบโยนคุณ แต่ผมไม่ได้หลอกล่ออะไร”

“แน่ใจหรือว่าไม่ได้ ‘หลอก’ และ ‘ล่อ’”

“แน่ใจ”

“ร่ายกรองบทหลังที่คุณท่องให้ฉันฟังข้อความว่ายังไงนะ”

รพินทร์อึ้ง ตาสีฟ้าจับนิ่งอยู่ที่เขา

“ผมลืมไปแล้ว”

“แต่ฉันไม่มีวันลืม จำติดหูอยู่จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ และคิดว่าอาจตลอดไป จะให้ทบทวนไหม?”

“เพื่อ...อะไรกัน?”

“เพื่อยืนยันให้เห็นว่าคุณหลอกฉันนะซิ”

“ผมนึกไม่ออกจริงๆมันเป็นอะไรนะบทร่ายกรองงั้นหรือ”

“ฉันไม่แน่ใจว่ามันเป็นบทกวี บทลำนำน่า หรือบทเพลงอะไรสักอย่างหนึ่ง สัมผัสของมันไม่เข้าหลักเกณฑ์อะไรนักหรอก แต่มันก็ทำให้ผู้ได้ยินละเมอฝันไปได้เหมือนกัน”

“เอาละ คุณป็นขึ้นไปได้แล้ว ผมจะคุมหลังไปใกล้ๆ แล้วก็ลองทบทวนให้ผมฟังอีกครั้ง ถ้าคุณว่าคุณจำได้”

รพินทร์ ไพรวลัยกล่าวจบ ก็ก้มตัวลงประสานมือเข้าหากันเป็นบันไดให้สำหรับหล่อน คริสเกาะไหล่เอาไว้ เท้าข้างหนึ่งเหยียบลงไปยังฝ่ามือที่ประสานรองรับของเขา พอหล่อนเหยียบได้ถนัด เขาก็จัดผลักดันขึ้น ร่างของแม่นักเคมีฟิสิกส์สาวประจำคณะ สปริงขึ้นไปอยู่บนโซดหินสูงเหนือศีรษะของเขาทันที และตัวเขาเองก็เหนียวแน่นที่ไหล่ออกมา ออกกำลังขอร้งกายตามขึ้นไป...

หล่อนได้นำไปเบื้องหน้า โดยแสวงหาเส้นทางที่จะเกาะโหนเหนียวร้งกาย พาตัวขึ้นไปได้อย่างคนที่ฉลาดต่อการปีนป่ายซ้ำ ๆ ะมัดระวังและมั่นคงในทุกอิริยาบถของการเคลื่อนไหว รพินทร์ไต่ตามหลังไปในระยะที่พอจะพูดกันได้ยินเบา ๆ

คำถามของเขาถูกปล่อยทิ้งค้าง เพราะคริสคืบหน้าโดยไม่เอื่อยอะไรอีก เหมือนจะไม่สนใจกับคำพูดที่ชะงักค้างกันไว้ โดยยุติลงเพียงแค่นั้น

สูงขึ้นไปตามแนวผาอันตรายนั้น พรรคพวกกำลังกระดืบ ๆ กันขึ้นไปอย่างเข้มข้น เห็นเรียงรายเป็นจุด ๆ หมู่ ๆ โดยบุญคำซึ่งเป็นผู้นำขบวนอยู่เบื้องบน นำเสียงออกไปทางซ้ายมือมากที่สุดตามคำสั่งของเขา เพื่อหลบรัศมีไอร้อนที่ระบายขึ้นมาจากปากปล่องเหว แถบขวามือของภูเขาสูงนี้

การคืบหน้าขึ้นสูงแต่ละช่วง เต็มไปด้วยความแสนเข็ญของมนุษย์ที่มีเพียงสองมือสองเท้า และธรรมชาติสร้างร่างกายมาให้อ่อนแออบอบบางกว่าสัตว์แทบทุกประเภท ถ้าแม้จะไม่เคย

เชื่อหรือสำนึกมาก่อน ตามที่มัคคุเทศก์นำทางได้เคยบอกเตือนไว้ก่อนออกเดินทางว่า หนทางมันเต็มไปด้วยความทุรกันดาร ยากแค้นลำเค็ญเพียงไร มาบัดนี้ อเมริกันชุดนี้ก็ยอมตระหนักรู้ ชึมซาบแก่ใจดีแล้วว่า **สิ่งที่กำลังเผชิญอยู่นี้มันจริงเสียยิ่งกว่าจริงอีก เว้นไว้แต่ว่า จะไม่มีใครเอ่ยปากออกมาเท่านั้น และในใจของแต่ละคนก็คงจะต้องนึกสาปแช่ง ‘หน่วยเหนือ’ ของตน ที่กำหนดแผนคัดเลือกตัวให้ต้องมาเสี่ยงอันตราย ลำบากยากแค้นกันจนสุดชีวิตเช่นนี้**

แม้จะเก่งกาจสามารถในการเดินป่าได้เขาเพียงไรก็ตาม คริสติน่ายามนี้ก็อยู่ในสภาพเต็มกลืน ไหนจะสภาพร้อนอบอ้าวของอากาศที่แวดล้อมรอบตัว ไหนจะความสูงชันและเหลี่ยมมุมแห่งหินที่ป็นปายเหนียวรังกายขึ้นไปอันแสนจะหมิ่นเหม่ สองหรือสามครั้ง หล่อนเกาะง่าหินบางตอน ชบหน้าหอบหายใจแรงๆ อยู่กับท่อนแขน ซึ่งพรานใหญ่ก็ต้องหยุดลงด้วยในตำแหน่งต่ำกว่า ระว่างคุมเชิง คอยสักรับ หากว่าหล่อนจะหมดกำลังข้อปล่อยมือร่วงครูด หรือผะหลังลงมา แล้วก็นึกนิยมอยู่ในใจว่า คริส ‘แข็ง’ จริงๆ

วันนี้หล่อนไม่ยอมพลั้งพลาดแม้แต่ครั้งเดียว อย่างมากที่สุด ถ้าเหนื่อยหนักก็จะเกาะตัวหยุดนิ่งพักเท่านั้น

ตรงข้ามกับอีก 4 คนคือสแตนลีย์อันเป็นหัวหน้าคณะ นายคิธ เชิดวุธ และเบล ซึ่งทุลักทุเลชวนเซตะกายพลาดเกือบจะเกิดอุบัติเหตุกันอยู่บ่อยๆ แทบทุกคน ดีแต่เกาะหมูกันไป และถ้าคนหนึ่งพลาด อีกสองสามคนใกล้เคียงก็ยังช่วยจุด

ช่วยดึงคว่ำตัวกันไว้ได้ทัน และยังสูงขึ้นไปเท่าใด หนทางก็ยังลำบากเพิ่มขึ้นเพียงนั้น

เกิด เส่ และจันรู้หน้าที่ดี บัดนี้ ทั้งสามพรานของเขา ถอนกำลังจากการเป็นพี่เลี้ยงของพวกลูกหาบได้เข้ามาคอยดูแลช่วยเหลือคนทั้งสี่เหล่านั้นอย่างใกล้ชิด โดยที่รพินทร์ไม่จำเป็นจะต้องออกคำสั่ง ตะเกียกตะกายชมซานกันขึ้นไปด้วยความมานะพยายามขีดสุด

รพินทร์นั้น เมื่อเลือบขึ้นไปเห็นคนของเขาเข้ามาช่วย ประกบตัวฝ่ายนายจ้างชุดที่ล่องหน้าขึ้นไปก่อนแล้วก็เบาใจขึ้น บัดนี้ หน้าที่คอยดูแลของเขา จึงมุ่งอยู่แต่เฉพาะคริสติน่าเท่านั้น

“ช้าๆ คริส ถ้าเหนื่อยหยุดก่อน ไม่จำเป็นจะต้องเร่งร้อน”

เขาคอยเตือนอยู่ตลอดเวลา

ขณะนั้นทั้งสองขึ้นมายืนเกาะหน่อหินที่โผล่เหมือนตอไม้ ยังบริเวณพื้นตัดชันตอนหนึ่ง ที่เหยียบย่ำนั้นก็อาศัยจากแก่งแ่งแคบๆ เพียงแค่อำเท้าเหยียบยันพยุงตัวไว้ได้เท่านั้น ระดับยีนของเขาต่ำกว่าหล่อนเล็กน้อย

หล่อนเกลือกใบหน้าเซ็ดเหงื่อกับแขนเสื้อ เหงื่อเหล่านั้น เกาะพราวอยู่แม้กระทั่งบนแผงขนตาอง มองดูเหมือนน้ำตาแล้วหันมาเลือบดูเขา

“สมัยที่คุณนำพวกนายจ้างคณะก่อนเดินทางมา”

คริสพูดแหบพร่า

“หนทางลำบากเท่านี้ได้ไหม?”

“ยี่สิบเท่า ลำบากยิ่งกว่านี้”

“คุณคงไม่ปดฉัน เพื่อจะปลุกปลอบให้กำลังใจนะ?”

“ผมพูดความจริง คริส”

“ทุกคนรอดปลอดภัยไปได้ โดยไม่มีใครถึงแก่ชีวิตเลย?”

“เฉพาะนายจ้างทุกคนปลอดภัยหมด ยกเว้นลูกหาบบางคนที่เคราะห์ร้ายจริงๆ เท่านั้น แต่นั่นก็หมายถึงก่อนจะเหยียบเข้าเขตนรกดำ แต่เมื่อเข้าเขตนรกดำแล้ว ไม่มีใครตายแม้แต่คนเดียว ทั้งๆ ที่น่าจะถึงแก่ชีวิตกันไปบ้างในเส้นทางมหาโหดนี้”

“คำพูดของคุณ ทำให้ฉันมีกำลังใจขึ้นมากเหลือเกิน ทั้งๆ ที่ขณะนี้ ความหวังที่จะผ่านเขานรกลูกนี้ แทบจะไม่เหลืออยู่อีกแล้ว...ถามจริงๆ เกอะ ตัวคุณไม่เหนื่อยบ้างเลยหรือ?”

รพินทร์ยิ้ม ทำให้ใบหน้าที่แลดูกระด้างเหมือนหินที่รอบกายอยู่ในขณะนี้อ่อนโยนลง

“ผมก็มนุษย์ปุถุชน ร่างกายไม่ได้สร้างด้วยเหล็กเพชรที่ไหน อาจได้เปรียบพวกคุณบ้างก็ตรงที่ความเคยชินจะต้องเผชิญกับภูมิประเทศกันดารแบบนี้อยู่บ่อยๆ เท่านั้น ผมมีอาชีพ พวกคุณมีสมัครเล่น แม้วก่อนจะออกเดินทางมาในครั้งนี้แต่ละคนจะผ่านการฝึกซ้อมมาสักขนาดไหน มันก็คงไม่เท่าคนที่มิชีวิตประจำวันอยู่กับสิ่งเหล่านี้หรอก คุณต้องยอมรับความจริงในข้อนี้ และอย่าไปคิดท้อแท้ หรือเข้าใจว่าตัวเองอ่อนแอ”

คริสพยักหน้ารับ แล้วแหงนมองไปยังพรรคพวกทุกคนที่เคลื่อนขึ้นไปอย่างป้อแป้อัดโรยเต็มที่สังเกตได้ชัด

“ทำไมพวกนั้นถึงเจ็บกันไปหมด”

หล่อนพูดเหมือนรำพึง

“ความเหนื่อย ทำให้คนเราพูดไม่ออก และไม่อยากจะพูดอะไรกับใครทั้งนั้น เคอร์เนล คีร์ซีไว้อย่าง และมักชอบสบถอยู่เสมอ แต่เดี๋ยวนี้เขาก็ไว้อย่างไม่ไหว คอไม่มีเสียง ผมรู้ว่าเขากำลังอยากจะด่าผม แต่เขาก็ด่าไม่ออกเพราะหัดขึ้นคอ”

แล้วพรานใหญ่ก็หัวเราะออกมาเบาๆ

“รู้สึกว่าคุณมีความสุขและสบายมากนะ ที่เห็นพวกเราเหนื่อยยากลำบากกันชนิดเลือดตาแทบกระเด็น”

“อย่ามองผมในแง่ร้ายไปนักเลย คริส ผมสมเพชพวกคุณทุกคนที่ถูกเลือกให้มาทำงานชิ้นนี้ ‘หน่วยเหนือ’ เขาจะไม่มีวันมารู้ได้เลยว่า พวกคุณเหนื่อยยากกันเพียงไร เพราะเขามีแต่คำสั่งไม่ได้มาร่วมปฏิบัติด้วย”

“ฉันจะเคลื่อนต่อละ...แต่ฉันไม่มีที่จะให้เหยียบไปได้เลย แ่งหินก้อนนั้นอยู่ห่างเกินกว่าที่ขาฉันจะก้าวถึง ส่วนจะปีนขึ้นไปทางด้านบนนั้นก็ปีนไม่ไหวหรอก เพราะมันไม่มีอะไรเกาะยึดและเป็นหินเรียบตัดชันมาก”

หล่อนรวบรวมกำลังอีกครั้ง ผงกศีรษะขึ้น หาทาจะเคลื่อนต่อ

“โอเค ก้าวเท้าซ้ายของคุณเหยียบบนไหล่ของผมไว้ แล้วเปลี่ยนน้ำหนักตัวไปยังโขดหินซีกซ้ายมือนั้น”

เขาบอก หล่อนเหลียวมองหน้าอย่างลังเล

“คุณแน่ใจหรือ เท่าที่ฉันรู้ ผู้ชายไทยเขาถือ...”

“ไม่เป็นไรหรอก ถ้าจำเป็น ไม่มีอะไรที่จะต้องถือในภาวะเช่นนี้”

และตัวภิกษุที่วสันต์ไม่เชื่อมาก่อน คริสติน่าหันมา

พนมมือทั้งสองไหว้ขออภัยเขาตามประเพณีไทย จากนั้นก็วางฝ่าเท้าลงบนไหล่อันแกร่งเกร็งแต่แข็งแรงของเขา และอาศัยเหยียบผ่านอย่างคนเป็น คือไม่ขย่ม หรือทิ้งน้ำหนักลงมาทั้งหมด เพียงแค่ใช้เป็นที่ยืนที่ทรงตัวอย่างรวดเร็วเท่านั้น แล้วก็เกะหिनเปลี่ยนตัวเองไปยืนอยู่บนชานชั้นพัก ซึ่งห่างออกไปได้สำเร็จ ไม่มีคำพูดใดๆ จากหล่อนอีก นอกจากสายตาที่แสดงความขอบคุณอย่างสูง

เมื่อรพินทร์ร่างกายขึ้นไปยืนอยู่เคียงข้าง เขาแต่ละหลัง
พยักหน้าเป็นสัญญาณให้เคลื่อนต่อด้วยสัมผัสอันเต็มไปด้วยความอ่อนโยนปรานี

คริสติน่า ปีนป่ายต่อไป เส้นทางในระยะนี้เริ่มได้สะดวกขึ้นแล้วเมื่อผ่านพ้นจุดสำคัญมาได้ แม้จะทิ้งระยะห่างไกลกันในครั้งแรก แต่บัดนี้หล่อนก็ไล่หลังพวกนั้น กระชั้นชิดเข้าไปทุกที จอมพรวนปล่อยให้หล่อนล่วงหน้าขึ้นไปก่อนเมื่อเห็นว่าหนทางปลอดภัยพอสมควรแล้ว เขาใช้กล้องส่องทางไกลสำรวจเส้นทางที่บุญคำกำลังนำขึ้นไปอีกครั้ง แล้วปลดวิทย์จากเข็มขัดขึ้นมา

“รพินทร์เรียกทุกคน!... ขณะนี้เราผ่านบริเวณอันตรายขึ้นมาจนเกือบถึงที่หมายแล้ว อีกประมาณไม่เกินครึ่งชั่วโมงถึงสี่สิบห้า นาที เราจะขึ้นถึงส่วนหัวปีกของเทือกเขารูปนกอินทรีนี้ และที่นั่นเราจะหาที่พักก่อน ใครมีปัญหาอะไรบอกให้ทราบด้วย”

ฝ่ายนายจ้างทุกคน ยกเว้นคริส พวกนี้เหลียวกลับลงมา

ดูเขา ซึ่งวิ่งท้ายลิบๆ ต่ำลงไป เสียงอุบอับของเบลดังลอดออกมาจากเครื่องรับของเขา เหมือนจะปรารภกับคิธ ซึ่งอยู่ใกล้หล่อนที่สุดว่า

“ฟัง...ฟังไกด์นำเที่ยวรกรเขาบรรยายซิ ประทับใจนัก ทัศนजरเหลือเกิน แต่ขอโทษที นักทัศนजरแทบจะหัวใจวายอยู่แล้ว”

เสียงรพินทร์หัวเราะออกมาเบาๆ เขาเรียกสอบถามเป็นรายตัว คิธ เชิดวุธ และสแตนลีย์ ตอบรับมาเป็นลำดับ ทุกคนบอกว่าเรียบร้อยดี แม้ว่าจะเหนื่อยแทบขาดใจ และเสื้อผ้าถูกหินเกี่ยวครูด ฉีกขาดรุ่งริ่งกันถ้วนหน้า ถลอกปอกเป็ง มือเท้าพอง และอย่างน้อยก็ฟกช้ำดำเขียว ได้เลือดซิบๆ ทุกคน แม้กระทั่งพวกลูกหาบ

รพินทร์บอกให้ทราบว่าจะตามขึ้นมาเดี๋ยวนี้ ทุกคนเห็นเขาไต่ขึ้นมาด้วยอาการปกติ แล้วชั่วไม่นานก็ขึ้นมาถึง มองผาดๆ ว่าเขาก็ป็นป่ายในลักษณะเดียวกับทุกคนนั่นแหละ แต่เหตุใดมันจึงขึ้นมาถึงบริเวณนั้นได้รวดเร็วทันใจก็ไม่ทราบ ระหว่างที่พักรอคอยกันอยู่ก่อนจะปีนชะง่อนสุดท้ายอีกชะง่อน เดียวก็จะถึงที่หมายนั้น หัวหน้าคณะลองจับเวลาดูโดยไม่ตั้งใจ ก็พบว่า จอมพรานใช้เวลาเพียง 6 นาทีเศษเท่านั้น ในระยะประมาณเกือบ 100 เมตรที่ต่ำลงไปในแนวลาดชันเกือบ 90 องศา นั้น ดูเป็นสิ่งที่ลึกลับไม่น่าเชื่อ

“นายห้างอย่าสงสัยอะไรเลย...”

จันผู้นั่งเหยียดขาอยู่ใกล้ๆ ตอบง่ายๆ เมื่อถูกหัวหน้าคณะค้นหาจะเกิดนิวเคลียร์เอ่ยถามเป็นข้อประหลาดใจขึ้น

“เดินป่า หรือปีนเขา นายรพินทร์แกไม่ได้เดินหรือปีนมา
ธรรมดาอย่างพวกเราหรอก แกใช้เวทมนตร์คาถา ตัดเส้นทาง
เอา มันช่วยให้ย่นระยะทางได้ ถ้าไม่ห่วยพวกนายห้างละก็ ป่าน
นี้แกขึ้นถึงยอดเขาไปนานแล้ว”

“หา! ว่ายังไงนะ คาถาย่นระยะทาง!...”

อิสซาเบลได้ยีนเข้าก็ร้องลั่นออกมา หน้าตึง

“ย่นระยะทางยังไง ก็ฉันเห็นนายของจันป็นขึ้นมาบนเส้น
ทางเดียวกับเราและอย่างเดียวกับเรานี้แหละ เพียงแต่ว่าเขา
ไม่ได้เสียเวลาหยุดพัก และปีนได้เร็วกว่าพวกเราเท่านั้น ก็เห็น
กันหมด ๆ กับตาอยู่แค่นี้”

“แหม่มเบล กะพวกนายห้างทั้งหลายไม่เข้าใจหรอก เพราะ
เป็นพวกฟาร์้ง ไม่รู้เรื่องแบบนี้”

จันบอกหน้าตาเฉย

“ของพรรคนี้มันมองไม่เห็นด้วยตาเปล่าแต่แหม่มไม่เห็น
หรอก พวกเราว่าจะตะกายกันขึ้นมาถึงบนนี้ได้ใช้เวลาตั้งนาน
สองนานร่วมครึ่งชั่วโมงได้มั้ง นายรพินทร์แกก้าวพรวด ๆ ขึ้นมา
แค่ไม่กี่อึดใจเท่านั้นก็ทันเราแล้ว มองดูก็เหมือนปีนขึ้นมาธรรมดา
แต่มันเร็วแปลกไปกว่าคนทั่ว ๆ ไปนั่นแหละ แกใช้วิชาตัดทาง
ย่นทางเอา แบบเดียวกับพระธุดงค์เวลาเดินตัดป่าตัดเขานะ”

“สติวปิด ดิส แมน!”

เบลอุทานเสียงสูง มองหน้าพรรคพวกทุกคนอย่างไม่อาจ
เข้าใจได้

เชิดวุธนั้น พอได้ยีนจันพูด เขาก็เฉลียวคิดอะไรวูบขึ้น
มาทันที เพราะพอจะเข้าใจ และเคยได้ยีนได้ฟังในเรื่องทำนอง

นี้มาก่อนบ้างแล้ว แต่ก็ไม่ได้ปริปากอธิบายหรือพูดอะไรออกไป เพราะความเหนื่อยทำให้ไม่อยากพูด และคนอื่นๆ ก็ไม่ได้มา คอยฟังจับสังเกตให้ความสนใจอะไรทั้งสิ้น

ทั้งหมดพากันนั่งพักในอาการนิ่งซึ้ง จนกระทั่งรพินทร์ เหนียวกายขึ้นมาถึง

ที่นี่ พวกลูกหาบทั้งหมดแม้กระทั่งบุญคำ ซึ่งเป็นนำ มาโดยตลอด ก็นั่งพักรอคอยกันพร้อมหน้า ไม่มีใครแยกย้าย ไปอยู่ที่ใดห่างไกลออกไป เพราะมันเป็นช่วงสุดท้ายของที่หมาย อันจะมีกำหนดปีนขึ้น ลักษณะของมันเป็นชะเง้อมผาสูงจาก พื้นกว้างที่ทุกคนมานั่งพักรอคอยเขาอยู่ประมาณ 15 เมตรชะงอก ล้าออกมา ไม่สามารถจะมองเห็นภูมิประเทศด้านบนได้เพราะ เหลี่ยมมุมบังตา และนั่นคือตำแหน่งหัวปีกด้านซ้ายของภูเขานกอินทรีที่มองเห็นขณะอยู่ต่ำลงไปยังเชิงเขาด้านล่าง แต่เมื่อ เข้ามาอยู่ภายใต้เงื่อมเงาปีกของมันแล้วเช่นนี้ มองไม่เห็นเป็น ภาพอะไรเลย นอกจากหินมหึมาทั้งลูก

ทั้งคณะ เข้าไปนั่งบ้างนอนบ้างอยู่ภายใต้เงาบังแดดและ มองจับมาที่พรวนใหญ่เป็นตาเดียว ขณะที่เขาได้แก่งหินขึ้นมาได้ พร้อมทั้งเดินเข้ามาหา ถอดหมวกออกตบกับขากางเกงระบาย ความร้อนจากศีรษะ

“ถ้าฉันจำไม่ผิด ตาเฒ่าบุญคำเคยบอกไว้ว่า หากนาย ของแกยืมร่าแบบนี้เมื่อไหร่ละก็ ให้ระวังตัวกันไว้ล่วงหน้าได้ เลย ว่าเหตุการณ์มันจะเลวร้ายที่สุด...และคุณนั้น นายคนนั้นยืม แฉ่งเข้ามาแล้ว”

อิสซาเบลกล่าวขึ้นด้วยเสียงเพรียก ๆ กับทุกคนในคณะ
และก็จริงดังที่แม่ผมแดงว่า ก่อนไต่เขาอินทรีขึ้นมาใน
เช้าวันนี้ รพินทร์ ไพรวลัย ดูท่าจะอารมณ์ดีผิดไปกว่าทุก
ครั้ง ยิ้มแย้มแจ่มใส และสุภาพอ่อนโยนกับนายจ้างทุกคน

คนถูกนิินทาไม่ได้ยิน พอเดินเข้ามาถึงก็หย่อนกายลง
นั่งเบื่องหน้าของทุกคน มองสำรวจเหมือนจะนับจำนวนดูว่า
อยู่กันครบหน้าหรือไม่ พอเห็นว่าครบกันดีแล้วรวมทั้งลูกหาบ
และสัมภาระทุกชิ้น เขาก็เอนหลังพิงหินก้อนหนึ่งอย่างต้องการ
พักเช่นกัน พลาเง๋ยขึ้นปนยิ้ม

“หนักหน่อยนะครับ แต่ไม่เกินความสามารถของพวกเรา
ทุกคน เอาละ เราจะปักกำลังแขนขาให้เราหายเหนื่อยดีที่สุดเสีย
ก่อน แล้วก็จะไต่ชะง่อนเหนือศีรษะเราขึ้นไป นั่นคือจุดหมาย
ที่เราต้องการเท่าที่ปากบันตะเกียกตะกายกันขึ้นมา นี่ ทนแข็งใจ
อีกนิดเดียวเท่านั้นสำหรับช่วงนี้”

“ดูคุณมีความสุขสดชื่นดีเหลือเกินนะวันนี้”

เบลตึงเหน็บ

“สุข-สดชื่น?”

เขาเลิกคว

“ก็เห็นยี่มระรึ่นอยู่ตลอดเวลา ผิดจากทุกวันนี้ไป”

“เบล คุณเคยได้ยื่นข้อความอย่างนี้มาก่อนบ้างไหม มันก็มาจากสุภาษิต หรือปรัชญาเตือนใจ มีรากฐานมาจากภาษาอังกฤษดั้งเดิมของคุณนั่นแหละ ถ้าคุณเคยเรียนผ่านวรรณคดี

อังกฤษมาบ้าง ไม่ใช่รู้จักแต่ภาษาอเมริกันหยาบ ๆ ลวก ๆ อย่างเดียว”

“ข้อความยังงี้?”

เสียงเบลห้วน

“เป็นการง่ายยืมได้ไม่ต้องผิด

เมื่อชีพขึ้นเหมือนบรรเลงเพลงสวรรค์...

“แล้วยังงี้?”

“แต่คนที่ควรขมนิยมนกัน

ต้องใจมันยืมได้เมื่อภัยมา!”

นายจ้างอเมริกันทุกคนเงยบกริบไปชั่วขณะ

หมอบเบลยืมแค่น ๆ ยักไหล่

“ฉันเรียนวิทยาศาสตร์การแพทย์ และพวกเราที่นั่งอยู่ที่นี้ก็ล้วนเรียนวิทยาศาสตร์ในสาขาแขนงต่าง ๆ ทั้งสิ้นเคมี ฟิสิกส์ การบิน การทหาร พลังงานปรมาณู ไม่มีใครเรียนทางวรรณคดีสักคน แต่ก็ไม่ว่าจะนักหรรอกที่มีโอกาสมาได้ยินจากพรานป่าคนนำทาง...ก็แปลว่ามีภัยที่ไร คุณยืมทุกที?”

“มีประโยชน์อะไรที่จะร้องไห้ หรือว่าส่อความเศร้าสลด วิปโยคยามเมื่อกำลังเผชิญหน้ากับวิกฤตกาลทุกข์ยาก เมื่อชีวิตกำลังเพียบพร้อมไปด้วยความสุข คุณยืม คุณหัวเราะะ มันก็เป็นเรื่องธรรมดา ปราชญ์ไม่ยกย่องหรรอก แต่ถ้าคุณยืมหรือหัวเราะได้ในขณะที่คุณกำลังเจ็บปวดร้าวทุกข์ยากทรมานที่สุดหรือกำลังจะตาย แม้แต่พญามัจจุราชก็ยังคารวะน้ำใจ นี่ไม่ใช่ ‘แพ็ค’ แต่เป็น ‘ล่อจิก’ ต้องมองกันในแง่ลึกหน่อย”

หัวหน้าคณะยกมือขึ้นบอก ตัดบท

“เบล ถ้าเธอฉลาดเธอต้องไม่ต่อปากต่อคำกับมัคคุเทศก์ของเราคนนี้ เขาไม่ใช่พรานนำทางอย่างเดียว ยังเป็นปรัชญา-เมธีที่ซ่อนคมอีกด้วย ประเดี๋ยวเธอก็ถูกเหวี่ยงกระจุยไปเท่านั้นว่าถึงงานของเราดีกว่า...”

แล้วดร.สแตนลีย์ก็หันไปทางรพินทร์

“บนนี้ ลมค่อยพัดเย็นสบายหน่อย ไม่ระอุอ้าวเหมือนอยู่ตรงบริเวณกลางเขา แผนการต่อไปเราจะเอาอย่างไร ปีนขึ้นบนชะง่อนเหนือหัวนี้แหละหรือ?”

“ครับ เมื่อทุกคนพักผ่อนมีกำลังดีแล้ว”

“ผมมองไม่เห็นทางเลยว่าเราจะขึ้นไปได้อย่างไร มันเป็นชะง่อนสูง ไม่มีอะไรให้ยึดเกาะไต่ขึ้นไปได้เลย”

สแตนลีย์เหลือบขึ้นดูบริเวณหัวปีกของอินทรีหิน อันเป็นภูเขาทั้งก้อนนั้น

“ประเดี๋ยวผมจะส่งบุญคำ จัน หรืออาจเป็นตัวผมเองหาทางขึ้นไปบนนั้นให้ได้เสียก่อน ต่อจากนั้นก็จะมีคนเชือกโรยลงมาให้ ชักรอกกว้านสัณการะขึ้น ส่วนบุคคลก็ใช้วิธีโหนตัวไต่เชือก เหมือนอย่างที่เราเคยทำกันมาแล้ว ตอนปีนเขาครั้งแรกก่อนจะลงโป่งน้ำร้อนคราวนั้น”

หัวหน้าคณะพยักหน้า เหลือบดูนาฬิกาข้อมือ ขณะนั้นมัน 13.15 น. เข้าไปแล้ว ตะวันเริ่มบ่ายเบน แต่ขณะนี้แสงดวงเช้ากลีบเมฆ ลมบนโซยมาเป็นระยะๆ ให้ความเย็นขึ้นพอสมควร บรรเทาความร้อนและความเหนื่อยลงมาได้บ้าง ไม่ทารุณเหมือนเมื่อตอนอยู่กลางเขานัก

“ขอทราบจุดหมายต่อไป หลังจากเราขึ้นบนปีกอินทรีได้สำเร็จ?”

อเมริกันอาวุธโสธามต่อมาโดยเร็ว

“เราจะทานอาหารกลางวันกันบนนั้น และพักเอากำลังกันให้เต็มที่ ยังเหลือเวลาอีกนานก่อนตะวันตกดิน ถ้ายังพอมีกำลังจะเดินทางต่อ เส้นทางจะอยู่บนแนวสันเขาตลอด คงไม่ต้องปีนป่ายอะไรอีกแล้ว แต่ถ้าเดินต่อไปไม่ไหวก็หาที่พักกันเลย เพราะถึงอย่างไรสำหรับวันนี้ก็ต้องนับว่าเราได้ใช้พลังงานออกแรงกันมาอย่างเต็มที่แล้ว ทุกอย่างขึ้นอยู่กับความสะดวกและเหมาะสมครับ ไม่มีกำหนดกฎเกณฑ์แน่นอนสรุปว่าไหว ก็ไปต่อ ไม่ไหวก็พัก ขึ้นถึงหัวปีกอินทรีได้ผมก็พอใจแล้ว ถ้าเดินต่อไปได้อีกก็แปลว่าเป็นกำไร”

ฝ่ายอเมริกันมองดูหน้ากันเอง อากาษนินคินันรู้ได้ในที่ ว่า ต่างคนต่างหมดสิ้นกำลังเต็มที่แล้ว แม้แต่พวกลูกหาบซึ่งบางคนก็ถึงกับนอนแผ่หฺราจะหลับเอาง่าย ๆ ก่อนที่จะปีนขึ้นช่วงสุดท้าย อันเป็นหัวปีกของภูเขาอินทรีด้วยซ้ำ...

บิลล์ สแตนลีย์ฝืนยิ้มกับเขา ดวงตาสีฟ้าของอเมริกันอาวุธโส บัดนี้แห้งผากปราศจากน้ำหล่อเลี้ยง ควักกระเป่าเสื้อหยิบชิการ์ขนาดเล็กขึ้นมากาบ ทำท่าจะจูด แต่พอนึกขึ้นมาได้ว่าน้ำของคณะไม่มีเหลือเลยแม้แต่สักหยดก็เลยชะงัก ถอดออกจากปาก

“นับตั้งแต่ออกเดินทางมา วันนี้เป็นวันที่เราออกแรงหัก

โหมที่สุด เพียงแค่ครึ่งวันเท่านั้น รวากับเดินกันโดยไม่หยุดสัก 3 วันเต็มๆ งั้นแหละ มันจะเป็นระยะทางมหาโหดอย่างนี้ตลอดไปไหมนี้ รพินทร์”

“มันก็สุดแล้วแต่ภูมิประเทศครับ ด็อกเตอร์ ผมไม่คิด ว่ามันจะเป็นอย่างวันนี้ทุกระยะไปหรอก บางระยะก็อาจเดินกันไปได้สบายๆ และบางระยะก็อาจหนักกว่านี้ก็ได้ สำหรับวันนี้เราต้องยอมรับความจริงว่า เราไต่เขาที่สูงชัน และมีความร้อนอบอ้าวมาก การปีนเขาอันมีลักษณะเป็นหน้าผาสูง ต่อสู้กับแรงดึงดูดของโลกแบบนี้มันก็ต้องใช้กำลังสิ้นเปลืองกว่าเส้นทางในพื้นที่ราบเป็นธรรมดา ต่อไปผมจะพยายามที่สุดที่จะหาทางหลีกเลี่ยงเสีย ยกเว้นจำเป็นจริงๆ เท่านั้น ก็อยากจะถามความเห็นกันให้พร้อมหน้าเสียเลย”

เขากวาดตามองไปยังทุกคน ที่นั่งกันอยู่ในลักษณะต่างๆ

“ผมทราบดี ว่าพวกเราเหนื่อยกันมากที่สุด แม้แต่ผมเองหรือลูกหาบทุกคน จึงขอความเห็น ว่าเราจะหยุดพักกันอยู่ใช้ชะง่อนปากอินทรีนี้ ทานอาหารกลางวันแล้วก็ยุติการเดินทางวันนี้กันลงแค่นี้ โดยพักกันเลย หรือว่าจะไต่ขึ้นบนหัวปีกอันเป็นที่หมายกำหนดไว้เสียก่อน ไม่ต้องเกรงใจผม ถ้าเห็นว่าไม่ไหวก็ไม่จำเป็นต้องฝืน”

“ว่ายังไง พวกเรา ใครมีความเห็นอย่างไรบ้าง?”

สแตนลีย์ถามไปยังทุกคนในหมู่พวกตน เหมือนจะหยิ่งหางเสียง

คือ ผู้ไม่ได้พูดอะไรออกมาเลยตลอดระยะเวลาการไต่เขาช่วงท้ายสุด ถามมาห้าวแหบว่า

“บอกให้เรา รู้ก่อนว่า มีอะไรเป็นจุดหมายสำคัญของคุณ ที่จะต้องปีนขึ้นไปบนหัวปีกอินทรีให้ได้ภายในวันนี้?”

“เขาจะขึ้นไปหาแหล่งน้ำบนยอดเขาอันแสนจะแห้งแล้ง ลูกนี้!...”

เบลร้องบอก สอดมาเสียดก่อนด้วยหางเสียงแตกตัน ประชด

“เขาบอกคริสไว้ว่า บนนั้นจะมีสระทั้งดงามปานสระบน สรวงสวรรค์ มีหงส์ขาว หงส์ดำลอยฟ่อง เต็มไปด้วยพันธุ์บุปผา ชาตินานาชนิด ธรรมชาติสวยงามประหนึ่งอุทยานสวรรค์ทีเดียวแหละ!”

รพินทร์วางหน้าเฉยเรียบ หันไปมองดูคริส ซึ่งนั่งกอด เข่าซึ่ม ตาลอยอยู่ แล้วถามเบาๆ ว่า

“อ้อ! ผมบอกคุณไว้อย่างนั้นหรือ คริส?”

“ไม่ทราบ ฉันจำไม่ได้แล้ว จำไม่ได้ในทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณพูด!”

คริสตี๋หน้าตอบโดยไม่มองหน้าเขา เสียงของหล่อนเบา จอมพรานยิ้มนิดๆ แล้วตอบนายคิธว่า

“มันก็ไม่มี ความจำเป็นที่จะต้องเร่งขึ้นให้ถึงหัวปีกอินทรี ภายในวันนี้หรอก คิธ แต่ผมเห็นว่า เรายังมีเวลาเหลืออีกมาก สำหรับวันนี้ และบนนั้น”

เขาชี้ไปยังชะง่อนเหนือศีรษะ

“จะเป็นตำแหน่งสุดท้ายที่เราจะปีนกันอย่างลำบากอีก หน้อยเดียว หลังจากนั้นก็จะขึ้นถึงสันเขาแล้ว ถึงแม้จะพักบน นั้นหลังจากที่ขึ้นไปถึงภูมิประเทศมันก็ยังดีกว่าไต่กันขึ้นมาเพียง

แค่ครึ่งๆ กลางๆ แบบนี้ ถ้าเห็นว่าจะเดินต่อไปไม่ไหว เราพักบนนั้นก็สะดวกสบายกว่าที่นี้แน่นอน และถึงไม่ขึ้นภายในวันนี้ พรุ่งนี้เราก็ต้องขึ้นอยู่ดี จึงคิดว่าตั้งใจกัดฟันอีกช่วงเดียวเท่านั้น เราก็จะพ้นเส้นทางวิบากมาได้ระยะหนึ่ง และก็บอกไว้แล้ว ตะกี้ว่า ถ้าไม่ไหวจริงๆ มันก็จำเป็นต้องหยุดอยู่ตรงนี้แหละ ผมจึงขอความเห็นส่วนรวมดู เพื่อจะได้ไม่มาโทษกันว่า ผมนำทางอย่างหักโหมเกินไป”

“เอานาคีธ อีกช่วงเดียว เหนือหัวใกล้ๆ แค่นี้เอง อุตส่าห์ปีนกันขึ้นมาถึงแค่นี้แล้ว มันไม่หนักหนาอะไรนักหรอก ขอเพียงให้พักพ้อมีแรงอีกนิดเท่านั้น”

เสียงเชิดวุธร้องเชียร์ให้กำลังใจมา ในกลุ่มของนายจ้างทั้งหมด เขาได้เปรียบทุกคนอย่างลึกลับ ในด้านความชุ่มชื้นและไม่สู้กระหายน้ำหรืออ่อนเพลียจนเกินไปนัก เพราะมีหลวงพ่อบ้างเฒ่าของรพินทร์ที่แอบมอบให้อมไว้

“พวกเราผู้ชายนะ ถึงยังงี้ก็คงไหวแน่ ว่าแต่เบลกับคริสเถอะ มันออกจะทารุณไปหน่อย ช่วงนี้ไม่ใช่ปีนเฉยๆ แต่ต้องโหนเชือกขึ้นไปด้วย ถ้ากำลังข้อมไม่พอละก็ เป็นได้ร่วงกันบ้างละ”

พ.อ.คิธว่า มองมาทางสองสาวของคณะอย่างเป็นห่วง รพินทร์นั้นแอบยิ้มขันๆ อยู่ภายใน เขาไม่ใช่ว่าเป็นห่วงเบลหรือคริสเลย ทั้งสองหญิงแม้จะดูว่าป้อมแป้นอดโรยหมดแรงอย่างไร เฉพาะในด้านการไต่เขาหรือโหนเชือกกันแล้ว ก็ยังได้เปรียบพวกผู้ชายอีกสามคนในคณะมากนักเพราะตัวเบากว่ารอบคอบระมัดระวังมากกว่า จากประสบการณ์ที่เขาสังเกตเห็นมาก คิธเองเสียอีก

ถ้าจะมีการไต่เขากันละก็ เป็นบุคคลที่น่าเป็นห่วงกังวลมากที่สุด เพราะรูปร่างใหญ่เทอะทะ และน้ำหนักตัวมากเกินไป หากความคล่องตัวไม่ได้เลย แม้แต่สแตนลีย์ซึ่งสูงอายุมากกว่า ก็ยังปีนป่ายไต่ความสูงชันของหน้าผาได้ปลอดภัยมากกว่าคือเสียอีก

เขาไม่ออกความเห็นหรือพูดอะไร แต่รอฟังการตัดสินใจ
ของฝ่ายนายจ้าง โดยปล่อยให้हारีกันเอง

เมื่อถูกหัวหน้าคณะถาม คริสติน่าตอบรับอย่างง่าย ๆ ว่า พร้อมที่จะไต่ขึ้นได้เสมอ สุดแต่เสียงส่วนใหญ่ แต่อิสซาเบล จะเป็นด้วยเหนื่อยหนักหรือหงุดหงิดอยู่ในใจอย่างใดอย่างหนึ่ง หล่อนเริ่มพาลงอแง ทอดกายลงนอนหงายต้นคอพาดแกंहิน

“ใครจะขึ้นก็ขึ้นเถอะ ฉันนอนนอนอยู่ตรงนี้แหละ ไปไม่ไหวแล้ว”

นั้นดูเหมือนจะเป็นเจตนาตีลูกรบกวนกับรพินทร์เสียมากกว่า ถึงอย่างไรเบลก็ไม่ได้ทึ่งนิสัยผู้หญิง เชิดวุธพยายามจะปลอบโยน แต่หล่อนตวาดแว๊ดมาอย่างหัวเสีย แต่แล้วก็สงบนิ่งเงยบกริบอย่างยอมจำนนในทันที เมื่อคริสเคื่อนตัวเข้าไปใกล้จับต้นแขนไว้ บีบแน่น พร้อมกับพูดต่ำๆ

“เธอจะนอนอยู่ที่นี่ก็ได้ ที่รัก แต่ขอบอกให้รู้ไว้ด้วยว่า ฉันจะใช้เชือกมัดตัวเธอไว้ แล้วสั่งให้พวกที่ขึ้นไปถึงก่อนแล้วข้างบนช่วยกันสาวเชือกกว้านเอาตัวเธอขึ้นไป แบบเดียวกับหีบห่อสัมภาระเหล่านี้ และในขณะที่เธอถูกสาวกว้านขึ้นไปนั้น หากเธอไม่ช่วยตัวเองบ้างละก็ ตัวของเธอจะถูกครูดระขึ้นไปกับพื้นหินยับเยินทั้งร่างทีเดียว เอางั้นไหม”

แล้วแม่ผมทองก็มองมาทางรพินทร์ พยักหน้านิดหนึ่ง

“ทางด้านเราทุกคนไม่มีอะไรขัดข้อง เพราะฉะนั้น เริ่มงานคืบหน้าต่อไปของคุณได้แล้ว คุณสุภาพบุรุษหน้าหิน!”

รพินทร์เกือบสะดุ้ง รีบเอามือมาคลำดูใบหน้าเขาทันที โชคดีนิดที่คริสพูดภาษาไทยกับเขาด้วยเสียงที่ชัดเจนมาก ไม่เพี้ยนเลย ถ้ามันเพี้ยนแปร่ง หรือไม่ชัดไปหน่อยเดียวเท่านั้น เขาคงไม่รู้จะวางหน้าอย่างไรถูก

ถึงงั้นก็ตาม ตาเต๋าบุนาคำผู้หู่ไวที่สุด นั่งอมใบกระท่อมอยู่ใกล้ๆ เขา ก็แอบสะกิดมาที่เอว ยื่นหน้ามากระซิบถามว่า

“ແ່ມ່ມคริสเรียกนายว่าอะไรนะ บุนาคำฟังไม่ถนัด สุภาพบุรุษหน้า...”

แล้วแกก็ชะงักค้างไว้ ทำตาตื่นดูเขา รพินทร์จู้ปากเบาๆ ผลักหน้าแกผงะไป ตวาดเบาๆ

“ทะเล้ง!...เดียวชัดด้วยหลังมือเลยตานี้ เขาจะมองหน้าฉันเป็นหินเป็นหอยอะไรก็ช่างเขาเถอะ อย่าเลือกทำเป็นหูไม่ดีไปหน่อยเลย”

“โธ่! นายไ้ค่านะ ‘หู่ดี’ นะ ทำไมจะ ‘หูไม่ดี’ แต่ดีมากๆ มันก็ไม่ไหวเหมือนกัน ตาเป็นกุ่มยิ่งหมด...”

แสบน่อยๆ แล้วก็ชำเลื่องไปยังร่างของหมอบेलที่ยังนอนหงายอล่างอยู่ หันปลายเท้ามาทางแกและรพินทร์ ภายใต้งางเกงเดินป่าอันฟิดเปรี๊ยะ หรือมิฉะนั้นก็เพราะความบีบบังคับเกินไปของทรวดทรง ทำให้เป้ากางเกงลอยเด่นชะงักง้ำขึ้นมาอย่างชัดเจน

รพินทร์ขยับเท้า แกจึงลุกขึ้นอย่างรู้ทัน เดินจากเงาร่มของบริเวณนั้นออกไปสู่กลางแสงแดดแผดเปรี้ยงอีกครั้ง แหงน

มองขึ้นไปสำรวจชะง่อนผาเพื่อจะกำหนดทิศทางปีนขึ้น เพราะ
รู้แน่ว่าจะอย่างไรเสียแกก็ต้องเป็นหน่วยหน้า ถูกใช้ให้บุกขึ้น
ไปก่อนแน่นอน ปากก็ร้องเพลงขึ้นดัง ๆ

“แข่งจันทร์นวลผ่อง พืมองเห็นโลกพระจันทร์ มันอวบ
อ้วนน่ามันส์...เออเอ๋ย...ค!...”

ก่อนที่สมุนขวาจอมสัปโศกเขาจะร้องแปลงเนื้อเพลงนั้น
ออกไปจบท่อน แกก็ต้องร้องอุบหลังแอ้ เพราะรพินทร์เอาก้อน
กรวดขนาดเกือบเท่ากำปั้น ขว้างซัดอีกเข้ามาให้กลางหลัง ร้อง
จากวังหนีจู้ดห่างออกไปทันที

พวกอเมริกันทุกคนไม่รู้ความหมายและไม่สนใจอะไรนัก
แต่เชิดวุธหัวร่อก็ากตัวออกมาได้คนเดียว เพราะตามทันใน
ความทะลึ่งโลนของตาพรานเต๋มาเจ้าเล่ห์ การเดินทางครั้งนี้ถ้า
ขาดบุญคำเสียคนเดียว เขาคงขาดคู่หูที่คอยให้ความครั่นเครง
ไปเสียอย่างน่าเสียดายที่สุด และเขาก็รักสนิทกับแกมากที่สุด
เหนือกว่าลูกน้องของรพินทร์ทุกคน

จอมพรานนั้น ขี้จุกแรง ๆ สบถอุบอปปในลำคอ อเมริ-
กัน ทั้งหมด เห็นเชิดวุธหัวเราะกุมท้องจนหน้าแดงเช่นนั้นก็มอง
มาเป็นตาเดียว นายคิธร้องถามว่า

“เฮ้! ว็อท ซีม โซ ฟันนี่?”

เชิดวุธโบกมือ ยังปล่อยยพรีด ๆ อยู่เช่นนั้น บอกมาปน
หัวเราะว่า

“เปล่า ๆ ไม่มีอะไรหรอก ข้าตาบุญคำนะ แดดร่อนแทบ
ดับจิตแค้นเสียกร้องเพลงชมพระจันทร์ ตาเต๋มานั้นแกก็ทะเล้น

ของแกไปตามเรื่อง ดีเหมือนกันช่วยให้หายเหนื่อยได้ดีและไม่
 เครียดกันนัก”

คริสจ้องตาคมกริบมายังรพินทร์ทันที พรานใหญ่จึง
 รีบวางหน้าตาเฉยลุกขึ้นยืนทันที เดินตรวจสอบถามอาการของ
 พวกลูกหาบที่พากันนั่งจ้องอยู่พร้อมเสมอไม่ว่าจะสั่งให้หยุดพัก
 หรือให้ปีนป่ายไปสู่รอกที่ไหนอีก ซึ่งเขาเชื่อมือทุกคน คงมีแต่
 อุตะและพะโต้สองคนเท่านั้นที่เห็นนั่งหน้าคล้ำเศร้าอยู่ ก็เดิน
 เข้าไปถาม

“ไหวไหม? อุตะ พะโต้ เราจะไต่ขึ้นชะง่อนนี้อีกชะง่อน
 เดียวเท่านั้น”

“คนอื่นไหว อุตะกะพะโต้ก็ไหว”

แม้จะสีหน้าเป็นทุกข์ แต่คนทั้งคู่ก็ตอบเต็มปากเต็มคำ
 รพินทร์ก้มลงตบไหล่ให้กำลังใจทั้งสอง

“เจ้าเป็นลูกผู้ชายเลือดข้นโดยแท้ ฉันจะไม่ลืมความจง
 รักภักดีของเจ้าทั้งสองในครั้งนี้เลย ไม่ต้องกลัวอะไร ถ้าตาย-
 ตายด้วยกัน ถ้าวอด ก็รอดด้วยกัน”

แล้วมัคคุเทศก์จอมทรหด ก็หันมาร้องถามคณะนายจ้าง
 ทุกคน

“พอจะหายเหนื่อย พร้อมหรือยังครับ?”

“โอเค พร้อม”

หัวหน้าคณะร้องตอบมา รพินทร์จึงตะโกนเรียกบุญคำ
 ทันทีพร้อมทั้งกวักมือ แก่ไปยืนแยกเขี้ยวทำตาขวางอยู่ห่างสัก
 10 เมตร ไม่ยอมเข้ามาใกล้ แต่ร้องตอบมาว่า

“ไม่ต้องเรียกให้เข้าไปใกล้ๆ หรอก มีอะไรก็สั่งมาเลย ตีนก็หนัก มือก็หนัก ขนาดเอื้อมไม่ถึงก็ยังเอาก่อนหिनขว้าง นายภูใจร้ายชิบเผิงเลย...เฮ้า! ว่ามา จะใช้ให้ไอ้คำทำอะไร ทำไหน บอกมาเลย ไอ้คำมันหน่วยหน้ากล้ายอยู่แล้ว”

“มากอยเป็นเพื่อนเจ้านายอยู่ที่นี่ และคอยดูแลการขนถ่ายลำเลียงของและคนขึ้นหน้าผาตอนนี่ จันกับเสี่ยสองคนจะหาทางไต่ขึ้นไปบนชะง่อนนั้นก่อน”

“ฮ้า! ไม่เหมาะะมั้งนาย ให้ไอ้คำขึ้นไปดีกว่า นายอยู่กับพวกเจ้านายเค้าเหอะ อย่างน้อยนายอยู่ใกล้ๆ เค้าก็ยังอุ่นใจ ไอ้คำขึ้นไปเอง”

ฝ่ายอเมริกันทุกคน ได้ยินคำพูดโต้ตอบของทั้งสองอย่างถนัด และเข้าใจได้ดี เว้นแต่คือคนเดียวที่อ่อนภาษาไทยที่สุด เบลพรวดพรวดลุกขึ้นนั่งทันที ร้องบอกมาว่า

“รพินทร์ คุณต้องอยู่ข้างล่างกับพวกเราเนี่ย และดูแลพวกเราทุกคนจนกว่าจะทยอยขึ้นไปได้หมด อย่าทิ้งพวกเราไปนะให้ตามคำขึ้นไปนะดีแล้ว”

“นั่นเป็นสิ่งที่ถูกต้องที่สุด! คุณอยู่ข้างล่างนี้แหละคอยอำนวยความสะดวกอำนวยความสะดวก”

สแตนลีย์เสริมมาอย่างหนักแน่นอีกคนหนึ่ง

รพินทร์จำนนและจำต้องปฏิบัติตาม เขารู้เส้นนายจ้างพวกนี้ดีอยู่แล้ว ถ้าหากว่าจะมีการแยกคณะผละห่างแบ่งฝ่ายกันออกไปเมื่อไหร่ พวกนี้จะไม่ยอมให้เขาเป็นฝ่ายห่างไกลลับตาจากพวกตนเป็นอันขาด ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ เพราะการอยู่ใกล้ๆ ของเขาเป็นกำลังใจชนิดหนึ่ง

“เอาเชือกยาวๆ ขึ้นไปสามเส้น หาทางปีนขึ้นไปกับเสย
เปิดวิทยุติดต่อไว้ด้วยจะได้พูดกันได้ พอขึ้นไปถึงบนนั้น หาโชด
หินที่มันคงที่สุด มัดเชือกไว้ แล้วโยนปลายเชือกลงมาทั้งสาม
เส้นที่พวกเรานี้ คอยฟังคำสั่งจากวิทยุ ถ้ามีอะไรผิดปกติบนนั้น
รายงานลงมาทันที ถอดยามหลังออกกองไว้ตรงนั้นแหละ เอา
แต่ปีนกับเชือกขึ้นไปเท่านั้น”

บุญคำกระแทกเสียงประชดมาว่า

“เยสเซอร์!”

ซ่ายังชิดเท้าตรง ทำท่าวันทยหัตถ์รับคำสั่ง แล้วเดินไป
คว้าคอเจ้าพรวนเด็กหนุ่ม ดึงหัวขึ้นยืน

“มา! ไ้เสย เอ็งมาเกาะข้า ‘องค์ชาย’ ท่านทรงบัญชามา
แล้ว อย่างมากเอ็งเกาะข้าก็ตกเขาลงมาคอหักตายहांด้วยกัน”

เสยปลดเครื่องหลังของตนออกฝากจั่นกับเกิดไว้ทันที
เหลือแต่ไรเฟิลคู่มือ แล้วทั้งสองก็เดินเลาะชายหน้าผาบริเวณ
นั้นไต่ไปตามโขดหินเพื่อแสวงหาทางระเห็จขึ้นไปยังยอดบริเวณ
นั้น ด้วยสัญชาตญาณของนักท่องไพรไต่เขามาตลอดชีพ

ระหว่างที่เดินตามหลังด้อยๆ ไป เสยถามเบาๆว่า

“ตะวันแดงแจ๋ร้อนแทบไหม้ ลุงดันร้องเพลงชมจันทร์
ด้วย และร้องก็ผิดเนื้อเขาเสียด้วย...เค้าว่า ‘แสงจันทร์นวลผ่อง
เมื่ออยู่กับคู่ประคอง ฟีกอดตระกองให้มองจันทร์...’ ยังจื๋ต่าง
หาก”

“เอ็งเฉยๆ เหอะ ไ้เสย ไม่รู้อะไรก็หุบปากซะ แล้วก็
ไม่ต้องเลือกถามอะไรมาก”

บุญคำตะคอกมา แล้วบ่นอุบอิบ

“นายขว้างข้าตะกี้แทบจุก ดีไม่ถูกกบาลแหก ชาตินี้ทั้งชาติไม่ได้กลับไปเจอเณรหึงอีกแล้ว ตัดเนนพระจันทร์แหม่มสองคนอยู่กลางป่านี้แหละวะ ภูว”

บุญคำกับเส่ย เลี่ยงเลาะหาทางขึ้นลับแงหนีไปแล้ว
รพินทร์สั่งให้เกิด จันและพวกลูกหาบทั้งหลาย ซึ่งพักกันพอจะทุเลาเหนื่อยบ้างแล้ว จัดเตรียมนำสัมภาระเข้ามากองวางรวมกันไว้ทันที เตรียมตัวที่จะผูกมัดโยง และสาวชักรอกขึ้น หากบุญคำกับเส่ยโยนสายเชือกลงมาให้ อันหมายถึงว่า ทั้งสองหาทางขึ้นไปบนยอดนั้นได้สำเร็จ

แล้วเขาก็เดินเข้ามาหยุดยืนอยู่เบื้องหน้านายจ้างทุกคนที่ยังถือโอกาสนั่งพักกันอยู่

“สำหรับอาหารกลางวัน ผมก็ขอปลัดทุกท่าน ให้ขึ้นไปกินกันบนนั้นเถิดนะครับ ผิดเวลาไปบ้างสักชั่วโมงหรือสองชั่วโมงหวังว่าคงทนกันไหว”

“เอาใจเอากันรพินทร์ ในภาวะเช่นนี้ เราจะมาถืออะไรให้ตรงกับชีวิตปกติประจำวันไม่ได้หรอก ทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับภูมิประเทศและเหตุการณ์”

หัวหน้าคณะตอบอย่างคนที่เข้าใจอะไรดีที่สุด

“หวังว่าทุกท่านคงเข้าใจดีแล้วนะครับ ในภาวะที่เราขาดน้ำอยู่เช่นขณะนี้ การละเว้นจากการสูบบุหรี่จะช่วยบรรเทาได้มาก หรืออย่างน้อย มันก็จะไม่ซ้ำเติมความกระหายน้ำของ

เรามากขึ้นไปอีก และคราวนี้ก็เป็นอย่างนั้นนำกิ่งขอร้องจากผมแล้ว”

เขาเว้นระยะนิดหนึ่ง ตามองไปยังอิสซาเบล ซึ่งหล่อนหงายตัวลงไปนอนเอาเข้าข้างหนึ่งชั้นขึ้น มองดูเขาด้วยสายตาขุ่น ๆ อยู่เช่นนั้น วันนี้หล่อนดูเหมือนจะอ่อนล้าที่สุด

“หมอเบลครับ ข้อแนะนำจากผมก็คือ ถึงเวลาแล้วที่คุณควรจะต้องใช้ประโยชน์จากผลิตภัณฑ์อันเป็นวิทยาศาสตร์ก้าวหน้าของพวกคุณ เกี่ยวกับเม็ดเคมีที่ใช้แทนน้ำ พวกผมน่าจะยังไม่กระไรนักหรอก แต่พวกคุณนั่นแหละกำลังจะแย่ ถ้ายังขาดน้ำอยู่เช่นนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ก่อนที่เราจะป็นขั้นสุดยอดตอนนี้ ซึ่งคงจะต้องใช้กำลังกันอีกพักใหญ่ทีเดียว”

เบลมองสบตาเขาหนึ่งไปอึดใจใหญ่ ก่อนที่จะค่อย ๆ ดึงกายขึ้นนั่งอีกวาระหนึ่ง

“นี่แปลว่า คุณรับออกมาแล้วใช่ไหมว่า ความหวังที่เราจะได้น้ำดื่มบนยอดนี้หมดสิ้นไปแล้ว?”

จอมพรานฝืนยิ้ม พยายามปรับอารมณ์ให้นุ่มที่สุด เขารู้สึกตัวได้ดีว่า วันนี้เบลตั้งแง่รวนเขาผิดไปมากทีเดียว แต่ก็ไม่มีถือสา เหตุมันก็มาจากที่หล่อนเหนื่อยและสะบักสะบอมในการไต่เขาเหนื่อยเกินไปนั่นเอง

“ตามปกติแล้ว คุณเป็นคนร่าเริง เปิดเผย ตรงไปตรงมา และมีนิสัยสื่อความเป็นกันเองน่ารักมาก เบล...”

เขาพยายามใช้จิตวิทยาในด้านวาจา

“เก็บความฉุนเฉียว งาม และไม่พอใจของคุณไว้ดีกว่า ผมทำหน้าที่ของผมดีที่สุดแล้ว บนนั้น เราอาจพบน้ำ หรือไม่

พบ ไม่มีสิ่งใดมารับรองได้ ถ้าพบก็เป็นโชคดีของเรา ถ้าไม่พบก็ไม่ใช่ความผิดของผม การตัดสินใจครั้งนี้ ไม่ได้อยู่ในความหมายว่าเจตนาจะหาแหล่งน้ำเป็นหลักใหญ่ แต่เป็นเจตนาที่จะขึ้นบนสันเขาเพื่อเดินทางไปตามแนวที่กำหนดไว้ ที่ผมแนะนำให้คุณเอาเครื่องประทังชีพในด้านน้ำขึ้นมาใช้ ก็เพื่อช่วยเหลือผ่อนปรนพวกคุณเองกันนั้นแหละ เพราะเดี๋ยวจะต้องออกแรงเหนื่อยกันอีก แต่ถ้าคิดว่าไม่จำเป็น จะไม่เอามาใช้ก็ได้ สำหรับพวกผมบอกแล้วว่าไม่จำเป็น เพราะเรายังทนกันต่อไปได้”

เบลเบะปากนิตหนึ่ง

“ฉันก็พยายามอดทน รอคอยดูอยู่เหมือนกัน ว่าเมื่อไหร่ที่คุณจะสั่งให้พวกเรานำอุปกรณ์ยังชีพในเรื่องน้ำออกมาใช้ และคิดว่าจะพยายามทนจนถึงที่สุด โดยจะไม่เป็นฝ่ายนำขึ้นมาใช้ก่อนเลย จนกว่าคุณจะเรียกร้อง”

รพินทร์ย่นคิ้ว

“เพื่ออะไรกัน หรือแปลว่ายังไง?”

“ก็เพื่อจะสอบถามการณ์ที่เรากำลังเผชิญอยู่นะซี ว่ามันคับขันขีดสุดแล้วหรือไม่เพียงไร ลงคุณสั่งแบบนี้ มันก็แปลว่า วินาทีคับขันขีดสุดมันมาถึงแล้วในเรื่องน้ำ”

“อย่ามัวแต่จับผิดอะไรเขาอยู่เลย เบล จัดการเอาน้ำเคมีของเราออกมาแจกจ่ายกันเถอะ”

หัวหน้าคณะรีบพูดแทรกมาโดยเร็ว...

หมอเบลลุกขึ้นเดินตรงไปที่หีบห่อพัสดุน้ำเป็นเครื่องเวชภัณฑ์ที่วางกองรวมกันอยู่ คริสตินาก็ตรงเข้าไปช่วยรื้อค้น

ทันที อัดใจใหญ่แหม่มสาวทั้งสองจึงถือกล่องลักษณะเป็นฟอง
น้ำนุ่ม หุ้มพลาสติกอย่างประณีตมาคนละกล่อง เบลเดินเฉียด
ผ่านหน้าเขา นำสิ่งนั้นไปหยิบของอันบรรจุก่ออยู่ในแจกให้คีธ
เชิดวุธ และสแตนลีย์ ส่วนคริสติน่าเดินมาหยุดอยู่เบื้องหน้าเขา
เปิดฝาออกส่งให้ดู

ภายในฝาปิดนั้นบรรจุเรียงรายอยู่ด้วยแคปซูลสีน้ำตาล
เข้ม ลักษณะเหมือนรูปไข่ แต่ขนาดเท่าแคปซูลของน้ำมันตับปลา
ลักษณะนุ่มหยุ่นในตัว มองเห็นของเหลวชั้นบรรจุอยู่ใน
แฉก 10 เม็ดสองแถว จมตัวอยู่ในช่องที่ทำไว้อย่างพอเหมาะ
พอเจาะของมันแต่ละเม็ด

“อมไว้ในปาก”

หล่อนอธิบายเรียบ ๆ

“มันจะค่อย ๆ ละลายไปเอง สร้างน้ำให้แก่ร่างกายและ
ความชุ่มชื้น แม้ไม่เท่าการดื่มน้ำตามธรรมชาติ ก็จะลดความ
กระหายน้ำลงได้ และไม่เพิ่มน้ำหนักในกระเพาะ มีกลูโคส
ผสมอยู่ด้วย 1 เม็ด คืมไปได้ 4 ชั่วโมง คุณเก็บไว้ทั้งกล่องนี้
แหละ แจกให้แก่คนของเราทุกคนประจำตัวไว้ด้วย และอธิบาย
วิธีใช้ให้เขาทราบ”

รพินทร์ยิ้มออกมาอย่างยินดี รีบรับมาทันที

“ขอบคุณมาก คริส ผมและพวกผมจะเก็บไว้ยามจำเป็น
ชีวิตสุดเท่านั้น ประเดี๋ยวผมจะแจกพวกนี้ประจำตัวไว้เอง วันนี้
คุณน่ารักกว่าเบลมาก ผมทลายผิด นึกว่าการเดินทางวันนี้ คน
ที่จะโยกเยกตีลูกกรวนผมมากที่สุดคงจะเป็นคุณ ที่ไหนได้กลายเป็น
เบลไปเสียนี่”

“อย่าไปถือสาอะไรเลย”

หล่อนบอกใบหน้าเรียบเฉย.

“แดดร้อน เหนื่อยมากๆ เบลไม่น่ารักหรอก เอาไว้ให้น้ำค้างตก ตะวันหมดแสงเสียก่อน เบลจะน่ารักเหมือนๆ กับที่คุณก็เคยสัมผัสมาแล้ว”

พูดทั้งเป็นนัยอย่างเท่าทันแล้วเช่นนั้น คริสก็เดินผละจากเขาไป

รพิณทร์เลิกคิ้ว เป่าลมออกจากปากเบาๆ แล้วนำเอาตัวยาเคมีช่วยในด้านน้ำนั้น ไปแจกจ่ายให้แก่ลูกหาบและพรานพื้นเมืองของเขาที่เหลืออยู่สองคนขณะนี้ พร้อมทั้งอธิบายวิธีใช้ให้ทราบ พวกนั้นรับไปคนละเม็ดอย่างยินดี บางคนเก็บสำรองไว้ก่อน บางคนก็ใส่ปากอมเลยเพราะความกระหายน้ำ

จันกับเกิดนั้น เอาไปบิบๆ พิจารณาดู แล้วถามเจ้านายหน้าตาเฉยว่า

“ไอ้ฟารังนี่มันเก่งสารพัดนะนาย แต่มันก็ยังดันต้องมาจ้างนายให้นำทางคราวนี้ ว่าแต่นายไม่ถามดูมั้งหรือ ไ้อ้ยาชนิดกินแล้วตัวเบาเหาะได้อย่างในหนังมีมั่งไหม เราจะได้ไม่ต้องไต่เชือกกันให้เสียเวลา กินแล้วเหาะไปเลย แบบหนังจีนนะ”

“มี!” พรานใหญ่ตอบหน้าตาเฉยเหมือนกัน “ไม่ต้องฟารังหรอก จันก็มี นี่ยังงิ ลูกป็นนี้ ชัดตุ่มเดียวเข้าไปในกะโหลก หลังจากนั้นอยากจะไปไหน วิญญาณก็จะเหาะไปได้เองแหละ จะเอาสักเม็ดนั่งไหม?”

ทั้งจันกับเกิดหุดคอลง แล้วไม่พูดอะไรอีก จัดแจงเก็บ
ตัวยาเคมีนั้นไว้ เพราะถึงอย่างไร ทั้งสองก็ยังไม่ถึงกับกระหาย
น้ำนัก พรานใหญ่เองก็เช่นกัน แต่รู้สึกว่ ทางฝ่ายนายจ้างของ
เขาและเชิดวุธ อมเม็ดเคมีเหล่านั้นไว้ในปากกันหมดแล้ว เพื่อ
ขจัดความกระหายและเรียกความชุ่มชื้นเตรียมต่อสู้กับการออก
แรงหนักเสียเหงื่อต่อไป

ทันใดนั้นเอง วิทยุทุกเครื่องที่เป็ดเตรียมไว้ ก็แว่วเสียง
บุญคำลั่นออกมา

“วู้! นาย”

“ไม่ต้องวู้หรอก บุญคำ พุดเบาๆ ก็ได้ยิน มีวิทยุแล้ว
ยังดันกู้อีก ว่ายังงิ ไปถึงไหนแล้ว”

“ขึ้นมายู่ข้างบนได้แล้ว นี่ถ้าชาติก่อน บุญคำไม่ได้เป็น
ตุ๊กแกผสมกะลิง จ้างก็ปีนขึ้นมาไม่ได้หรอก”

เสียงสมุนขวาอ้าวๆ ออกมาจากลำโพงเล็กของวิทยุมือ
ถือ

“ดีมาก จัดการมัดปลายเชือกด้านบนให้แน่น แล้วโยน
ปลายอีกด้านหนึ่งลงมาเดี๋ยวนี้!”

เขาสั่งทันที กลุ่มนายจ้างที่นั่งกันอยู่ก็ไหวตัว พากันลุก
ขึ้นยืน แล้วเดินออกมายังส่วนที่ชะงะงอกออกมาของชะง่อนใหญ่
เสียงบุญคำรับคำพร้อมทั้งร้องเพลงสัปดีสปดนอะไรของแกตาม
สันดาน

สแตนลีย์อดร้องถามขึ้นไปทางวิทยุไม่ได้ว่า

“สภาพข้างบนนั้นเป็นอย่างไรบ้าง บุญคำ?”

“โอ๊ย! ซำบายมาก นายห้างบ๊อบ กะเตี้ยวขึ้นมาแล้วเห็น
เอง อย่าให้อៃคำบอกเลย ว่ามันเหมือนวิมานชั้นฟ้าขนาดไหน
อิ! อิ!”

ไม่กี่จิตใจต่อมา เส้นเชือกขนาดเชื่องชนิดก๊วนของ
ก็ถูกขว้างด้วยน้ำหนักของตะขอเหล็กสีแฉก ลอยละลือลงมาก่อน
เกิดวิ่งออกไปรับไว้อย่างว่องไว แล้วกระตุกกระชากทดลองดู
ความมั่นคง จากนั้นอีกสองเส้น ก็ลอยเป็นสายตามลงมาอีก
ในระยะใกล้ๆ กัน จันและรพินทร์ช่วยกันทดสอบความมั่นคง
เหนียวแน่น และใช้วิทย์ติดต่อกับบุญคำ เพราะไม่อาจมอง
เห็นตัวกันได้จากชะง่อนที่โผล่เป็นมุมบังรูปนูนโค้งนั้น

เมื่อเห็นว่าทุกเส้นถูกดำนบนยึดไว้มั่นคงพอแก่การไว้วาง
ใจได้แล้ว เขาก็บอกขึ้นไปทันที

“บุญคำ ฉันจะให้พวกลูกหาบ 7 คน ปีนทยอยขึ้นไป
สมทบกับบุญคำและเส่ยก่อน จะได้เป็น 9 คนบนนั้น เพื่อช่วย
กันสาวก๊วนข้าวของขึ้นไป”

“ดี นาย ลำพังอៃคำกะอៃเส่ยสองคนนะ ไม่มีแรงสาวขึ้น
มาได้รื้อก ส่งขึ้นมาช่วยกันหลาย ๆ แรงหน่อยก็ดี”

เส่ยตอบลงมา

รพินทร์จัดตัวลูกหาบที่ขอลำแข็งแรง แล้วต้อนให้ไต่ตาม
เชือกขึ้นไปทันที เหลือด้านล่างไว้เพียงแค่สามคนเท่านั้นสำหรับ
คอยทำหน้าที่ผูกมัดของแต่ละชั้น ส่วนคนที่จะได้ประคองหีบห่อ
สัมภาระขึ้นไปด้วย โดยคอยผลักไม่ให้ไปติดแงंहิน หรือขัดขวาง

สะดวกจะง่อนอ้นกันอยู่ ก็กำหนดให้จันกับเกิดคอยทำหน้าที่นั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อุปกรณ์ชิ้นส่วนละเอียดบอบบางที่จะกระทบกระเทือนไม่ได้ สำหรับพวกนายจ้างนั้นก็ให้ยืนคอยกันอยู่ก่อน แต่ละคนจะได้รับคำสั่งให้ไต่ขึ้นก็ต่อเมื่อสัมภาระข้าวของทั้งหมดทุกชิ้นถูกลำเลียงขึ้นไปหมดเสียก่อน

แล้วการทำงานแข่งกับเวลาก็เริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง จากทีมงานที่เข้าใจหน้าที่ประสานงานกันได้ดีอยู่แล้ว 7 คน ของพวกลูกหาบ อันรวมทั้งอูเถาะและพะโต้ ถูกส่งให้ไต่เชือกขึ้นไปก่อน ความสะดวกในการติดต่อสั่งงานนั้น วิทย์มือถือที่มีอยู่ช่วยได้เป็นอย่างมากที่สุด แล้วชั่วไม่เกิน 20 นาที สัมภาระหีบห่อข้าวของทุกชิ้นของคณะก็ถูกชักรอก กว้านกันขึ้นไปทางชะง่อนหินนั้น โดยมีพีเลียงไต่เชือก พยุงไม่ให้กระทบครูด หรือติดขัดกับแก่งหิน จนกระทั่งทุกชิ้นเคลื่อนย้ายขึ้นไปหมดแล้ว รวมทั้งจันและเกิดกับลูกหาบทั้งหมด ก็พากันลับหายขึ้นไปบนนั้นกันหมดสิ้น

เหลือเฉพาะคณะนายจ้างอเมริกัน 4 คน เชิดวุธและรพินทร์เท่านั้น

“คราวนี้ก็ถึงคราวพวกเราแล้วครับ”

เขากล่าวกับบุคคลเหล่านั้นอย่างยิ้มแย้มชวนรื้อรอยกังวลไว้มิดชิด

“เอาอย่างไงก็สุดแต่ ผมขอมอบความรับผิดชอบทั้งหมดให้แก่คุณ ทางเราจะปฏิบัติตามคำสั่งเท่านั้น ขอให้คุณเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการขนย้ายขึ้นทั้งหมด”

สแตนลีย์บอกอย่างมอบความไว้วางใจให้เต็มที่

“แนใจไหมครับ ว่าทุกคนจะได้เชือกไหว ความจริงมันก็ไม่ได้ได้เป็นเส้นตรงตั้งขึ้นไป แต่จะใช้วิธีโหนขึ้นไปตามลำดับของแก่งแก่ง ใช้เท้าเหยียบยันกับแก่งหินซึ่งเป็นการผ่อนแรงเหนียวไปในตัวด้วย”

เขาแก่งหยั่งหางเสียด และแน่นละ เมื่อถามเช่นนี้ทุกคนก็ต้องบอกว่า ‘ไหว’ ทั้งสิ้น จอมพรานช่อนยืม **เขารู้ว่า...ไซ้ข้อ** และกำลังแขนขาของฝ่ายนายจ้างอ่อนล้าลงเต็มที่แล้ว **ไม่มีใครก็ใครสักคนหนึ่งอาจพลาดลงมาได้** แต่มันหมดสมัยที่จะต้องมาลองของหรือทดสอบกันแล้ว เพราะถ้าพลาด ก็หมายถึงว่าเขาฆ่าคนเหล่านั้นนั่นเอง

“เอางี้ดีกว่าครับ เลือกวิธีที่ปลอดภัยไว้ก่อน ทุกคนก่อนปีนขึ้น ใช้เชือกมัดเอวไว้ให้แน่น และแทนที่จะใช้วิธีโหนไต่ขึ้นไปด้วยกำลังแขนขาของตนเอง ผมจะคอยสั่งให้พวกข้างบนช่วยจุดชักขึ้นไป หน้าที่ของแต่ละคนก็จะมีเพียงใช้เท้ายันกับผนังหน้าผาไว้ อย่าให้ร่างกายครูดกระทบกับหิน โดยจะให้ชักรอกขึ้นไปทีละช่วง วิธีนี้จะไม่ต้องออกแรงอะไรมากนัก เพียงแค่พยุงตัวเองระหว่างถูกกว้านขึ้นเท่านั้น”

เขากล่าวต่อไป เมื่อเห็นพวกนั้นไม่มีปัญญาที่จะหาทางออกที่ฉลาดอื่นใด นอกจากคอยรับฟังเขาอย่างเดียว

“คุณมีวิธีที่สะดวกและสบายสำหรับพวกเรา ถ้าคุณเจตนาที่จะหวังดีด้วย”

เบลตอว่า สีน้าเริ่มดีขึ้น เพราะหล่อนกำลังวิตกว่าจะได้ไม่ไหว

“คุณนั่นแหละ เป็นคนแรก เบล ผูกเอวตัวเองได้แล้ว”

รพินทร์สั่งให้ทันที ระหว่างที่เชิดวุธและค้ำช่วยกันผูกเอว เบลไว้ พรานใหญ่ก็วิทูรบอกความขึ้นไปให้บุญคำและพวกข้างบนทราบ ว่าจะต้องทำอย่างไรบ้าง

“ระวังให้ดีนา บุญคำ ไม่ใช่บอกให้พวกนั้นสาวลากปрудๆ ขึ้นไป ประเดี๋ยวกระแทกแกंहินป่นปี้ไปเท่านั้น ขอให้ฟังคำสั่งจากฉัน ถ้าบอกให้ดึง ก็ให้ดึงทีละช่วง และหยุดก่อน คอยฟังเสียงสั่งไว้ทุกกระยะ ถ้ายังไม่บอกให้ดึงก็อย่าเพิ่งสาวขึ้น เข้าใจไหม?”

“โอเค รู้เรื่องแล้ว นาย กำลังรอฟังคำสั่งอยู่”

“แหม่มเบลจะขึ้นไปเป็นคนแรก”

เขาบอกให้บุญคำรับรู้ก่อน แล้วหันมาสำรวจดูการผูกเชือก พอเสร็จเรียบร้อย และหล่อนขมมือเป็นสัญญาณว่า ‘พร้อม’ เขาก็วิทูรขึ้นไปทันที

“เตรียมตัว บุญคำ ทางนี้พร้อมแล้ว กะดึงช่วงละประมาณ 1 วา ไม่ต้องมากกว่านั้น...เออละ ดึง!”

โดยปลายเชือกที่มัดเอวเบล และมือสวมถุงหนังทั้งสองที่จับสายเชือกไว้ ร่างของเบลลอยคว้างขึ้นจากพื้นทันทีอย่างช้าๆ สูงจากระดับพื้นราว 1 เมตรเศษ และหยุด

รพินทร์ซึ่งทำหน้าที่อำนวยความสะดวกส่งต่อไปให้ดึงอีก คราวนี้ร่างของหล่อน เริ่มจะลอยขึ้นไปใกล้แกंहินชะง่อนแรกที่กำลังค้ำอยู่เหนือศีรษะ ช่วงนี้ไม่อาจให้พวกข้างบนสาวเชือกดึงขึ้นไปได้ เพราะถ้าขึ้นถึงในสภาพนี้ ศีรษะของหล่อนจะกระแทกกับแกंहิน

หินทันที รพินทร์ร้องสั่งให้เบลช่วยตัวเอง โดยการออกแรงไต่ เชือกในช่วงสั้นๆ นำร่างกายเบี่ยงให้พ้นแกंहินเสียก่อน แล้วจึง สั่งให้พวกข้างบนจุดต่อ ซึ่งเท่าทั้งสองของแม่ผมแดง บัดนี้ สามารถยันกับผนังหินอันลาดชันนั้นได้แล้ว อาการประคองตัว ขึ้นไปในลักษณะของเบลโดยมีเขาเป็นผู้อำนวยวยการอยู่ เท่ากับ เป็นตัวอย่างให้คนถัดๆ ไปรู้และเข้าใจได้ว่า ช่วงไหนจะต้องช่วย ตัวเองโดยการหลีกหลบนำตนให้เลี่ยงพ้นจากแกंहินที่จะถูกสาว ขึ้นไปกระทบกระแทกอย่างไรบ้าง

แล้วอิสซาเบลก็ผ่านพ้นชะง่อนอันสูงชันเป็นรูปโค้งตอน นั้นล้มหายขึ้นไปสู่เบื้องบนได้โดยสวัสดิภาพ สายเชือกเส้นนั้น ถูกโยนกลับลงมาตามเดิม คนที่สองคือคริสติน่า ซึ่งรู้หลักอยู่ ก่อนแล้ว ทำให้สามารถผ่านขึ้นไปได้รวดเร็วมากกว่าเบล ถัด มาเป็นคีธ สแตนลีย์ ซึ่งเกี่ยวกันกับเชิดวุธ โดยต้องการจะเป็น คนหลังสุดรองจากรพินทร์ แต่แล้วในที่สุดเชิดวุธก็ยอมขึ้นก่อน จนกระทั่งมาถึงสิ้นสุดที่อเมริกันอาวูโสเป็นคนรองสุดท้าย

“เอาละเดี๋ยวนี้เราทุกคนขึ้นมาอยู่บน ‘สวรรค์’ ของบุญคำ แล้ว!...”

เสียงจากวิทยุของ ดร.สแตนลีย์ดังลงมา

“เรากำลังคอยคุณอยู่คนเดียวเท่านั้น รพินทร์”

“ผมจะขึ้นไปเดี๋ยวนี้ บอกบุญคำและทุกคนไม่ต้องตั้ง ผม จะไต่ขึ้นไปเอง!”

เขาวิทยุบอกขึ้นไปแล้วเหินบวิทยุไว้กับเอวคว้าสายเชือก ได้ก็โหนตัว ใช้กำลังไต่เตี้ยะขึ้นไปทันที ด้วยพลังแขนขาที่ยังมี อยู่เหลือเฟือ

สูงจากระดับพื้นเบื้องล่างขึ้นไปราว 12-13 เมตร ทำกำลังยันกับผนังหินรูปโค้ง บัดนั้นเองสัมผัสจากสายเชือกที่เขาโหนไต่อยู่ ก็บอกตนเองในทันทีว่ามันเกิดสิ่งผิดปกติขึ้นเสียแล้ว เสียงเชือกไถล่อน เส้นที่ใช้ชักรอกพรรคพวกขึ้นไปก่อนแล้วถึง 5 คน บัดนี้ลั่นปืด-ปืด เป็นจังหวะ และตัวเขาเองก็รู้สึกว่ ลดระดับจากตำแหน่งที่โหนไต่อยู่นั้นลงมาประมาณ 1 นิ้ว ต่อมาก็ 2 และ 3 นิ้ว

ฉับพลัน สัญชาตญาณบอกกับตนเองว่า สายเชือกที่ขัดสีกับแรงหินเหลี่ยมมุมมาหลาย ๆ ครั้ง เริ่มจะถูกเชือดให้ขาดออกทีละเส้นจากน้ำหนักตัวของเขา ซึ่งขึ้นเป็นคนสุดท้าย เขาลืมข้อนี้เสียอย่างสนิท หันลงไปดูข้างล่าง

อะโฮ! ถ้ามันขาดและหลุดร่วงลงไป ไม่มีอะไรจะต้องพูดกันอีกแล้ว โชดแก่งแรงหินรองรับอยู่เป็นชั้น ๆ ลงไปพร้อมที่จะให้เขาลงไปสัมผัสกับมันอย่างเชื่องชวน

“รพินทร์! ระวัง เชือกกำลังจะขาด!...”

เสียงร้องตะโกนลั่นลงมานั้นเป็นเสียงของคริสติน่า กรูบิล ดังก้องไปทั้งหน้าผาอย่างตระหนกขีดสุด

ด้านบนของชะง่อนใหญ่ เหนือปีกภูเขารูปนกอินทรี ซึ่งบัดนี้คณะส่วนใหญ่ได้ขึ้นมาอยู่กันด้านบนแล้ว คริสติน่า ผู้ยืนอยู่ริมหน้าผาชะงอกอันหมั่นเหม่ที่สุด มองไม่เห็นร่างของมัคคุเทศก์ที่กำลังไต่ขึ้นมา หล่อนเห็นแต่สายเชือกที่ทุกคนใช้โหนตัวขึ้นมา นั้น พาดอยู่กับแก่งเหลี่ยมหินอันมีลักษณะบางคมบริเวณหนึ่ง ต่ำจากระดับที่หล่อนยืนอยู่ลงไปราว 3-4 เมตร เห็นเฉพาจะจุดนั้นเท่านั้น

และบัดนี้ จากสายตาที่จ้องเขม็ง ทำให้หล่อนเห็นสภาพ
อันถูกคมหินบริเวณนั้นเนียนสายเชือก ซึ่งเปื่อยยุ่ยเพราะถูก
น้ำหนักตัวคนโหนไต่ขึ้นมาหลาย ๆ ครั้งแล้ว ให้ขาดลุ่ยออกไป
ทีละเกลียวอย่างถนัดชัดเจนที่สุด เส้นแรกด้านนอกที่ข้วนเป็น
เกลียวไว้ ขาดปัดออกไปก่อน เห็นปลายที่ขาดทั้งสองลุ่ยห่าง
ออกจากกัน แล้วต่อมาเส้นที่สอง และสามก็มีอาการอย่างเดียว
กันอีก ในระยะเวลาติดต่อกันอย่างรวดเร็ว ทั้ง ๆ ที่มองเห็นชัด
ว่ามันถ่วงเอาน้ำหนักของบุคคลหนึ่ง อันหล่อนมองไม่เห็นตัว
เพราะหลีบของชะง่อนแง่นหินเบื้องต่ำลงไปบังไว้ด้านล่าง ซึ่งแน่
ละ กำลังอาศัยเชือกมรณะเส้นนี้ พยายามจะโหนไต่ขึ้นมา

เสียงร้องตะโกนอย่างตกใจของหล่อนทำให้ฝ่ายอเมริกัน
ทั้งหมด เชิดวุธ พรานพื้นเมือง และลูกหาบทุกคนถลันพรวดมายัง
ตำแหน่งนั้นทันที พร้อมกับมองเห็นภาพที่คริสติน่าชี้ให้ดู

**เสียงตะโกนเอะอะ ก็ประสานกันขึ้นฟังไม่ได้ศัพท์วอย
ลั่นไปหมด ความหมายอยู่ในทำนองเดียวกัน คือร้องบอก
ให้รพินทร์ทราบ เพื่อระวังตัวเสียงหลง**

เหตุการณ์และภาวะเช่นนี้ ทุกคนจะทำได้ก็เพียงแต่เสียง
ร้องอย่างตกใจเท่านั้นเอง เพราะมันไม่มีทางใดที่จะแก้ไขช่วย
เหลือกันได้ทันแล้ว เนื่องจากระดับที่มองเห็นว่าสายเชือกขาด
อยู่กับแง่นหิน และกำลังจะขาดไปทีละเกลียวเส้นนั้น มันต่ำลาด
ชันลงไปมาก ไม่สามารถที่จะเข้าไปถึงจุดนั้นได้ในทันทีนอกจาก
จะค่อย ๆ พยุงกายไต่ลงไป ซึ่งในภาวะที่ยังไม่ได้เตรียมพร้อม
คาดคิดมาล่วงหน้าแบบนี้ ใครขึ้นถลันลงไปยังตำแหน่งนั้น ก็
แปลว่าวิ่งเอาหัวปักลงจากชะง่อนเขานั้นเอง

“รพินทร์ เปลี่ยนน้ำหนักตัวเดี๋ยวนี้ หาแง่หินเกาะไว้ก่อน!...

สแตนลีย์มีเสียงอยู่เท่าไร ก็ตะโกนก้องออกไปหมด กลบเสียงอึ้งคะนึงของทุกคน

**มันเข้าไปเสียแล้ว สภาพที่เกิดขึ้นเห็นคาตาอันเบิก
โพลงของทุกคน**

มีเสียงปิดหนักแน่น ครั้งสุดท้าย!

แล้วเชือกในล่อนเชื่องกว่าหัวแม่มือเล็กน้อย ที่พาดตั้งอยู่กับแง่หิน ตำแหน่งที่กำลังค่อยๆ ปริชาดออกทีละเกลียวอัน
ขั้วรวมกันอยู่นั้น ก็ถึงกาลอวสาน คือขาดแยกออกจากกันโดย
เด็ดขาดทั้งเส้น ปลายด้านบนกระตุกผิง ด้วยอาการสปริงดีด
สะบัดเหมือนงูตื่น ส่วนปลายอีกด้านหนึ่งก็ล้มหายแวบไปกับตา
ทุกคน จากแรงถ่วงด้านล่าง...

เบร็องกรีดออกมาสุดเสียงอย่างลึมตัว
คริสติน่าใช้มือทั้งสองตะครุบปากตัวเองไว้
สแตนลีย์ คีธ เชิดวุธ ยืนเบิกตาโพลง ตัวแข็งเป็นหินไป
ชั่วขณะ

ส่วนบุญคำ จัน เกิด เส่ย อุทานออกมาว่า

“นาย!”

จากนั้น ทุกคนก็เงยบกริบกันไปหมด ไม่มีใครหายใจ
อย่างน้อยก็ระยะเวลาหนึ่ง พวกลูกหาบทุกคนหน้าซีดเผือด ไม่
มีสีเลือดแม้แต่นิดเดียว แม้จะมองไม่เห็นว่ภาพเบื้องล่างจะ
เป็นเช่นไรต่อไป แต่ภาพที่เห็นจากสายเชือกขาดคาตา มัน

ทำให้ทุกคนคาดคะเนได้ ว่ามันได้เกิดอะไรขึ้นกับรพินทร์
ไพรวัลย์แล้ว ไม่มีใครอยากคิดไม่มีใครอยากทำนาย และ
ไม่เชื่อสายตาว่าเหตุการณ์มันจะได้เกิดขึ้นแล้วเช่นนี้

สายลมบนนยามบ่ายพัดหรือผ่านช่องโหว่หินรอบด้าน
นอกจากนั้นแล้ว ไม่มีเสียงอะไรทั้งสิ้น และไม่มีใครสามารถ
บอกได้ว่า ต่างได้ยืนตะลึงนิ่ง ทำอะไรกันไม่ถูกไปนานสักเท่าใด

เชิดวุธเองในขณะนี้ก็รู้สึกเข่าอ่อน มีอาการเหมือนจะ
เป็นลม แต่แข็งใจกัดฟันแน่น ยืนทรงกายอยู่ พ้อออกมาโดย
ไม่รู้ตัวว่า ‘พระอรหันต์!’ คือกำมือทั้งสองข้างแน่น ร่างกายดู
เหมือนจะกลายเป็นอัมพาตขยับเขยื้อนไม่ได้ เบลนั้นฮวบลงไป
นั่งแปะอยู่กับพื้นแล้ว ฝ่ามือทั้งสองปิดหน้าแน่น ส่วนคริสติน่า
ขยับตัวหมุนซ้ายขวาอย่างรวดเร็ว เพื่อจะทำอะไรสักอย่าง แต่
ฝ่ามืออันแข็งแรงของหัวหน้าคณะ ผู้ควบคุมสติได้ดีที่สุดและ
รอบคอบสุขุมที่สุด ขยับหมัดมาที่ไหล่แม่ผมทองไว้บังคับให้สงบ
อยู่กับที่ พูดแผ่วต่ำว่า

“หยุด! ไม่มีภาวะเร่งด่วนใดๆ ที่เราจะทำแข่งกับเวลา
เพื่อช่วยเหลือเขาได้แล้ว เพราะถึงอย่างไรมันก็สาย...ถ้าเราจะ
ทำอย่างเร่งด่วนได้ก็ต้องหมายถึงว่า ต้องทำก่อนหน้าที่เชือก
เส้นนั้นจะขาด...”

แล้วดีอกเตอร์สแตนลีย์ก็ยกวิทยุในมือขึ้น กรอกเสียงพูด
แหบห้าวลงไป

“เรียกรพินทร์!...ได้ยินเรา ขอให้ตอบด้วย!”

เสียงของหัวหน้าคณะ ออกอากาศกระจายเป็นคลื่นไป
ทั่ว สุดแต่จะมีเครื่องรับได้รับได้

ไม่มีคำตอบจากกร핀ทร์ ไพรวลย์ ไม่มีแม้แต่เสียง
 ร้องหรือครางแว่วออกมาจากลำโพงของวิทยุมือถือเครื่องใด
 ที่เปิดเตรียมพร้อมอยู่ตลอดเวลาขณะนี้เลย

สแตนลีย์ เรียกซ้ำๆ ซ้ำขึ้นอีกในประโยคเดิม ในระหว่าง
 ที่ทุกคนยังยืนเงยบกริบกันอยู่

ผล คือความเงยบเหมือนเดิม!

“โฮปเลสส์!...”

เขาครางออกมา กระเดือกลำคออันแห้งผาก แล้วหันมา
 มองดูลูกศิษย์ทั้งสี่ของกร핀ทร์ ซึ่งยืนหน้าเขี้ยวราวกับศพ เรียง
 รายกันอยู่ เหมือนจะถามหรือขอความเห็นอะไรบางอย่าง แต่
 คนเหล่านั้นก็ดูเหมือนจะเป็นเบือไปกันไปหมด แม้แต่บุญคำ
 อันเป็นสมุนขวา และเชื่อมั่นในตัวเจ้านาย ู๊ฟมีรู้ความตื้นลึก
 หนาบางดีสุด สภาพของแกในขณะนี้กายสั่นเทิ้มเหมือนจذبใช้
 จัน เกิด หรือเสี้ยหน้าตาแทบจะไม่ใช่ผู้เป็นคน

“เราลืมนึกถึงความจริงอะไรไปอย่างหนึ่ง...”

สแตนลีย์กล่าวขึ้น ด้วยความพยายามสะกดกลืนความ
 ู้สึก

“เชือกเส้นนั้น พาดผ่านแ่งหินคมหลายแห่ง พวกเรา
 ทั้งหมดใช้เชือกเส้นนี้ไต่ขึ้นมา ยิ่งมากคนน้ำหนักมันก็จะไปทำ
 ให้แ่งหินเสียดสีกับเชือก เหมือนการค่อยๆ เชือดให้ขาดออกที
 ละน้อย คนแรกที่ขึ้นมาจะปลอดภัยที่สุด ส่วนคนรั้งท้ายก็จะ
 เสี่ยงที่สุดต่อการขาดของเชือก ความจริง เราควรจะเปลี่ยนสาย
 เชือก ไม่ควรใช้เส้นเดียวกันตลอด กร핀ทร์เป็นคนหลังเพื่อนและ
 เขาเองก็ลืมนึกถึงข้อนี้ไป”

“นายห้างลองเรียกอีกสักครั้งซิ”

บุญคำละล่ำละลักออกมา

สแตนลีย์หมดหวังแล้ว ยืนถือวิทยุแม้มริมฝีปากเกือบเป็นเส้นตรง คริสยกวิทยุของตนเองขึ้น

“ถ้าคุณยังพอมีลมหายใจ มีเสียงเหลืออยู่บ้าง ก็ให้เสียงขึ้นมาสักคำเดียวเท่านั้นรพินทร์!”

หล่อนพูดอย่างชัดเจนแต่เร้าร้อนใจที่สุด

แล้วทุกคนก็ยิ่งใจหาย เมื่อไม่ได้ยินเสียงตอบจากพรานใหญ่เลยนับตั้งแต่เห็นเชือกเส้นนั้นขาดผึงออก

บุญคำก็ตัดสินใจในทันทีนั้น สายเชือกอันมีขนาดเชื่องกว่าเส้นนั้นเล็กน้อยอีกสองเส้น ที่ใช้กว้านของขึ้นมา และบัดนี้ ได้สาวขึ้นมากองรวมกันไว้ด้านบนแล้ว ถูกแกจับขว้างให้ปลิวลงไปตามลำตามเดิมทั้งสองเส้น ร้องตะโกนบอกเกิดให้ไปตรวจดูตรงบริเวณที่มัดยึดไว้ ว่ายังมั่นคงดีตามเดิมหรือไม่ พอพรานเด็กหนุ่มพุ่งปราดไปตามคำสั่งอย่างรวดเร็วร้องบอกมาว่าเรียบร้อย แกก็หันไปทางจันบอกเร็วปรือ

“มะ! ไ้อ้จัน เอ็งกะข้าสองคนไต่กลับลงไปดูนายให้เห็นกับตา”

ก่อนที่ทั้งสองจะยับเขยื้อนอย่างไรต่อไป เชิดวุธ คริส และสแตนลีย์ก็ถลันปราดเข้ามาในทันที

“บุญคำกับจันคอยอยู่บนนี้แหละ จันกับเชิดวุธหรือหม่อมคริสจะไต่ลงไปดูเอง”

หัวหน้าคณะพูดโดยเร็ว ตาเผ่าย้อนถามเสียงแปร่งๆ ว่า

“นายห้าง นายทหารเชิดวุธ หม่อมคริส หรือใครในฝ่ายพวกนายไต่เขาได้คล่องกว่าบุญคำกะจันหรือ?”

“เราอาจไต่เขาได้ไม่คล่องเท่าจัน หรือบุญคำ แต่เรารู้จักในวิธีปฐมพยาบาลได้ดีกว่าจันหรือบุญคำแน่ ถ้าหากพบว่าเขายังไม่ตายและบาดเจ็บอยู่”

สแตนลีย์สวนมาโดยเร็ว ทั้งสองฝ่ายถกเถียงโต้ตอบกันอย่างฉับไวที่สุด คีธก็ก้าวพรวดเข้ามาอีกคนหนึ่ง รับอาสาที่จะเป็นผู้ไต่ลงไปดูรพินทร์ด้านล่างด้วย สำหรับนายพันเอกแห่งยูเอสอาร์มี ถูกหัวหน้าคณะของเขาเองกันออกไปอย่างเฉียบขาดแล้ว เพราะน้ำหนักร่างมากเกินไป การไต่เชือกลำพังจะนำตัวเองขึ้นมากล้าปากพอแรงแล้ว เชิดวุธ ก็อยู่ในลักษณะเดียวกัน ส่วนหมอบेलนั้นไม่ต้องพูดถึง ยามนี้หล่อนหมดแรง อ่อนเปลี้ยเต็มทน ย่อมไม่อยู่ในฐานะที่จะไต่กลับลงไปได้ทั้งสิ้น

ฝ่ายนายจ้างจะเลือกเพียงด็อกเตอร์สแตนลีย์และคริสติน่าเท่านั้นที่พอจะไต่เชือกลงมาได้ แต่เมื่อมาประกบคู่กับคนของรพินทร์อีกสองคน คือบุญคำกับจัน จึงต้องชี้ขาดกันว่าฝ่ายใดจะแบ่งสันกันอย่างไร ในการจะลงไปในครั้งนี้ เพราะเชือกที่จะโหนลงไปมีอยู่เพียงสองเส้นเท่านั้น

“ถ้าจัน ฝ่ายนายห้างตกลงกันเอง ว่าใครจะไต่ลงไปสำหรับทางด้านผม จันจะลงไป”

บุญคำบอก ภายหลังจากหันไปหาเรือเร็วปรือกับจัน ซึ่งยังสดชื่นแข็งแรงกว่าแก่มากในภาวะเช่นนี้อีกทั้งเป็นพรานอาวุโส รองจากบุญคำลงไป

สแตนลีย์หันมาทางคริสติน่า ซึ่งบัดนี้รับหีบปฐมพยาบาล—

บาลเล็ก ๆ มาจากเบล ยัดใส่เป้หลัง แล้ววิ่งปราดเข้ามาอีกครั้ง
หล่อนพูดก่อนที่หัวหน้าหล่อนจะทันพูด

“ฉันเชื่อว่าอาจารย์จะลงไปพร้อมกับฉันได้ค่ะ แต่โปรด
คำนึงถึงความจริง หากโอกาสที่จะปฐมพยาบาลยังพอมีเหลือ
อยู่บ้าง ฉันจะทำได้ดีกว่าอาจารย์แน่ เพราะฉะนั้นโปรดตัดสินใจ
ให้ได้ว่าระหว่างฉันกับอาจารย์ ใครควรจะลงไปคู่กับฉันเดี่ยว
นี้ เชือกยาวที่จะไต่ลงไปได้ มันก็มีอยู่เพียงแค่ 2 เส้นนี้เท่านั้น
เราจะต้องเลือกเอาสองคนที่สรรแล้วว่าเหมาะสมที่สุด”

หัวหน้าคณะจํานนต่อเหตุผลของหล่อน ตบไหล่โดยแรง

“โอเค คริสกับฉัน ลงไปเดี๋ยวนี้ เราจะติดต่อกันทางวิทยุ
และจําไว้ ไม่ว่าเขาจะเป็นศพไปแล้วหรือรอแรงแเพียงไหน ภาย
หลังช่วยเท่าที่จะช่วยได้แล้ว กว้านเอาร่างเขาขึ้นมาบนนี้ให้ได้”

ท่ามกลางใจอันเต้นระทึกของทุกคน ไม่มีใครพูดคำใด
กันอีกเลย คริสเร็วกว่าฉันเสียอีก หล่อนถอยหลัง สาวสายเชือก
เส้นเชื่อง ค่อย ๆ ขยับโรยตัวลงไปตามก้อนหินอันเป็นมุมชะงัก
บดบังทุกสิ่งทุกอย่างข้างล่างในส่วนที่แว้ล็กนั้นลงไปอย่างแคล่ว-
คล่อง ส่วนฉันก็ไต่ตามลงไป ในเวลาติด ๆ กันทั้งสองมีระยะ
ไต่ย้อนกลับลงทางเดิมโดยห่างกันเพียง 2 วาเท่านั้น พอที่จะ
ไกวตัวเข้ามาชิดกันได้หากจำเป็น

ทุกคนด้านบนในขณะนี้ ยังไม่มีการเคลื่อนไหว
ทำอะไรได้ทั้งสิ้น นอกจากมายืนรอคอยกันอยู่เป็นกลุ่ม
เพื่อสดับฟังข่าว ณ ตำแหน่งชะง่อนหินหน้าผามหึมานั้น

112

**14.00 น. ดสบ ระหว่างที่คณะของเชษฐา
เดินได้เลียบไปบนด้านข้างขนาดใหญ่ บนสัน
เขาที่กั้นล้อมบริเวณหุบหมาหอนด้านใต้ ดาริน
ผู้มีอาการใจร้อนอยู่ตลอดเวลา บัดนี้ออกมาเหมือนมัลลกุเทศก์
ไปเบื้องหน้า ทั้งระยะห่างจากพรรคพวกราว 20 เมตร โดย
อาศัยสังเกตร่างของเจ้าด้วน ที่ดุ่มเดินเป็นเรื่อมาร้องไปทุก
ระยะ โดยครั้งนี้มันไม่ทิ้งห่างออกไปมากนัก พอให้สังเกตได้
ตลอดเวลา สุดแต่ว่าจะลับเนินสูง ๆ ต่ำ ๆ ที่เป็นมุมบังตาอยู่
บ้างบางครั้งบางคราวเท่านั้น**

จากสองฟากที่เป็นป่าทึบ ชุนเขาเขียวทะมึน ชั่วไม่นาน
นัก หล่อนผู้เดินนำอยู่เบื้องหน้า ก็ได้ขึ้นสู่เนินสูงประมาณ 45
องศา จากระดับที่ตลาดเป็นทางลงมา ผึ่งซีกซ้ายมือไม่ห่าง

ไถลออกไปนั้ก แลเห็นผาใหญ่เป็นหินลั้วนๆ โผล่ตระหง่านอยู่ กลางหุบเหวเว้งว่าง เป็นก้อนของภูเขาอันประกอบไปด้วยหิน ลั้วนๆ ปราศจากพืชพันธุ์ใด ๆ ขึ้น ดูผิดไปจากเขาที่แวดล้อมต่ำ กว่าลงไปทุกลูก

หล่อนหยุดพักเหนื่อยดื่มน้ำและรอคอยพรรคพวกอยู่ตรง นั้นชั่วขณะ วิทยุมือถือของทุกคน ขณะนี้ทำงานติดต่อดังกันได้ แล้ว ภายหลังจากห่างหุบผาตะเคียนทองออกมาได้ประมาณ 5-6 กิโลเมตร

ระยะเวลาระหว่างรอคอยพี่ ๆ และพวกลูกหาบอยู่นี้หล่อน ใช้กล้องส่องทางไกลปรับเลนส์ ส้ารวจไปยังป่าทึบเบื้องล่าง อัน เป็นบริเวณหุบหมาหอน ซึ่งก็มองไม่เห็นอะไรได้มากไปกว่า ยอดไม้เขียวมืด ขึ้นบังตาเต็มไปหมด จึงเบนกล้องเปลี่ยนทิศ ทางไปยังหน้าผาใหญ่ อันเป็นหินลั้วนตัดชันนั้น

จากเลนส์ขยาย ขนาด 7 เท่า ของกล้องเยอรมันชั้นดี หล่อนเห็นเลียงผาฝูงหนึ่งประมาณ 7-8 ตัว กำลังกระโดด ตะกายขึ้นไปตามแก่งแ้งโขดหินของภูเขาลูกนั้น ลักษณะพยายาม จะไต่สูงขึ้นไปเป็นลำดับอย่างแตกตื่นอะไรชนิดหนึ่ง เจ้าแพะ ภูเขาซึ่งชำนาญในการไต่ที่สูงชันเหล่านั้นอยู่ในภาวะเตลิด กระ- โจนจากชะง่อนนั้นขึ้นไปยังชะง่อนนี้ สลับเปลี่ยนกันไปมา ดู วอบแวบสับสนไปหมด

หล่อนใช้กล้องจับส้ารวจอยู่อย่างพิณีจ เพราะไม่มีอะไร จะทำมากไปกว่านั้น ระหว่างที่รอคอยพรรคพวกอยู่และขณะ นั้นเอง อนุชา ก็ตามมาทันเป็นคนแรก เห็นอาการของน้องสาว กำลังส่องกล้องสนใจอะไรอยู่ ก็ถาม

“มีอะไรหรือน้อย?”

“เลียงผาค่ะ มันกำลังกระโจนไต่อยู่บนหน้าผาชั้นนั้น เหมือนจะหนีอะไรสักอย่าง”

“คงไม่ใช่แตกตื่นพวกเรานะ เพราะมันคนละลูกเขาแล้ว ก็ห่างกันตั้งร่วม 6-7 ร้อยเมตรแบบนี้”

อนุชาว่า ยกกล้องส่องทางไกลของตนขึ้นมาส่องดูบ้าง แล้วอุทานออกมาเบา ๆ

“เลือดาว! มันกำลังปีนแ่งหินอันสูงชันพวกนั้นไล่หลังเจ้าพวกเลียงผาขึ้นมา!”

คารินเบนกล้องลงในแนวต่ำเล็กน้อย แล้วก็เห็นตามที่พี่ชายบอกทันที

นอกจากเงาของเลียงผา ที่แผ่นตะกายหินอันล่อแหลม เหล่านั้นขึ้นไปก่อนแล้ว ต่ำลงไปเล็กน้อย มองในกล้องระยะไกล ลิบ ๆ เช่นนี้ แสงตะวันบ่ายที่สาดจ้าเข้าไปโดยตรงยังบริเวณนั้น ทำให้มองเห็นพื้นเหลืองลายจุดดำของเลือดาวตัวหนึ่งชัดเจนกว่า เจ้าพวกเลียงผา ซึ่งสีกลิ้งกับก้อนหินเสียอีก ขณะนี้มันกำลัง ตะกายเกาะแ่งหินไต่ตามหลังขึ้นไป ทั้งระยะห่างจากกลุ่มเลียงผาที่แผ่นขึ้นสูงเหนือมันไม่มากนัก

สองพี่น้องต่างส่องกล้องดูภาพการตามไล่ล่าของชีวิต ปกติธรรมดาของสัตว์ป่าอย่างไม่ว่าจะสนใจอะไรนัก เป็นการฆ่า เวลาออพรอคพวกเสียมากกว่า

และแล้วบัดนั้นเอง คารินก็อุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง เบา ๆ...

เจ้าเลือดาวผู้แกร่งกร้าว และคงกระหายเหยื่อจัด ตัด-
สินใจกระโจนจากชะง่อนหินแคบๆ ที่มันมาหยุดพักตัวอยู่เพื่อ
จะขึ้นไปยังโขดหินตอนบนอันล่อแหลมหมายตัดทางไล่เลียงผา
ให้กระชั้นชิดเข้าไปอีก มันจะตัดสินใจผิดหรืออย่างไรไม่ทราบ
ได้ ตำแหน่งเหนือศีรษะสูงขึ้นไป ที่มันกระโจนขึ้นเกาะนั้น ห่าง
พ้นระยะที่มันจะโดดขึ้นไปเหยียบยืนได้ทั้งสี่ขา จึงกลายเป็นว่า
กรงเล็บของเท้าหน้าทั้งสอง เกาะติดเฉพาะแ่งหินแคบๆ ไว้ได้
เท่านั้น ตัวมันเองเหยียดยาวห้อยระนาบลงมากับพื้นตัดเรียบ
ชั้นนั้นเหมือนแมวเกาะรั้วสังกะสี

“เฮ้ย!” อนุชาวิ่งออกมาเบา ๆ

ภาพที่ปรากฏในเลนส์กล้องของทั้งสองพี่น้องเจ้าเสือดาวพยายามตะเกียกตะกายทำหน้าทั้งสองอันเต็มไปด้วยเล็บของมัน เพื่อจะหาที่ยึดเหนี่ยว แต่ก็ไม่อาจจับเข้าส่วนใดได้อีก นอกจากแก่งแ่งหินที่โผล่ออกมาหมิ่นๆ ซึ่งมันเกาะไว้ได้ครั้งแรกเท่านั้น ขาหลังทั้งสองก็ตะกุกจับกับหน้าผา แต่ก็จับไม่ถนัดอีก เพราะความเรียบราบทำให้สภาพของมันเกาะตัวเองโหนต้องแตง ยกแยะยกยันอยู่บริเวณนั้นนั่นเอง มีหน้าซ้ำแ่งหินที่มองเห็น อาจไม่ใช่หินแกร่งแข็งอะไรนัก อาจเป็นพวกหินเปราะ หรือประเภทกรวดลูกรัง เพราะมีฝุ่นจากการขยับเขยื้อนกรงเล็บที่โหนน้ำหนักรวตของมัน ลอยคลุ้งขึ้นมาให้เห็น

ถูกแล้ว! บริเวณที่มันเกาะพุงตัวอยู่นั้นกำลังจะถล่ม
ลงกระบิจากน้ำหนักตัว

“ตายแล้ว พี่กลาง ไ้เลือดดาวตัวนั้นหมดทางไป มัน
ตัดสินใจผิด...มันกำลังจะร่วงจากบริเวณที่มันเกาะ!”

คารินร้องเร็วปรื๋อ⁺

แล้วก็จริงดังราชสกุลสาวทำนายไว้ แค่ไม่ถึงอึดใจเท่านั้น
ท่ามกลางการพยายามตะเกียกตะกายอย่างสุดชีวิตของเสือดาว
เคราะห์ร้ายตัวนั้น ทั้งสองเห็นมันหลุดร่วงจากบริเวณแ่งที่อึ้ง
เข้าหน้าทั้งสองที่เกาะไว้ หล่นวูบ และหายแวบไปในแ่งโขดหิน
เบื้องล่างที่โผล่แซมอยู่ขัดแจ้งกับตา

ครั้นแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างก็สงบเงียบ เห็นแต่เสียงผา
 ผุดเล็ก ๆ นั้น ขึ้นไปยืนออรวมกลุ่มกันอยู่บนชะง่อนสูงตอนหนึ่ง
 ไม่มีท่าว่าจะแผ่นเตลิดไปไหนอีกต่อไป

อนุชาส่องกล้องดูอยู่เจียบๆ ด้วยอาการปกติ สำหรับ
ชีวิตความเป็นไปของปาดง แต่ดาร์รินลดกล้องลง กลับตา
นิ่ง หล่อนบอกไม่ถูก ว่าตนเองมีความรู้สึกอย่างไร

ดูเอาเถอะ แม้แต่เสือดาวอันเป็นเจ้าแห่งการปีนป่าย ก็ยังพลาดได้ หล่อนทายอนาคตของมันไม่ถูก ว่ามันจะพลัด หล่นจากตำแหน่งที่กระโจนเกาะพลาดนั้น ลงไปกระทบแง่หิน ข้างล่าง บาดเจ็บสะบักสะบอม หรือว่าหลกเหลวไปเช่นไร แต่ ที่เห็นชัดๆ ก็คือ เสือดาวกระโจนไต่หน้าผาปีนป่ายขึ้นไปแล้ว พลาดหล่น!

หล่อนไม่คิดนึกมาก่อนว่าจะได้มาเห็นภาพอันไม่เป็น
มงคลกับสายตา และความรู้สึกเช่นนี้มาก่อน

เชษฐา ไชยยันต์ หนานอิน และกะหยิ่นพร้อมพวก
ลูกหาบเดินตามมาถึง

“เหนื่อยมากหรือน้อย หน้าซีดเขียว”

เพื่อนชายทักขึ้นเบาๆ ขณะที่จ้องหน้า หล่อนฝืนยิ้ม

“เปล่า! มัน...มันเพียงแต่ว่า รู้สึกไม่ค่อยสบายใจยังงี้
พิกล”

“ทำไม มีอะไรหรือ?”

เซซฐาถาม มองดูหน้าน้องสาวกับน้องชาย ซึ่งมารออยู่
ก่อนแล้ว และสังเกตเห็นทั้งสองมีกล่องส่องทางไกลกันอยู่คน
ละกล่อง

“ไม่มีอะไรหรอกครับ พี่ใหญ่ น้อยกับผมขึ้นมาถึงที่นี่
ก่อน ก็เลยส่องกล่องดูภูมิประเทศ เห็นที่ภูเขาหินเป็นหน้าผา
ใหญ่โน่น เสือดาวมันกระโจนไต่ผาชันขึ้นไป ดูเหมือนจะไล่
เลียงผา แต่แล้วมันก็กระโจนเกาะหินพลาด หล่นหายไป ก็เรื่อง
ธรรมดาๆ ของชีวิตดิ้นรนในป่า น้อยเขาเห็นแล้วมีอาการเหมือน
จะไม่สบายงั้นแหละ”

“เสือดาวตกเขา!”

ไชยยันต์ร้องเบาๆ ด้วยอาการงุนงง ขมวดคิ้วจ้องหน้า
ทั้งสอง

“ใช่!”

ดารินตอบแผ่วเบา อีกฝ่ายหัวเราะอย่างไม่รู้สึกระไรทั้ง
สิ้น

“เมื่อมันพลาด มันก็ตกได้เหมือนกัน ทำไม สงสารมัน
งั้นหรือ?”

“ฉันรู้สึกไม่สู้จะปลอดภัยนัก ที่มาเห็นอะไรไม่น่าเชื่อ
ตาแบบนี้...มันเหมือนจะเป็นลางบอกเหตุอะไรสักอย่าง...”

แล้วหล่อนก็สะบัดหน้าแรงๆ มองด้วยตาเปล่าไปยังหน้า-
ผาด้านนั้นอีกครั้ง พี่ชายใหญ่เดินเข้ามาจับต้นแขน ร้องให้ออกเดิน

“เหลวไหล! ซาติเสื่อมมันไม่ทิ้งลายของมันหรอก ถึงจะ
หล่นมันก็ต้องพยายามตะเกียกตะกายเกาะง่าหินที่ต่ำลงไป
พุงตัวเอาชีวิตรอดได้ เกิดมาไม่เคยได้ยินว่าเสือดาวตกเขา
ตาย ยกเว้นตกเพราะถูกปืนเท่านั้น ไป! เดินต่อ ลุงอินบอกว่า
อีกสักประเดี๋ยวก็จะถึงตำแหน่งช่องเขา ปากทางด่านแรกที่จะ
นำเข้าสู่เขตห้วยเสือร้องแล้ว”

14.07 น. เวลาเดียวกัน ชนิดตรงเผง อันเป็นเวลา
คาริน วราฤทธิ์ สองกล้องมองเห็นเสือดาวหล่นลงมาจากหน้าผา
สูงชัน นาฬิกาบนข้อมือของดร.สแตนลีย์ ก็ชี้บอกอย่างเที่ยงตรง
ไม่ขาดไม่เกินแม้แต่วินาทีเดียว ซึ่งเป็นเวลาที่คริสติน่าร้องบอก
กับทุกคนว่า เชือกที่รพินทร์ ไพรวลย์ กำลังสาวตัวไต่ขึ้นมานั้น
ขาดสะบั้นออกจากกันแล้ว!

ต่อจากนั้นภายหลังตกเถียง ประชากันอย่างเคร่งเครียด
เพียงไม่เกินอีก 2-3 นาที จันกับคริสติน่า ก็เป็นผู้ไหนได้เชือก
ย้อนกลับลงไปทันที เพื่อกู้เอวร้างของสุภาพบุรุษจอมมัคคุเทศก์
ขึ้นมาบนชะง่อนผาให้ได้ ไม่ว่าเขาจะบาดเจ็บพิการเพียงใดหรือ
ว่าแหลกเหลวเสียชีวิตไปแล้วก็ตาม โดยคำสั่งของหัวหน้าคณะ

ณ บัดนี้ บุคคลอันเป็นที่วิตกกังวลของคณะพรรค
ทุกคนกำลังเผชิญหน้าอยู่กับภัย อันเจ้าตัวถือว่ามีใช้เรื่องหนัก

หนาอะไรนัก เป็นเรื่องธรรมดาๆ ของชีวิตพรานนักเดินป่าได้
เขาอย่างเขานั้นเอง

รู้ตัวล่วงหน้าก่อนเชือกจะขาดออกจากกันทั้งเส้นแค่ 2-3
อึดใจ จะเปลี่ยนย้ายน้ำหนักของตัวเองไปเกาะแก่งแ่งหินบริเวณ
ใกล้เคียงเอื้อมถึงตอนใดก็มองไม่เห็น เขาได้ยินเสียงตะโกนเตือน
ของดร.สแตนลีย์ ที่แว่วออกมาจากวิทยุที่เหน็บเอวอยู่อย่างถนัด
แต่ในภาวะเช่นนั้น ไม่อยู่ในฐานะที่จะหยิบวิทยุเหน็บเอวขึ้นมา
พูดโต้ตอบใดๆ ได้ เพราะมือทั้งสองมีภาระหนักในการโหนเชือก
อยู่

**แล้วเชือกกระย่ำเส้นนั้น มันก็เล่นกลเอากับเขาจริงๆ
โดยขาดผิงออกจากกัน!**

ร่างของพรานใหญ่ที่ نابอยู่กับหน้าผา เรียบร่างวบเป็น
แนวตรงครูดลงมากับบริเวณหน้าผานั้น ในลักษณะที่ตั้งโดย
ไม่เสียการทรงตัวหรือร่างกายลอยคว้างเปะปะ ฝ่ามือทั้งสองเกร็ง
ขยุ้มเหมือนอุ้งเท้าแมวหรือเสือ ลากลงตามพื้นของหน้าผา
หินนั้น โดยกะไว้ว่า ไม่ช่วงใดก็ช่วงหนึ่ง ที่เขาจะต้องเกาะติด
กับแ่งที่โผล่ล้าออกมาไว้ได้ ก่อนที่ร่างของตนจะหล่นลงไปถึง
เบื้องล่างอันหมายถึงกระดูกบางส่วน อาจโผล่ออกนอกเนื้อ

และก็จริงดังว่า แค่วง 2 วาเท่านั้นที่ร่างกายครูดลงมา
เขาก็คว้าขอบแ่งตอนหนึ่ง ที่โผล่ล้าออกมาเหมือนพาไลซานตึก
ขนาดแคบๆ เอาไว้ได้ และโหนตัวเกาะนิ่งอยู่ตรงนั้น ไม่มีอะไร
เกิดขึ้นสักอย่าง นอกจากตัวเองจะต้องห้อยเป็นชะนีเกาะกิ่งไม้
พยุงตัวไว้ก่อน เพื่อหาทางที่จะปีนป่ายต่อไป

ตลอดเวลาที่หัวหน้าคณะและคริส ส่งวิทยุเรียกลงมา เขาได้ยืนยันชัดเจนทุกประโยค แต่จะเอามือข้างไหนไปปลดวิทยุมา พูดตอบได้ ไ้ครั้นจะแหกปากตะโกนด้วยเสียงของตนเองขึ้นไป ก็เหนื่อยเหลือกำลัง เสียงไม่มีในลำคอเลย และระยะของทิศ ทางที่เป็นชะงอกหินใหญ่บังอยู่นั้น มันเกินกว่าที่จะตะโกนด้วย ปากเปล่าเพื่อขึ้นไปให้ได้ยินได้

พรานใหญ่เกาะนั่ง ๆ อยู่ตรงตำแหน่งนั้น ใช้พลังเท่าที่ มีอยู่ทั้งหมด ทำมือให้กลายเป็นตะขอเหล็ก ซึ่งก็ยังไม่แน่ใจว่า จะทนเกาะไปได้นานสักเท่าใด ในสภาพที่ห้อยอยู่นั้น พยายาม ใช้เท้าเกลี่ยควานหาบริเวณที่จะใช้แตะ หรือเหยียบยืนได้ไปทั่ว ๆ อย่างระมัดระวัง ก็ไม่พบว่าจะมีที่หมายใด ๆ พอให้ใช้เท้าเหยียบ ยืนเพื่อช่วยพยุงตัวได้เลย หินบริเวณนั้นมันเป็นผิวเกลี้ยงเรียบ ไปหมด เว้นไว้แต่เท้าของเขาจะมีสภาพเป็นจิ้งจกหรือตุ๊กแกไป เท่านั้น

น้ำหนักตัวเองถ่วง จนกระทั่งรู้สึกถึงความเมื่อยล้า แขน ทั้งสองสั่นระริก ยิ่งกระดิกดิ้นรนมาก ก็ยิ่งจะทำให้มือที่เกาะแน่น อยู่หลุดเร็วขึ้นอีก จึงได้แต่สงบนิ่งอยู่ในสภาพอันหมั่นเหม่อค้ำ ค้าง อยู่เช่นนั้น

แล้วชั่วไม่นานเกินไปนัก โสตกก็แว่วเสียงการเคลื่อนไหว จากเหนือศีรษะเหมือนมีใครโหนเชือกลงมา เสียงเท้าที่เหยียบ ย้นกับก้อนหิน เสียงเชือกถลันอันเกิดจากน้ำหนักตัว ซึ่งกำลัง ขยับลงมาเรื่อย ๆ ได้ยินใกล้เข้ามาทุกขณะ

จอมพรานเงยหน้าขึ้นไปดูด้านบน แล้วถอนใจออกมา ได้อย่างโล่งอก...

ท่ามกลางแสงตะวันบ่ายอันร้อนแรง ร่างของสองบุคคลในอาการโรยตัวตามสายเชือกที่ยึดไว้ ถีบผนังหินแกว่งตัวต่ำลงมาที่เขาห้อยขึ้นไปไม่มากนักทั้งคู่ เว้นระยะห่างกันราว 2 วา โดยเชือกคนละสาย คนที่จะหย่อนลงมาใกล้ตำแหน่งที่เขาเกาะอยู่ใกล้มากที่สุด คือจัน สมุนซ้าย ส่วนห่างออกไปเล็กน้อย คือนักไต่เขามีมือดีที่สุดของฝ่ายนายจ้าง คริสติน่า กรูบิล

ในระยะขนาดนี้ ทั้งสองมองเห็นเขาแล้ว ว่ากำลังเกาะขอบแห่งหินทรงกายห้อยหนึ่งอยู่ จันตะโกนว่า “นาย!” ขึ้นก็กก้องและยิบตีซัดสุด ส่วนคริสติน่าเรียกนามเขาออกมาคำเดียวว่า “รพินทร์!”

“อย่าผลีผลามตะลี้ตะลาน คริส ผมเรียบริ่อยดี ค่อยๆ ลงมาช้าๆ ก็ได้”

รพินทร์ร้องบอกขึ้นไปเท่าที่เสียงจะอำนวยได้

โดยไม่มีการรอช้าอีกเลยแม้แต่วินาทีเดียว จันรูดตัวปรูดๆ ลงไปที่เขา ส่วนคริสติน่าใช้วิธีถีบตัวเองให้ลอยห่างจากผนังหินแล้วไกวร่างเข้ามาใกล้ด้วย เห็นในสภาพเช่นนี้บอกได้ว่า หล่อนชำนาญในด้านนี้อย่างแท้จริง

ก็แค่ไม่กี่วินาทีต่อมาเท่านั้น คนทั้งสองที่โหนลงมาได้บรรลุถึงตำแหน่งที่รพินทร์เกาะห้อยตัวอยู่ ขนาดเอื้อมมือถึง คริสร้องสั่งจันเร็วปรือว่า

“จัน! อย่าเพิ่งหยุดอยู่ตรงนั้น หย่อนตัวให้ต่ำกว่าระดับตัวเขาลงไป แล้วให้สายเชือกพาดใกล้มือเขาที่สุดก่อน”

นั่นเป็นคำสั่งที่ถูกต้องที่สุดของการกู้ภัยตามสภาพที่เห็นกันอยู่ขณะนี้ จันปฏิบัติตามทันที หดมือที่กำลังจะส่งไปให้

รพินทร์อย่างโง่ๆ โรยตัวผ่านร่างของเขาต่ำลงไปอีก สายเชือกของตัวเองพาดผ่านมาที่ลำตัวของเขา ซึ่งก็เป็นเวลาเดียวกับที่คริสห้อยตัวเข้ามาถึง ตัวหล่อนเองก็ผ่อนให้ต่ำกว่าเขาเล็กน้อยเช่นกัน และก่อนอื่นใดทั้งสิ้น หล่อนใช้ปลอกแขนอันแข็งแรงเกินสภาพของหญิงสามัญคล่องมัดเอวเขาไว้ก่อน เป็นหลักประกันว่า ถ้าแม้รพินทร์หมดแรงจะครูดร่วงต่อไป ก็จะติดวงแขนของหล่อนไว้พลาจๆ ก่อน

“ขอบคุณนรก! นึกว่าลงไปแหลกอยู่ข้างล่างแล้ว เปลี่ยนมือมาเกาะสายเชือกของจันไว้”

หล่อนพูดเบาๆ สีหน้าเต็มไปด้วยความปิติ

“คนอย่างผมตายยาก เอาละ คุณปล่อยมือจากตัวผมได้แล้ว”

รพินทร์บอก แล้วเปลี่ยนมือจากที่เกาะแ่งหินไว้ ไปคว้าสายเชือกเส้นเดียวกับจัน ซึ่งบัดนี้หย่อนตัวต่ำลงไปอีกเพื่อลงไปยืนพ่อน้ำหนักตัวบนยอดหินที่โผล่แซมขึ้นมายอดหนึ่ง เขาใช้มือซ้ายก่อน ขมวดมัดพันกับข้อมือไว้อย่างมั่นคงที่สุด จากนั้นจึงใช้มือขวา เปลี่ยนน้ำหนักตัวมาโหนเชือกสายนั้นทั้งกาย

“จัน! ยืนพุงตัวอยู่บนยอดหินก้อนนั้นก่อนนะ ฉันไม่แน่ใจว่าขนาดเชือกมันจะเหนียวพอที่จะรับน้ำหนักได้ถึงสองคนหรือเปล่า”

เขาร้องส่งลงไป

“นายขึ้นไปก่อนได้เลย จันจะยืนเกาะอยู่ตรงนี้ก่อน มีหน่อหินพออาศัยเหยียบได้เต็มตีนไม่ต้องห่วง”

เสียงจันร้องตอบขึ้นมาโดยเร็ว

รพินทร์พยักหน้ากับคริส บอกกับหล่อนด้วยน้ำเสียง
ปกติธรรมดาเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลยว่า

“ไป เราโหนดัวขึ้นไปได้แล้ว คนละเส้นเชือก ประเดี้ยว
ขึ้นไปถึงแล้ว จันจะไต่ตามขึ้นมาเอง”

คริสชำเลื่องดูหน้าอันโชกไปด้วยเหงื่อของเขานิดหนึ่งก็
เห็นพรานใหญ่ขยิบตาให้อย่างล่อๆ หล่อนย่อจมูกตอบ แล้ว
ตัวเองก็สาวเชือกไต่ขึ้นไปทันที โดยไม่กังวลต่ออะไรอีก รพินทร์
ก็ไต่ตามขึ้นไปช้าๆ

แล้วร่างของบุคคลทั้งสองก็ปรากฏโผล่ขึ้นมาจากขอบแ่ง
หินใหญ่ อันเป็นบริเวณที่เงื่อนไขเชือกเส้นแรกของเขาขาดออก
ปรากฏให้ทุกสายตาที่เฝ้ารอคอยอยู่ด้วยความกระสับกระส่าย
เห็นเกือบจะพร้อมๆ กัน...

เสียงทุกคนบนนั้น โหวกเหวกแซ่ซ่าขึ้นอีกครั้งอย่าง
ยินดีและแทบไม่เชื่อสายตาเสียได้ ร้องถามแซดมาจนจับศัพท์
ไม่ได้ รพินทร์โบกมือให้ ยังไม่พูดอะไรก่อนทั้งสิ้น ไต่หินเทลาด
นั้นขึ้นมาจนถึงบริเวณชะง่อนอันปลอดภัยตรงที่ทั้งหมดรอคอย
กระโดดโลดเต้นต้อนรับกันอยู่แล้ว โดยมีคริสตามหลังมาในเวลา
ไล่เลี่ย เมื่อเขาขึ้นมาถึงเรียบร้อยก็กระตุกสายเชือกแรงๆ เป็น
สัญญาณเตือนบอกให้จันไต่ตามขึ้นมาได้แล้วโดยเชือกเส้นเดียว
กันนั้น

สแตนลีย์ตรงเข้ามากอดเขาไว้นั่นในขณะที่เซิดวุธคือและ
และเบล เฮโลเข้ามารายล้อมแสดงความยินดีปรีดาอย่างบอกไม่
ถูก

“คุณเกือบโชคร้ายเป็นครั้งที่สอง รพินทร์!...”

หัวหน้าคณะตบหลังเขาแรงๆ ขณะที่ยังกอดอยู่นั้น ทุกคนสีหน้าเบิกบานแจ่มใสขึ้นมาได้ ผิดกับเมื่อครู่นี้หน้ามือเป็นหลังมือ

“บอกตรงๆ ตอนที่เห็นเชือกขาดผึงออกไปคาตา และเรียกทางวิทยุไม่มีเสียงตอบ ผมนึกว่าคุณหมดภารกิจในครั้งนี้นะแล้ว”

“ยังไม่หมดครับ จนกว่าผมจะปฏิบัติหน้าที่รับใช้พวกคุณจนลุล่วง”

เขาตอบยิ้มๆ

“เฮ้! ไอ้เสือ ทำไมถึงไม่ตอบเราขึ้นมาเลยสักคำเดียวตอนที่วิทยุเรียกลงไป”

คิธเข้ามาประคองไหล่เขาอีกคนอย่างรักสนิท

“ผมมีอยู่แค่สองมือ คิธ และสองมือก็ต้องใช้ในการช่วยชีวิตตัวเองอย่างเต็มที่ โดยการเหนี่ยวเกาะแ่งหินไว้ตอนเชือกขาด จะเอามือที่ไหนมาปลดวิทยุที่เหน็บเอาไว้มาตอบหรือรายงานเหตุการณ์กับพวกคุณได้...ขอขอบคุณทุกคนที่เป็นห่วง และส่งคริสกับจันให้ลงไปช่วยอย่างทันการ ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าถ้าสองคนลงไปช้ากว่านั้นอีกนิดเดียว ผมจะมีแรงเกาะแ่งหินหมิ่นๆ ในลักษณะนักกายกรรมแบบนั้นไปได้นานแค่ไหน อาจหมดแรงร่วงลงไปก็ได้”

“คุณได้ยินเสียงเรียกของพวกเราไม่ใช่หรือ?”

คิธถาม

“ได้ยิน และก็รู้ว่าพวกคุณตกใจมาก พอเชือกมันขาดตัว

ผมก็ครูดลงไป แต่โชคดีที่มีแ่งหินแคบๆ ตอนหนึ่งขวางทางอยู่ ทำให้ฉวยยึดไว้ได้ทัน พวกคุณตัดสินใจได้ทันการดีมาก ที่รีบส่ง คริสกับจันให้รีบไต่ลงไปดูโดยไม่ชักช้า เพราะบอกแล้วว่าถ้าเข้าไปอีกนิดเดียว ผมก็หมดแรงเกาะแน่”

แล้วรพินทร์ก็ถอนใจเฮือก สบถอะไรพึมพำในลำคอ หันไปมองดูสายเชือกที่ขาดกระจุยเหลือปลายตรงตำแหน่งที่ขาดนั้น ซึ่งบัดนี้บุญคำสาวขึ้นมากองอยู่บนหน้าผา บอกต่อไปว่า

“ไม่น่าเลย ผมไม่ทันคิดว่าส่วนบนของมันพาดกับแ่งหินคมเข้าพอดี และพวกเราก็อาศัยเชือกเส้นนี้ โหนล่องหน้าขึ้นมาหลายคนแล้ว ทำให้มันเปื่อยตรงจุดนั้น รู้ได้ขึ้นมาทางเส้นเชือกที่กว้านสัมภาระ ก็จะไม่ทำให้พวกคุณต้องมาเสียเวลาใจหายใจคว่าอยู่ นี่พอจะเอาของขึ้นเสร็จหมด พวกข้างบนก็ดึงเชือกทั้งสองเส้นขึ้นมาเสียก่อนแล้ว เอาละครับ สบายใจได้แล้ว ผมไม่เป็นอะไรมากนักหรอก หน้าอกครูดหิน ดุมเลือดขาดไปสองสามเม็ดเท่านั้น”

ทั้งหมด รวมทั้งพรานพื้นเมือง และพวกลูกหาบทั้งหลาย แสดงอาการโล่งอก ต่างยืนรวมกลุ่มกันอยู่ รอจนกระทั่งจันไต่กลับขึ้นมาถึงเป็นคนล่าสุด เชิดวุธนั้นไม่เอื่อยอะไรมาก นอกจากจะเดินเข้ามาจับมือเขาบิ๊บ และเขย่าโดยแรงด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“รพินทร์ ไพรวลย์ ชะอย่าง!...”

เสียงเบลเอื่อยขึ้นลอยๆ ในภาษาของหล่อน ซึ่งถ้าแปลออกมาก็คงจะได้ความทำนองนี้

“ทำเอาพวกเราใจหายใจคว่าตลอดเวลา เมื่อวานหายเข้าไปในทะเลเพลิง นึกว่าเหลือแต่กระดูกไปครึ่งหนึ่งแล้ว วันนี้

แสดงอาการตกเขาให้ดูเสียอีก ทั้งสองครั้งโผล่รอดมาได้หน้าตาเฉย พวกเราริหัวใจจะวายตาย เจ้าตัวคนต้นเหตุกลับไม่มีอะไรสะดุ้งสะเทือนเลยขอให้ได้อย่างนี้ตลอดไปเถอะ ชุปเปอร์แมน!”

จอมพรานไม่ได้ตอบคำใด สั่งให้บุญคำและลูกน้องของเขาทั้งหลายม้วนเก็บเชือกอันเป็นอุปกรณ์สำคัญที่สุด แม้แต่เส้นที่ขาด ซึ่งยังมีขนาดยาวอยู่อีกหลายวา โดยให้ใช้ไฟลนตรงปลายส่วนที่ขาดลွ่ยออกไปนั้น เกลียวของไฉลอนที่กระจุยออกจากกันถูกไฟจากไลท์เตอร์ลนเผาเยิ้มละลายตัวเข้ามาเชื่อมรอยสนิทเป็นตุ่มปมอยู่ตรงส่วนที่ขาดนั้นป้องกันไม่ให้นั้นคลายเกลียวออกจากกัน

แล้วเขาก็กวาดสายตา สำนวญดูภูมิประเทศที่ต่างไต่กัน ยากเย็นขึ้นมาอย่างถี่ยวน

ทุกคนเมื่อหมดกังวลแล้วจึงเพิ่งจะมีโอกาสได้พิจารณา เป้าหมายที่ป็นกันขึ้นมมาถึงนั้นอย่างเต็มตาอีกครั้ง เพราะขณะที่ต่างป็นขึ้นมาถึงใหม่ๆ ความเหนื่อยล้าทำให้ยังไม่มีโอกาสได้ตรวจดูลักษณะของมันถี่ถ้วนนัก ยิ่งมาประกอบกับอุปัทวเหตุอันหวาดเสียวของรพินทร์ ก็ยิ่งทำให้ลืมนสนใจกับภูมิประเทศตำแหน่งนั้นลงเสีย มัวแต่ตกใจและวุ่นวายโกลาหลกันอยู่

ลักษณะของมันเป็นยอดเขาหินอันแห้งแล้งที่สุด เต็มไปด้วยก้อนหินที่อกโผล่เรียงรายอยู่ทั่วไป และเมื่อขึ้นมายู่บนนี้แล้ว สภาพของมันไม่เห็นจะเหมือนกับปีกของนกอินทรีอย่างใดทั้งสิ้น ผิดกับการพิจารณาจากท้องทุ่งเบื้องล่างลึบ ๆ ลงไปโน่น

มีส่วนอันเป็นยอดสูง ชะโงกล้ำขึ้นไปอีกช่วงหนึ่ง และนั่นคือบริเวณลำคอกับศีรษะของนกอินทรี ที่เห็นจากเบื้องล่างแน่ ๆ

ระหว่างที่รพินทร์แหงนขึ้นมองไปยังบริเวณอันเป็นลำคอและหัวนกนั้น นายคิธก็เข้ามาสะกิดเอว บอกว่า

“ถ้าคุณคิดที่จะพาพวกเราปีนต่อขึ้นไปยังบริเวณลำคอหรือหัว ‘อีแร้ง’ นี่อีกละก็ พวกเราจะให้คุณขึ้นไปคนเดียว และจะให้บุญค้ำนำทางต่อให้สำหรับเรา หรือไม่ก็เรียกคอปเตอร์ให้มารับเฉพาะพวกเรากลับ โดยทิ้งฝ่ายคุณไว้บนนี้ เลิกแล้ว! ถึงจะกลับไปแล้วติดคุกก็ยอมวะ”

“อย่าใจเสาะนะ คิธ รูปร่างยังกะนักมวยปล้ำเฮฟวี่เวททำไมถึงใจเล็กนิดเดียว...ไม่ต้องห่วงหรอก เพราะไม่มีความจำเป็นอะไรที่เราจะต้องปีนขึ้นไปบนหัว ‘อีแร้ง’ โน่นให้เสียเวลาเส้นทางของเราต่อไปนี้ตัดไปตามสันเขา เดินได้สะดวกพอสมควรแล้ว”

รพินทร์ตอบบนหัวเราะเบา ๆ วันนี้ดูเขาจะอารมณ์ดีเป็นพิเศษ แล้วก็สำรวจดูสีหน้าอาการของนายจ้างทุกคนถามล่อย ๆ ต่อไปว่า

“จะเคลื่อนต่อกันหรือยังครับ?”

“รพินทร์ ขณะนี้บ่ายสองโมงเกือบครึ่งแล้วนะ พวกเรา ยังไม่ได้มีอะไรรองท้องกันเลย แล้วอีกอย่างหนึ่ง ก็อดโรยหมดแรงกันเต็มทีแล้ว”

อเมริกันอาวูโสเอ่ยขึ้นอ้อมแอ้ม ไม่เต็มปากคำนักรู้สึก

ว่าทุกคนต้องการพักผ่อนเต็มที่ แม้แต่พรานพื้นเมืองของเขาเอง และพวกลูกหาบทั้งหลาย

“ถ้างั้น...เดี๋ยวเราต้องเคลื่อนย้ายจากที่นี่ก่อน หาตำแหน่งเหมาะๆ และพักผ่อนเลยสำหรับวันนี้ ตรงนี้คงไม่เหมาะ เพราะโล่งแจ้งเกินไป ไม่มีที่บังตะวันตกกับหลบน้ำค้างในตอนกลางคืน”

พรานใหญ่บอก แล้วหันไปร้องสั่งเกิดให้ส่งไรเฟิลของเขาเองที่ลำเลียงชักรอกขึ้นมาก่อน พร้อมกับสัมภาระอื่นๆ มาให้ ขยับลูกเลื่อนดูกระสุน เห็นว่าบรรจุอยู่พร้อมก็ลดนกตบลูกเลื่อนเข้าที่ตัวดสะพายบ่า ออกนำเลาะลัดไปตามแนวทางเดินลุ่มๆ ดอนๆ ระหว่างป่าหินของยอดเขาบริเวณนั้นทันที

ทั้งหมดก็เคลื่อนตามไปเป็นขบวน เบลมองจับอยู่ด้านหลังที่กำลังเดินนำดุ่มๆ อยู่นั้น เอาข้อศอกสะกิดคริสบอกว่า

“เขากำลังจะนำเธอไปสู่ ‘สวอน เลค’ หรือสระสวรรค์ที่มีฝูงหงส์ยังงี้ล่ะ”

คริสยิ้มขึ้นๆ ในคำประชดแดกดันของเพื่อน สำหรับวันนี้ หล่อนก็มีอารมณ์สงบเยือกเย็นเป็นพิเศษออกไปเหมือนกัน ต่างกับเบลซึ่งนับวันเวลาแห่งความทุกข์ยากทรมาน หล่อนก็ยิ่งเกรี้ยวกราดหงุดหงิด เกือบจะทิ้งบุคลิกขี้เล่นเดิมๆ ไปเสียหมดสิ้น

“อย่าไปหงุดหงิดอะไรกับเขาเลยเบล เมื่อกี้เขาก็เกือบตายไปแล้ว ถ้าฉันกับจันไม่รีบลงไปทันเวลา”

หนทางนั้นลาดลงไปสู่บริเวณแอ่งตอนหนึ่ง ซึ่งน่าจะเป็นชัยภูมิหยุดพักได้ดีกว่าบริเวณส่วนอื่นเป็นยอดเนินของปีกอินทรี มีโขดหินขนาดใหญ่บังตะวันบ่ายไว้ พอลับเหลี่ยมมุมนั้น ทุกคนก็เห็นรพินทร์มาหยุดยืนมองอะไรเงิบๆ อยู่ตรงแอ่งหลังโขดหินที่โผล่มาพบอย่างกะทันหัน

ฝ่ายที่ตามกันมาติดๆ ก็มาหยุดยืนพิจารณาด้วยความรู้สึกอันบอกไม่ถูก

มันเป็นบ่อที่บรรจุของเหลว ลักษณะเหมือนโคลน ประหลาดในข้อที่ว่า เป็นโคลนเลนที่อยู่บนยอดเขาสูงท่ามกลางพื้นหินรอบด้านชนิดมองแทบไม่เห็นดินเลย อาณาบริเวณของมันเป็นลักษณะบ่อรูปวงกลม เนื้อที่ราว 100 ตารางวา ที่ทำให้ทุกคนรวมทั้งรพินทร์ต้องสะดุ้งอีก มองดูเฉยอยู่ในขณะนี้ก็คือ กลุ่มควันบางๆ ที่ลอยขึ้นมาในลักษณะระเหยคล้ายหมอก และโคลนเหลวในบ่อนั้นเดือดไหวตัวอยู่เป็นระยะๆ แตกเป็นพวยพลั่งดันสูงขึ้นมา แต่ละลูกพวยขนาดกระดังเื่องๆ แต่ก็โผล่กระเพื่อม อย่างเข้มข้น ประเดี้ยวที่นั่นลูกที่นี้ลูก และปรากฏเสียงอยู่เบาๆ คล้ายๆ เป็นหม้อยักษ์ ใช้อุณหภูมิกความร้อนเคี้ยวโคลนให้เดือดข้างในฉะนั้น

เสียงของมันดัง ผลุบ-ผลับ ผลุบ-ผลับ ตลอดเวลาและอาจเป็นเช่นนี้ชั่วนาตาปี ไม่ทราบนานมาเท่าไรแล้ว

จอมพรวนเหลือบตามองหน้าคณะเจ้านายของเขาทุกคนอย่างอึดอัด ตนเองวางสีหน้าไม่ค่อยจะถูกนัก ยกหลังมือขึ้นขยี้จมูก คริสติน่าอมยิ้ม สายตาหล่อนที่แลมายังเขา มันมีอยู่

หลาย ๆ ความหมายปนกัน ทั้งสมเพชเวทนาเห็นใจ ทั้งขบขัน และทั้งทุเรศ

พอเขาสบตา หล่อนก็ทำเป็นสุดลมหายใจลึกเหมือนจะแสดงว่าชุ่มชื่นรื่นรมย์เป็นสุขเสียเต็มประดาพูดออกมาปนหัวเราะเบา ๆ ว่า

“มาย กู๊ด เฮเว่น! พบแล้ว สระโบกขรณีของรพินทร์ ไพรวัลย์ เย็นรื่นชื่นฉ่ำน่าลงเล่นอาบกินเหลือเกิน...”

แล้วหล่อนก็ยื่นมือส่งมาให้เขาด้วยอาการทอดแขนอ่อนช้อยพร้อมทั้งร้องเพลงท่อนหนึ่งออกมาอย่างอ่อนหวานไพเราะเหมือนตัวละครแสดงโอเปร่าว่า

“เทค มาย แฮนด์ส, โอ’ม อะ สเตชั่นเยอร์ อิน พาราไดส์ ...โอ’ม ลีอัส อิน เดอะ วอนเตียร์ แลนด์ อะ สเตชั่นเยอร์ อิน พาราไดส์!...”

สแตนลีย์ คีธ เชิดวุธ รวมทั้งเบลด้วย โดยไม่ได้นัดกันไว้เลย ทุกคนพากันหัวเราะกันออกมาอย่างครึกครื้น ขบขันที่สุดในคำพูดท่าทีและข้อความบทเพลงของคริส ตลอดจนสีหน้าอาการของรพินทร์ ซึ่งไม่รู้จะวางหน้าอย่างไรความหมายในเพลงที่ไพเราะ แต่ประชดกึ่งเฝ้าของหล่อนก็คือ...จับมือฉันไว้สิ ฉันเป็นคนแปลกหน้าในสรวงสวรรค์แห่งนี้ คนแปลกหน้าที่กำลังหลงทางอยู่ในดินแดนประหลาดอันน่าตื่นตาตื่นใจที่สุด...

จอมพรานยิ้มกร่อย ๆ จับมือหล่อนโดยดีแล้วบีบกระชับแน่นบอกว่า

“ไม่ต้องกลัว ถ้าคุณมากับผมละก็ ไม่ว่าสรวงสวรรค์หรือนรกที่ไหน จะไม่มีวันนำคุณหลงหอรอก เสียดายอยู่นิดตรง

ที่ว่า สระของผมแห่งนี้ ไม่ยังมีหงส์ขาวหงส์ดำลอยเล่นเหมือน
อย่างที่เคยบอกไว้ อาจนำขึ้นผิวดองศาไปหน่อยกระมัง”

แล้วเขาก็ปล่อยมือหล่อนออก หันไปทางทุกคน

“เราจะหาที่พักกันในบริเวณแถวนี้แหละครับ ดีเหมือน
กันในเวลากลางคืนตะวันตกดินไปแล้ว เราจะไม่หนาวเย็นกัน
นัก อบอุ่นดีด้วยซ้ำ”

แม้จะรู้สึกทั้ง แปลกใจต่อสภาพบ่อโคลนเดือดตำแหน่ง
นั้น แต่ทุกคนก็ไม่พิศมัยที่จะยืนอยู่ใกล้ๆ เพื่อชมมันมากนัก ไอ
ขาวขุ่นที่ระเหยเป็นหมอกควันขึ้นมามีกลิ่นกำมะถันผสมอยู่ด้วย
สัมผัสमानประสาทชัดเจน รพินทร์โบกมือให้ทั้งหมดถอยห่าง
ออกมา

แล้วเขาก็เลือกได้ชัยภูมิเหมาะแห่งหนึ่ง ห่างจากปากบ่อ
โคลนเหนียวอดเขาตรงนั้นออกมาราว 5-6 สิบเมตร ในเว้ง
ชะง่อนบังของชอกหินลักษณะเหมือนกาบหอยยักษ์ที่อ้าอยู่ สิ่ง
ให้ลูกหาบปลงของทันที พิจารณาดูเงาแดด กะวามันควรจะอยู่
ในราวบ่าย 3 โมง

“เอาละครับ พัก! ใครหิว กิน ใครง่วง นอน วันนี้ขึ้น
มาได้แค่นี้ก็พอใจแล้ว”

หลายคนแม้กระทั่งพวกลูกหาบของเขาเอง ลงนอนแผ่
หราอย่างหมดริ้วหมดแรงมันเป็นหนทางการป็นเขาที่สะบัก-
สะบอมจริงๆ และเวลาแห่งการเดินทางก็ล่วงไปได้ 3 ใน 4
ส่วนของวันเท่านั้น แต่ทุกคนหมดแรงแล้วสำหรับวันนี้ ยังโชคดี
อยู่บ้างที่ได้ ‘น้ำเคมี’ อันเป็นเม็ดสำเร็จรูปจากฝ่ายนายจ้าง
อเมริกัน เป็นเครื่องปะทะปะทั้งความกระหายน้ำไว้ มิฉะนั้น

ยังทำนายเหตุการณ์ไม่ถูกว่าทั้งหมดจะทนต่อสภาพขาดน้ำไป
 ได้แค่ไหน โดยเฉพาะพวกนายจ้างเอง

ระหว่างกินอาหารรองท้องประทังตายกันจากเครื่อง
 เรชั่น และมองสำรวจภูมิประเทศไปรอบ ๆ สแตนลีย์ ก็กล่าวกับ
 เชาซินเบา ๆ

“ความจริง ภูมิประเทศบนนี้มันก็สวยแปลกตาไปอีก
 อย่างหนึ่งเหมือนกัน เป็นยอดเขาที่อุดมไปด้วยป่าหินที่สวยงาม
 ที่สุดเหนือกว่าทุกแห่งที่เราพบกันมาแล้ว”

“เอ! เสียอย่างเดียว มันเหมือนอยู่บนยอดเขาเตานรก
 ขนาดมหายักษ์เท่านั้น”

เสียงนายคีธโพล่งแทรกขึ้นมา แล้วชี้ไปทางบ่อโคลน
 ประหลาด ถามว่า

“บ่อโคลนเดือดปุด ๆ อยู่那儿 คุณว่ามันเป็นอะไร?”

พรานใหญ่ตอบโดยไม่มองหน้าใคร นอกจากก้มลงง่วน
 อยู่เฉพาะเนื้อกระป๋องในมือเขา

“อาจเป็นบ่อน้ำ หรือสถานี่เติมเชื้อเพลิงของพวกมนุษย์
 ต่างดาว เวลาผ่านลงมาเยี่ยมในโลกพระเคราะห์ใบนี้ของมนุษย์
 กระมัง...ผมไม่ใช่นักธรณีวิทยา”

“แต่คุณก็เคยผ่านสิ่งแปลก ๆ ในดินแดนหลงสำรวจนี้มา
 เกินแล้ว อาจเคยพบมาก่อนบ้าง”

เบลเสริมมาทันที รพินทร์ยกไหล่

“สิ่งที่ผมพบเห็นในดินแดนบริเวณที่เราควรจะวงไว้ด้วย
 สีดำมีดนี้ มันมีอยู่หลายสิ่งหลายอย่าง และหลายพฤติกรรม

จนสุดท้ายจะจดจำหรือวิเคราะห์ได้ว่ามันคืออะไร เพราะวิเคราะห์แล้วก็วิเคราะห์ไม่ออก ในครั้งนั้นเราจึงเพียงแต่พยายามหลีกเลี่ยง หรือผ่านมันไปเสียให้พ้นๆ มุ่งอยู่เฉพาะจุดหมายปลายทางของเราอย่างเดียว ไม่อยากจะจำ ไม่อยากจะเก็บเอามาไว้ในความนึกคิด เพราะมันทำให้ประสาทปั่นป่วนไปหมด ดีไม่ดีจะบ้าตาย ในการเดินทางครั้งนี้ ผมจึงอยากจะขอรับรองพวกคุณไว้ให้ประพฤติปฏิบัติอย่างผมและพวกนายจ้างเก่าของผมเคยทำกันมาแล้ว เราจะแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าเป็นเปลาะๆ ไป คำนึงถึงความปลอดภัยของเราไว้ก่อนเท่านั้น นอกเหนือจากนั้นแล้วอย่าเพิ่งเก็บมาใส่ใจคิดให้รกสมอง”

“ฉันถามว่า คุณเคยเห็นบ่อโคลนเดือดบนยอดเขาแบบนี้มาก่อนหรือเปล่า?”

แม่ผมแดงคาดคั้นเฉพาะจุด

รพินทร์ใช้ส้อมจิ้มเนื้อเข้าปากเคี้ยวหน้าตาเฉย

“อย่าว่าแต่บ่อโคลนเดือดเลย ลาวาหรือหินหลอมละลายกำลังสุกปลั่งเดือดอยู่พลักๆ เราก็เห็นกันมาแล้ว ภายใต้ภูเขาบางลูก...เปลวไฟที่ปราศจากความร้อน หรือที่เรียกว่า ‘ไฟเย็น’ อย่างพระนางสองพันปีในนิยายอาหรับเราก็ก็นเห็น...ซากมหาอาณาจักรเก่าแก่โบราณที่คำนวณอายุไม่ได้ว่ามันเป็นยุคใด สมัยใด แล้วก็สัตว์ในสมัย พรี-ฮิสทอริก แอนนิมอล ประเภทไดโนซอรัส สารพัดอย่างที่น่าไปบอกเล่าใครไม่ได้ ก็อยู่ในเส้นทางนี้แหละ เส้นทางที่เรา กำลังจะมุ่งหน้าไป ซึ่งผมสาบานไว้แล้วว่า จะไม่หวนกลับมาพบเห็นมันอันเปรียบเสมือนภาพฝันร้ายนั้นอีก แต่พวกคุณก็จุดกระชากลากฎผมมาจนได้”

คำพูดของเขาเรียบๆ เนื่อยๆ ก็จริง แต่ทำให้ฝ่าย
นายจ้างทุกคนนั่งงั้นไปทันที ถ้าเป็นสมัยก่อนก็คงจะถ่ม
ปากในคำพูดของเขาอย่างเหยียดหยัน แต่มาบัดนี้ไม่มีใคร
เห็นเป็นแง่ลบชั้นเหลวไหลอีกเลย นอกจากจะนั่งคิดกันใน
ลักษณะต่างๆ ไม่มีใครอ่านใจกันถูก

เสียงพรานนำทางกล่าวเนิบๆ ต่อไปว่า

“ผมไม่รับรองว่า พวกคุณจะได้พบเห็นอย่างที่ผมเคย
พบมาแล้วหรือไม่ แต่ก็ภาวนาว่าอย่าให้ได้พบกับความน่าสยด-
สยองอย่างที่ผมผ่านมาแล้วเลย...คือ! โปรดคอยสังเกตดูเครื่อง
รับวิทยุเครื่องใหญ่ที่จะติดต่อกับสถานีลอยของพวกคุณไว้ ถ้า
มันยังใช้การได้อยู่ก็แปลว่า เรายังอยู่ในโลกแห่งภูมิศาสตร์นี้ แต่
ถ้ามันมีอันเป็นไปใช้งานไม่ได้เมื่อไหร่ ก็หมายถึงว่า เราล่องเข้า
สู่ดินแดนสนธยา โลกหลงสำรวจแน่นอนแล้ว และชีวิตของเรา
ทุกคนกำลังอยู่ในความฝันที่ไม่โสภานัก สิ่งที่ผมจะขอแนะนำ
พวกคุณต่อไปก็คือ ต่อไปนี้ พวกคุณเริ่มสวดภาวนาขอพรจาก
พระผู้เป็นเจ้าได้แล้ว ถ้าคุณยังนับถือพระเจ้าอยู่บ้าง ขอให้ท่าน
เปิดทางสะดวก และปกป้องพิทักษ์ภัยให้แก่พวกเราทุกคนจาก
สรรพอันตรายที่จะมาถึงทั้งรูปแบบที่มองเห็น และมองไม่เห็น”

กล่าวจบเขาก็เงยขึ้นยิ้มให้แก่ทุกคน ทำให้ใบหน้านั้นดู
อ่อนโยนไปกว่าสภาพที่เห็นกันอยู่ปกติ

ทุกคนอยากจะได้เห็นรูปพรินซ์ ไพรวัลย์ มีสีหน้าที่นุ่ม-
นวลอ่อนโยนเช่นนี้ตลอดไป เพราะมันทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่

แวดล้อมรอบกายอยู่ในไพรนรก ดูเป็นมิตรและแจ่มใสขึ้น แต่ให้ตายเถอะ! ทุกคนรู้เส้นจับนิสัยบุคลิกประจำตัวของเขาได้เสียแล้วว่า ถ้าหมอนี่มีท่าอันแลดูอ่อนหวานเยือกเย็น และช่างยิ้มช่างเล่นเมื่อไหร่ เมื่อนั้นทั้งคณะอยู่ในภาวะวิกฤตแล้ว เค้าน้ำและรอยยิ้มของคนคนนี้ เปรียบเหมือนปรอทวัดความคืบหน้าของสถานการณ์ได้ดีที่สุด และก็แม่นยำที่สุดเสียด้วย

จะอย่างไรก็ตาม นายจ้างอเมริกันทั้งสี่ก็ดูเหมือนจะปลงตกต่ออนาคตของตนเองแล้วเช่นกันในทำนองว่า เป็นไรก็เป็นกัน ฝากทุกสิ่งทุกอย่างไว้กับลิขิตของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเมื่อก่อนจะออกเดินทางกันมา พวกเขาเหล่านี้ไม่เคยคิดถึงกันมาก่อนเลย เพราะไม่เชื่อว่า มันจะมีหนทางที่มหาทารุณร้ายกาจเสี่ยงต่อภยันตรายนานาประการถึงเพียงนี้อยู่ในโลกที่มนุษย์มีความจำเป็นจะต้องกระเลือกกระสนผ่านไปให้ได้

สแตนลีย์ ยิ้มขำๆ บนริมฝีปากภายใต้หมวดตึงอกครีมน โดยไม่ถูกมืดโหม่นมาหลาวันของเขา เหยียดเท้าทั้งสองยาวราบไปกับพื้นในท่าพักผ่อนตามสบาย อเมริกันอาวุโสผู้นี้โดยแท้ที่จริงแล้ว เป็นนักเผชิญภัยเกินกว่าที่ฝ่ายของรพินทร์จะคิดมาก่อนทีเดียว

คือนั่นดูผาดๆ ว่าทรหดบึกบึนในผิวนอก แต่แก่นลึกแล้ว เขาก็ไม่ใช่คนกล้าหาญอะไรนัก นอกจากความมุทะลุ บ้าดีเดือดบัดนี้ คือนั่งเลื่องไปที่เครื่องวิทยุรับส่งประจำคณะเมื่อได้ยินรพินทร์พูด กะไว้ว่าพักพอให้หายเหนื่อยสักนิด ก็จะทดลองติดต่อเรียก เพื่อสอบทิศทางกับหอควบคุมดู

เบลลงนอนตะแคงศีรษะหนุนแขนตัวเองหลับแบบพิวส์

ขาด เชิดวุธนั้นแม้จะเหนื่อยแสนเหนื่อยก็ยังตาใสอยู่ พยายาม
มองดูที่รพินทร์และพวกลูกหาบทุกคน

ส่วนคริสติน่าหรือ ไหล่า อาร์มิเตจ นั่งกอดเข้าหันทันหน้า
มองไปทางโอของบ่อน้ำโคลนเดือดที่ส่งควันระเหยอยู่ด้วยอาการ
พิณจใคร่ครวญ แม่ผมทองลูกครึ่ง ระหว่างตุรกีกับอเมริกันผู้
ไม่ว่าอะไรในตัวหลาย ๆ อย่าง เป็นส่วนผสมระหว่าง มาเรีย
ทอฟมัน (อนันตรัย) กับแม่ดอกฟ้าดาร์รินของเขา แต่ก็มี
คุณลักษณะพิเศษเฉพาะตัวบางส่วนแยกออกไป สวยลึกลับ
อย่างแขกขาวผสมตะวันตก จลาคคม ลึกซึ้ง อ่อนหวาน
และกร้าวโหด สุดแต่ภาวะทางอารมณ์ เป็นสิ่งที่ทั้งน่าถอย
ให้ห่าง เท่า ๆ กับดึงดูดให้เข้าใกล้

มันผลึก ๆ ดัน ๆ จุด ๆ ดิง ๆ อย่างไรอยู่

วานนี้ป้อแป้อ่อนแอที่สุด แต่มาวันนี้...หล่อนดูเหมือนจะ
แข็งแกร่งที่สุดไม่ว่าทางกายหรือทางใจ

นี่เป็นสิ่งที่คิดคำนึงอยู่ในใจรพินทร์ ไพรวลย์ แล้วเขา
ก็รู้สึกสมเพชนายทหารรุ่นน้องที่เคราะห์ร้ายติดมาด้วยในครั้ง
นี้ เชิดวุธ ไกรรณยุทธ หนุ่มน้อยที่ไปหลงไหลใฝ่ฝันในตัวของแม่
ของเขาไปปกคลุมด้วยหิมะคนนี้เข้า เขาอยากจะเตือนเชิดวุธให้
เสดความจริงจังของหัวใจลงเสียเถิด แต่ก็ไม่กล้า เกรงจะมีการ
เข้าใจผิดไปอย่างอื่น ไหล่า ไม่ใช่ผู้หญิงที่ผู้ชายทุกคน ไม่ว่าจะ
‘ข้าของชาญฉกาจ’ ขนาดไหนจะพึงเส่นหา หลงผิด เอามาเป็น
ภรรยาไม่ หล่อนเปรียบเหมือนดอกไม้กลีบงามยั่วตา ที่ซ่อน
เอาพิษร้ายมหากาฬเอาไว้ในเกสร อย่างว่าแต่เขา ผู้ซึ่งมีเจ้า
ของหัวใจ อันไม่สามารถจะเจียดให้แก่ผู้หญิงคนใดอีกแล้ว

เลย ถ้าแม้ว่าเขาจะไม่มี ‘ดาร์ริน’ อยู่กลางใจมาก่อน รพินทร์ ก็บอกกับตนเองว่า ผู้หญิงคนนี้ หาใช่ผู้หญิงคนที่เขาจะ กล้ารักหรือผูกพันในด้านเสน่ห์หาด้วยไม่...เขาไม่กล้าจริงๆ

หล่อนเป็นเพื่อนตาย ร่วมเผชิญโชคเผชิญภัยได้ทุก สถานการณ์ ไม่ว่าจะเลวร้ายสักแค่ไหน แต่ไม่ใช่เพื่อนผู้ ครอบรักครอบเรือนของใคร และชีวิตหล่อนก็คงจะเป็นเช่น นี้ตลอดไป

นี่เป็นสิ่งที่เขาศึกษาและแน่ใจได้มาจากการร่วมชีวิตบุกบัน เดินป่ากันมานานวันเข้า ซึ่งทำให้หยั่งซึ่งชิมทราบได้ดีที่สุด

ดูเอาเถอะ แม้บัดนี้ เชิดวุธจะเดินเข้าไปหย่อนกายนั่ง มี อาการเหมือนจะพูดเอากอกเอาใจหล่อน ไม่รู้ไปกะหลีกะหลอ เอาใจกันอีท่าไหน เขาเห็นหล่อนใช้ศอกกระแทกต้นแขนของ เชิดวุธ เอียงกระแท่เร่ไป พร้อมกับร้องออกมาดังๆ ด้วยเสียง เจ็บบาดว่า

“วุธ ด ยู สเตย์ อเวย์ พรอม มี! อาเธอร์ไวส์ โอ’ล คิลล์ ยู!”

นายนั้นก็เลยเดินยิ้มแห้งๆ มาหย่อนกายนั่งลงข้างเขา

“ไปทำผิดเส้นอะไรเข้าล่ะครับ?”

จอมพรานกระซิบถามอย่างสงสาร พันตรีหนุ่มโคลงหัว บ่นอุบอับ

“ร้ายกาจจริงๆ อีนั้นคนนี่ แต่ถึงยังไงผมก็ยังรัก...ช่วย อะไรผมหน่อยได้ไหมครับพี่ชาย”

“ช่วยอะไร ยังไง?”

“คริสศรัทธา เลื่อมใสและเชื่อฟังพี่มาก ถ้าโอกาสดี ๆ แดร์มลมตกวันนี้ พี่ช่วยกล่อมให้ผมที่เถอะ บอกเขาว่าผมรักเขาจริง ๆ”

พรานใหญ่หัวเราะออกมาเบา ๆ อย่างขัน

“ประเดี๋ยวผมก็ถูกถองออกมาไม่ทัน เหมือนคุณถูกเมื่อตะกี้นี้เท่านั้น”

“ไม่หอรอกครับ ผมกล้ารับรองได้ คริสทั้งเคารพ ทั้งเกรง พี่จะตายไป”

“เป็นพรานนำทางอย่างเดียวไม่พอ ผมยังต้องรับภาระหนักเป็นแม่สื่อแม่ชักอีกหรือนี่”

“โธ่! ผมกราบละพี่”

“เอา ตกลง! ขอคูทิศทางลมก่อนนะ แต่ผมว่าคนที่จะให้คำปรึกษา หรือช่วยเหลือคุณวุธได้ดีที่สุดในเรื่องนี้ไม่ใช่ผมหอรอก คู่หูคุณเต๋าบญุค่านั้นแน่ะ ไปปรึกษาแกซิ”

นายทหารหนุ่มสั่นหน้า ยิ้มแหย ๆ

“ลุงคำแกก็ได้แต่ตลกคะนอง ยุให้เข้าป่าเข้ารุกไปตามเรื่องของแกนะซิครับ คุณกันสนุก ๆ พอผ่อนคลายอารมณ์ได้ แต่จะไปหวังอะไรกับแกเกี่ยวกับเรื่องแบบนี้ เอะอะแกก็บอกให้ปล้ำท่าเดียว มีหวังถูกอัดลอยออกมาไม่ทัน ถ้าทำที่แกสอนให้”

“เมื่อก็ไปเข้าผิดทำผิดทางยังงิเข้าละครับถึงได้ถูกตะเพิดออกมาไม่ทัน”

“ผมชวนหล่อนนอนด้วยกันคืนนี้ หล่อนชี้ไปที่ก้อนหินแล้วบอกกับผมว่ายังงิ พี่เดาถูกไหม?”

“ไม่ทราบหอรอกครับ”

“หล่อนบอกว่า พุท ยัวร์ ค็อค อินทู เดอะ โฮล ออฟ เดอะ ร็อก!”

รพินทร์เกือบหัวร่อก๊ากออกมา ปล่อยพรีตๆ ในลำคอ

“ก็...เป็นบทกวีที่ไพเราะดีนี่ครับ คริสมีอารมณ์โรแมนติกทางภาษาศิลปะอยู่ไม่น้อยทีเดียว แล้วยังใจต่อไปครับ”

เชิดวุธทำหน้าที่เรียราด อ้อมแอ้มว่า

“ครับ! มันก็เป็นร้อยกรองที่คล้องจองดีอยู่หรอก แต่ผมฟังดูแล้วมันไม่รื่นรมย์เลย พอเอามือวางลงไปบนตักหล่อนก็ผลึกผม แล้วก็แหกปากไววายขึ้นนั่นแหละ”

“คุณวุธ...”

เขาพูดอย่างปรานี ยิ้มๆ อยู่ในสีหน้า

“ถ้าคุณอยากจะชวนหล่อน‘เล่นรัก’หรือเปิดเกม‘เส่นหา’ขึ้นละก็ คุณก็ควรจะต้องดูภูมิประเทศเหตุการณ์ กาลเทศะให้เหมาะสมกลมกลืนเสียก่อนสิครับ อย่าคิดแต่เพียงว่า ‘ว้าวเคยขาม้าเคยขี่’ แดดกำลังร้อนเปรี้ยงแบบนี้ ภูมิประเทศก็แห้งแล้งกันดารเหลือเกิน ซ้ายยังกลางวันแสกๆ ผมรู้ดีว่า วันนี้แม้คริสก็อารมณ์ไม่ดีนักหรอก คงนึกสาปแช่งผมอยู่ในใจเหมือนกัน เพียงแต่สร้างวางสีหน้าปกติ เหมือนจะไม่สะดุ้งสะเทือนกับอะไรเลย ทั้งๆ ที่ภายในคุณต้องรู้ว่าหล่อนขุ่นมัว หวาดวิตกไม่แพ้ทุกๆ คนในฝ่ายของหล่อน คำโบราณเขายังว่า ‘จะเรียนร่ำทำอะไรไม่ลำบาก ยอดยากอยู่อย่างเดียวเกี่ยวผู้หญิง’ อย่าบุ่มบ่ามสิครับ เอาไว้อากาศเย็นลงกว่านี้ บรรยากาศรื่นรมย์กว่านี้อะไรต่ออะไรก็จะดีขึ้นเอง”

นายทหารรุ่นน้องมองดูเขาด้วยตาเป็นประกายชื่นชม

“พื้เ่งหมดทุกอย่างเลยนะ แม้แต่จิตวิทยาในเรื่องผู้หญิง”

“ตรงกันข้ามเลย ผมมัน ‘บ่มีไก้’ ไม่ได้มีความชำนาญอะไรเลยสักนิดในเรื่องนี้ ก็เอาสูตรสำเร็จความจริงมาพูดให้ฟังเท่านั้น คุณจะไปหวังอ้อออะอะไรกับแม่นั้นในตอนนี ตอนทีหล่อนกำลังมีความคิดว่าตนเองอาจถูกหลอกขึ้นมายุ่งทั้งเป็นอยู่บนยอดปีกอินทรี ผมปดไว้ว่าบนนี มีสระน้ำกว้างใหญ่ใสสะอาด พอขึ้นมา หล่อนพบบ่อโคลนเดือด อันเป็นสัญลักษณ์ของภูเขาไฟที่กำลังระอุอยู่ข้างใต้ นี่ดีว่า เราขึ้นกันมาทั้งคณะ ถ้าลำพังสองต่อสอง ผมว่าคริสคงยิงผมทิ้งแล้ว...”

แล้วรพินทร์ก็เอนหลังลงนอนอย่างง่าย ๆ หุบปีกหมวกลงบังหน้า แต่ริมฝีปากยังพูดอยู่แผ่วว่า

“ว่าไม่อยากจะเตือนแล้ว ก็อดไม่ได้ เพราะเป็นห่วง คุณก็เหมือนน้องชายของผมคนหนึ่ง”

“เตือนอะไรครับพี่?”

เชิดวุธลงนอนข้าง ๆ ทั้งสองพูดกันด้วยเสียงซุบซิบ

“มีโอกาสมือไหวก็จัดการ แต่อย่าไปหลงปักใจจริงจังอะไรนัก คุณเลี้ยงเป็นลูกเป็นเมียไม่ได้หรอก ผู้หญิงคนนี้”

“ทำไมล่ะครับ?”

เชิดวุธกระซิบถามมาอย่างร่อนรน

“หล่อนเป็นโรคจิต ที่กระเต๋ตไปในทางอำมหิตเหี้ยมโหด บางขณะเวลาลืมตัวเปลออ ๆ หล่อนอาจแกล้งเนื้อคุณเสียมือไหวก็ได้ โดยทีคุณไม่ทันระวัง”

อีกฝ่ายเงยบกริบไปในทันที

แล้วรพินทร์ก็หลับไปอย่างง่าย ๆ สำหรับบ่ายอันแสนหนัก
วันนี้ ไม่มีเสียงนกเขาตัวใดมาคุ้ยฉีกกล่อมเขาเลย มีแต่เสียงบ่อ
โคลนที่ลั่นอยู่คลิกคลั่นเป็นดนตรีรกรกแว่วมาให้ได้ยินเท่านั้น
กลุ่มนายจ้างก็พลอยหลับกันไปด้วยความอ่อนเพลียกันทุกคน
อย่างเพลอตัว แม้แต่คิธเองที่ตั้งใจไว้ว่าอีกสักประเดี๋ยวจะทดลอง
วิทย์ติดต่อกับสถานีควบคุมการเดินทางก็ม่อยไปแล้วเช่นกัน

ท่ามกลางเสี้ยวส่วนของโลกที่วิเวกอ้างว้างสงัดจาก
สิ่งอันมีชีวิต ไม่ว่าจะเป็นสิ่งสัตว์จตุบาททวิบาท ซึ่งไม่โผล่แว่ว
มาให้เห็นเลยแม้แต่ตัวเดียว...

เพราะเหตุที่ว่าพี่ชายใหญ่ คือคุณชายเชษฐารั้งตัวไว้
พร้อมออกคำสั่งให้เดินไปพร้อม ๆ กัน โดยไม่ให้ไปนำอยู่เบื้อง
หน้าอีกแล้ว ดาริน วราฤทธิ์ จึงต้องจับหมูไปกับบ่อดีดท่านทูต
ทหารบกและเพื่อนชายไชยยันต์ คงปล่อยให้ฮุนซาและหนานอิน
สองคนไปนำอยู่เบื้องหน้า หนทางในตอนนี้เริ่มสลับซับซ้อนไป
ด้วยเหลี่ยมมุมลับตา ร่องรอยของคณะที่ล่องหน้าก่อนแล้ว ก็
เริ่มจางหายค้นไม่พบเนื่องจากพื้นดินอันเป็นหินดาลแข็งตลอด
มองไม่พบเศษวัสดุใด ๆ แม้แต่กันบูหรือ ก้นชิการ์ทิ้งไว้ให้เห็น
รอยบากกิ่งไม้ก็ไม่มี

สำคัญที่สุดก็คือเจ้าด้วนที่ดุ่มเดินอยู่เบื้องหน้าก็ดูเหมือน
จะไม่รอแล้ว มันหายลับไปตามทางที่ได้ขึ้นชันตามลำดับของ
ไหล่เขา ที่เต็มไปด้วยชะง่อนแง่มุมบัง

“ตอนนี้ ปล่อยให้เป็นที่ของกลางกับลุงอินเถอะน้อย

รู้สึกวาระยะที่จะมองเห็นกันระหว่างคนเดินหลังกับคนนำหน้า มันมองไม่ชัดแล้ว เพราะเหลี่ยมมุมบัง ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับน้อย เป็นต้นว่าอะไรมันแอบซุ่มอยู่ พวกเราข้างหลังจะไม่ทันเห็น”

พี่ชายใหญ่กล่าวอ่อนโยน แต่ก็ยังเป็นคำสั่ง

“กลัวเสียมันดักขย้าน้อย หรือไอ้ผีดิบมันตรัยนั้นดักจุดเข้าป่าหินริมทางหรือคะ?”

ไชยยันต์บอกว่า

“เสือนะไม่เท่าไหร่หรือก เชื่อว่ามีอย่างเธอทันที่จะป้องกันตัว แต่ไอ้ผีดิบรกกิดำบรรพ์ตัวนั้น ฉันคิดว่ามันคงไม่โง่หน่อยไปกว่าเราหรือก วูบเดียวที่มันกระชากเธอบังเหลี่ยมหิน เราก็ไม่รู้จะตามกันทางไหนแล้ว สงวนเนื้อสงวนตัวไว้หน่อย น้อย! หยาเอาแต่อารมณ์เร่งด่วนพลุ่งพล่านนัก ปล่อยให้กลางกับลุงกินเป็นหน่วยหน้าไปก่อนดีกว่า สำหรับระยะนี้ ฉันดูภูมิประเทศแล้ว มันไม่น่าไว้วางใจเลย”

หล่อนเงี้ยว พยายามจะจับเสียงกระดิ่งที่ผูกคอเจ้าด้วนไว้ เงียบกริบไปไม่ได้ยินมานานแล้ว แสดงว่าถ้ามันไม่แยกไปทางไหนเสีย ก็คงนำไปข้างหน้าไกลลิบ และสำหรับอนุชา กับหนานอิน ก็ล้มตาหายไปแล้ว

เห็นหน้าของหล่อนซีดและเศร้า พี่ชายก็เอามือวางลงบนไหล่ขณะที่เดินเคียงคู่ไปด้วยกัน

“น้อยคงยังไม่ทันสังเกตเห็นตรงหน้าผา ที่เราผ่านมานั้นให้ตลอดหรือก”

“ทำไมคะ?”

“เสือดาวตัวนั้น...ตัวที่น้อยกับกลางบอกว่ามันเกาะหิน แล้วหลุดร่วงลงไปจากเขานะ”

“ทำไมคะ?”

หล่อนถามอยู่ในประโยคเดิม เซษฐายิ้ม

“น้อยคงคิดว่ามันร่วงลงไปแหลกตายแล้ว และก็ไม่ได้สนใจจะหันไปดูอีก พี่สองกล้อมจับอยู่ตลอดเวลา สักพักใหญ่... ก่อนที่เราจะออกเดินทางต่อ พี่เห็นเงาของมันโผล่ออกมาตรง ซอกหินต่ำเบื้องล่าง มันไม่ตกลงไปแหลกหรือคอหักตายหรอก น้อย เพียงแต่เลาะลัดไปตามแงหินต่ำด้านล่าง และดูอาการว่า ไม่อยากจะตามเลียงผาชุดที่หนีขึ้นไปอยู่บนยอดชะง่อนตอนนั้น อีกแล้ว ก็บอกแล้วยังไง ว่าชาติเสือ มีหรือที่จะเสียท่าตกเขา ตาย ทั้งกรงเล็บ ทั้งพลังตีนสี่ข้างมันออกแข็งแรง ต้องมีบริเวณ ที่มันตะกุกคว่ำพุงตัวไว้ได้วันยังค่ำ ยกเว้นอย่างเดียว ถ้าร่วง โดยอาการถูกปีนก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง...เพราะฉะนั้น เลิกคิดถึง โชคลางในแง่ร้ายเสียเถอะ”

สีหน้าของน้องสาวดีขึ้นเล็กน้อย

“เหรอกะ น้อยไม่ทันสังเกตเห็น เห็นเฉพาะตอนที่มัน พลาตร่วงลงมาเท่านั้น แต่พี่ใหญ่อย่ามาเอานิยมนิยายอะไรกับ น้อยเลยคะ รู้สึกตัวเองว่าตอนนี้ประสาทไม่ค่อยจะดีนัก มอง เห็นเหตุการณ์อะไร ก็คิดไปเปรียบทำนายโชคชะตาของรพินทร์ ทุกที”

“ก็เพราะอย่างนี้ซี พี่ถึงว่าเรามาเดินรวมกลุ่มไปด้วยกัน ดีกว่า”

ไชยยันต์ เข้ามาประกบอีกข้างหนึ่ง โอบแขนกอดไว้อย่าง
รักสนิท

“อีกไม่นาน เราก็จะถึงห้วยเสือร้องแล้ว ที่นั่นเราคงจะ
ได้ข่าวพวกเขาชัดเจนทีเดียว อย่าทำหน้าเศร้าไปอย่างนั้นเลย
น้อย มา...ฉันจะขับเสภาให้ฟัง เป็นตอนเดินป่าในเรื่องขุนช้าง
ขุนแผนนะ แต่ใครจะเดินฉันก็จำไม่ได้แล้ว เขาว่า

ว่าพลางทางเดินเนินพนม

รื่นร่วมพันธุ์ไม้ใบหนา

พลางชมหมู่วิหคนกนานา

สาธิตาพูดจ้ออยู่จ้อแจ

คุ่มخابเขาชันสนั่นป่า

กระสาจับกระสังส่งเสียงแซ่

นกกะลิงจับกิ่งปะโลงแล

คับแคจับคางริมทางจร...”

คารินยิ้มเศร้าๆ เอาศีรษะโขกกับหัวไหล่ของไชยยันต์
เบาๆ

“เธอเป็นเพื่อนที่ดีของฉันเหลือเกินนะไชยยันต์ แต่เสภา
ชมดงที่เธอขับมาให้ฟังนี้นะ มันไม่เหมือนกับสภาพของป่าที่เรา
กำลังเดินอยู่นี้จนนิดเดียว ป่าในวรรณคดีเป็นป่าที่แสนจะรื่นรมย์
แต่ป่าที่เราเผชิญจริงอยู่ในขณะนี้ มันเป็นป่าทึบโหด ฉันมองไม่
เห็นนกอะไรต่ออะไร หรือพันธุ์ไม้ที่เธอร่ำพันมาสักอย่าง หันไป
ทางไหนก็หิน กรวด ตะไคร้ ใบไม้แห้ง แล้วก็ถ้าจะมีต้นไม้สัก
ต้น ก็แห้งนคอต้งป่า...เฮ้อ! ก็มีอยู่บ้างเหมือนกันนะ ได้ยินเสียง
นกเขาใหญ่ขันมา แต่มองไม่เห็นตัว...”

“เอ้า! ถ้างั้นเอาใหม่ เอาให้ตรงกับบรรยากาศก็ได้... จูจูฮุกกुरु เขาคุคร่ำครวญ จูจูฮุกกुरु เจ้าร่างนวลโคกชวนชบ-
เซา เขาเจ้าเอย อย่าเลยร้องทำนองเศร้า ฉันฟังแล้วฟังแล้ว
เสียงมันเข้าไปคว้านทรวง!”

ไชยยันต์ร้องเพลงอะไรออกมาท่อนหนึ่งอย่างปราศจาก
ความหมาย

ดาร์รินน้ำตาคลอ

เพื่อนชายไม่ทันสังเกต หรือสำเหนียกทราบหรือ เขา
หาเรื่องคุยเพื่อปลุกปลอบใจไปตามเรื่อง

ทันใดนั้นเอง กลุ่มที่เดินอยู่เบื้องหลังทุกคนก็ชะงัก มี
เสียงข้างร้องแว๊ดขึ้นมาจากทิศทางเบื้องหน้าครึ่งเดียวก็หายไป
อาการนั้น ทำให้เชษฐา ไชยยันต์และดาร์ริน ขยับลุกเลื่อนพร้อม
กันโดยไม่นัดไว้ มันเจียบไปถึงอึดใจเท่านั้น ก็ได้ยินเสียงพูดของ
อนุชาแว่วออกมาจากลำโพงจิ๋วของวิทยุมือถือที่เปิดสแตนด์บาย
ไว้ตลอดเวลา เหน็บเอวอยู่

“เรียกทุกคน!”

“มีอะไรหรือกลาง?”

พี่ชายใหญ่กรอกคำถามลงไปทันที

“เร่งพี่เท่าหน่อยครับ มีอะไรแปลกมาก ขณะนี้เรากำลัง
ยืนอยู่ปากทางที่เคยเป็นช่องเขาแคบๆ แต่เดี๋ยวนี้เรามองไม่
เห็นช่องเขาเสียแล้ว! ลุงอินยืนยันว่านำทางมาไม่ผิด!”

ทั้งชุดที่เดินอยู่เบื้องหลัง เร่งพี่เท่าขึ้นทันทีอย่างร้อนใจ
และสงสัยในคำบอกเล่าสั้นๆ ของอนุชาทางวิทยุ

ครูเดียว ทั้งคาริน เชษฐา และไชยยันต์ ก็โผล่เหลียว
หัน มองเห็นลงไปยังหนทางที่ตลาดยาวเหยียดประหนึ่งถนน
ทอดลงไปสู่ตำแหน่งหนึ่งในระหว่างหน้าผาของภูเขาหินอันทอด
เข้ามาบรรจบกันสองลูก และเส้นทางนั้นก็ดูเหมือนจะถูกตัด
ชะงักให้สะดุดก็อยู่ตรงนั้นเอง โดยมีถนนหินขรุขระเกิดขึ้นใหม่
มีระดับที่สูงขึ้นมาจากเส้นทางเดิมของม้านกของพุนสูงจากระดับ
พื้นน่าจะเป็นระดับปกติราว 10 เมตร

บางส่วนของเส้นทางที่เกลี้ยงเกลา ก่อนจะไปพบจุด
สะดุดชะงัก ราวกับมีใครโกยหินมากมายก่ายกองลงมาทับถม
ไว้นั้น ก็ยังมีเศษก้อนหินกลิ้งอยู่กระจัดกระจายเกล็ดกลิ้งไป
หมด

อนุชาและหนานอิน ยืนอยู่ยังตำแหน่งต้นทางที่ถูกกลบ
นั้น โดยอนุชาขึ้นไปยืนเด่นอยู่บนก้อนหินใหญ่ก้อนหนึ่ง โบกมือ
เรียกพรรคพวกมา ส่วนหนานอินกำลังแหงนหน้ามองสำรวจขึ้น
ไปยังหน้าผาทั้งสองด้านของช่องเขา ที่อยู่ในลักษณะเกือบจะ
แยกเข้ามาประชิดกัน

“อะไรกันนั้น”

เสียงเชษฐาร้องขึ้นเบาๆ ยังไม่เข้าใจอะไรนัก ถึงคาริน
และไชยยันต์ก็ยังไม่อาจอ่านสิ่งใดออกในบัดนี้เช่นกัน ต่างวิ่ง
เหยาะๆ ตรงเข้าไปยังอดีตพรานชุดที่ด้วยสีหน้าตื่นๆ พอถึง
...อนุชา ก็กระโดดลงจากก้อนหินที่ขึ้นไปยืนอยู่ บัญปากให้พรรค
พวกดูไปยังหน้าผาประชิดทั้งสองด้าน

“ดูออกไหม ว่ามันมีอะไรผิดปกติไปจากธรรมชาติอัน
เป็นตัวของมัน ผิดไปอย่างมากมายเสียด้วย แม้ทุกคนจะไม่

เคยผ่านมาก่อนก็ตาม แต่ร่องรอยใหม่ๆ ของมัน ก็น่าจะชี้ได้ชัด”

เชษฐา ดาริน และไชยยันต์ เฟ่งภูมิประเทศนั้นทันที กวาดตาส่องไปรอบๆ โดยเฉพาะเนินสูง เต็มไปด้วยก้อนหิน ราวกับใครชนใส่รถดั้มพ์สั๊ก 1 หมื่นคัน แล้วโกยลงทิ้งโถมไว้อย่าง ลวกๆ โดยทับถมมาบนช่องหรือหนทางเดิมที่เป็นแนวมาตลอด แม้แต่ก้อนหินที่อนุชาขึ้นไปยืนอยู่และเพ็งโศดลงมาหยกๆ นี่ก็เป็นหินที่เพ็งจะหลุดจากที่เคยอยู่เดิมของมันอย่างใหม่ๆ โดยกลิ้ง มาตั้งอยู่ตรงนั้น รอยหักแตกรอยร้าว และกองละเอียดย่อยเป็น ผุ่นของเศษหินเปราะปกคลุมไปทั่ว

“เอ...นี่มันลักษณะของหน้าผาทั้งสองด้าน ที่ยันประชิด กันอยู่ มันถล่มลงมานี่!”

เชษฐาอุทานขึ้นอย่างพิศวง เต็มไปด้วยความคิดหนัก พร้อมกับกล่าวเหมือนจะรำพึงกับตนเองต่อไป

“กองหินที่เห็นทับเส้นทางเดิม จนเกิดเป็นเนินใหม่ขึ้นมา นี่ น่าจะเป็นหินที่ร่วงลงมาอย่างมากมาย ราวกับแผ่นดินไหวที่ เดียว หล่นลงมากลบเส้นทางเดิมท่วมสูงไปหมด ลักษณะก็ดู ยังใหม่ๆ อยู่ ไม่ใช่เกิดมานานนมแล้ว”

“ครับ! ยังใหม่ๆ อยู่ แต่จะสักกี่วันแน่นอนนั้นบอกไม่ได้ เส้นทางนี้ ผมกับลุงอินเคยผ่านกันมาแล้ว โดยเฉพาะลุงอินแก เคยผ่านแทบจะตลอดชีวิตท่องเที่ยวไปมาอยู่ในแถบนี้ของแก่นั่นแหละ...”

อนุชาเอ่ยขึ้นแผ่วต่ำ สีหน้าเคร่ง

“แต่เดิมทีนั้น จะเป็นเส้นทางเดียวกันกับที่เราเดินกันมา

นี่แหละโดยตัดผ่านเข้าไปในช่องเขาเป็นช่องแคบ ๆ ขนาดไม่เกิน 10 เมตร เหมือนใครมาตัดเส้นทางของภูเขาใหญ่ไว้ให้เดิน ก่อนจะพ้นออกไปจากแนวหน้าของภูเขาทั้งสองด้าน แต่เดี๋ยวนี้เส้นทางเก่านั้นมันถูกหินจากหน้าผาทั้งสองด้านถล่มลงมากลบเสียแล้ว ทับทางเดิมจนพุ่งสูงขึ้นมา”

ไชยยันต์ผิวปากยาว โพล่งออกมาลอย ๆ ว่า

“มันถล่มลงมากลบช่องทางนี้ก่อน หรือหลังที่ขบวนของรพินทร์กับกะเหรี่ยงอพยพเหล่านั้นจะผ่านมา”

อนุชาแม่มริมฝีปาก เเงยขึ้นไปดูหน้าผาสองฝั่งอีกครั้ง พึมพำ

“ใครจะบอกได้ ว่าก่อน หรือหลัง หรืออาจจะอยู่ในระหว่างที่คณะของรพินทร์เดินอยู่ในช่องทางคับขันนี้ก็ได้ ซึ่งถ้าเป็นอย่างหลังก็แปลว่าเรียบร้อย ไม่ว่าจะมึล็กก็คนก็ตาม ถูกฝังอยู่ภายใต้เนินหินที่เกิดขึ้นใหม่นี้แหละ กลบสนิทมิดชิดยิ่งกว่าฝีมือของสัปเหร่อคนไหนในโลกจะทำได้!”

“ไม่! ต้องไม่เป็นอย่างนั้นแน่”

คารินร้องออกมาเสียงหลง แล้วหล่อนก็ถลาวิ่งเข้าไปที่ปากทางหินถล่มนั้นก้มลงสำรวจดูลักษณะก้อนหินที่ร่วงลงมาทับถมอยู่ พี่ชายทั้งสองและเพื่อนเดินตามเข้ามาด้วย หล่อนพิจารณาด้วยดวงตาเบิกโพลง แล้วหยิบเอาเศษหินบาง ๆ แผ่นหนึ่ง ขึ้นขนาดเชื่องกว่าฝ่ามือเล็กน้อยขึ้นมาตรวจดู ทดลองเคาะลงกับหินก้อนใหญ่ ปรากฏว่ามันแตกหักกระจายเป็นฝุ่นขึ้นอย่างง่าย ๆ

“หินเปราะะ!...”

หล่อนร้องขึ้นอีกครั้ง

“เป็นหินประเภทหินปูนทั้งนั้น ที่ท่วมทับทางอยู่นี้!”

แล้วราชสกุลสาวก็นิ่งงันไป จ้องมองนิ่งไปยังถนนขรุขระ
 ต่างระดับกับที่ยืนอยู่ อันเปรียบเสมือนเนินสูงขวางอยู่เบื้องหน้า
 บัดนี้พวกลูกหาบตามมาทันแล้ว ทุกคนปลงของลงชั่วคราวแหงน
 มองถนนที่เกิดใหม่อย่างตะลึงงง ชุบชิบกันเบา ๆ

อนาคตนิวแรงๆ เป็นสัญญาณเรียกครุพรานคู่ชีพ
 ของเขาที่กำลังยืนเท้าเอวแหงนหน้ามองขึ้นไปยังหน้าผาฝั่งซ้าย
 มืออยู่ พอแกหันมาก็กระดิกนิ้วเรียก หนายนินเดินช้าๆ เข้ามา
 รวมกลุ่มด้วย

“ลุงอิน บอกนายใหญ่ชื่อว่า ทางตอนนี้ แต่ก่อนมันเป็น
 ยังไง หรือว่าลุงอาจนำมาผิดทาง เป็นที่ใหม่ที่เราไม่เคยพบกัน
 มาก่อน?”

หนานอินเอาชายผ้าขาวม้าที่เคียนเอวอยู่ ยกขึ้นดูหน้า

“พรานชดรู้ดีว่าหนานอินนำไม่ผิด เพราะตัวเองก็เคยผ่าน
 ซอกเขาแคบๆ นี่มาก่อน...”

แกเหลือบตามองหน้าเซษฐา ด้วยเค้าหน้าสงบยากจะ
 อ่านความรู้สึกภายใน

“ทางตอนนี้นั้นเหมือนช่องเขาขาดตัดไปในระหว่างเงื้อม
 เขาสองฝั่ง เป็นช่องทางเดินกว้างแค่ 6-7 วา ยาวร่วม 2 ร้อย
 วาเห็นจะได้ ถึงจะไปโผล่ออกปลายทางด้านโน้น ออกที่โล่ง
 ตามเดิม ร้อยวันพันปีทางตรงนี้นั้นก็เป็นอย่างที่หนานอินบอก

ไม่เหละนาย ไม่เคยเปลี่ยนแปลง หนานอินเดินผ่านตั้งแต่หนุ่มจนแก่ ผ่านมาคราวนี้มันก็แปลกอยู่ พระรามสั่งให้หนุมานเอาหินมาจองถนน ทับทางเดินเดิมให้เป็นเนินสูงขึ้นมาเสียแล้ว ก็ไม่ใช่หินที่ไหนดรอก เป็นเปลือกหินที่เคยยกขึ้นอยู่ตามหน้าผาทั้งสองข้างนี้แหละ ที่มันร่วงลงมากลบ”

“ไม่มีพระรามองค์ไหน หรือหนุมานตัวไหน มาจองถนนฝ่ายใหม่นี้ขึ้นหอรก ลุงอิน นอกเสียจากว่า มันจะต้องมีอำนาจอะไรสักอย่างมาสนับสนุนให้เปลือกหินด้านนอกของหน้าผาทั้งสองด้านร่วงถล่มลงมา และจะต้องเป็นแรงสนับสนุนมากทีเดียว”

เซษฐาพูดขำๆ เริ่มใช้กล้องส่องตามพื้นผิวของหน้าผาที่เห็นเกลี้ยงเกลาเหมือนถูกอะไรมาถากถางลึบรอน โชตแ่งของหมู่หินงอก อันเคยประดับอยู่ตามธรรมชาติเพื่อกวาดให้ลงมา กองสุมทับเบื้องล่างจนเต็มไปหมด

“ลุงอินกับกลางลองช่วยกันคิดให้ดีซิ มันจะมีอะไรบ้างที่สามารถทำให้หินเหล่านั้นพังทลายลงมาได้ แม้ว่ามันจะเป็นหินปูนเปราะๆ อย่างที่น้อยว่าก็ตาม”

อดีต ‘พราณชด’ หันไปหารือซุบซิบอยู่กับหนานอินอีกครู่ ครู่หนึ่งก็หันมาทางพรรคพวก ลักษณะของเขาคลางแคลงไม่สู้จะแน่ใจนัก

“แต่เดิมทีนั้น ถ้าเราเดินผ่านมาถึงเส้นทางนี้ จะแลเห็นหมู่หินน้อยใหญ่เต็มไปหมดบนเืองฝั่งผา และไ้หินที่อกพราวอยู่ทั่วไปนั่นเอง มันถล่มลงมาปิดทางเดิม กลายเป็นเส้นทางใหม่ขึ้นมา ผมไม่เชื่อว่าพายุจะเป็นตัวการ เพราะช่องนี้เป็นช่อง

อับทาลม ต้นไม้อื่นๆ ในละแวกใกล้เคียงที่เราผ่านมาก็ไม่เห็น มีรอยถูกพัดโค่นอย่างใดทั้งสิ้น มันก็มีอยู่จุดหนึ่งครับที่น่าสงสัย อยู่ แต่ผมยังนึกไม่ออกว่าไอ้จุดนั้นถ้ามันเป็นต้นเหตุ มันจะเกิดขึ้นได้จากอะไร”

“จุดอะไร?”

เชษฐา ไชยยันต์ และคารินถามขึ้นพร้อมกัน

อนุชาลดกล้องลง กระดกลิ้นออกมาเกลี้ยริมฝีปาก อาการของเขาแสดงความยุ่งยากใจ และขบคิดไม่ตก รวมทั้งประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง ต่อมาก็ชี้มือไปทางหน้าผาฝั่งซ้ายมือ ตรงตำแหน่งหนึ่งสูงลิบขึ้นไป

“เห็นบริเวณที่เป็นแวนชาวเรือขนาดใหญ่ ต่ำกว่าระดับชะง่อนที่ไผ่สูงขึ้นมาขึ้นนั้นไหมครับพี่ใหญ่”

เชษฐาใช้กล้องของตนเองส่องตามที่ชี้บอก แล้วคราว

“ฮือม! ทำไมเหรอ?”

“แต่เดิมทีตรงนั้น เป็นภาพมหัศจรรย์น่าดูมาก สำหรับหุบผาช่องทางเดินแคบๆ นี่คือน้ำก้อนหินใหญ่มหึมาอยู่ก้อนหนึ่ง ลักษณะเหมือนลูกตุ้มตั้งอยู่อย่างหมั่นเหม่ตรงนั้น เดิมทีคงจะเป็นหินใหญ่ทั้งแท่ง กาลเวลาผ่านมานานสักก็หมื่นปีแล้วไม่ทราบ กระแสลมที่พัดผ่านอยู่ตลอดเวลา ทำให้หินก้อนนั้นมีฐานคอดก๊วลงไปทุกวัน จนกระทั่งในที่สุดมันก็กลายเป็นภาพมหัศจรรย์ที่ผมว่าตะกี้ คือส่วนบนใหญ่มหึมาตั้งอยู่อย่างหวาดเสียวไม่มีสมดุล โดยมีแกนกลางที่ถูกลมพัดกร่อนเชื่อมติดอยู่นิดเดียว ใครผ่านไปผ่านมาบริเวณนี้ จะต้องรู้จักเคยเห็นกันทุกคน พวก

ชาวป่าแถบนี้ก็เห็นกันมาตั้งแต่ครั้งบรรพบุรุษหลายชั่วคนมาแล้ว จะดูवादเสียวสักเพียงไร มันก็คงตั้งอยู่ในตำแหน่งเดิม โดยยังไม่หลุดขาดลงมา...ถ้าใครจะมาจับเผ่ารอคอยดูว่าเมื่อไหร่หินก้อนนั้น จะขาดออกจากแกนที่กร่อนกิวเหลืออยู่นิดเดียวนั้นหัก สะบั้นเพื่อจะเห็นหินใหญ่ขนาดตึกนั้นขาดกลิ้งตกลงมา ก็อาจเป็นการเผ่าคอยดูตลอดชีวิตหลายชาติก็ได้ จะอย่างไรก็ตาม ถ้าถึงเวลาของมันจริง ๆ โดยมันเกิดขาดลงมา ขนาดน้ำหนักร้อนใหญ่ โทมโหฬารของมันที่กลิ้งกระแทกกระลงมาตามลำดับ จะกลายเป็นแรงสั่นสะเทือนอย่างมหาศาลใกล้เคียงกับแผ่นดินไหวทีเดียว หากเรามายืนกันอยู่ตรงนี้ และแรงสั่นสะเทือนนั้นแหละ ที่จะทำให้หินเปราะรอบด้าน พลอยหลุดถล่มกราวตามกันลงมาด้วย นี่เป็นเฉพาะความคิดของผมเท่านั้น แท้จริงของเหตุการณ์ตอนนั้นมันเป็นไปอย่างไร ก็ยังไม่บอกไม่ถูก เพราะเราไม่เห็นกับตา แต่ที่แน่ ๆ ก็คือ หินใหญ่นั่นจะขาดมีขาดแหล่ก้อนนั้น ขณะนี้หายไปแล้ว แสดงว่ามันขาดหลุดลงมาจริง ๆ และคงจะลงไปอยู่ตรงกลางเส้นทางอันถูกกลบนี้แหละ ร่องรอยของหินถล่ม มันก็สด ๆ ร้อน ๆ แม้จะไม่ใช่วันนี้หรือเมื่อวาน แต่อย่างมาก็ คงไม่เกินหนึ่งเดือนมานี้เอง”

อนุชาพูดอย่างเข้มข้น ชัดเจน ทุกคนสดับฟังเขาอย่าง ตั้งอกตั้งใจ

“เดี๋ยว ๆ ๆ กลาง ขอบทพวนในสิ่งที่แกพูดอีกสักนิด...”

ไชยยันต์กล่าวขึ้นโดยเร็ว พร้อมกับยกมือขึ้น

“แกบอกว่ามีหินโคนกิวก้อนโต เดิมเคยอยู่บนหน้าผาที่สูงนั้น ลักษณะจะขาดมีขาดแหล่ เพราะลมพัดผ่านกัดกร่อน

ฐานของมันให้เหลือก๊วคอดจนแลดูเป็นที่หวาดเสียวและเห็น
กันมานานแล้วใช่ไหม?”

อนุชาก็มหัวลงหงึกหนึ่ง

“ใช่! ถ้ามานานอิน หรือพวกคนป่าทุกคนที่เคยเดินผ่าน
เส้นทางนี้ จะรู้จักหินก้อนนี้ทุกคน เพราะก่อนจะผ่านเส้นทาง
แต่ละคนจะต้องทำความเคารพบนบาน ขออย่าให้มันหักขาด
ลงมาตอนที่เขาผ่านไปมาเลย เนื่องจากเส้นทางเข้าช่องแคบบีบ
บังคับให้อยู่ในระหว่างแนวบีบชนาบของหน้าผาทั้งสองด้านนี้
พอดี ส่วนมากเท่าที่รู้ๆ กันนั้น พวกชาวป่าทุกเผ่ามาที่นี่จะทำ
เสียงโห่ร้องขึ้น หรือมิฉะนั้นก็ยิงปืนสลุตขึ้นหนึ่งนัด เป็นการ
แสดงความเคารพตามธรรมเนียมที่ถือปฏิบัติกันมาครั้งปู่ย่าตา
ทวด หลังจากนั้นจึงเดินผ่านช่องเขากันไป ฉันทองกับลุงอินก็
ทำแบบนี้ทุกครั้ง แต่ถ้าจะวินิจฉัยตามหลักของกลศาสตร์ ฟิสิกส์
ก็คือ ต้องการให้เสียงที่ตะโกน หรือเสียงปืนที่ตั้งออกไปนั้น
เป็นคลื่นอากาศทดสอบดู เพราะคลื่นเสียงก็มีอิทธิพลพอที่จะ
เกิดการสั่นสะเทือนได้เหมือนกัน สมัยก่อนนี้ฉันเคยมายืนตะโกน
กู่อยู่ที่นี่ ปรากฏว่าเสียงที่ร้องออกไปนั้น มันสะท้อนก้องกลับ
ไปมา เหมือนมีคนมาขานรับสลับๆ คน แ่ววไปทุกมุมทุกซอก
ทั่วไปหมด ระบบเสียงเอ็คโคที่นี้มหัศจรรย์มาก...”

ว่าแล้ว อนุชาก็ตะโกนขึ้นสุดเสียงว่า

“รพินทร์!...”

เสียงคำว่า ‘รพินทร์’ ของอนุชา แซ่ก้งวานไต่ระดับสูงลิบ
ขึ้นไปล้อเลียนกันอยู่ไปมา และลึกลงไปสู่ปลายทางอันไม่รู้จบ

ผิดใจใหญ่ทีเดียว กว่ามันจะจางหายไป ในที่สุดอนุชาบอก
ต่อมาว่า

“เห็นไหม มันสะท้อนก้องอย่างนี้แหละ แต่ก่อนนี้มันจะกังวานกว่านี้อีกมากนัก พอหินระเกะระกะเหล่านี้ร่วงลงมาหมดแล้วเช่นนี้ความกังวานของเสียงก็เลยน้อยลงไปด้วยชาวป่าเรียกหน้าผาทั้งสองแห่งนี้ว่า ‘ผาผีร้อง’ คือตะโกนที่ไรก็มีเสียงดังตอบล่อมาทุกที”

“อี๋ม เป็นบริเวณที่แปลกดีอีกแห่งหนึ่ง ที่นี่แก้ว ถ้า หินก้อนนั้นมันขาดจากรอยกิวและร่วงหล่นลงมา มันก็จะเกิด ความสั่นสะเทือนแรงมากพอเลยพาให้หินเปราะอื่นๆ ที่งอกอยู่ ทั่วไปของหน้าผา ถล่มร่วงกันลงมาทั้งหมดงั้นใช่ไหม?”

ไชยยันต์ชักต่อไป

“ใช่! เพียงก้อนใหญ่ก้อนนั้นก้อนเดียวเท่านั้นที่เริ่มต้นกลิ้ง
กระแทกลงมา หินบรืวารอื่นๆ จะพลอยหลุดร่วงตามเพราะมัน
เป็นหินเปราะ อย่างที่น้อยก็พิสูจน์แล้ว และเมื่อหินก้อนอื่นๆ
ร่วง มันก็จะเกิดพลังทับทวีสะเทือนหนักขึ้นทุกที เบิ้ลขึ้นไป
เรื่อย ๆ ทำให้เกิดถล่มติดตามกันมาเป็นการใหญ่ เป็นปฏิกิริยา
ต่อเนื่องแบบลูกโซ่”

เชษฐา คาริน และไชยยันต์ เริ่มจะมองเห็นอะไรขึ้นมาบ้าง ตามคำพูดของอนุชา

“ฟีกกลางคะ ถ้าเป็นอย่างฟีกกลางบอก มันก็มีโอกาสเพียง
หนึ่งในหลาย ๆ หมื่นล้านที่หีนก้อนนั้นจะถึงกาลหักสะบั้นลงมา
เพราะมันอยู่ทีนนมานานแสนนานแล้ว จะมาขาดร่วงลงมาใน
เร็ว ๆ นี้เองหรือ”

“ก็นี่นะซี มันถึงเป็นเรื่องน่าคิด ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร เป็นหมื่นๆ แสนๆ ปีอยู่มาได้ แต่ดันเลือกจะมาขาดหล่นพลอยพาให้หินทั้งหมดถล่มตามลงมาด้วยเอาเมื่อเร็วๆ นี้เอง แต่ถึงอย่างไร ถ้ากาลเวลาของมันมาถึงมันก็ย่อมถึงอวสาน ขาดร่วงลงมาอยู่ดีนั่นแหละ เพียงแต่ว่าเมื่อไหร่ในระยะเวลาหมื่นๆ แสนๆ ปีเท่านั้น”

“รพินทร์ กับพวกของเขาคงไม่ ‘แจ็กพอต’ เดินผ่านเส้น
ทางเอาในขณะที่ห็นก้อนที่เธอว่าขาดลงมาพอดีนะ หรือยังไง?”
พี่ชายใหญ่กล่าวแผ่วเบา

“ถ้าโดยไม่ได้เกิดเพราะเหตุอย่างอื่นมาทำให้หिनก่อนนั้น ต้องขาดลงก่อนเวลาอันควร แต่มาขาดร่วงเอาในขณะที่รพินทร์ กับพวกคาราวานของเขาผ่านมาพอดี ก็ต้องนับว่า เขาโชคดีอย่าง มหาศาลชนิดบอกไม่ถูกทีเดียว เพราะจังหวะที่ประจวบเหมาะะ กันพอดีแบบนี้ ตายแล้วเกิดใหม่อีกพันชาติก็ยากนักจะพลุกมา เจอเข้า”

คำพูดของอนุชาก็มีเหตุผลอยู่ แต่ในขณะนี้ทั้งคณะรวมทั้งตัวผู้พูดเองก็มาเผชิญปัญหาให้ต้องขบคิดหนักอีกครั้ง ทุกสิ่งทุกอย่างมันดูเป็นปริศนาอันมืดมนไปหมด

ต่อปัญหาที่ว่า ‘คณะของรพินทร์จะผ่านมาตามเส้นทางนี้จริงหรือไม่’ ก็ไม่มีข้อให้สงสัยต่อไป ทั้งอนุชา และหนานอิน ยืนยันแน่นอนว่ารพินทร์ได้นำคณะนายจ้างและกะเหรี่ยงอพยพทั้งหมด ผ่านมายังเส้นทางนี้โดยไม่มีข้อต้องสงสัย ทว่าหินมัน

ถล่มลงมาตอนไหน ขณะที่เขาผ่านมาพอดี หรือภายหลัง หรือ นี่คือตัวปัญหา!

ที่น่าหวั่นวิตกที่สุดก็คือทั้งคณะรู้ว่าฝ่ายของรพินทร์ ที่ล่วงหน้าไปก่อนหน้านี้เผชิญกับการก่อความประสงค์ร้ายจากมันตรัย และโขลงช้างเผือกของมันตลอดเวลา ที่จะตกเช่นฆ่าสร้างความย่อยยับให้ มันก็ย่อมอาจเป็นไปได้เหมือนกัน ที่คณะของเขาทั้งหมดมาพบจุดจบเอาภายใต้กองภูเขาถล่มนี้ ด้วยอำนาจลึกลับของไอ้มนุษย์ผู้เต็มไปด้วยความอาฆาตมาดร้าย สำแดงตนเป็นศัตรูนั้น ซึ่งสามารถบันดาลมาได้ในรูปแบบต่างๆ

คะหยิ่น เป็นอีกคนหนึ่งที่ยืนยันกับคารินว่าลักษณะเดิมของภูมิประเทศในช่องเขา เป็นไปตามที่อนุชาและหนานอินบอกไว้ทุกประการ เพราะมันก็เคยผ่านและรู้จักดี โดยเฉพาะก้อนหินใหญ่ มีโคนก๊วกคอดก้อนดังกล่าว ซึ่งบัดนี้ ปลาสนาการไปจากตำแหน่งที่มันเห็นมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว

“ถ้าพรานใหญ่กับพวกนั้นผ่านเข้าช่องเขาตอนภูเขาถล่ม ก็ไม่ต้องไปตามหาให้เสียเวลาอีกแล้ว นายหญิง อยู่ใต้กองหินนั่นที่สุขกันสูงเป็นภูเขาเลากา นั่นแหละ”

เจ้านักเลงโตหล่มข้างบอกห้าวๆ แต่หางเสียงไม่เป็นสุข หน้าของคะหยิ่นเหี่ยวลงเห็นชัด

เสียงข้างร้องกังวานก้องขึ้นอีกครั้ง พร้อมกับกระดิ่งที่ลั่นโกรกเกรก นั่นคือเจ้าด้วน ซึ่งแน่ละ บัดนี้ มันได้ขึ้นไปบน

เนินถนนสูงสายใหม่ และคงจะไปหยุดรออยู่บนนั้น พร้อมทั้ง
 ส่งเสียงเหมือนจะให้สัญญาณเรียกมา

คารินไต่ขึ้นไปตามกองหินที่ถล่มนั้นทันที ทำให้เพื่อน
 และพี่ชายต้องไต่ตามขึ้นไปด้วย เป็นแนวของกองหินที่ร่วงลงมา
 กลบคร่อมทับหนทางสายเดิม ซึ่งจมลึกอยู่เบื้องล่าง และเต็มไปด้วย
 ความขรุขระ เหมือนใครเอาหินมาถมกองไว้ยังไม่ได้เกลี่ย
 ให้มีระดับเสมอราบเรียบ แต่มันก็เป็นทางที่จะอาศัยเดินไป แม้
 จะไม่สะดวกนักก็ตาม พอไต่ขึ้นไปถึงระดับกองหินถล่ม หล่อน
 ก็มองเห็นเจ้าด้วนยืนแกว่งวงแขนหน้ามาทางหล่อน พร้อมทั้ง
 ไขว่คว้าดอยุ่พื้พื้ แต่ก็ไม่ได้แสดงกิริยาอื่นใดที่ผิดสังเกตไปนัก

บัดนั้นเอง กระแสลมก็หวนกลับมา คารินทำจมูกพุด-
 ฟิด ฆานประสาธอันเฉียบไวของหล่อนสัมผัสกับกลิ่นเน่าจางๆ
 ลอยลงมากระทบ แต่หล่อนบอกไม่ถูก ว่ามันมาจากไหน สูง
 ขึ้นไปบนยอดหน้าผาด้านบน หรือกลิ่นระเหยขึ้นมาจากกองหิน
 ถล่มเบื้องล่างกันแน่...

หญิงสาวหยุดชะงักอีกครั้ง และคนอื่นๆ ที่ตามขึ้นมา
 ก็ได้กลิ่นเน่านั้นพร้อมกันทั้งหมด

ยังไม่มีใครพูดอะไรในขณะนั้น นอกจากจะมองหน้า
 กัน ระหว่างนั้นนอกจากคารินแล้ว ทั้งเชษฐา อนุชา ไชยยันต์
 และหนานอิน ต่างปีนกันขึ้นมาอยู่บนกองหินถล่มนั้นหมดแล้ว
 และยืนจับกลุ่มกันอยู่บนก้อนหินที่สุมพะเนิน ขรุขระสูงๆ ต่ำๆ
 ไปตลอดแนวทางระหว่างซอกเขานั้น

กะหยิ่นยังคุมพวกลูกหาบให้รอคอยอยู่ด้านล่างก่อนตาม
 คำสั่งของหนานอิน

คาริน เริ่มมองลงไปบนถนนหินที่หล่นขึ้นมาเย็นทันที เหมือนกับว่าจะให้ดวงตามองแทรกหินเหล่านั้นลงไปถึงเบื้องล่างอันหล่นสงสัยอย่างประหลาดใจเต็มที่ ว่ากลิ้งเน่าจะระเหยขึ้นมาจากกองหินนั้น

อนุชาและพรานคู่ใจก็ก้าวไต่ออกเดินไปตามแนวกองหินนั้นอย่างช้าๆ พยายามสำรวจตามช่อง เเท่าที่สายตาจะมองลงไปได้ อันเนื่องมาจากแต่ละก้อนใหญ่่น้อยขนาดต่างๆ กันนั้น กองสุมอยู่หลวมๆ ไม่ได้อัดแน่นอย่างใดทั้งสิ้น ตามธรรมชาติของการหล่นร่วงลงมาซ้อนทับกันอย่างปราศจากระเบียบ

คงมีเชษฐาและไชยยันต์เท่านั้น ที่ยืนขมวดคิ้วนั่งอยู่กับที่ พยายามสูดหากลิ่น สีหน้าของทุกคนยามนี้เคร่งเครียดเห็นชัด

“เอ มันพิลึกอยู่นะ”

ในที่สุด เชษฐาก็กระซิบออกมาเบาๆ

“แกว่ากลิ้งมันมาจากไหน ไต่กองหินที่เราเย็นอยู่นี่หรือ?”

ไชยยันต์ถามแผ่วเบา

“มันไม่น่าสงสัยอย่างนั้นหรอกหรือ หินที่หล่นถล่มลงมากลบทางเหล่านี้ ถึงแม้จะสูงท่วมขึ้นมามากก็จริง แต่มันก็เป็นการโถมทับอย่างหลวมๆ มีหินใหญ่ หินเล็ก คาเกยและกั้นกันอยู่ มันจะต้องมีลักษณะโปร่งพอสมควร พอเป็นช่องทางให้กลิ้งระเหยขึ้นมาได้ ถ้าหากว่ามีศพจำนวนมากๆ ถูกทับอยู่ข้างใต้”

พี่ใหญ่ของคณะพูดอย่างพยายามออมเสียงมากที่สุด แล้วมองไปทางน้องสาวเล็ก ซึ่งบัดนี้ กระโดดไปตามแง่หินถล่มเหล่านั้น ตามหลังอนุชากับหนานอินไปอย่างร่าเริง แล้วก็เห็น

หล่อนลงทุนค่อยๆ ทрудกายลงนอนคว่ำพังกาบกับกองหิน
เหล่านั้น ยื่นหน้าลงไปยังโพรงช่องโหว่ตอนหนึ่ง พยายามจะ
สูดหากลิ่น

เชษฐาสะกิดไชยยันต์ ให้ไต่ตามเข้าไปจนถึงตัวน้องสาว
ทางที่เกิดใหม่สายนั้น ถ้าแม้ว่าจะเดินกันไป ถึงจะเห็นเป็น
แนวทางตลอดโล่ง แต่มันก็ไม่สะดวกนัก เพราะพื้นขรุขระมาก
ที่สุด ต้องหาแ่งหินเหยียบพยุงกายกันไปอย่างระมัดระวัง มิ-
ฉะนั้น เท้าอาจแพลง หรือถลาลงไปในซอกของหินแต่ละก้อน
ที่กองซ้อนกันอยู่ก็ได้ และเมื่อยิ่งปีนป่ายกันขึ้นมาเดินอยู่บน
เส้นทางนี้ ก็ยิ่งแน่ใจได้ว่า มันเป็นลักษณะของก้อนหินภูเขา
มากมายที่เพิ่งจะถล่มร่วงลงมาเมื่อไม่นานนี้นักแน่นอน

“มีกลิ่นระเหยขึ้นมาจากด้านล่างหรือน้อย?”

ไชยยันต์ถามต่ำ ๆ

คารินแม้มิริมฝีปาก หล่อนพึงพาบอยู่ตรงนั้นอีกอึดใจ
 เค้าน้ำฉงน แล้วยันกายลุกขึ้นนั่ง สั่นศีรษะ

“ไม่ใช่ นะ กลิ่นมันไม่ได้มาจากช่องโพรงหินด้านล่างนี้เลย”

เซษฐามองไปเบื้องหน้า เห็นอนุชา กับ หวานอิน กำลังเดิน
เลี้ยวตัวไปตามก้อนหินใหญ่ น้อยที่ สุมพะเนิน อยู่แล้ว ตะโกน
ถาม

“ได้กลิ่นทางด้านไหนแน่ เป็นไปได้ไหม กลิ่นศพที่ถูก
กลบอยู่ด้านล่าง โขยตลบขึ้นมา”

ทั้งอดีต ‘พรานชด’ และหนานอิน โบกมือส่ายไปมาเชิงปฏิเสธ แต่ไม่ได้ตอบอะไรมาในขณะนั้น

แล้วทั้งสองก็ซุบซิบอะไรกันอีก แหงนมองขึ้นไปบนหน้าผาสงليبซีกซ้าย ซึ่งประมาณ 3 ใน 4 ส่วนของหน้าผาตอนนั้น เกลี้ยงเกลาเนื่องจากผิวของหินที่เกาะอยู่ ร่วงลงมาอยู่เบื้องล่าง แต่ส่วนที่สูงขึ้นไปอีกหนึ่งส่วนจนถึงบริเวณยอด ก็ยังมีแง่มุมเหลี่ยมของหน่อหิน งอกอยู่เหมือนสภาพเดิมของมัน แสดงว่าส่วนที่สูงขึ้นไปไม่ได้ร่วงลงมาด้วย หรืออาจผสมโรงร่วงลงมาบ้าง ก็เพียงส่วนน้อยเท่านั้น

อนุชายกกล้องส่องทางไกลที่คล้องคออยู่ขึ้นส่องตรวจ ทำให้ทุกคนเงยตาม บ้างก็มองด้วยตาเปล่า และบ้างก็ใช้กล้องประจำตัว แต่เป็นการตรวจดูคนละมุม เนื่องจากยืนห่างกันออกไป

“พี่ใหญ่ครับ รู้สึกว่าจะมีอะไรน่าคิดอยู่บนหน่อหินที่งอกพราวอยู่บนบริเวณใกล้ส่วนยอดของหน้าผานั้น”

“อะไร?”

เซซฐามองด้วยตาเปล่า ยังไม่เห็นอะไร

“ฝูงแร้งครับ มันเกาะเต็มอยู่ตรงชอกหินเหนือตำแหน่งที่เห็นเป็นบ่อขาวเว่อตรงที่ผมชี้ให้คุณแต่แรกโน่น จะมีซากอะไรตายคาอึดอยู่ตรงนั้น แต่ยังเห็นไม่ถนัดเพราะเหลี่ยมหินบัง”

“ศพคน หรืออะไร?”

“ไม่น่าจะเป็นคนหรอกครับ เพราะขนาดมันใหญ่เหลือเกิน ทุกคนรอผมอยู่บริเวณนั้นก่อนได้ไหม ผมกับลุงอินจะปีนขึ้นไปดูให้ชัดๆ กลิ่นเน่าโชยลงมาจากซากนั้นแน่ๆ”

“แกจะปีนขึ้นไปดู?”

ไชยยันต์ร้อง

“ไม่มีทางอะไรจะแก้สงสัย และเข้าหาความจริงเพื่ออ่าน
เหตุการณ์ได้ดีไปกว่านี้”

“จะขึ้นไปได้อย่างไร ทางมันชันเหลือเกิน ไม่มีแรงให้
เกาะได้ถนัดเลย และมันก็สูงมากด้วย”

เซษฐาแย้งมา

“ไม่เป็นไรครับ ผมกับลุงอินพอปีนขึ้นไปได้ ถ้าไม่เงยเรา
ก็สงสัย...งงไปหมดอยู่นี่เอง ยอมเสียเวลาหน่อยไม่นานนัก
หรอก”

“ตกลง จะขึ้นก็ขึ้น แต่ระวังตัวหน่อยนะ ทั้งสอง
คน วางไรเฟิลและถอดเครื่องหลังออกเสียก่อน จะได้
ไม่เกะกะหรือถ่วงหนัก พี่ น้อย และไชยยันต์ จะคุมให้
ข้างล่างนี้เอง เพราะแนวทางโล่ง มองเห็นได้ตลอด”

113

**เมื่อได้รับอนุญาต อนุชา กับหลานอิน ก็ปลด
เครื่องหลัก และวางไรเฟิลลงทันที เชษฐา
ไชยยันต์ และดาร์ม ได้ก้มหน้าลงเข้าไปยัง
กำแพงนั้น เพื่อจะได้มองเห็นภาพการเคลื่อนไหวของอนุชา
และหลานอินได้ชัด โดยไม่ยอมให้ปืนไหนลบลับตา**

และก่อนที่ทั้งสามจะเข้ามาถึง ทั้งอนุชา กับหลานอินก็
ไปกันขึ้นไปตามกำแพงหินอันสูงชันนั้นแล้วอย่างชำนาญ เสียง
ไชยยันต์ตะโกนร้องเตือนไล่หลังขึ้นไปว่า

“ถ้าขึ้นไปได้ ก็ขึ้นนะ เห็นทางตอนไหนมันเกินความ
แ เราารถก็อย่าพยายาม หยุดอยู่เท่าที่จะขึ้นไปได้ก็แล้วกัน เราจะ
ติดต่อกันทางวิทยุ ทางด้านนี้จะคุมไว้ให้เอง ถ้าอะไรที่คิดไปไม่
ถ่วงมันไหลออกมาจากซอกหินข้างบนโน้น”

อดีต ‘พรานชด’ กับพรานครูผู้เฒ่า ค่อยๆ แสวงหาทางไต่สูงกันไปตามลำดับ เชษฐา ดาริน และไชยยันต์ ยืนเหมงมองอยู่ตลอดเวลา และดับความกระวนกระวายด้วยบุหรี กลิ่นเน่านั้น บางครั้งก็ขาดหายไป บางครั้งก็โชยรุนแรงขึ้นกว่าที่ได้กลิ่นครั้งแรก สุดแต่อาการพัดของลม

ทั้งคูไต่เขาอย่างแคล่วคล่อง แต่ก็มีระมัดระวังทุกอิริยาบถที่คืบสูงขึ้นไปและสูงขึ้นไปตามลำดับ

ดารินกระสับกระส่าย อยากจะปีนตามขึ้นไปกับพี่ชายกลางด้วย แต่พี่ชายใหญ่กับเพื่อนดูจะอ่านใจออก กตโหลไว้

“นั่งพักตรงนี้แหละ น้อย! สองคนนั้นขึ้นไปแล้ว เตียวก็รู้ว่าเป็นซากของอะไรที่ติดคาอยู่โน่น เธอไม่จำเป็นจะต้องปีนขึ้นไปให้เสี่ยง และเหนื่อยแรงเปล่าหรอก”

จากคำปรามนั่นเอง ราชสกุลสาวจึงถอนใจยาว ทรวดกายลงนั่งกับแ่งหินใหญ่ก้อนหนึ่งที่หล่นลงมาทับโถมทาง ขณะนั้นเอง คะหยิ่นก็กู่ไวกๆ ร้องถามขึ้นมา เชษฐาจึงตัดสินใจบอกให้พวกนั้นไต่ขึ้นมายังถนนสายใหม่นี้ด้วย เพื่อให้มองเห็นพร้อมหน้ากันทั้งหมด ห่างออกไปราว 30 เมตร เจ้าด้วนก็ยังคงยืนสงบเหมือนจะรออยู่ด้วย แต่ก็ไม่ได้เดินย้อนกลับเข้ามาหา

กะหยิ่นนำลูกหาบทั้ง 5 คู ไต่ถนนสายใหม่ขึ้นมาอย่างลำบากยากเย็น แล้วก็ค่อยๆ เคลื่อนเข้ามารวมกลุ่มกับฝ่ายนายจ้าง

“กลิ่นโชยลงมาจากข้างบนแน่ นายใหญ่”

เจ้านักเลงโตหล่มช้าง ที่ร่วมขบวนมาด้วยบอกหัว ๆ กับ
 เชษฐา พร้อมทั้งชี้มือขึ้นไปยังตำแหน่งเดียวกับที่อนุชาได้กำหนด
 หมายไว้ก่อน ซึ่งก็น่าจะเชื่อได้แน่นอนขึ้นไปอีก เพราะเรื่อง
 ระบบมานประสาทสัมผัสกลืนด้วยกันแล้ว คะหยื่นขึ้นชื่อลือชา
 เป็นที่รู้จักมานานแล้ว แม้นายฉ้วนหัวหน้าลูกหาบเองก็ยืนยัน
 เช่นกัน

ทุกคนได้แต่รอรายงานผลจากอนุชา และหนานอิน
 ที่เห็นไต่สูงขึ้นไปตามลำดับเท่านั้น ดารินอัศวันบุหรืแดงวูบ ๆ
 หล่อนไม่วายมองไปรอบ ๆ ตัวอันเต็มไปด้วยความขรุขระของกอง
 หินมหาศาลแวดล้อม แล้วก็มองตามพี่ชายกับพรานครูผู้เฒ่า
 เฝือกกันอยู่เช่นนั้น เชษฐา ไชยยันต์ ก็พากันนั่งควักผ้าขนหนู
 พากอกเลื้อยขึ้นมาเช็ดเหงื่อ โดยนั่งกันอยู่ตรงบริเวณที่อนุชาและ
 หนานอิน ถอดเครื่องหลังกับไรเฟิลประจำมือวางไว้

มิช้ามินาน ร่างของคนทั้งสองก็สูงห่างขึ้นไปเป็นลำดับจน
 มองเห็นเท่าตึกตาขนาดสูงไม่เกินคืบ แล้วทั้งคู่ก็กลับหายเข้าไป
 ไนเหลี่ยมมบังของหินที่เห็นงอกขวางบังตาอยู่

ครั้นแล้ว เสียงวิทย์ทั้งสามเครื่องที่เปิดเตรียมพร้อมอยู่
 ที่เฝ้าล่าง ก็แว่วเสียงตื่นเต็นของอนุชาลั่นออกมาว่า

“พบไอ้ตัวตันเหตุกลืนเหม็นเน่าแล้วครับ แปลกมาก! มัน
 ม หัวทึม งอก่องอชิงเน่าคาอยู่ในซอกหินนี่เอง”

ขณะที่แว่วเสียงอนุชาออกมาจากวิทย์ทุกเครื่อง ทุกคน
 ที่วนคอยอยู่ ก็เห็นรังผึ้งหนึ่ง ประมาณ 20-30 ตัว บิน

ว่อนดำอยู่เหนือบริเวณนั้น คงจะตกใจเห็นคนเข้าไปใกล้พากัน
บินขึ้น แต่ไม่ไปไหน คงบินร่อนจวัดเฉวียนอยู่ตรงบริเวณนั้น
เอง

“อะไร?”

อดีตท่านทูตทหารบก กตศียวิทย์มือถือของตน ตะโกน
ถามสวนขึ้น

“ข้างงา ขนาดใหญ่ครับ! เข้าใจว่าถูกยิง หัวที่มลงมาคา
แง่หินใกล้ๆ กับที่ผมยืนอยู่นี่เอง กำลังขึ้นอืดเต็มที่ ลักษณะ
ตายมาราว 4-5 วันแล้ว หรืออาจนานกว่านั้น ก็ไม่เกิน 7 วัน”

“พิจารณาดูให้ดีซิ ว่าอะไรมันเป็นอะไร”

พี่ชายใหญ่สั่งขึ้นไปอย่างเร่งร้อน

เสียงของด้านบนเจียบไปครู่

“ซากข้างถูกปืนจริง ๆ ด้วยครับ ทะลุใต้คางออกกะโหลก
ชนิดยิงจากด้านล่างขึ้นไป ลักษณะของมันพอถูกปืนก็ทรุดไถล
ลื่นลงมาชนหินใหญ่ก้อนหนึ่งหลุด และเข้าใจว่าหินก้อนที่มัน
ชนหลุดนั้นแหละ ได้กลิ้งลงมากกระทบตรงรอยคอดกั้วของหิน
ลักษณะลูกตุ้มดังได้บอกแล้วทำให้ขาตรงร่วงลงไป พลอยพาให้
หินบริวารด้านต่ำถล่มลงไปกลบทางข้างล่างหมด จากการ
ตรวจสอบร่องรอยนี้ เข้าใจว่าสันนิษฐานไม่ผิดแน่”

เสียงอนุชาตอบลงมาอย่างมั่นใจที่สุด

“แล้วมันเกิดขึ้นได้ยังไง ข้างตัวนั้นแต่เดิมอยู่ไหน...ใคร
ขึ้นไปยิง?”

ไชยยันต์ร้องถามขึ้นบ้าง

“ข้อนี้เดายากเหลือเกิน ลักษณะของหัวกระสุนที่เจาะ

ใต้คางทะเลหัวของมัน แสดงว่าคนยิงจะต้องใต้ทางขึ้นมา
ประจันหน้าและยิงเอาอย่างใกล้ๆ เกือบจะเรียกว่า ‘เผาชน’ ที่
เดียว คงไม่ใช่เพราะยิงมาจากช่องทางข้างล่างแน่นอนเพราะ
ทิศทางไม่ให้”

“มีร่องรอยอื่นๆ อีกไหมคะ พีกกลาง?”

คารินถามบ้าง ใจหล่อนยังอยากที่จะตามขึ้นไปดูด้วยให้
ได้ บัดนี้ผลุลูกขึ้นยืน และแหงนหน้ามองขึ้นไป

“ไม่มีหลักฐานอื่นๆ ให้สังเกตได้อีกเลย นอกจากซาก
ข้างที่ติดคาอยู่กับแ่งหินนี้เท่านั้น แต่ที่แน่ๆ ก็คือการถูกยิงของ
ไถ่ข้างตัวนี้แหละ เป็นผลให้มันชนหินก้อนหนึ่งลงไปกระทบหิน
ก้อนสำคัญ พลอยพาให้หน้าผาแถบนี้ด้านต่ำลงไป ถล่มลงไป
ทั้งแถบเลย ตัวการพบแล้ว...รออีกสักหน่อยได้ไหม จะขอใต้ให้
ถึงยอดเลย เพื่อจะพบวีแววอะไรอีก”

ประโยคหลัง อนุชาร้องขออนุญาตลงมา

“ไม่ต้อง กลาง! พอแล้ว เธอกับหนานอินกลับลงมา
เตี้ยวนี้เถอะ แหงนขึ้นไปดูบนท้องฟ้าเหนือหัวของเธอนั้น!
ลักษณะมันพิกลอยู่นะ เมฆดำมืดลอยหมุนเป็นเกลียวม้วนตัว
เหมือนมังกรเล่นหาง พิจารณามันกำลังจะเกิดพายุภายในไม่กี่
นาทีข้างหน้านีแหละ ในซอกเขาข้างล่างนี้ลมก็เริ่มพัดอู่อแรงขึ้น
ทุกทีแล้ว” เซษฐาสั่งขึ้นไปอย่างเร่งด่วนกะทันหัน

จริงดังฟ้าใหญ่ของคณะบอกไม่ผิด จากท้องฟ้าอันสว่าง
เจิดจ้าอยู่ลัดๆ บัดนี้ไม่ทราบเมฆดำลอยมาจากไหนแผ่
เป็นเหมือนหมอกพระกาฬปกคลุมเหนือบริเวณ ‘ผาผีร้อง’
อย่างรวดเร็วราวกับบันดาลขึ้นด้วยเวทมนตร์นรก ลักษณะ

ของมันนำพิศวงระคนน่าสะพรึงกลัวเป็นอย่างยิ่ง เพราะไม่ใช่เมฆดำอย่างเมฆฝน แต่เป็นเมฆหรือมิฉะนั้นก็ศูนย์กลางของแหล่งพายุร้าย เพราะมันไม่ได้ลอยปกคลุมอยู่เฉยๆ หากแต่มันตัวเป็นเกลียวหมุนคว้างบดบังแสงตะวันทำให้มืดครึ้มลงในบัดดล และกระแสลมอันเคยสงบ ก็เริ่มกระโชกฮือๆ มาเป็นระยะๆ ฝุ่นละอองผงคลีคลุ้งตลบไปหมด เสียงลมพัดลงมาในช่องเขาดังอู้ ประเดี๋ยวอ่อนไป ประเดี๋ยวกระหน่ำหนักจนแทบจะยืนทรงตัวอยู่ไม่ติด

เพราะยังไม่มีเสียงตอบรับคำมาจากอนุชา ไชยยันต์ผู้กำลังเอามือป้องกันหน้าบังฝุ่นอยู่ ตะโกนกรอกลงไปในวิหายุสสุดเสียง

“เฮ้ย! กลาง! รีบลงเดี๋ยวนี้ ขนาดข้างล่างนี่ก็ยิ่งแทบยืนกันไม่ติดแล้ว ลักษณะเหมือนทอร์นาโด ระวังจะถูกพัดปลิวหรือไม่ก็ถูกดูดขึ้นไปบนนรกเหนือท้องฟ้าโน่น!...ไวย์! พายุหมุนมาแล้วไวย์!”

สภาพข้างบนระหว่างอนุชาและหนานอิน ซึ่งขึ้นไปดูซากข้างอยู่บนนั้นจะเป็นอย่างไรบ้าง ในขณะนี้ทุกคนมองไม่เห็น แต่เฉพาะด้านล่างเริ่มซุลมุนกันแล้ว

เสียงร้องเอะอะโวยวายในหมู่ลูกหาบ เมื่อถูกพายุประหลาดกระโชกฮือเข้ามาพร้อมทั้งหมุนเป็นเกลียวดูดเอาฝุ่นธุลีและเศษหินเล็กๆ ให้เป็นวงสูงขึ้นไปบนอากาศ สัมภาระข้าวของมีค่าเหมือนจะถูกมือมหายักษ์จุดดิ่งให้ปลิวกระจัดกระจายขึ้นไปด้วย จนต้องตะครุบและยึดกันไว้เป็นพัลวัน หมอกควันของพายุตลบมัวมนไปหมด

คารินนั้นถึงกับเซหลุดลงจากแก่งหินที่ยืนอยู่ลงไปหมอบกระเตงอยู่ในซอกโพรงไถ่ๆ เซษฐา ไชยยันต์ก็เผ่นออกจากที่เพื่อหาที่หลบกำบัง พร้อมทั้งตะโกนสั่งการกับคะหยิ่นและพวกลูกหาบทั้งหลายเสียงหลงไปหมด เพื่อให้เข้าบังซอกหินขนาดใหญ่ไว้ ไวยวายซุลมุนกันไปหมดทั้งคณะท่ามกลางเสียงวาทะที่คำรนอยู่เพียวฟ้าว

สิ่งเหล่านี้มันเกิดขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วนชนิดตั้งตัวกันไม่ติด และไม่มีอะไรเป็นลางบอกเหตุให้รู้ล่วงหน้าแม้แต่ชนิดหนึ่ง

เสียงเจ้าด้วนร้องดังก้องขึ้นครั้งหนึ่ง แล้วมันก็ไม่อาจยืนอยู่ตรงที่เดิมต่อไปได้ ออกเล่นเตลิดไปตามทางนั้น มุ่งหน้าออกนอกเส้นทางระหว่างซอกเขาทันที มันเองก็คงจะบ้ายหน้าหนีพายุบ้าดีเดือดเข้าหาที่หลบกำบังเช่นกัน

เสียงโหวกเหวกๆ อย่างตระหนกตกใจของอนุชากับหนานอินดังออกมาจากวิฑูย์ฟังไม่ได้ศัพท์ เหนือศีรษะของคนทั้งสอง ซึ่งบัดนี้อยู่ในระหว่างชะง่อนหินใหญ่สองด้านไถ่ๆ ซากช้าง ผุ่งแร้งประมาณ 20-30 ตัว กำลังถูกลมพัดกระจัดกระจายเหมือนมีอะไรมากกว่าด บางตัวถูกดูดตั้งสูงลิ่วหายขึ้นไปยังอากาศเบื้องบน ตามม้วนงวงของพายุลักษณะประหลาดนั้นหายวับไปกับตา

“ไม่ต้องเป็นห่วงผมกับลุงอิน!...

นั่นเป็นเสียงตะโกนลงมาทางวิหยูละล่ำละลัก

“ระวังตัวเองด้านล่างไว้ หินที่เหลือยู่อาจร่วงถล่มลงไป
อีก เข้าหาที่กำบังหลบหนึ่งไว้ก่อน ผมกับลุงอินจะหลบอยู่บนนี้
ขึ้นไพล่ออกไปนอกที่กำบัง ถูกลมดูดปลิวแน่”

เกลียวพายุวูบจากส่วนสูงด้านบนลงมาหาด้านล่างเป็น
จุดๆ แล้วก็ม้วนหมุนเหมือนดิ่งดูดเอาทุกสิ่งทุกอย่างเท่าที่มัน
จะหอบคว้าได้ ให้ลอยสูงขึ้นไป สุดแต่ว่ามันจะจับลงยังส่วน
ไหนบริเวณใด สำเนียงเสียงคำรนของมันขณะนี้ไม่มีอะไรจะน่า
สะพรึงกลัวเท่า ไม่ได้พัดผ่านระหว่างช่องทางเดิน แต่วูบวาบ
ลงมาจากด้านบนของช่องผาประชิดทั้งสองด้าน และไถลออกไป
ยังราวป่าด้านนอกในรัศมี 1 ไมล์รอบด้านเท่าที่พอจะมีต้น
ไม้อยู่บ้าง เสียงไม้ใหญ่หักโค่นถอนราก ป่าแตกอยู่ครืนครันราว
กับแผ่นดินไหว ผ้าขาวม้าสองสามผืนที่โปกหวับบรรดาพวกลูก-
หาบ จะเป็นของใครบ้างไม่ทราบได้ บัดนี้เห็นชัดๆ กับตาว่า
มันหมุนตกลงดวงตั่วๆ ลอยสูงลิบขึ้นไปรวดเร็วอย่างไม่น่าเชื่อราว
กับถูกปล่องเครื่องบินไอพ่นดูดฉะนั้น

“นายๆ พยายามต้อนไอ้พวกนั้น หาเวี่ยงหรือหาซอกเขา
หลบ!...ผูกยึดตัวเองไว้กับก้อนหินหนักๆ กันทุกคน เจ้าเขาที่นี้
แรงมาก ประเดี้ยวหนานอินจัดการเอง!”

เสียงของครูพรานผู้เฒ่าใช้วิหยูละล่ำละลักของอนุชาร้องสั่งลงมา
กระหืดกระหอบ

“ตัวเองสองคนนั้นก็ให้ระวังไว้ด้วย!”

เซษฐาตะโกนพูดวิหยูละล่ำละลักขึ้นไป ตะครุบปีกหมวกไว้มัน
ก่อนที่มันจะปลิวหลุด ผูกสายรัดคางไว้ แล้วกระโจนมาที่น้อง

สาวคนเล็กที่กำลังหมอบกระแด่ เกาะก้อนหินอยู่ จุดแขนพาด้านเล่นตามพื้นหินขรุขระนั้นกระเจิงเข้าไปยังตำแหน่งเวียงชะง่อนตอนหนึ่ง พลัดคารินให้เข้าไปชิดตัวบังอยู่ในนั้น ลักษณะของมันว่าเหมือนฝ่าหอยที่เปิด้าออกพอจะเชื่อได้ว่า กระแสลมคงจะพุงลงมากกระทบ และดูดดึงขึ้นไปไม่ได้แน่นอน ตนเองยืนอยู่ปากทางนั้น ตะโกนสั่งการกับไชยยันต์และคะหยิ่น ให้ทั้งสองช่วยกันต้อนรับพวกลูกหาบและสัมภาระเข้าหาที่ปลอดภัยจากลมแรงข้าง ซึ่งกำลังพยายามดูทุกสิ่งทุกอย่างให้ลอยตามมันขึ้นไปด้วย

ระเนนระนาด จ้าละห้วนคุมกันแทบไม่ติดทั้งขบวน!

อาศัยที่เคยผ่านเหตุการณ์อันตรายในทุกรูปแบบมาก่อนแล้ว ทั้งไชยยันต์และคะหยิ่นรู้หน้าที่ดีที่สุดว่า ในภาวะเช่นนี้จะป้องกันตนและพรรคพวกบริวารที่ติดตามมาอย่างไรบ้าง

ลำพังตัวเปล่าของแต่ละบุคคลมันก็คงจะคล่องแคล่วว่องไวกว่านี้ แต่มาติดหาบสิ่งของสัมภาระ อันทำให้ต้องทุลักทุเลกันขนาดใหญ่ทีเดียว ข้าวของทุกอย่างที่ห่อมัดแบกหามกันมา ล้วนจำเป็นต่อการดำรงชีพและการเดินทางทั้งสิ้น หากสิ่งใดสิ่งหนึ่งถูกพายุมหาภาพหอบพัดขึ้นไป ก็จะไม่แปลกที่จะถูกตัดกำลังในการเดินทางไปในทันที จึงต้องระมัดระวังกันอย่างที่สุด

หลายคนล้มลุกคลุกคลานและไล่ตะครุบห่อของที่กลิ้งหนี แต่สภาพอันขรุขระเต็มไปด้วยแ่งหินที่กองพะเนินสลับซับซ้อนอยู่ ทำให้มันกลิ้งไปติดอยู่กับแ่งหินเหล่านั้น พอที่จะตามเก็บมาได้

อลหม่านกันอยู่พักใหญ่ทีเดียว กว่าทุกคนจะเข้าหลบอยู่ในที่กำบังพออาศัยได้โดยแยกกันอยู่ตามจุดช่องโพรงริมทางต่างๆ สุดแต่จะหาได้ แห่งละคนสองคน สภาพของอากาศที่เคยมีแดดแผดเปรี้ยง ก็มีดมัวไปหมดแทบจะมองอะไรไม่เห็น เสียงมหาวาทะผิดจากพายุสามัญธรรมดา ยิ่งคำรณหนัก และทวีความรุนแรงขึ้นทุกที หลายคนอ้าปากค้างตาเหลือก เมื่อเห็นหินก้อนขนาดครกตำข้าว ถูกยกลอยขึ้นไปจากพื้น ราวกับจะมีมือที่มองไม่เห็นมาหยิบยกขึ้น และอีกหลายๆ ก้อนก็เริ่มกลิ้งเคลื่อนไหวอยู่ไปมา ฝุ่นปลิวคลุ้งกระจายไปหมด จนไม่สามารถจะมองอะไรเห็นได้ในระยะห่างแค่ 10 เมตร

คารินและเชษฐา ยึดที่มั่นอยู่ในช่องโพรงเดียวกัน คารินนั้นใช้ผ้าพันคอขึ้นมาผูกปิดหน้าไว้ ป้องกันไม่ให้ธูลีฝุ่นพัดเข้าตา ซึ่งแต่ละเม็ดเล็กๆ ของมันกระทบผิวหน้าจนแทบไปหมด ส่วนเชษฐา ใช้ผ้าขาวม้าของใครก็ไม่ทราบที่เก็บได้ระหว่างวิ่งหลบภัยมาผูกปิดจมูกไว้ เอาแขนเสื้อขึ้นป้องแนวตา ซึ่งบัดนี้ลมพัดจนแทบจะลืมไม่ขึ้น

เสียงตะโกนพูดกันไม่ได้ยินเสียแล้ว เพราะเสียงพายุกลบหมด นอกจากจะใช้วิทยุเท่านั้น และเมื่อต่างฝ่ายต่างต้องแยกกันหลบชนิดตัวใครตัวมันโดยกะทันหันเช่นนี้ จึงไม่อาจมองเห็นแต่ละฝ่ายได้ว่า ใครอยู่ที่ใด ยังปกติเรียบร้อยดีหรือเปล่า หรือว่าถูกลมดูดปลิวไปแล้ว

เมื่อเห็นว่าพี่ชายใหญ่ยังคงยืนงอตัว โสเซออยู่ปากทางเวี่ยง ผาด้วยความเป็นห่วงพรรคพวก คารินก็ยันกายลุกขึ้น คว่าได้

เข็มขัดเบื้องหลังของเซษฐา กระชากให้เข้ามากลึงหลบอยู่ในชอก
ไพร่งที่ลึกลงเข้าไป ตำแหน่งเดียวกับที่หล่อนเข้ามาหลบอยู่ก่อน
แล้ว

“อย่ายืนอยู่ตรงนั้น พี่ใหญ่! หลบเข้ามาก่อน”

หล่อนตะโกนกรอกหู

“พี่เป็นห่วงพวกนั้น ไม่รู้เป็นยังไงบ้าง”

“ตอนนี้ เราทำอะไรไม่ได้เลย นอกจากเอาตัวเราให้
ปลอดภัยไว้ก่อนเท่านั้น ลักษณะของมันคือทอร์นาโดแน่ๆ แต่
ทำไมถึงมาเกิดในหุบผาก็ไม่รู้ ความจริงมันจะต้องเกิดในที่ราบ
โล่ง”

สองพี่น้องตะโกนพูดกัน ตะเบ็งแข่งเสียงพายุ เซษฐา
พยายามควานหาวิทยุประจำตัวที่เหน็บเอาไว้ แต่คารินฉวยของ
ตนเองขึ้นมาถืออยู่ในมือแล้ว หล่อนกรอกคำพูดเร็วปรือลงไป

“เรียกทุกคน! ฉันกับพี่ใหญ่ปลอดภัยพอสมควรแล้ว
ไชยยันต์! ได้ยินไหม เป็นยังไงบ้าง?”

อึดใจใหญ่ต่อมา เสียงไชยยันต์แบบสำลัก จึงดังก้อง
ตอบมา

“โอเค โอเค ทางฝ่ายฉัน คะหยิ่นและลูกหาบทุกคน หา
ที่หลบภัยเฉพาะตัวได้ครบคนแล้ว อาจมีใครถลอกปอกเป็ง หัว
ร้างข้างแตกกันไปบ้าง แต่ก็ไม่นักหนาอะไรนัก ข้าวของทุก
อย่างอยู่ครบ”

“เรียกพี่กลาง...เรียกลุงอิน!”

คารินตะโกนทางวิทยุต่อไป

เจียบ! ไม่มีเสียงตอบมาจากคนใดคนหนึ่งเบื่องบน
หน้าผาสองชั้นเลย แต่ตรงข้าม-สอดแทรกมาพร้อมๆ กับ
เสียงพายุกลับได้ยินเสียงหน้าผาทั้งสองด้านลั่นครึกๆ สะ-
เทือนไปหมด ไม่ก็อึดใจ ก็มีเสียงหินถล่มตุ้ม-ตุ้ม ลงมา
ตามแนวทางสูงชันนั้น

ไม่มีปัญหา หน่อหินงอกที่ยังพอมีเหลืออยู่ข้างบนยอด
ผาทั้งสองด้าน เริ่มจะทานอำนาจลมกรดไม่ไหว หลุดร่วงจาก
ตำแหน่งที่มันฝังอยู่ (เพราะความเป็นหินปูนเปราะๆ) ร่วงหล่น
ลงมาแล้วเป็นระยะๆ ประเดี๋ยวโครมที่นั่นประเดี๋ยวโครมที่นี้
สถานการณ์ดูจะเลวร้ายลงทุกขณะ

เงามัจจุราชแผ่ครอบคลุมตลอดอาณาบริเวณช่องผาผืนร้อง
นั้น ทุกตารางนิ้ว!

“ว๊าย! สนุกจริงว๊าย ให้มันได้จีพิววก!...”

ไม่มีใคร ไชยยันต์นั่นเอง ที่แหกปากตะโกนขึ้น แล้วก็
ปรากฏเสียงร้อง โอ๊ย! ขึ้นมาแทนที่ เมื่อก่อนหินขนาดตุ้มสาม
โคกก้อนหนึ่ง หล่นโครมลงมายังแนวทางใกล้เคียงกับซอกที่เขา
เข้าไปซุกตัวเกาะแ่งหินอยู่ แรงที่มันตกลงมา ทำให้แตกกระจาย
เป็นสะเก็ดราวกับระเบิด และชิ้นเล็กๆ ขนาดฝ่ามือแผ่นหนึ่ง
ปลิวแวบเข้ามาถากหน้าผากเหนือหางคิ้วของอดีตนายทหารปืน
ใหญ่ ความแรงและความคมของมันราวกับคมมีดเฉือน เกิด
บาดแผลเป็นทางยาวประมาณ 2 นิ้ว เลือดพุ่งกระฉูดออกมา
ทันที ไชยยันต์เอาฝ่ามือตะครุบไว้ อุดไม่ให้เลือดทะลักออกมา

มาก โชคดีที่มันไม่กระทบตรงหน้า หาไม่เช่นนั้น บาดแผลและอาการของเขาจะต้องสาหัสจนกระทั่ง ไชยยันต์เลยได้แต่นั่งแยกเขี้ยว เอาฝ่ามือกดบาดแผลรอยถูกหินเนียนอยู่เช่นนั้น เจ็บเสียวไป...

ความฉุกฉะหุกและเสียงอันประสานกันอื้ออึงไปหมดในขณะนี้ ทำให้ทั้งคารินและเชษฐาไม่ทันจะเฉลียวคิดในเสียงร้องอย่างตกใจของไชยยันต์ และไม่ได้สอบถามมา คงเรียกอนุชาและหนานอินซ้ำๆ อยู่เช่นนั้น เพราะทั้งสองบุคคลบนที่สูงขึ้นไปย่อมอยู่ในเกณฑ์อันตรายกว่าทุกคนเบื้องล่างแน่

แต่ก็ยังไม่มียังเสียงตอบอย่างใดจากคนใดคนหนึ่งแว่วลงมาให้ได้ยินเลย รวากับว่าไม่มีบุคคลทั้งสองอยู่ในโลกนี้แล้วนะนั่น!

“ตายแล้ว พี่ใหญ่ นี่ทำไมพี่กลางกับหนานอินถึงเจ็บไปแบบนี้”

หล่อนครางกับเชษฐาอย่างรุ่มร้อนใจที่สุด

“ทำใจดีๆ ไว้น้อย เชื้อมือกลางกับหนานอินเถอะ ถึงกังไ ทั้งสองคนนั้นก็เอาตัวรอดได้แน่ อาจมีอะไรทำให้ทั้งสองคนนั้นยังตอบมาไม่ได้ก็ได้”

ยังไม่ทันจะขาดเสียงพูดของเชษฐา ก็ปรากฏเสียงกัมมัทสะเทือนเลื่อนลั่นของกระสุนไรเฟิล .375 แม็กฯ ของหนานอินแผดครืนขึ้นสะท้อนก้องไปทั้งสองฝั่งหน้าผาและอากาศเบื้องบน ภาณุภาพแห่งเสียงนั้น ดูจะกลบเสียงพายุร้ายลงชั่วขณะที่มันคำรนออกไปแล้วก็มีคลื่นเสียงซ่า...แทรกไปในคลื่นอากาศวิปริตแว่วยาวไปไกล แทรกไปทุกอณูของอากาศอาเพศขณะนี้

คารินกับเชษฐาหันมองหน้ากัน เหมือนจะถามว่า หนาน-
อินยิงอะไร แต่ก็ไม้อ่อยเป็นคำพูด นอกจากเกาะแขนกันไว้นั่น

กังวลเสียงไรเฟิลจางหายสนิทไปแล้ว คงเหลือไว้แต่
อิทธิฤทธิ์ของเทพเจ้าแห่งวาทะ ที่ครางอยู่หือหาว ทว่าก็แค่
อีกอึดใจใหญ่ๆ เท่านั้น พายุร้ายดูจะค่อยผ่อนความรุนแรงลง
ทุกขณะ เป็นที่น่าอัศจรรย์ มันบางเบาลงไปเรื่อยๆ กระทั่งใน
ที่สุดเพียงไม่เกิน 3-4 นาที ก็เหลือแต่เพียงกระแสมที่ผ่าน
ช่องโตรกเขาเท่านั้น หหมดสิ้นอาการเกรี้ยวกราดน่าสะพรึงกลัว
ชนิดที่หมุนลงมาม้วนเอาสรรพสิ่งภายในช่องเขานั้นให้ปลิวลอย
หายขึ้นไปบนท้องฟ้า เช่นที่มันสำแดงเดชเมื่อครู่นี้

ทุกคนค่อยๆ ไหลออกมาจากที่ซ่อนตัว แหงนมอง
ขึ้นไปเบื้องบน ก็เห็นเมฆดำที่ม้วนเป็นเกลียวอยู่นั้น เริ่มแผ่
กระจายวงกว้างออกเหมือนมืออะไรมาตีให้แตก มันมีปฏิกิริยา
ที่รวดเร็วพอๆ กับการเข้ามารวมตัวของมันก่อนที่จะกลายเป็น
'ลมวงช้าง' จู่โจมลงเล่นงาน

ทั้งหมดออกมายืนง ตะลึงงันกันไปหมด และก็โห่ร้อง
กันขึ้นอย่างยินดีเมื่อเห็นอดีตพรานชด และหนานอินกำลังค่อยๆ
ไต่ลงมาจากหน้าผามฤตยูนั้นอย่างระมัดระวัง ต่างตะโกนเรียก
คนทั้งสองแซดไปหมด แล้วพากันเข้ามาจับกลุ่มกันอีกครั้ง คาริน
ผู้มีหน้าอันซีดเผือด บัดนี้เริ่มหน้ามีสีเลือด และยิ้มออกมาได้
ตาเป็นประกาย

“ฟีกกลาง! ลุงอิน!”

หล่อนตะโกนเรียกขึ้นไปอย่างดีใจ

อนุชา บัดนี้ลงมาจากบึงจะถึงแล้ว เกาะชะง่อนแง่งพักเหนื่อยและหันมาโบกมือให้ทุกคน ส่วนหนานอินยังได้ลงมาอย่างช้าๆ ลักษณะของแกเยือกเย็นอยู่เช่นเดิม แล้วที่สุดคนทั้งคู่ก็กระโดดจากชะง่อนแง่งสุดท้าย ลงมาท่ามกลางหมู่พรรคพวกที่รอรับอยู่แล้ว

“ทุกคนปลอดภัยดีหรือเปล่าครับ ข้าของล่ะ อยู่ครบไหม?”

อนุชาถามขึ้นเป็นประโยคแรก ขณะที่กวาดตามองไปยังทุกคนอย่างเป็นห่วง

“ก็ฉุกฉะหุกโกโลาหลกันเต็มเหยียดทีเดียวแหละ แต่ปลอดภัยกันทุกคน สัมภาระข้าของอยู่ครบ เว้นแต่ผ้าขาวม้าของใครบางคน จะถูกไอ้ลมมหากาฬนั้นดูดปลิวหายไปบ้างเท่านั้น เธอกับลุงอินล่ะ เป็นยังงัยบ้าง เป็นห่วงกันแทบแย่แล้ว”

พี่ชายใหญ่ตรงเข้ามาจับไหล่เขย่า ถามโดยเร็ว

อดีตพรานชดยัมแค้นๆ แล้วหันไปมองดูหนานอิน ผู้กำลังเอาชายผ้าขาวม้าที่เคียนเอวอยู่เช็ดฝุ่นละอองที่จับอยู่เต็มใบหน้า

“ก็ทำท่าจะถูกดูดลอยไปชมสวรรค์เหมือนกันแหละครับ โชคดีที่ได้ชอกหินไกล้ๆ เข้าไปซุกตัวอยู่ มันมาแบบไม่ทันรู้เนื้อตัวเลย พอพี่ใหญ่ร้องเตือนให้ระวังเท่านั้น มันก็เล่นงานผมกับลุงอินก่อนเลย เกือบเสียหลักพลัดหลุดลงมาจากบนนั้น มันจกวบลงมายังกะมีใครเอาท่อยักษ์มาดูดงั้นแหละ”

“แล้วนี่ยังงัยกันนี้ บทจะมา ก็มาอย่างวูบวาบ ไม่มีลางบอกเหตุเลย บทจะไป ก็ไปได้ง่ายๆ รวดเร็วเหลือเกิน เมื่อไหร่ก็ได้ยินเสียงไรเฟิลสนั่นไปหมด ใครยิงอะไร?”

“ลม ‘งวงช้าง’ บางทีก็เรียกว่า ‘ลมกรด’

เสียงพราวนครผู้เฒ่าเอ่ยมาเนิบ ๆ ปนหัวร่อหึ ๆ ในลำคอ

“มันจะเกิดขึ้นเมื่อไหร่ก็ได้ นาย ถ้ายักษ์มารมันเป็นเจ้า
 ปกครองแถบไหน และหมายจะลองดีกับมนุษย์ เมื่อมันบันดาล
 ขึ้นได้ เราก็แก้มันได้ เสียงปิ่นตะกั้ หนานอินใช้กระสุนลงอาคม
 ยิงขับมันไปเสีย มันก็เลยถอย ทุกอย่างในป่ามันเกิดขึ้นได้ก็แก้
 กันได้ ขอเพียงให้รู้เคล็ด รู้วิธีแก้เท่านั้น หนานอินก็ศิษย์มีครู
 เหมือนกัน ไม่งั้นไม่อยู่ในป่ามาได้จนถึงปานนี้หรอก”

เชษฐา ดาริน และไชยยันต์ อัดไม่ได้ที่จะจ้องมองดูครู
 พราวนผู้เฒ่าด้วยความพิศวงอยู่คราครั้น ทั้ง ๆ ที่ก็รู้กันอยู่ก่อน
 แล้วว่า หนานอินนั้น ในเรื่องไสยเวทอาคมเกี่ยวกับปาดง
 พงไพรแล้ว แกมีฝีมือขนาดไหน จะว่าแก่คุยกี่ไซ้ที เพราะ
 ตามปกติแล้ว หนานอินไม่เคยพูดถึงความยิ่งใหญ่ของตน
 เองเลย

และทุกคนก็เห็นประจักษ์ชัดตาอยู่หยก ๆ เพียงแค่
 เสียงปิ่นที่แกยิงขึ้นฟ่านัดเดียวเท่านั้น พายุที่เกิดขึ้นอย่าง
 น่าเกรงอันตรายราวกับจะบันดาลขึ้นด้วยเวทมนตร์ของผีร้าย
 ก็ซาหายไปในทันที

และบัดนี้ ทุกสิ่งทุกอย่าง ก็สงบราบคาบลงตามเดิมเหมือน
 ไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย

ตะวันบ่ายเริ่มกระจายแสงฉาบท้องฟ้าเบื้องบนอีกครั้ง
 เป็นสีแดงเหมือนแสงโกเมน

“เด็ดจริง ๆ ลุงอิน ให้มันได้ยังงี้ซิ ถึงไม่มีรพินทร์ มีลุง มาด้วยอย่างนี้ พวกเราก็อุ่นใจที่สุดแล้ว”

ไชยยันตร์ร้องออกมาอย่างลึงโลด โดดเข้ามาจับมือครู พวานผู้เฒ่าเขย่า

แกก็ทักออกมาว่า

“แล้วนั้นนายทหารเป็นอะไร เลือดไหลเต็มหน้าเขียว ถูก หนอะไรเข้า”

เนื่องจากไชยยันตร์เอามือที่อุดแผลออกไปจับมือหนาน- กิ้น บาดแผลจากรอยหินบาด เลือดจึงไหลรินออกมาอีก ทุกคน หันขวับและอุทานออกมาอย่างตกใจ ไชยยันตร์โบกมือ

“ไม่เป็นไร นิดหน่อยเท่านั้น หินก้อนใหญ่มันตกลงมา ไกล ๆ แล้วแตกเป็นสะเก็ดปลิวมาบาดคือนะ”

คารินปราดเข้ามาดูทันที ใช้ผ้าพันคอของหล่อนเช็ดเลือด เพื่อให้เห็นบาดแผลชัด ไชยยันตร์ก็รีบบอกว่า

“ไม่ต้องเย็บนะ น้อย ยุ่งยากเปล่า ๆ เอาแค่ห้ามเลือด แล้วก็เอาพลาสติกปิดไว้ก็พอแล้ว”

ทุกคนหยุดเรื่องอื่นลงก่อนในทันที ต่างหันไปเอาใจ- ใส่กับอาการของไชยยันตร์ที่รู้สึกว่าจะเลือดจะออกมาก คารินร้อง เฝ้าเรียกหากระเป๋าวะชภัณฑ์ของหล่อนทันที ขณะเดียวกันเชษฐา ก็ส่งไปยังพวกลูกหาบทุกคนให้ช่วยกันสำรวจว่าใครได้รับบาดเจ็บ ที่จะต้องเยียวยากันเช่นไรบ้าง เป็นการสำรวจตรวจสอบกันอย่าง นับพลันทันที ทั้งหมดหยุดรวมกลุ่มกันอยู่ ณ ที่ตรงนั้นชั่วขณะ หนึ่ง

“ไม่เย็บไม่ได้นะ ไชยยันต์ มันฉีกมากทีเดียว ถึงกระดูก
ขมับเลย แล้วก็แผลเป็นปากฉลามด้วย!”

คารินพูดเร็วปรือ ภายหลังจากกดไหล่เพื่อนชายให้ทรุด
ลงนั่ง และตนเองคุกเข่าตามลงไป ยังใช้มือตรวจดูรอยบาดแผล
นั้นอย่างละเอียด เชษฐา อนุชา เข้ามาก็มลงอยู่ด้วย พอเห็น
รอยแผลที่ถูกหिनบาดนั้นเข้า ทั้งสองก็รีบบอกมาโดยเร็ว

“เชื่อน้อยเถอะ ไชยยันต์ บาดแผลแถมไม่ใช่เล็กน้อยเลย
รู้สึกเป็นยังงิบ้างตอนนี่”

“มีน ๆ งง ๆ นิดหน่อย”

ไชยยันต์ฝืนยิ้มบอกตามความรู้สึกแท้จริง อาการนั่งของ
เขาทรงตัวไม่ตรงนัก เริ่มจะงองแง มีอาการเหมือนจะเป็นลม
เอนตะแคงลง เชษฐาคว้าตัวไว้ได้ทันประคองไว้บนตัก

“เร็ว! น้อย เข้าใจว่าหिनคงจะกระแทกขมับแรงทีเดียว”

เชษฐาร้องสั่งละล่ำละลัก

ลักษณะของไชยยันต์ สะงะสะแง เหมือนจะควบคุมสติ
ไม่ได้ชั่วขณะ คารินเข้ามาตรวจอย่างถี่ถ้วนอีกครั้ง โดยใช้นิ้ว
ค่อย ๆ ทดลองกดเบา ๆ ตามบริเวณหางคิ้วที่มีรอยบาดแผลนั้น
ไปจนตลอดแนวขมับชิดจนผม เพราะยังไม่แน่ใจเหมือนกันว่า
กระดูกอันเป็นจุดอ่อนส่วนนั้นจะได้รับความกระทบกระเทือน
เกินระดับบาดแผลสดเท่าที่เห็นอยู่หรือเปล่า ทุกคนสังเกตเห็น
คล้ายแพทย์สาวมือดีมีสีหน้าเครียดขมลงอีกครั้ง

ขณะที่ค่อย ๆ บรรจงกดลงไป หล่อนกระซิบเรียกชื่อ
เขาอยู่ตลอดเวลา เสียงไชยยันต์อือ-อือ รับคำได้ทุกครั้ง แต่
ดวงตาปิดหลับลงชั่วขณะระหว่างที่ศีรษะยังพาดอยู่กับตักเชษฐา

ย่นซาขยับปากจะพูดอะไรออกมา แต่ดาร์รินใช้นิ้วแตะริมฝีปากไว้เชิงไม่ให้เอ่ยถึงอาการใดๆ ของเพื่อนชายก่อนทั้งสิ้น โดยขอให้ทุกคนปล่อยให้ป็นภาระหน้าที่ของหล่อนคนเดียวก่อน

“เจ็บมากไหม ขณะที่ฉันกดลงไปนี่?”

หล่อนถามเบาๆ ด้วยเสียงเรียบปกติ ระวังความคิดวิตกกังวลไว้มิดชิด

“นิดหน่อย ไม่มากนักหรอก”

“รู้สึกเป็นยังงัยบ้าง ลองบอกซิ”

ดาร์รินถามซ้ำถึงสองครั้ง ไชยยันต์จึงตอบอ้อออกมาว่า

“มึนงง เวียนหัว...คลื่นไส้อยากอาเจียน...”

พี่ชายใหญ่ และพี่ชายกลาง มองจับมาที่หล่อนเป็นตาเดียวเหมือนจะถาม เพราะต่างไหวทันในการตรวจอย่างละเอียดของดาร์รินขึ้นมาแล้ว แต่ก็ไม่มีใครปากคำใดทั้งสิ้น แววดาเท่านั้นที่ส่อประกายเป็นห่วง

แล้วทั้งสองก็ลอบถอนใจออกมาได้อย่างปลอดโปร่งขึ้นเมื่อได้ยินดาร์รินบอกเหมือนจะประกาศให้ได้ยินกันทั่วๆ แม้แต่คนเจ็บเองว่า

“ไม่เป็นอะไรมากนักหรอก นอกจากบาดแผลสดเท่านั้น อาการของเขาเหมือนคนที่ถูกต่อยที่ขมับอย่างแรง แต่กระดูกไม่แตก ไม่ร้าว แต่งแผลเสร็จ ฉีดยาสักเข็มนอนพักครึ่งชั่วโมงก็คงจะเรียบร้อย”

เชษฐาจ้องหน้าน้องสาว ขยับริมฝีปากถาม แต่ไม่ให้ปรากฏเสียงว่า

“แน่ใจหรือน้อย?”

หล่อนก้มศีรษะลง และตอบในอาการเดียวกัน

“แน่ใจค่ะ แต่ต้องให้พักสักระยะหนึ่ง”

แล้วราชสกุลสาวก็พูดแบบเสียงปกติธรรมดาว่า

“ขอแรงหน่อยค่ะ ช่วยกันห้ามไชยยันต์ไปนอนที่เรียบ ๆ
หน่อย เขาจะได้พักโดยสบายและจัดการบาดแผลฉกฉีกขึ้น”

รวดเร็วทันการดีที่สุด เพียงขาดคำสั่งเท่านั้น อนุชาก็ตรง
เข้าห้ามท่อนล่าง ในขณะที่เชษฐาก็ประคองส่วนศีรษะกับไหล่
ช่วยกันยกไชยยันต์นำไปวางให้นอนราบลงยังพื้นหินริมหน้าผา
ห้านอนและคะหยิ่นช่วยกันปูผ้าพลาสติกให้

“นอนนิ่ง ๆ นะ ไชยยันต์ ไม่ต้องห่วงอะไร เราจะพักกัน
ที่นี่ก่อนจนกว่าเธอจะรู้สึกดีขึ้น เชื่อว่าคงไม่นานหรอก หรือจะ
หลับสักงีบก่อนก็ได้”

ไชยยันต์พยายามจะยันกายลุกขึ้นมา ทั้ง ๆ ที่ตายังปิด
อยู่ แต่เชษฐากดไหล่ให้นอนลงตามเดิม

“อย่าดิ้อ ทำตามคำสั่งของหมอเป็นดีที่สุด รับรองว่า
ก่อนค่ำวันนี้ เราต้องออกเดินทางต่อไปได้อีก ขอให้แกลยอนนอน
พักแค่เดียวเดียวเท่านั้น”

“ฉันไม่คิดว่าคนโชคร้ายที่สุดคราวนี้ จะกลายเป็นฉันไป
ความจริงฉันว่าฉันไม่เป็นอะไรมากนัก”

จากสีหน้าอันซีดนั้น ไชยยันต์พึมพำออกมา พร้อมกับ
ฝืนยิ้ม

“แกโชคร้ายกว่าทุกคน แต่ก็ไม่มากนักหรอก และถ้าแกล
ยอมทำตามคำสั่งของน้อย เรื่องเล็กก็จะเป็นเรื่องเล็ก แต่ถ้าขึ้น
ตันทุรัง ให้อเรื่องเล็ก มันก็จะกลายเป็นเรื่องใหญ่ไป หมายถึง

ว่าอาการของแกจะเลวลงไปกว่านี้ สะเก็ดหินก้อนนั้นไม่เพียง แต่เนียนหาคิ้วแกเท่านั้น มันยังกระแทกขมับแกด้วย ตอนนั้น กำลังตื่นเต้นสับสนกันอยู่ แกจึงยังไม่ค่อยจะรู้สึกเท่าไรหรอก”

อดีตเพื่อนตายของพี่น้องสกุลวราฤทธิ์ ผู้สละทั้งเมียสาวสวย และลูกน้อยที่เพิ่งเกิด เสี่ยงชีวิตตามเพื่อนมาด้วยเพราะความรักเพื่อน ยอมสงบไปโดยดี พักหน้าผาหินหนึ่ง

คาริน เข้ามาจัดการกับบาดแผลสดก่อน ชำระล้างปาก แผลนั้นด้วยเซไลน์ที่มีติดมาพร้อมในเครื่องเวชภัณฑ์ เย็บด้วย ฝีมือประณีตระมัดระวัง 4 เข็ม ฉีดยากันบาดทะยักและยา ประเภทระงับประสาท ทุกสิ่งเสร็จสรรพภายในเวลาไม่เกิน 4-5 นาทีด้วยฝีมืออันคล่องแคล่วชำนาญแล้วก้มลงจูบเบา ๆ ที่แก้ม ของไชยยันต์

“อย่าห่วงอะไรทั้งสิ้น นอนพักให้สบาย ถ้ามันจะหลับ ก้อย่าฝืน ขอให้หลับสักขณะหนึ่งก็ยังดี ฝันถึงเมย์ และก็ลูก เล็ก ๆ ของเธอไปพลาง ๆ ก่อน”

ริมฝีปากแห้งผากนั้น ยิ้มอีกครั้ง

“ขอบใจน้อย...นั่นเวลาเท่าไร?”

“บ่ายสาม กับอีก...สิบนาที”

“ฉันไม่ชอบเลย ที่ตัวเองต้องมาเป็นภาระ ถ่วงการเดิน ทางของพรรคพวกแบบนี้...”

เสียงไชยยันต์อุบอิบอะไรในลำคอ และต่อไปอีกสองสาม ประโยคที่ฟังไม่ได้ศัพท์ จากนั้นก็สงบนิ่งราบคาบไป

เชษฐา ผละเดินห่างออกมา แล้วติดนิ้วเบาๆ เรียก
น้องสาวเข้าไปใกล้ อนุชา ก็ตามเข้ามาด้วย

“อย่าปิดกันนะ น้อย อาการของไชยยันต์หนักมากไหม?”
พี่ชายใหญ่กระซิบถามอย่างจริงจัง เพราะยังไม่ไว้วางใจ
สนิทนัก

“พูดยากค่ะ จะว่าหนักก็หนัก จะว่าไม่หนักก็ไม่หนัก
ต้องรอดูอาการของเขาภายหลังจากรู้สึกตัวอีกครั้ง บาดแผล
ฉีกน่ะเรื่องเล็ก แต่การกระทบกระเทือนที่ขมับยังเป็นสิ่งน่าคิด
แต่น้อยทดลองกดดูตรงกระดูกขมับแล้ว ถ้าแตกหรือร้าวก็เรื่อง
ใหญ่ทีเดียว ไชยยันต์ไม่รู้สึกเจ็บมากอะไรนักในระหว่างที่กดลง
ไป จึงอยากจะเชื่อว่ามันไม่เป็นอะไรอย่างที่เราระแวงไป มันเหมือน
อย่างนี้ยังงัยคะ...”

หล่อนพูด พร้อมทั้งกำหมัดให้ดู โดยโผล่ข้อของนิ้วกลาง
ออกมาให้เป็นมุม แล้วทำกระแทกลงกับขมับของตนเอง บอก
ต่อไปว่า

“อาการที่เขาถูกแผ่นหินกระแทกก็คงคล้ายๆ ถูกต่อย
ด้วยกำปั้นที่กำแบบนักยิวยิตสูแบบนี้ โดยผู้ต่อยจะใช้ข้อนิ้ว
กระทุ้งเข้าไปตรงจุดอ่อนของขมับ ผู้ถูกต่อยจะเป็นลมหมดสติ
ไปชั่วขณะ มีอาการวิงเวียน และคลื่นไส้อย่างที่เขากล่าวถึง
นี่ น้อยให้ยาสะกดเขา เพื่อให้หลับสักชั่วโม่ง เท่าที่ตรวจดูนั้น
หากหนึ่งชั่วโม่งเขาตื่นขึ้นมาในสภาพที่สติสัมปชัญญะครบถ้วน
ทุกอย่างโอเค พี่ใหญ่กับพี่กลางอย่างกังวลไปเลยล่ะ เอาว่าน้อย
ให้การรับรองว่าไชยยันต์จะปลอดภัย 90 เปอร์เซ็นต์ สำหรับ
เหตุการณ์ครั้งนี้”

เชษฐาหันไปดูทางเพื่อนผู้นอนหงายราบสงบอยู่แล้ว
แอนใจเบาๆ อย่างสมเพช

“ไชยยันต์เป็นเพื่อนที่ดีที่สุดในโลกของเรา เขาตามมา
ด้วยก็เพราะความรักเพื่อนนั่นเอง การเดินทางครั้งนี้ ถ้าเขา
เป็นอะไรลงไป พี่จะเสียใจอย่างบอกไม่ถูก เพราะฉะนั้นถ้า
จำเป็นจริงๆ ละก็ เราควรจะหยุดพักการเดินทางไว้ก่อน เพื่อ
เห็นแก่ความปลอดภัยแน่ๆ ของเขา จะเสียเวลาสักเท่าไรก็
ต้องยอม และน้อย ในฐานะแพทย์ประจำคณะ ซึ่งจะต้องรู้
อะไรดีกว่าพี่ จะต้องบอกความจริงด้วย ไม่ใช่มัวปิดอยู่ คิดแต่
ห่วงพะวงที่จะติดตามหาความรักของตนอย่างเดียว”

ประโยคหลังพี่ชายใหญ่เน้นคำหนักแน่น น้องสาวหน้า
เสี

“โอ้! พี่ใหญ่เห็นน้อยเป็นอะไรไปเสียแล้ว น้อยก็รักและ
เป็นห่วงไชยยันต์ไม่น้อยไปกว่าทุกคนนั่นแหละค่ะ และก็ไม่ได้
เห็นแก่ตัว คิดที่จะตามหารพินทรโดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัย
ของเพื่อน อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับไชยยันต์ครั้งนี้ น้อยอยากที่
จะให้มันเกิดขึ้นกับตัวน้อยเองเสียด้วยซ้ำ”

“เรานะ เทวดาคุ้มตัวแข็งมากและก็มีอำนาจในตัวเอง
พอจะประหลาดในอาณาจักรป่าดงพงไพร รับรองว่าไม่เป็นอะไร
หรอก ไม่ว่าสถานการณ์จะเลวร้ายสักขนาดไหน”

อนุชาบอกมา พร้อมกับตบไหล่สาวโดยแรง
คารินยิ้มเศร้าๆ

“ขอบคุณค่ะ ที่พี่กลางพูดเหมือนเป็นการให้พรให้กำลัง
ใจแก่ๆ แต่น้อยมีความรู้สึกว่าการติดตามรพินทรในครั้งนี้ ถ้า

หากจะมีการล้มหายตายจาก ก็น่าจะเป็นน้อยเป็นคนแรกเสียมากกว่า และขอพูดอีกครั้ง น้อยไม่สบายใจเลยที่เป็นต้นเหตุทำให้ทุกคนต้องมาลำบากเสี่ยงชีวิตไปกับน้อยในคราวนี้ด้วย”

กล่าวจบ หล่อนก็เดินผละจากพี่ชายทั้งสอง ไปยังพวกลูกหาบที่นั่งจับกลุ่มกันอยู่ ตรวจสอบถามดูอาการ

พวกนั้นไม่มีใครบาดเจ็บมากนัก หัวแตกกันบางคนละนิด ถลอกปอกเป็งกันคนละหน้อย หล่อนจัดการเอายาแต้มพลาสติกปิดและจ่ายยาให้กินป้องกันอักเสบกัน สุดแต่ว่าใครจะมีอาการแค่ไหน

ทุกคนยังอยู่ในภาวะมีน ึง ึ่ง ึ่ง ึ่ง ึ่ง ต่อเหตุการณ์ แต่ขวัญและกำลังใจยังดีอยู่เหมือนเดิม ทั้งหมดที่ล้วนแล้วแต่เป็นลูกบ้านของรพินทร์ มีความอบอุ่นในความรักความห่วงใยของฝ่ายเจ้านายเท่าๆ กับที่เชื่อมั่นในฝีมือของหนานอินกับพรานชด ซึ่งเคยมีประวัติและอดีตอันเลื่องลือมาแล้ว ไม่มีใครแสดงความย่อท้อคิดที่จะหันหลังกลับเลย

“นายหญิงไม่ต้องห่วง...”

นายชวนหัวหน้าลูกหาบยืนยันกับหล่อนหนักแน่นระหว่างที่หล่อนสนทนาสอบถามคนเหล่านั้น

“อีกสักร้อยเท่าพันเท่าของเรื่องร้ายๆ ที่มันจะเกิดขึ้น พวกเราไม่มีวันถอยกลับ ตายเป็นตาย เพราะพวกเราเป็นห่วงนายรพินทร์ จะไปเอาตัวเจ้านายของเรากลับมาให้ได้เหมือนกัน”

ทุกคนล้วนใจถึง และไว้วางใจได้ทั้งสิ้น

เสียงเชษฐา ซึ่งบัดนี้เข้าไปนั่งพักอยู่ใกล้ๆกับตำแหน่งซึ่งไชยยันต์นอนหลับไปแล้ว ร้องเรียกน้องสาวและทุกคนมาเบาๆ สั่งให้เข้ามารวมกลุ่มกัน ใกล้ๆ ตำแหน่งนั้นมีเชากับอนุชา และหนานอินนั่งอยู่ก่อนแล้ว คารินจึงนำคณะพวกลูกหาบและคะหยิ่นตรงเข้าไป พอถึง ต่างก็ทรุดตัวลงนั่งล้อมเป็นวงกลมในลักษณะประชุม

เมื่อทุกคนมาพร้อมกันหมดแล้ว พี่ชายใหญ่ของคณะก็เริ่มต้นสอบถามน้องชายกลางและหนานอินขึ้น

“พบร่องรอยหลักฐานอะไรเพิ่มเติมอีกบ้างไหม บบนั้น?”

นี่เพิ่งจะเป็นโอกาสครั้งแรก ที่ฝ่ายข้างล่างขอสอบถามความเห็นของฝ่ายที่ขึ้นไปสำรวจบนหน้าผา จากสาเหตุที่พบว่า หินบนหน้าผาถล่มลงมาทับทางเส้นเก่า ภายหลังจากวิกฤตกาลที่จู่โจมเข้ามาอย่างกะทันหันได้ผ่านพ้นไปแล้ว

“นอกจากซากช้างถูกยิงหมอบ หัวทิ่มคาอยู่กับหน่อหินหักบนนั้น ตามที่รายงานลงมาแล้วเราไม่พบหลักฐานอย่างอื่นครับ เพราะเชื่อว่าก้อนหินถล่มร่วงลงมากลบทำลายหลักฐานอื่นๆ ที่ควรจะมีทิ้งไว้ให้เราเห็นเสียหมด”

อนุชาบอกซ้ำๆ อย่างไตร่ตรองลึกซึ้ง

“แต่ผมกับลุงอินปรึกษากันแล้ว ก็อยากจะตั้งเป็นข้อเดา หรือข้อสันนิษฐานโดยรูปการณ์ที่เห็นอยู่ ส่วนจะผิดหรือถูก พวกเราทั้งหมดมาช่วยกันพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง”

“เธอกับหนานอินสันนิษฐานยังไง?”

พี่ใหญ่ถามอย่างเตรียมพร้อมที่จะรับฟัง

“เรา-หมายถึงผมกับหนานอินเชื่อว่าดังนี้ครับ...”

ภายหลังจากดื่มน้ำเต้มกระหายเป็นครั้งแรก นับตั้งแต่ได้เขากลับลงมาถึง อนุชาเริ่มคำอธิบายของเขาจากประสบการณ์ความชำนาญในภูมิประเทศที่เคยมีมาก่อนสำหรับบริเวณนี้ ระหว่างที่เชษฐา ดารินและพวกลูกหาบทุกคนคอยฟังหูฟังอยู่

“ณ วันเวลาที่รพินทร์นำคณะนายจ้างและพวกกะเหรี่ยงอพยพจากตะเคียนทองมาถึงปากทางช่องเขาแคบๆ นี้ เขาคงจะไม่ด่วนผลุนผลัน สั่งให้ขบวนกองคาราวานทั้งหมดเคลื่อนผ่านเข้าไปในชอกอันน่ากลัวนี้ก่อนอย่างเด็ดขาด เพราะรพินทร์จะต้องมีข้อสังเกตอยู่ที่หินใหญ่ก้อนที่ผมนำกับหนานอินเคยบอกไว้ก่อนแล้วนั้น เขาจะต้องพิจารณามันอย่างรอบคอบ และระมัดระวังยิ่งที่เดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเมื่อรู้ตัวเองดีอยู่แล้วว่ามีโขลงช้างร้ายภายใต้อำนาจมนต์คชสารของไอ้ผีดิบมนตร์ย คอยจ้องดักที่จะเล่นงานเขาอยู่ตลอดเวลา ผมเชื่อแน่ว่าเขาจะต้องสั่งให้พวกนั้นหยุดรอคอยอยู่นอกเส้นทางจำกัดนี้ก่อน ส่วนตัวเองก็คงจะมองหมายตา ระแวงระวังไปที่หินมฤตยูก้อนนั้น ซึ่งนั่นเป็นนิสัยอันรอบคอบทั่วๆ ไปในการเดินป่าของรพินทร์ ที่พวกเราทุกคนรู้กันดีอยู่แล้ว”

“เอาละ แล้วยังงิต่อไป”

คราวนี้ผู้ถาม คือน้องสาวคนเล็ก ซึ่งจ้องพี่ชายตาไม่กะพริบ

“อาจมีการทดสอบโดยส่งเสียงตะโกนก้องเข้าไปในหุบผาผีสิงนี้ ตามธรรมเนียมอย่างที่ว่าป่าทุกคนปฏิบัติเวลาจะผ่านเข้าออก เป็นการเคารพต่อเจ้าเขาที่นี่...อาจมีการยิงปืน เพื่อ

“ให้คลื่นเสียงแผ่สะเทือนก้องไปทั่วทั้งหุบ ทดสอบดูว่า คลื่นเสียง จะทำให้เกิดการเคลื่อนไหวผิดปกติใดๆ ในชอกผานี้หรือไม่”

“แล้วการตะโกน หรือยิงปืนขึ้น ก็ทำให้เป็นคลื่นอากาศ ไปทำให้หมู่หินสองหน้าผานี้ถล่มลงมางั้นรึ ถ้างั้นซากข้างที่ไป พบตายคาอยู่บนนั้นโดยถูกยิงตามที่เธอบอก มันเกิดขึ้นอย่างไร?”

เชษฐาแย้งตัดเหตุผลคำอธิบายของน้องชายแทรกมาทันที

อนุชาหนึ่งอิงไปชั่วขณะ เอามือขยี้ปลายจมูก พยายาม คิดค้นวาดภาพเหตุการณ์

“ซากข้างตัวนั้น ...ถูกยิงในระยะใกล้ๆ เกือบจะเรียกว่า เผาชน ทрудติดคาอยู่ยังตำแหน่งชอกหิน...”

ครั้นแล้ว อนุชา วราฤทธิ์ ก็เอ่ยขึ้นในลักษณะทบทวน ซ้ำๆ แล้วต่อมาว่า

“ถ้างั้น ผมขอตั้งสมมติฐานใหม่ดังนี้ครับ คือรพินทร์น่าจะ ต้องมาสังเกต พังจุดสนใจ ระมัดระวังอยู่ตรงก้อนหินสำคัญ ก้อนนั้นนานพอสมควรทีเดียว และอาจเป็นไปได้ในข้อที่ว่า เขา เห็นพิรุณบางสิ่งบางอย่างตรงก้อนหินกึ่งก้อนนั้น อาจมองเห็น วิวแหวของข้างตัวนั้นที่แอบซ่อนอยู่ หรืออาจจะเห็นลางบอกเหตุ ที่ไม่น่าไว้วางใจ ซึ่งก็เป็นการแน่นอนว่า หากเขาสงสัยว่าจะมี อะไรซ่อนอยู่หลังก้อนหินมฤตยูก้อนนั้น โดยเตรียมที่จะผลักดันให้หินใหญ่ถล่มขาดจากรอยกึ่ง ร่วงลงมา ภูเขาทั้งสองด้าน ก็จะถูกร่างสะเทือนทำให้หินร่วงพรุตามกันมากลบทับเส้นทาง อย่างที่เราเห็นกันอยู่ที่นี่ และถ้าวรพินทร์มีความรู้สึกในขณะนั้น

เหมือนที่ผมตั้งเป็นข้อสมมติมานี้ พี่ใหญ่หรือน้อยลองทายเหตุการณ์ต่อไปสิครับ ว่าเขาควรจะทำอย่างไร”

เซษฐาแม่ริมฝีปากใคร่ครวญ แต่ดารีบอกมาในทันที
ว่า

“ถ้าเป็นอย่างที่พี่กลางว่า รพินทร์จะต้องสั่งให้ชาวบ้านทั้งหมดหยุดอยู่นอกเส้นทางก่อน โดยยังไม่ยอมให้เสียงเดินเข้าชอกแน่นอน และตัวเขาเอง อาจคนเดียวหรืออาจพร้อมด้วยพรานมือดีของเขาบางคนก็จะต้องไต่หน้าผาขึ้นไปดูยังตำแหน่งที่สงสัยนั้นอย่างไม่มีปัญหา...ใช่ไหมคะ พี่ใหญ่?”

ประโยคหลังหล่อนหันมาขอความเห็นเชษฐา อดีตท่าน
ทูตทหารบกก็มิรีษะลง

“ก็ควรจะเป็นทำนองนั้นแหละ เพราะเขาจะปล่อยให้
สิ่งใดเคลือบแคลง เสี่ยงต่ออันตรายของพรรคพวก โดยให้พวก
นั้นเดินเข้าไปในชอกนี้ไม่ได้แน่ๆ เรารู้กันอยู่แล้วว่า รพินทร์ไม่
เคยมีจุดประมาทเลินเล่อ หรือมองข้ามข้อสงสัยอันน่าจะเกิด
อันตรายแก่บุคคลในรับผิดชอบเขาเลย ในเรื่องนี้เราแน่ใจได้เลย
ว่า ตัวเขาเองนั้นแหละที่จะต้องเป็นผู้เสี่ยงไต่ขึ้นไปยังก้อนหิน
ก้อนนั้น ส่วนจะมีใครตามเขาขึ้นไปด้วยก็เกินกว่าที่เราจะคาด-
คะเนได้”

อนาคตดีด้นี้วเบา ๆ

“เอาละครับ เมื่อเราปลงใจ เชื่อได้เช่นนี้แล้ว คือรพินทร์ ไต่ขึ้นไปยังหน้าผา ตำแหน่งสำคัญสุดยอดนั้น และเมื่อเขาคืบ ไถลเข้ามาเขาก็จะต้องมองเห็นช้างใหญ่ตัวนั้นแอบซ่อนอยู่ ใน ลักษณะที่รอคอยที่ เตรียมที่จะใช้พลังเพื่อทำให้ก้อนหินก้อน

นั้นขาดตกลงมา เป็นการเห็นกันในระยะกระชั้นชิดใกล้ๆ เขาจะทำอย่างไรต่อไป?”

“ยิง!”

เชษฐา ดาริน ร้องออกมาพร้อมกัน

“ครับ นั่นเป็นวิธีเดียวเท่านั้น ที่รพินทร์จะทำได้ในภาวะเช่นนั้น จากรอยกระสุนที่ผมกับลุงอินเข้าไปตรวจดู มันเจาะเข้าโพรงน้ำเต้าในระยะกระชั้นชิดทีเดียว ทะลุผ่านกะโหลกอันเป็นที่ตั้งของสมอง มีรูผ่านออกในมุมเฉียงขึ้นสูงเหนือศีรษะ บริเวณใกล้เคียงกับต้นคอ แสดงว่าผู้ยิงได้ยิงสวนจากด้านต่ำขึ้นหาเป้าหมายที่สูงกว่า และเป็นการยิงด้วยกระสุนเพียงนัดเดียว เจ้าข้างร้ายตัวนั้นถล่มลงขาดใจทันทีอย่างเฉียบขาด”

เชษฐา ยังเต็มไปด้วยแววพิศวง

“ข้างตัวนั้นถูกยิงฟุบลง มันก็น่าจะยุติทุกสิ่งทุกอย่างลงเพียงแค่นั้น แต่หिनมันพังลงมาได้ยังไงราวกับแผ่นดินถล่ม?”

“ถ้าพี่ใหญ่ขึ้นไปสำรวจดูภูมิประเทศบนนั้นพร้อมกับผม และลุงอิน พี่ใหญ่จะเข้าใจได้ดีที่สุดครับ ว่ามันเกิดเหตุการณ์อย่างไรต่อไป...”

อนุชาพูดอย่างมั่นใจที่สุด

“มีรอยที่ข้างตัวนั้นคู่เข้าทรุดหมอบลงเพราะถูกปืนแล้ว ครูดตัวเองลงมาตามความชันของหน้าผา การครูดไถลตัวของมันลงมาหยุดค้างอยู่กับตำแหน่งโคนหินกึ่งก้อนนั้นพอดี น้ำหนักตัวของมัน มีพลังพอที่จะทำให้หินที่กึ่งหมิ่นเหม่อยู่ก่อนแล้วสั่นสะเทือนขึ้น พุดง่ายๆ ว่า หัวปักกลงมาชนอย่างแรงนั่นเอง คราว

นี่ห็นก่อนนั้นก็ขาดร่วงลงห็นบริวารอื่น ๆ จึงพลอยถล่มร่วงตาม
เป็นลูกโซ่ตรงตามหลักเกณฑ์เดิมที่เราสันนิษฐานกันไว้แล้ว”

“แล้วรพินทร์ล่ะ หลังจากนั้น?”

คารินร้องขึ้นดัง ๆ โดยเร็ว เบิกตาโต

พี่ชายกลางเอานิ้วชี้ปลายจมูก

“นี่คือปัญหาใหญ่ที่เรามาสะดุดชะงัก...ใช่ แล้วรพินทร์
เองล่ะ?... แล้วคนที่ติดตามเขาขึ้นไปบนหน้าผานั้นด้วยล่ะ? ถ้า
หากว่าจะมีคนตามเขาขึ้นไปด้วย...จะตกอยู่ในภาวะใดทันทีที่
ห็นก่อนนั้นขาดร่วง ภูเขาถล่ม มันเป็นเรื่องที่พวกเราเหลือจะ
เดาได้ที่เดียว โลกซีกส่วนนี้ มันจะหมุนคว้างไปหมดด้วยแรง
สะเทือนของภูเขาถล่ม ช้างตัวนั้นตายก็จริง แต่การตายของมัน
ก็คือการถล่มของห็นเช่นกัน ถ้าคิดในแง่ดี ก็คือรพินทร์จะต้อง
หาที่ยึดเหนี่ยว และหลีกเลี่ยงภัยจากก้อนห็นร่วงเหล่านั้นได้
ถ้าคิดในแง่ร้าย ร่างของเขาก็จะต้องถูกก้อนห็นก้อนใดก้อนหนึ่ง
ร่วงหล่นลงมาปะทะ ตัวเองกระเด็นหลุดตามฝนห็นเหล่านั้นลง
ไปด้วย และขณะนี้ก็คงจะهلكยับอยู่ยังใต้กองห็นที่เราอยู่กัน
ในขณะนี้แหละ เหตุการณ์ตอนนั้นพวกเราไม่เห็นก็จริง แต่
มันจะต้องเป็นเหตุการณ์ที่อลหม่านสับสน และหวาดเสียวยิ่ง
กว่าพวกเราโดนพายุทอร์นาโดเมื่อครู่นี้หลายเท่าตัว ใครก็ตาม
ที่บังเอิญเดินเข้าไปในซอกเขา นี้ ก็จะต้องถูกห็นหล่นลงมาทับ
ทับทั้งเป็นกันทั้งหมดไม่ว่าจะมีจำนวนสักเท่าไร...”

อนุชาชี้มือลงไปยังบริเวณส่วนนอกของแนวผาชันที่
ต่ำลงไป กล่าวต่อ

“และแม้ว่าจะมีกองคาราวานพวกเขาถูกสั่งให้หยุดรออยู่

นอกเส้นทางข้างล่างนั้น โดยยังไม่ให้เดินเข้ามาในชอกแคบนี้ ก่อนก็ตาม พวกนั้นก็จะต้องกระจัดกระจายแผ่นกันชนิดหุบที่เดียว ขณะที่หินมันถล่มลงมา เพราะนอกจากจะร่วงพรุลงมา กลับเส้นทางแล้ว เศษหินบางส่วน ก็ยังกระเด็นกระจัดกระจาย ออกพ้นนอกเส้นทาง กระดอนกลิ้งเข้าใส่พวกที่รออยู่ด้านนอก ด้วยอย่างไม่มีปัญหา เพราะปริมาณมันมากเหลือเกิน ไม่รู้สึก ก่หมิ่นก็แสนต้นที่มันพรุลงมา ถ้าหลบไม่ทันก็มีสิทธิ์ถูกทับตาย เหมือนกัน แต่เท่าที่เราตรวจผ่านมาแล้ว ไม่มีวิธีแหว่ว่าใครจะ ตายหรือบาดเจ็บอยู่ด้านนอกนั้น”

ดาร์วินเริ่มหน้าถอดสีเผือดลงอีกครั้ง มโนภาพของหล่อน ดูเหมือนกับว่าจะเห็นเหตุการณ์ตอนนั้นอย่างเด่นชัดที่สุด ตาม คำบอกเล่าของพี่ชายกลาง

เซซฐาสังเกตเห็นได้ ก็ตบที่ไหล่น้องสาวหนัก ๆ พุดปลอบ ใจว่า

“นี่เป็นเพียงแต่ข้อสมมุติ คาดคะเนของกลางเท่านั้น น้อย มันอาจเป็นจริงตามที่กลางว่าทั้งหมด หรือเป็นจริงในเพียงบาง ส่วนก็ได้ทราบใดก็ตามที่เรายังไม่มีหลักฐานมายืนยันได้มากกว่า นี้ เรากียังลงความเห็นที่แน่นอนลงไปไม่ได้ แต่พี่เชื่อมั่นใน ความจริงอยู่อย่างเดียว...”

“ความจริง อะไรคะ?”

เสียงของสาวเบาเกือบเป็นกระซิบ

“ถ้ารพินทร์ตาย หรือบาดเจ็บมาก การเดินทางจะต้อง สะดุดชะงักทันที ไม่มีใครที่จะกล้านำทางแทนเขาต่อไปได้หรอก เท่า ๆ กับที่อเมริกันพวกนั้นก็คงไม่กล้าบุกบันต่อไปอีกเช่นกัน

นอกจากจะถอยกลับ แต่เราไม่พบร่องรอยการถอยกลับของพวกนั้นเลยไม่ใช่หรือ?”

เหตุผลของพี่ชายใหญ่ ทำให้ทั้งอนุชาและคารินมองเห็นข้อเท็จจริงขึ้นมากทีเดียว

อดีตพรานชดริบออกตัวว่า

“ผมไม่ได้ยืนยันว่า รพินทร์จะต้องถูกหินชนปะทะตกลงมา เพียงแต่ตั้งเป็นข้อคิดไว้เท่านั้น ว่าถ้าขณะที่เขายิงตูมไ้ข้างเวรนั้นหัวทิ่มลงชนหินขาด เกิดการถล่มของหน้าผาขึ้น ถ้าเขาหลบไม่ทัน เขาก็ต้องตกลงมาพร้อมกับหินนั้นด้วย แต่ถ้าหลบทัน ก็รอดตัวไปได้ ผมพูดในแง่มุมกว้าง ซึ่งอาจเป็นไปได้ในหลายๆ กรณี แต่เมื่อพี่ใหญ่ให้ความเห็นว่า ถ้าวรพินทร์เป็นอะไรลงไปเสียก่อน การเดินทางจะต้องหยุดชะงัก ผมก็เห็นด้วยในข้อนี้เหมือนกัน”

“ลุงอินว่ายังไง?”

เซษฐามองไปยังพรานครูผู้เฒ่า ซึ่งนั่งฟังอยู่เงียบๆ แทบจะไม่ออกความเห็นอะไรเลย

“เรื่องอะไรล่ะ นายใหญ่?”

แกย่อนถามมาชื่อๆ อย่างไม่เข้าใจในคำถามของเขา

“เรื่องที่ว่า ทำไมหินมันถึงร่วงลงมาถมเป็นถนนใหม่ขึ้นในซอกเขานี้นะซี”

“ก็อย่างที่พรานชดว่านั่นแหละ นายใหญ่ นายรพินทร์ไต่ทางขึ้นไปยังข้างตัวนั้น พอข้างลุ่มสั่นลงมาชนหินใหญ่ หินเล็กทุกก้อนก็พลอยร่วงลงมาหมด”

แกบอกสั้นๆ

“แล้วรพินทร์ล่ะ ลุงคิดว่าเขาจะร่วงลงมาพร้อมหินด้วยไหม?”

คารินถามเกือบจะไม่มีเสียง พรานเต๋าสั่นหน้าช้า ๆ

“หนานอินไม่เชื่อ ว่านายรพินทร์จะมีอันเป็นไปถึงแก่ชีวิตจากภัยของป่า ยกเว้นอย่างเดียว ไม่สบายแล้วตายจากไข้จับสั่นของแกเท่านั้น”

“เอางี้ดีกว่า...”

อนุชาเอ่ยขึ้นอย่างตัดสินใจ

“ระหว่างที่พวกเรานั่งพักอยู่ที่นี่ เผื่อรอดูอาการของนายทหารไชยยันต์ ลุงอินกับคะหยิ่นลองสำรวจเส้นทางนี้ไปก่อนสิ แต่ไม่ต้องไปไกลมากนักะ ให้ไปสัก 3-4 สิบเส้นทะเล่อกปากช่องทางด้านโน้น ตรวจดูให้เห็นชัดว่ามีรอยของพวกนั้นเดินผ่านไปตามเส้นทางนี้หรือเปล่า หลังจากหน้าผามันถล่มลงแล้ว เฮ้! เอาวิทยุนี้ไปด้วยจะได้ติดต่อกันได้”

พร้อมกล่าว อนุชาส่งวิทยุรับส่งมือถือประสิทธิภาพสูงประจำตัวไปให้แกทันที

หนานอินไม่พูดอะไรอีก รับมาได้ก็ฉวยไรเฟิล แล้วเดินเข้าไปตบหัวคะหยิ่นผู้ยังนั่งกอดเข่าอยู่ พยักหน้าเป็นความหมาย เจ้านักเลงโตหล่มซ้างก็ลุกขึ้นยืนตามทันทีอย่างรู้กัน

ทั้งสองพากันออกเดินไปตามเส้นทางอันอุดมไปด้วยหินขรุขระที่ร่วงหล่นลงมาทับเส้นทาง บ่ายหน้าออกไปยังปากทางฝักด้านหนึ่งช้า ๆ ตาก็สอดส่องมองไปตามพื้นและบริเวณรอบด้านที่ผ่านไปด้วย

“ก็แปลว่า ‘มัน’ มาดักเล่นงานพวกเขาตรงจุดคับขันที่สุดของเส้นทางอยู่ตรงนี้เอง เจตนาหมายฝักทั้งเป็นให้หมดทั้งคณะเลย”

เซษฐากล่าวขึ้นเหมือนจะพูดกับตัวเอง ขณะที่มองไปยังบริเวณสยดสยของรอบตัว

“ผมกับลุงอิน ไม่เคยผจญกับเล่ห์กลของไอ้ผีดิบมนตร์ร้ายมาก่อน ในสมัยที่บุกบั่นกันไปยังเทือกพระศิวะครั้งนั้น นอกจากจะมาเห็นฤทธิ์ของมันในตอนที่เราติดหลังรพินทร์มานี้เท่า นั้น เพราะฉะนั้น พี่ใหญ่และน้อยที่ผ่านมาก่อนแล้วย่อมจะรู้ได้ดีกว่าผม”

อนุชาว่า

“มันเป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่เหลือร้าย และลึกลับขีดสุด ความจริง รพินทร์กับบุญคำช่วยกันกำจัดมันลงได้แล้วในครั้งนั้น คิดว่าทุกสิ่งทุกอย่างของมันจะเสื่อมสลายสูญสิ้นไป แต่ตรงข้าม มันกลับหวนกลับคืนมาได้อีก และดักรอคอยแก้แค้นเขาอยู่อีก น่าจะร้ายกาจกว่าเดิม เพราะอาศัยช่างทั้งป้าเข้ามาเป็นบริวาร สุดแต่มันจะเข้าสิงบงการ และซ้ายังไปขนเอาไอ้พวกศพตายซากนับอายุไม่ถูกในสุสานของนครโบราณมาเป็นเครื่องมือได้อีกด้วย รพินทร์กับพวกนั้นล่วงหน้ามาก่อนเรา และเผชิญศึกหนักเข้าก่อนแล้ว ไอ้ฝ่ายเรารึ ตามหลังเขามา ก็ถูกมันคอยสกัดกั้นราวีด้วยเช่นกัน นี่แสดงว่าทั้งคณะของรพินทร์และคณะของเราตกอยู่ในห้วงภัยอันเดียวกันแล้วแน่นอน เพียงแต่ว่าฝ่ายใดจะถูกอย่างไรเมื่อไหร่เท่านั้น แต่จากหลักฐานนั้น รพินทร์ถูกอย่างหนักกว่าเรามากนัก ขนาดมีการล้มตายเกิดขึ้นกับหมู่คณะ

และตัวเขาเองก็เกือบเอาชีวิตไม่รอด ตอนที่เราได้หลักฐานว่า
เขาถูกล่อให้ไปตกเหว”

“ก็เมื่อรู้กันอย่างนี้แล้ว พี่ใหญ่วางแผนการอย่างไรต่อไปครับ?”

น้องชายกลางขอความเห็น

เชษฐาธิราช ยังไม่อาจลงความเห็นอย่างใดลงไปได้

ดารินก็หุบปากสงบ หรีดวงตาซีมลง หล่อนนึยกย้อน
ไปถึงเหตุการณ์ในคืนสยองที่ผ่านมา ก่อนกองทัพช่างจะบุกเข้า
โจมตี หล่อนได้เผชิญหน้ากับมันแล้ว เจ้าบุโรहितมันตรัยผู้เป็น
อมตะ แห่งอาณาจักรในอดีตกาลไกลโพ้นตนนั้น มันอ้างถึง
ชาติปางบรรพ์ของหล่อนเอ๋ยเรียกนามหล่อนว่า ‘จิตรางคนางค์
เทวี’ อันเป็นเชษฐภคินีของพันธุมวดี ที่มันผูกจิตพิศواسเฝ้า
รอคอยอยู่...เรื่องของกษัตริย์หนุ่ม ‘อัคนีรุทร์’ ศัตรูเก่าที่มันอ้าง
ว่า กลายมาเป็น รพินทร์ ไพรวลย์ ในชาติภพนี้...เรื่องราวของ
ความเส่นหาที่ผูกพันเกี่ยวโยงกันเป็นปมเงื่อนซับซ้อน

ปรารถนายิ่งใหญ่ของมันก็คือ ประสงค์จะเอาตัว
หล่อนกลับคืนไปให้ได้ เป็นกรรมเก่าที่ติดพันกันมานาน
แสนนาน นับย้อนกาลเวลาไม่ได้ว่ามันได้เกิดขึ้นในยุคสมัย
ใด...

เรื่องราวเหล่านี้ หล่อนไม่เคยปริปากบอกให้พี่น้อง หรือ
พรรคพวกคนใดในคณะได้ทราบเลย ว่าหล่อนได้รับทราบเช่นไร
จากมนตร์ยาในคีนนั้น ก่อนที่ทุกคนจะรู้สึกตัวตื่นขึ้น และประ-

จับบานกับการบุกเข้าทะลวงโจมตีของโหลงข้างภายใต้มนต์
สะกดสั่งแห่งมนตร์

เรื่องราวเหล่านั้น มันเป็นเรื่องที่หล่อนไม่อยู่ในฐานะที่จะนำมาบอกเล่าให้คณะพรรคได้รับทราบได้เลย เพราะใครจะยอมรับฟังได้ อีกประการหนึ่ง ตัวหล่อนเองแม้จะจำได้ในทุกถ้อยคำที่มันพูด จะสามารถมองเห็นเป็นภาพพจน์ย้อนหลังไปในอดีตกาลอย่างแจ่มชัดก็จริง แต่หล่อนก็ยังไม่แน่ใจว่ามันจะเป็นความจริงหรือไม่เพียงใดแค่นั้น เพราะขณะที่หล่อนรับรู้เรื่องราวนั้น ก็เป็นเวลาที่ตนเองตกอยู่ภายใต้อำนาจของการสะกดจิตครั้งหลังครั้งขึ้น

ถ้าจะเชื่อตามคำบอกเล่าของมนตร์ อมนุษย์ตนนั้นก็ย่อมหมายความว่า มนต์ติดตามราวีรพินทร์ ในฐานะศัตรูคู่แค้นทั้งในอดีตชาติ และในปัจจุบันชาติที่เขาเกิดมาเป็นรพินทร์ชาตินี้ และการติดตามมาเพื่อหมายจะเอาร่างกายตลอดจนวิญญาณของหล่อนกลับคืนไป ในฐานะที่มันหมายปองผูกพันทางด้านเสน่หามาแต่ปางก่อน...เป็นการทำลายศัตรูเก่าและแย่งชิงหญิงอันเป็นที่รักเก่าคืนไปให้ได้จากการรอคอยโอกาสของมันมาไม่ทราบว่สักกี่ปีก็กลับมาแล้ว ซึ่งโดยเจตนามุ่งหมายของมันเช่นนี้ ก็ย่อมไม่มีปัญหาที่มันจะต้องทำลายล้างทุกสิ่งทุกอย่างที่ขัดขวางวัตถุประสงค์ของมันเพื่อให้ลุล่วงในเจตนาให้ได้

เดินทางล่วงไปก่อนแล้วเบื้องหน้า...รพินทร์ ไพรวลย์ (ผู้แน่ละ คงจะไม่ทราบความเป็นมาในอดีตกาลของตนเลย) จะ

สามารถแก้ไขมหันตภัยที่หมายจONGL้างจONGLงผลาญเขาในรูปแบบต่าง ๆ ไปได้รอดพ้นหรือไม่

และหล่นกับคณะที่ติดตามมาเบื้องหลังเหล่านี้เล่า โดยเนเพาะตัวของหล่นเอง จะหลีกพ้นจากอำนาจอิทธิฤทธิ์มายาผิดของมันได้หรือไม่ หล่นจะต่อต้านอย่างไร?

นี่เป็นปัญหาที่ดาริน วราฤทธิ์ ครุ่นคิดด้วยความหวนวิตกอยู่ภายในคนเดียว โดยไม่กล้านำขึ้นมาปรึกษาหารือบอกความจริงให้พี่น้องและเพื่อนได้ทราบได้

หนานอินและคะหยิ่นเดินห่างไกลลึบออกไปแล้ว อนุชาเชษฐา คุดอะไรกันในเรื่องปัญหาอยู่แผ่วเบา ตัวหล่นเองก็จมอยู่ในห้วงภวังค์ ไชยยันต์ยังนอนนิ่งอยู่อย่างสลบไสล

และห่างออกไปเล็กน้อย กลุ่มลูกหาบภายใต้การนำของนายชวนหัวหนาก็นั่งจับกลุ่มคุดอะไรกันอยู่แผ่ว ๆ บรรยากาศหนักอึ้ง เต็มไปด้วยความอึดอัดกระสับกระส่ายของความคิดภายในของแต่ละคน

เงื่อมเงาภัยดูเหมือนจะปกคลุมอยู่ทั่วทุกอณูของบรรยากาศรอบตัว แม้จะคุดล้าย ๆ กับว่าเฉพาะขณะนี้ มันสงบราบคาบลงแล้วก็ตาม...

เวลาล่วงผ่านไปพักใหญ่ ดารินคงนั่งซึมนิ่งอยู่คนเดียวโดยไม่เอ่ยอะไรอีกเลยอยู่เช่นนั้น แล้วหล่นกับพี่ชายก็ไหวตัวขึ้นพร้อมกัน เมื่อเสียงวิทยุจากหนานอินดังเรียกมาด้วยน้ำเสียงตื่นเต็นว่า

“นาย-นาย! พบแล้ว พวกนั้นยกโขยงเดินผ่านเส้นทางนี้ไปแน่ๆ มีเศษข้าวของหล่น รอยเดินทิ้งไว้ให้เห็นเยอะแยะทีเดียว”

เซษฐาก็กถามไปโดยเร็วว่า

“ตรวจดูให้ชัดๆ ลุงอิน ทั้งขบวนกะเหรี่ยงอพยพด้วยใช่ไหม หรือว่าเฉพาะบางส่วนเท่านั้น”

“ทั้งขบวนเลยนาย ไ้พวกตะเคียนทองอพยพก็ผ่านมาตามเส้นทางนี้ด้วย หนานอินเดาเอาจากรอยเดินสืบสนหลายๆคน”

“ถ้างั้นก็สรุปได้แน่นอนแล้วครับพี่ใหญ่ ภายหลังจากรพินทร์ขึ้นไปยิงช้างร้ายตัวนั้นจนเกิดหินผาถล่มลงมาลบซอกทางนี้ สุดสิ้นเรียบร้อยแล้ว ทั้งคณะก็บ่ายหน้าเดินกันต่อไปบนเส้นทางที่เกิดใหม่นี้ อาจมีใครเจ็บ ใครตายหรือใครถูกฝังไปบ้างก็คงไม่มากนัก และยากที่เราจะเดาได้ถูก ยกเว้นแต่จะไปถึงห้วยเสือร้องเมื่อไหร่ ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะกระจ่างชัดเมื่อนั้น เพราะรพินทร์จะต้องไปหยุดพักอยู่ที่นั่นเป็นสถานี่สุดท้าย ก่อนจะเข้าเขต ‘นรกดำ’ เราจะได้ความชัดเจนจากพวกที่ห้วยเสือร้องแน่นอนโดยไม่ต้องมาคิดเดาสันนิษฐานอะไรกันอยู่อีก”

อดีต ‘พรานชด’ พุดออกมาอย่างยินดี ขณะนั้น เสียงหนานอินก็ดังถามขึ้นอีก

“จะเอาอย่างไรต่อไป นายชด จะให้หนานอินกับคะหยิ่นเดินสำรวจไปเรื่อยๆ หรือว่าจะให้ย้อนกลับ”

“รออยู่ตรงปากทางนั้นก่อนหนานอิน ยังไม่ต้องเดินต่อไปหรือย้อนกลับมาให้เสียเวลา คอยฟังคำสั่งก็แล้วกัน”

อนุชาบอกกับคนของเขา แล้วหันมาทางน้องสาว พูดว่า
“เป็นอันเชื่อมั่นได้ถึงกว่า 90 เปอร์เซ็นต์แล้ว ว่า
รพินทร์ของเธอไม่เป็นอะไรแน่นอน เพราะมีรอยพวก
นั้นมุงหน้าต่อไปยังห้วยเสือร้องในรูปคาราวานแบบเดิม
ว่าแต่เราจะทำยังไงกันต่อไปดี สำหรับไชยยันต์เพื่อน
เรา ที่บังเอิญมาเคราะห์ร้ายต้องนอนแฉ่งแม้งอยู่นี้ ใจ
พี่หากไม่หวังไชยยันต์ ก็อยากจะออกเดินทางต่อเสีย
เดี๋ยวนี้เลย”

114

**ดาร์รินดบแชมเสื้อดูนาฬิกาข้อมือ แล้วขยับเข้าไปใกล้เพื่อนชายที่รักสนิทเสนอม้วน
ลักษณะของเขายังนอนสงบนิ่งอยู่ หล่อนจับ
อัตราเดิมของชีพจรและใช้หูฟังตรวจดูการทรวงอกอย่าง
ระมัดระวัง เป็นการตรวจอย่างละเอียดที่สุดอีกครั้ง ระหว่าง
นั้นพี่ชายสองคนจ้องมองหล่อนเขินและเบียบกริบ**

พอหล่อนงัดเอาเครื่องวัดความดันโลหิตขึ้นมาพันที่แขน
คนเจ็บ เซซฐาก็กระซิบเบา ๆ ว่า

“อย่างที่ตั้งไว้แล้วนะน้อย ความปลอดภัยของไชยยันต์
มาก่อนอื่นใดในขณะนี้ อย่าพยายามฝืนเขาเป็นอันขาด ถ้าเห็น
ว่าอาการของเขายังไม่น่าไว้วางใจ”

ดาร์รินยังไม่ตอบอะไรทั้งสิ้น บีบลูกยางให้สายรัดแน่น

กระซิบเข้าไป แล้วอ่านมาตรวัด เซษฐา อนุชา จ้องดูอยู่ใกล้ซิด ด้วยความรู้สึกไม่สู้จะสบายใจนัก แต่แล้วพอหล่อนคลายสายรัด ออก เสียงถามเบา ๆ เรียบ ๆ ก็ดังมาจากคนเจ็บที่มีอาการเหมือน จะหลับสนิทอยู่ว่า

“เท่าไรร้ น้อย?”

เซษฐากับอนุชามองตากันอย่างงง ๆ แล้วยิ้มออกมาได้ ดารินเอาปลายนิ้วแตะริมฝีปากตนเอง แล้วขยี้เบา ๆ ลงไปยัง หน้าผากของไชยยันต์

“130-90 ปกติดีทุกอย่าง ไชยยันต์ เพียงแต่ว่าเธออาจ ง่วงนอนหน่อยเท่านั้นเพราะยานอนหลับ แต่เธอก็นอนพักมา ร่วมชั่วโมงแล้วนะ”

เมื่อนั้น อดีตนายทหารปืนใหญ่จึงดึงกายลุกขึ้นนั่งพร้อมกับ ลืมตาขึ้นบิดดัดต้นคอไปมา แล้วเอามือแตะบาดแผลที่ปิด ปลาสเตอร์ไว้

“เดินต่อ ประเดี๋ยวก็หายง่วงเอง ตอนนี้หายคลื่อนไส้หาย มินหัวแล้ว”

“ไชยยันต์ แกแน่ใจนะ”

ราชสกุลสองพี่น้องถามขึ้นพร้อมกัน ตรวจสีหน้าอาการ ของเพื่อนเขมิง

“สบาย! ถึงแม้จะไม่มากนัก...กลัวอะไร หมอดารินอยู่ที่นี่ ด้วยทั้งคน ถ้าฉันเดินไม่ไหวตรงไหน ก็ลงนอนมันตรงนั้น ตรวจ รักษากันไปเท่าที่จะทำได้ ไม่เห็นมีอะไรจะต้องกังวล...เป็น ยังไง ได้ร่่องรอยชัดแล้วไซ้ไหม ว่าพวกของรพินทร์เดินผ่านเส้น- ทางนี้ต่อไปภายหลังกูเขาถล่มลงมา”

ไชยยันต์ อนันตรัย เป็นคนง่าย ๆ เช่นนี้เสมอมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ไม่มีอะไรเป็นเรื่องใหญ่สำหรับเขา แม้จะมองเห็นความตายอยู่เบื้องหน้าก็ตาม

“ใช่! เราได้รอรอยเพิ่มเติมแล้ว ว่ารพินทร์นำพวกนั้นเดินต่อไปตามเส้นทางสายนี้แหละ”

อนุชาเป็นคนตอบ

“ถ้าฉันจะชักช้าอยู่ทำไม...”

พร้อมพูด ไชยยันต์ลุกขึ้นในทันที มีอาการเซนิด ๆ แต่อื่น ๆ ทัวไปดูจะดีขึ้นกว่าเดิมมาก

“พวกเราออกเดินต่อเถอะ มีทางจะถึงห้วยเสือร้องก่อนค่ำวันนี้ไหมนี่?”

ประโยคหลังเขาถามอนุชา ผู้รู้เส้นทางดี อดีตพรานชด มีสีหน้ากังวลเล็กน้อย

“เราพยายามจะไปให้ถึง แต่เกรงว่าจะไม่ถึงก่อนค่ำแน่ ๆ เพราะเสียเวลาไปมาก นี่ก็เย็นลงไปเต็มทีแล้ว ถ้าจะหักโหมกันจริง ๆ อาจถึงได้ในเวลา 4-5 หุ่่ม แต่การเดินทางภายหลังตะวันตกดินไปแล้ว มันเสี่ยงเกินไป”

“ไปได้แค่นี้ ก็เอาแค่นั้น ค่ำไหน ก็นอนนั่น วันนี้ไม่ถึงพรุ่งนี้ก็ถึงเอง”

ไชยยันต์บอกแล้วจัดเตรียมตัวเองทันที คว่ำไรเฟิล เหวี่ยงเครื่องหลังขึ้นสะพายไหล่ เชษฐา อนุชา และดาร์นก็ยืนพร้อมกันในที่นั้นเช่นกัน โดยเฉพาอนุชา หันไปตะโกนสั่งพวกลูกหาบเตรียมเคลื่อนย้าย และใช้วิทยุบอกความไปยังหนานอิน

กับคะหยิ่นเบื้องหน้า ว่าพรรคพวกข้างหลังกำลังจะเดินไป
สมทบเดี๋ยวนี้

ไม่กี่นาทิจากนั้น ขบวนทั้งหมดก็เดินตามเส้นทางสายใหม่ อันกองสูงพูนขึ้นมาจากชอกแคบ ๆ เดิมในระหว่าง
ท้องเขา พ้นจากบริเวณแนวบีบชนาออกมา แลเห็นหนานอิน
กับคะหยิ่นนั่งคอยอยู่ก่อนแล้วที่ริมทางเบื้องหน้า ขณะนั้นตะวัน
เริ่มจมตัวบังเหลี่ยมขุนเขาลิบ ๆ ไปทางด้านตะวันตก มีแต่แสง
สลัดงเท่านั้นที่ยังกระจายแดงฉานอยู่ยังท้องฟ้าที่พอจะมองเห็น
โถงเบื้องบน

“เข้าไม่ถึงห้วยเสือร้องก่อนค่ำเสียแล้วละนาย”

เสียงหนานอินร้องบอกมา ก่อนที่ทุกคนจะเดินเข้าไปถึง

“ไม่เป็นไร เดินต่อไปเท่าที่จะเดินได้ก็แล้วกัน ลุงอินแกะ
รอยนำไปข้างหน้า คะหยิ่นไปคุมปิดท้าย”

‘พรานชด’ สั่งความในฐานะผู้นำ ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไป
ตามบัญชาของเขา หนานอินออกเดินดุ่ม ๆ นำไปเบื้องหน้าด้วย
ฝีเท้าปกติของแก ส่วนคะหยิ่นนั่งรอจนกระทั่งขบวนผ่านหน้า
ไปหมด

เส้นทางระยะนี้ เป็นแนวทางลักษณะเดียวกันกับที่เดิน
กันมาแล้วบนสันเขา ก่อนที่จะเข้าสู่แนวบีบชนาของช่องผา
มฤตยู ตรงกลางเป็นถนนหินปนกรวดมีพุ่มพงและวัชพืชเล็ก ๆ
งอกอยู่เป็นรายทาง ตัดลึกลงไปเป็นหุบเหวทั้งสองด้าน ตื่นบ้าง
ลึกบ้าง

อนุชาชี้ให้พี่น้องและเพื่อนสังเกตไปยังพวงเนื้อข้างตาก
แห้ง ร้อยหวายไว้พวงย่อมๆ ที่ตกอยู่ระหว่างทาง และสิ่งของ
อันไม่สำคัญนักที่พวกนั้นพลอร่วงหล่นอยู่ แสดงว่าเป็นของพวก
คาราวานกะเหรี่ยงตะเคียนทองที่อพยพมาพร้อมด้วยอย่างแน่น
นอน ส่วนกันบูห์และกันซิการ์ ก็พิสูจน์ชัดว่า เป็นของนายจ้าง
ฝ่ายอเมริกันซึ่งเหลือทิ้งไว้ให้พิสูจน์ได้ว่า มีการเดินทางร่วมกัน
ไปเป็นคณะใหญ่โดยไม่แบ่งแยก ตรงตามรายงานของหนานอิน
ที่บอกไว้ก่อนแล้ว

ในครั้งนี้อารินปล่อยหน้าที่แกะรอยนำทางให้แก่หนานอิน
และอนุชาโดยตรง ตัวหล่อนเองคอยเดินใกล้ชิดไชยยันต์ สังเกต
อาการเขาอยู่ตลอดเวลา เพื่อจะช่วยเหลือได้ในทันทีถ้าหากเกิด
อะไรขึ้นเกี่ยวกับความไม่สมประกอบชั่วขณะของเขา แต่ก็เห็น
ไชยยันต์ก้าวเดินไปได้อย่างปกติแม้จะไม่คล่องแคล่วปราดเปรียว
นักก็ตาม

ไต้ฉ้วนไม่ปรากฏตัว หรือเสียงกระดิ่งผูกคอมันมาให้ได้
เห็น หรือได้ยินอีกในระหว่างนี้ ซึ่งเป็นที่เข้าใจว่า มันคงจะเตลิด
หนีพายุประหลาด ลักษณะเหมือนทอร์นาโดที่เกิดขึ้น เข้าไป
หลบซ่อนห่างไกลอยู่ในหุบแห่งใดแห่งหนึ่ง อารินมีกังวลต่อมัน
เหมือนเพื่อนร่วมเดินทางด้วยคนหนึ่ง แต่เชษฐาปลอบใจว่า

“จะไปมัวห่วงอะไรกับข้างป่าขนาดใหญ่ไต้ฉ้วน ไม่ต้องกลัวว่า
มันจะหลงพลัดไปไหนหรอก ถึงเวลามันก็วกเข้ามาหาเราเอง
แหละ หรือบางทีก็อาจไปดักรอคอยเราอยู่ข้างหน้าแล้ว ห่วง
พวกเราภายในคืนนี้เถอะ ถ้าเข้าไม่ถึงห้วยเสือร้อง ก็เห็นจะ

ต้องระวังตัวกันแจที่เดียว อีกอย่างหนึ่ง ก็ให้ดูแลอาการของ ไชยยันต์ไว้ให้ดีด้วย”

รุดหน้ากันไป ท่ามกลางไฟรเถื่อนยามใกล้ย่ำสนธยาซึ่ง แสงแห่งทิวกาลโรยตัวลงมาตามลำดับ อากาศเริ่มจะขมุกขมัว เป็นสีเทา มองอะไรไม่สู้จะกระจ่างชัดนัก อนุชา ผู้ล่องหน้านำ ไปประมาณ 30 เมตร มีการวิทยุรายงานมาให้พี่ชายใหญ่และ คณะทราบอยู่ตลอดเวลา...ถึงวิแววร่องรอยต่างๆ บรรยากาศ เงียบเชียบไม่มีเสียงสิ่งสัตว์จตุรบาท หรือแม้แต่นกแว่วมาได้ ก็นั่นเลย

ป่ามันสงบเงียบผิดปกติ

การระวังภัยไม่น่าหนักใจนัก เพราะมองเห็นหนทางที่จะ เดินไปโล่งตลอดทั้งด้านหน้าและด้านหลัง เว้นแต่จะผ่านแก่ง แก่งชอกมุมหินที่บังอยู่เท่านั้น ถ้าจะเทียบกับการเดินบุกไปในป่า รกทึบ เส้นทางระยะนี้ก็จัดว่าสะดวกสบายกว่ามาก แม้ว่าบาง ขณะจะต้องโน้มตัวเดินไต่ขึ้น เมื่อเข้าสู่ที่สูงชันเฉียดขึ้นไป และ บางขณะก็ต้องประคองตัวให้ดี กันไม่ให้ศีรษะทิ่มเสียหลักวิ่งซุน ลงไปเมื่อถึงบริเวณที่เหลาดลงต่ำ

แล้วบัดนั้นเอง ทุกคนที่เดินอยู่เบื้องหลัง ก็เห็นอนุชา และหนานอินไปหยุดรออยู่ยังทางด่านแยกซ้ายและขวา ซึ่ง ขวางดักอยู่ ลักษณะมีการตรวจพินกันอย่างถี่ถ้วนมองเห็นใน ระยะห่างๆ ชีกซ้ายมือจะนำขึ้นยอดเขา หรือเนินไม่สู้จะสูงนัก ลูกหนึ่ง และชีกขวามือเป็นเส้นทางเดินเลียบเลาะไหล่เขาต่อไป ในสภาพคดเคี้ยว วกเวียนไปมา

“มีอะไรสงสัยหรือ?”

เชษฐาถามไปทางวิทยุขณะที่เขม้นมองไปยังบุคคลทั้งสอง

“น่าแปลกมากครับพี่ใหญ่ ร่องรอยของขบวนการพินทรแยก
ชั้นเนินทางด้านซ้ายมือที่เราเรียกกันว่า‘เนินศักดิ์’แทนที่จะเลาะ
ไปตามเส้นทางบายหน้าเข้าสู่ห้วยเสือร้อง”

“หมายความว่ายังไง?”

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน กำลังคิดอยู่นี้ ตามปกติแล้ว
ถ้าไม่มีคดีคำตรงนี้พวกเขาควรจะต้องต่อไป”

อนุชาบอกมาอย่างงง ๆ

“จากตำแหน่งหนทางสองแพร่งนั้น ระยะมันอีกไกลแค่
ไหน กว่าจะถึงห้วยเสือร้อง?”

พี่ชายใหญ่ถามต่อมา

“เดินอีกประมาณ 3-4 ชั่วโมงก็ควรถึงครับ และถ้า
รพินทร์เป็นคนนำทาง เขาก็น่าจะพาเดินต่อไปจนถึงห้วยเสือ-
ร้องเลย หากไม่มีอะไรมาเป็นอุปสรรคทำให้ต้องชะงัก โดยขึ้น
ไปอาศัยพักอยู่บนเนินลูกนี้เสียก่อน”

เชษฐาและทุกคนเร่งฝีเท้าทันที แล้วก็มาทันบุคคล
ทั้งสองที่กำลังยืนตรวจบริเวณกันอยู่อย่างชนิดอ่านเหตุการณ์
หนานอินแหงนมองขึ้นไปยังยอดเนิน อันขึ้นปกคลุมไปด้วยไม้
ใหญ่ยืนต้น แต่ไม่สู้จะทึบเท่าใดนัก

“บนนั้น ไม้ที่ขึ้นอยู่ เป็นต้นสักทั้งนั้น แต่เป็นสักที่มีเนื้อ
ไม้สีดำ มีรอยของพวกนายรพินทร์ขึ้นไปบนนั้นแน่ ๆ ทางซ้าย

มีอันนี้ไม่มีรอยเดินไปของพวกนั้นเลย แต่ถ้าจะไปห้วยเสือร้อง แล้วดันผ่านขึ้นไปบนเนินลัดดำเสียก่อน มันก็ไม่ถูกเรื่อง เพราะหนทางสบายมีเดินไม่เดิน จะไปได้เขาให้ยากทำไม”

หนานอินพูดเหมือนบ่นกับตนเอง ทุกอย่างล้วนเป็นปริศนาไปหมด

“อย่างทีพี่พูดไว้เมื่อตะกี้จะเป็นไปได้ไหม นั่นก็คืออรพินทร์พาพวกนั้นมาถึงที่นี่ตอนค่ำมืดไม่อาจเดินทางต่อไปได้ ก็เลยไต่ขึ้นไปหาที่พักก่อน เพราะบริเวณแถบนี้บนนั้นน่าจะปลอดภัยสำหรับการพักแรมมากที่สุด”

พี่ชายใหญ่หยั่งความเห็น

“ถ้าอรพินทร์นำพวกนั้นมาถึงที่นี่ตอนค่ำ และจำเป็นจะต้องขึ้นไปพักแรมบนนั้นก่อน...”

อนุชาทวนคำซ้ำ ๆ

“จะอย่างไรเสีย พอเช้าวันรุ่งขึ้น เขาก็จะต้องกลับลงมาใช้เส้นทางที่เลาะไหล่เขาซีกขวามืออยู่วันยังค่ำ แต่เราไม่เห็นวีแววการเดินทางเลย นอกจากจะมุ่งขึ้นสู่ยอดลัดดำทางเดียวเท่านั้น”

“เดี๋ยว! สมมุติว่าขึ้นไปบนยอดลัดดำที่แกว่่านี้อแล้ว เมื่อต้องการจะออกเดินทางต่อเพื่อมุ่งไปห้วยเสือร้อง จะมีหนทางอื่นโดยไม่ต้องย้อนลงมาผ่านเส้นทางซีกขวามือนี้ได้บ้างไหมล่ะ”

ไชยยันต์พูดขึ้นเป็นประโยคแรก อนุชาหนึ่งชะงักไป เพราะเขาเองก็ไม่ชำนาญในเส้นทางนัก แต่หนานอินตอบแทนขึ้นทันที

“ถ้าขึ้นไปบนยอดลัดดำแล้ว จะไปห้วยเสือร้อง มันก็มีทางไปได้อีกเหมือนกันแหละ นายทหาร ไม่ต้องย้อนกลับมา

ทางเดิม แต่ทางเดินมันลำบากหน้อยเท่านั้น ปีนแงหินเลียบ
เหวกันมากกว่าเส้นทางซีกขวามือนี้”

ขณะนั้น มิดสลัวลงเต็มที่แล้ว เข็มนาฬิกาข้อมือ
ของเชษฐาชีบอก 17.05 น. อดีตท่านทูตทหารบก ตบหลังน้อง
ชายเบาๆ บอกอย่างตัดสินใจว่า

“พวกเขาไปทางไหน เราก็จะไปทางนั้นแหละ เพื่อให้
เห็นชัดๆ ว่า มีร่องรอยพักบนนั้นหรือเปล่า และสำหรับฝ่ายเรา
เองขณะนี้มันก็หมดเวลาเดินเสียแล้ว พวกเราต้องยึดที่พักบน
นั้นเหมือนกัน สำหรับวันนี้ เอาไว้ให้เห็นหลักฐานบนนั้นเสีย
ก่อน บางทีมันจะบอกเราได้ ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับพวกเขา
อย่างที่เราได้กันมาแล้ว”

การตัดสินใจของพี่ใหญ่ ผู้สุขุมรอบคอบกว่าทุกคนถือ
เป็นข้อยุติ อนุชาเงยหน้าขึ้นไปยังยอดเนินลักษณะเหมือนหลัง
เต่า อันขวางกันอยู่เบื้องหน้านั้นทันที พร้อมกับยกมือขึ้นโบก
เป็นสัญญาณช้าๆ ทุกคนก็เริ่มเคลื่อนที่ ไต่ทางขึ้นไปอย่าง
แหล่ซ่าท่ามกลางแสงมัวมนของย่ำสนธยา

ทันใดนั้น หนานอินผู้เดินนำอยู่เบื้องหน้าก็หยุดชะงัก
ก็กลงอย่างกะทันหัน อนุชาผู้ตามมาในระยะห่างแค่ 2 ก้าว มัว
แต่ก้มหน้าเดินไม่ทันเห็น จึงชนปะทะเข้าโดยแรง ร้องอุทาน
‘ฮียัย!’ เบาๆ แล้วจับตัวพราณครูผู้เฒ่าไว้ ก่อนที่จะชวนเลีย

หลักไปด้วยกัน เซษฐา ไชยยันต์ และคาริน ที่จับกลุ่มมาใกล้ๆ
ก็พลอยชนกระแทกรวนเรกันไปตาม

“นาย คุณัน!”

เสียงอุทานของหนานอิน ดังไม่เกินกระซิบ

ทุกคนแหงนดูขึ้นไปยังยอดเนินอันเป็นเป้าหมายที่กำลัง
จะบ่ายหน้ากันขึ้นไป แล้วจั้งจั้ง ตะลึงพริ้งเพริดไปชั่วขณะจิต
เมื่อแลเห็นสิ่งที่ปรากฏชัดกับสายตาโดยแสงขมุกขมัวอันยังพอ
จะเหลืออยู่บ้างนั้น จะว่าตาฝาดก็ใช่ที่ เพราะเห็นพร้อมกัน
หมดทุกคนแม้กระทั่งพวกลูกหาบ ซึ่งบัดนี้ พวกมันผงะหลังกรูด
ผงไปอย่างลึมตัว...

บนแนวเนินอันมองเห็นอยู่ใกล้ๆ ห่างแค่ไม่เกิน 6-7
สิบเมตรที่ทุกคนกำลังไต่ทางลาดเทประมาณ 30 องศา ขึ้นไป
นั่น บัดนี้ เจาอันตะคุ่มลึล็บของอะไรชนิดหนึ่ง ยืนดักเรียง
รายอยู่เป็นแนวหน้ากระดาน เว้นช่วงห่างกันราว 2-3 วา
ต่อหนึ่งจุด สะพริบเต็มไปหมดทั้งขอบเนินบริเวณนั้นราว
กับทหารมาตั้งแถวคอยดักหน้าอยู่สัก 1 กองร้อยจะนั่น!

ความมัวมนของบรรยากาศใกล้คำ แม้จะทำให้ไม่อาจ
เห็นได้ถนัดในแต่ละร่างในระยะขนาดนี้ แต่ทุกสายตาก็บอกได้
ทันทีจากลักษณะที่ยืนด้วยสองตีน ลำตัวตั้งตรง ตลอดจนส่วน
สัดส่วนฐาน มันไม่น่าจะเป็นสัตว์ชนิดอื่นใดทั้งสิ้น นอกจาก
สิ่งที่มีรูปร่างเหมือนคน เพียงแต่ว่า แต่ละร่างเหล่านั้นสูง
ตระหง่านใหญ่โต อย่างต่ำๆ ก็ 6 ฟุตขึ้นไปทั้งสิ้น มันผุดโผล่
ขึ้นมาตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่มีใครทราบ คะเนจากระยะเวลาก็ไม่ควร

เกิน 2-3 อึดใจนี้เอง เพราะเมื่อครุ่นมองขึ้นไปก็ยิ่งว่างเปล่าไม่เห็นอะไรสักอย่าง

แต่เดี๋ยวนี้ มันมาปรากฏกายยืนคล้ายจะรอรับอยู่แล้ว
ทุกร่างสงบนิ่ง ดุจเสาดินที่ปักโผล่ขึ้นมาจากพื้นดิน
ไม่มีการเคลื่อนไหวอย่างใดขึ้นเมื่อไหร่ แต่สภาพที่เห็นนี้ ตั้ง
แถวขวางหน้า กันเนินที่มุ่งหน้ากันขึ้นไป เห็นอยู่เป็นแนวราว
กับรั้ว

พริบตาแรกที่ทุกคนเงยขึ้นไปพบนั่นเข้าใจว่าน่าจะเป็นคน
ป่าชาวดอยเผ่าดุร้ายไม่เป็นมิตรประเภทเดียวกับเผ่า ‘สางเขี้ยว’
เช่นที่เคยเผชิญกันมาแล้วในอดีต แต่ลักษณะอาการที่ผิดประ-
หลาด คือปักตัวเองนิ่งสงบดุจหิน ทุกคนก็บอกได้ทันทีว่านั่น
หาใช่มนุษย์ปุถุชนไม่ แม้ว่ามันจะมีรูปร่างเหมือนมนุษย์ก็ตาม
ฝ่ายหนึ่ง กำลังไต่เนินขึ้นไป

อีกฝ่ายหนึ่ง โผล่ขึ้นมาเรียงแถวหน้ากระดานดักอยู่อย่าง
ชนิดไม่เปิดโอกาสให้รู้ล่วงหน้ามาก่อนเลย แต่ในสภาพที่ไม่ใช่
มิตรซึ่งจะเชื่อเชิญต้อนรับแน่ ปริมาณของมันก็มากเสียจนสุด
ที่จะนับได้ ในการตะลึงแลอย่างผาดๆ แบบเงยวูบก็เห็นอย่าง
ปัจจุบันทันด่วน

มันทำให้แทบช็อค!

เชษฐา มือซ้ายคว้าต้นแขนไชยันต์ไว้ มือขวาจับ
แขนน้องสาว เหมือนจะบังคับให้ทั้งสองสงบนิ่งอยู่กับที่ สติของ
เขาขณะนี้หวนกลับคืนมาอย่างรวดเร็วและมั่นคงที่สุด ส่วนเบื้อง

หน้า น้องชายกลางกับครุพรานก็ยืนปักหลัก นั่งห่างขึ้นไปแค่สองก้าวเท่านั้น ทั้งชุดอยู่ในลักษณะรวมกลุ่มเกาะหมุ่กันอยู่

“ไม่ต้องไปให้ถึงสุสานนิทรานครหรอก เขาแห่กันมารอรับเราอยู่ที่นี่แล้ว”

พี่ใหญ่ของคณะผ่านประโยคนั้นออกมาจากริมฝีปากที่ขยับ ซึ่งดังไม่เกินกระซิบ

“ทุกคนเห็นเหมือนอย่างที่ผมกับลุงอินเห็นใช่ไหมครับ?”

เสียงแหบต่ำของอนุชาดังขึ้นเบาๆ โดยไม่ได้หันกลับมาฟังพรรคพวกเลยนอกจากจ้องพิจารณาอยู่เช่นนั้น

“ที่แรกฉันว่าตาคงฝาดไป แต่ไม่ใช่ตาฝาดเสียแล้ว...เอากังไวกันดี ลักษณะมันดูท่าจะขวางทาง ไม่ยอมให้เราขึ้นไปบนนั้น จากการที่มายืนเรียงดาหน้าอยู่แบบนี้...ไอ้ตัวพวกนี้แหละ นั่นสาบานได้ว่าฉันเคยเห็นมาแล้วนับไม่ถ้วนพร้อมกับเมียในสุสานใต้ภูเขาที่เข้าไปติดอยู่ในคราวนั้น ให้ตายเถอะ นี่มันยากเกินมาเป็นกองทัพเลย”

ทุกร่างบนนั้น ยังคงยืนนิ่งอยู่ในสภาพเดิม

ด้านล่างลงไป พวกลูกหาบที่กำลังรวนเรกันอยู่ หยุดรวมตัวกันได้แล้ว เพราะกะหย็น ซึ่งตามปกติแล้ว เป็นคนฉลาดในเรื่องผีที่สุด แต่บัดนี้ เมื่อรวมกลุ่มอยู่กับฝ่ายเจ้านาย ซึ่งมีสติและประสาทมั่นคงกันหมดทุกคน พลอยทำให้มันเกิดความเชื่อมั่นและกล้าหาญผิดไปจากเดิมชนิดหน้ามือเป็นหลังมือทำหน้าที่สกัดกั้นต่อลูกหาบให้รวมหมุ่กันไว้ โดยไม่ให้ใครแผ่นเตลิดลงไปเสียก่อน พร้อมกับร้องบอกขึ้นไปด้วยเสียงห้าวของมันว่า

“ไม่ต้องห่วงทางด้านนี้นะ นาย! เอาใจเอากัน คะหยื่นกะไ้พวกนี้พร้อมเสมอ และอยู่ใกล้ๆ นีเอง ไม่ได้เผ่นไปไหน”

หนานอินยกมือขึ้นขยี้ตา แล้วเบิกโพล่งจ้องดูอีกครั้งเพื่อให้แน่ใจที่สุด พิมพ์ปากออกมาว่า

“พวกมันมากเหลือเกิน ถ้าตะลุมบอนถึงตัวกันขึ้นเมื่อไหร่เราลำบากแน่ ทำทางมันดูจะต้องการกันไม่ให้เราขึ้นไปบนนั้นเท่านั้น จะถอยหรือจะเดินหน้าขึ้นไป หนานอินขอให้นายใหญ่สั่งเลือกเอาสักอย่าง เพราะระยะยังห่างพอที่เราจะขยับขยายได้”

“ลุงอินว่ายังไงล่ะ?”

เซษฐาหยิ่งความเห็น

“ถ้าจะให้บุกขึ้น หนานอินบุกขึ้นได้ แต่คนอื่นหนานอินไม่กล้ารับรอง เพราะลูกปืนเราคงหยุดมันไม่ได้แน่”

“ถ้าถอย เราจะไปพักหลบอยู่ที่ไหน เพราะชัยภูมิข้างล่างไม่อำนวยเลย หากมันยกขบวนเดินตามลงมา แต่ถ้าขึ้นไปก็อาจกลายเป็นศึกใหญ่ ตะลุมบอนประชิดตัวเหมือนสมัยที่เราประจันกับพวกมันมาแล้วที่ปราสาทพันธุมวดีครั้งนั้น คนที่ตายไปแล้วหมื่นๆ ปี เราไม่สามารถที่จะฆ่ามันให้ตายซ้ำลงได้อีกด้วยอาวุธธรรมดาสามัญของเรา”

พี่ชายใหญ่ของคณะกล่าวแผ่วเบา ปราสาทเขม็งเกลียวเครียดแทบระเบิด

“ประเดี๋ยวก็นึกไว้ ว่าอะไรมันจะเกิดขึ้นกับพวกเราในรูปไหน สำหรับผมตอนนี้ ขอละมั้นด้วยเอ็ม.79 ดูก่อน”

อนุชาคำรามออกมา แล้วก็ร้องตะโกนบอกคะหยื่นลงไป

เพื่อให้หน้าเครื่องยิงระเบิด ซึ่งตลอดระยะเวลาเดินทางของวันนี้ ได้ให้พวกลูกหาบน้ำออกมาเตรียมพร้อมไว้ตลอดเวลาแล้วใน ห่อสัมภาระส่วนกลาง พอคะหยิ่นนำขึ้นมาให้อย่างเร่งด่วน ทัดพรานชดก็บิดทางเหี้ยว หักล่ำกล้องลงบรรจุกระสุน ซึ่ง แท้ที่จริงก็คือระเบิดสังหารขนาด 40 มม. ลงไปในรังเพลิง แต่ ขณะนั้นเอง พรานเฒ่าคูใจก็จับข้อมือไว้

“อย่า! เปลืองลูกปืนเปล่านายชด ถ้าเป็นคนหรือสัตว์ กรรมดา มันก็พอจะรู้ดำรงอยู่บ้างหรอก แต่ศพตายซาก มัน ไม่เจ็บ ไม่ตายซ้ำอีก แรงระเบิดอาจทำให้สองสามตัวขาดวิน แก่โดนอย่างจัง แล้วมันก็ลุกขึ้นมาได้อีก ส่วนไอ้ตัวอื่นๆ ที่ เหลือก็จะพากันยกโขยงเดินที่อลงมา ทางด้านหลังเราลงไปใน ก็เป็นทางคับขัน มีเหวเต็มไปหมด ถ้าวิ่งลง ก็มีหวังตกเหวกัน ทั่วแน่ๆ”

อนุชาชะงัก

“แล้วลุงจะให้ทำยังไง เรากับพวกมันยืนประจันหน้ากัน อยู่แค่นี้เอง เวลามันก็มีตกลงทุกทีแล้ว”

คำพูดโต้ตอบปรึกษาหารือกันเหล่านี้ แม้จะรีบด่วน เบบพลันเช่นไร มันก็ใช้เวลาไม่น้อยกว่า 2-3 นาที ระหว่าง ที่หยุดยืนชะงักกันอยู่ เจ้าอมนุษย์บริวารของมนตร์ยี้เหล่านี้ก็ พังไม่มีท่าทีอย่างอื่นใด มากไปกว่ายืนตระหง่านเป็นหลักรั่ว ขวางกันหน้าไว้เหมือนเมื่อแรกที่เงยขึ้นไปพบ

แสดงอาการชัดเป็นสองนัยคือ มันจะไม่เคลื่อนลง

มาหาฝ่ายคณะเดินทาง เท่าๆ กับที่ไม่ยอมถอนกำลังออกไปจากขอบเนินตำแหน่งที่จะผ่านขึ้น

นั่นเป็นการประกาศลงดี ลองของกันอย่างแจ่มชัด

“ขอให้หนานอินลองดูอีกครั้ง แต่ก็ไม่รับรองว่าครูบาอาจารย์ของหนานอินที่สั่งสอนครอบวิชาให้มา จะสู้ฤทธิ์เดชมันได้หรือเปล่า เพราะมันไม่ใช่พวกปีศาจราชคฤห์ธรรมดาทั่วไป”

ครูพรานผู้เฒ่าบอกกับทุกคน แล้วจับไรเฟิลประจำตัว แกขึ้นเหนือศีรษะ โอมอ่านรายอาคมเท่าที่แกจะมีอยู่ในตัว ชั่วอึดใจเดียว ก็ชูปากกระบอกไรเฟิล .375 แม็กฯ คู่มือขึ้นท้องฟ้า แล้วตะโกลั่นบีมม์! ขึ้นอีกครั้ง เหมือนตอนที่แกยิงขึ้นฟ้า ขณะที่เกิดลมประหลาดหมุนตัวลงมาเป็นลมวงช้างเล่นงานคณะทั้งหมดระหว่างที่อยู่ในช่องแคบของหน้าผา

กัมปนาทของไรเฟิลขนาดหนัก ก้องกระหึ่มไปทั้งเนิน เป็นคลื่นเสียงเหมือนฟ้าร้องแว่วไปไกล พังดูผิดไปจากเสียงกระสุนระเบิดธรรมดา...

แล้วแกก็ยืนหน้าซัด ตัวแข็ง กังวานเสียงป็นหมดไปแล้ว ใ้พวกผีดิบเหล่านั้น ยังคงยืนอยู่ในตำแหน่งเดิมของมันโดยไม่มีการสะดุ้งสะเทือนขยับเขยื้อนใดๆ ทั้งสิ้น

“อาคมของหนานอินข่มมันไม่ลง!...

แกอุทยานออกมาเร็วปรือ

“ถ้าเป็นเจ้าป่า เจ้าเขา ภูตปีศาจยักษ์มารธรรมดาปานนี้แผ่นกระจายไปหมดแล้ว แต่นี่มันไม่ขยับเขยื้อนเลย นายใหญ่จะสั่งการยังไงก็สั่งเถอะ ลำพังหนานอินเอามันไม่อยู่แล้ว”

บัดนั้นเอง ไชยยันต์ก็ก้าวพรวดขึ้นมาชิดอนุชา กระชาก
อ จากมือไปทันที หักลากลับคืนเข้าที่ปลดเชฟแล้วยกขึ้น
ป ไหล่ โดยไม่พูดคำใดทั้งสิ้น และก่อนที่จะใครจะทัดทาน
ร อดีตนายทหารปืนใหญ่ร้องออกมาด้วยเสียงหนักๆ ว่า
“ทุกคนนั่งลง เตรียมหลบสะบัด!”

ทั้งหมดใจหายวาบ เมื่อเห็นอาการของไชยยันต์เช่นนั้น ตกใจเรื่องไอ้ผีดิบยกพลมายืนเรียงขวางหน้าอยู่ก็พอดูแล้ว ยังมาตกใจกับการตัดสินใจอย่างฉับพลันของไชยยันต์เข้าอีก เพราะระยะระหว่างกลุ่มอมมนุษย์เหล่านั้นกับฝ่ายของพวกตน แม้จะดูว่าห่างในด้านทางหนีทีไล่พอสมควรก็ตาม แต่มันไม่ห่างออกไปเลยสำหรับรัศมีสะเกิดของระเบิดขนาด 40 มม.

ทุกคนหย่อนตัวฮวบลงทันที ไชยยันต์ก็ลั่นไกในฉับพลัน เหมือนกัน เสียงเป่าะ แล้วก็ครืนสนั่นหวั่นไหวราวกับฟ้าผ่าติด ตามมา เขายิงในแนวตรงเข้าไปยังกลุ่มที่ยืนเรียงดักอยู่เบื้องหน้า นั้น โดยตั้งศูนย์ไว้ในระดับแนวราบ ไม่ต้องให้วิถีกระสุนหย่อน ไค้งลงเลยเนื่องจากระยะไม่ไกลนัก ประกายไฟแลบสว่างแดง นาน พร้อมกับเศษหินเศษดินกระจายฟุ้งว่อนขึ้น

แผ่นดินที่ทุกคนลดตัวลงไปหมอบไหวสะเทือนเยือก

ม่านควั่นสี่เทาจางลง ภาพที่เห็น สองสามตนของไอ้
 ผีดิบหมื่นปีที่อยู่ในรัศมีใกล้เคียงกับที่ระเบิดพุ่งตรงไปกระทบ
 ระเบิดกระเด็นผงะระเนนระนาดไปคนละทาง พร้อมกับลัมฟาด
 ลงเหมือนไม้ท่อน เห็นแล้วก็ดูศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่หรง แต่สิ่งที่ตาม

ติดมาทำให้ทุกคนต้องเผ่นขึ้นมาอย่างชนิดละล้าละลังแทบจะ
ทำอะไรไม่ถูก เมื่อเสียงหนานอินโวยสุดเสียงว่า

“นั่น พวกมันแห่กันลงมาแล้ว!”

จริงอย่างที่หนานอินโวยวายทุกอย่าง ใต้ที่กระเด็นล้ม
ไปเป็นแต่เพียงเล็กน้อย แต่ส่วนใหญ่ที่เคยยืนปักหลักนั่ง บัดนี้
เริ่มเคลื่อนไหว เดินที่อลงมาแล้ว แม้จะเป็นการเคลื่อนลงมา
อย่างช้าๆ ก็ตาม มันหมายถึงเคลื่อนพลประดังบ่ายหน้าเข้าใส่
กลุ่มมนุษย์นั่นเอง

ไรเฟิลและลูกซองของทุกกระบอก ถูกยกขึ้นประทับไหล่จับ
จ้องไปยังซากที่เดินได้เหล่านั้นในพริบตา ในขณะที่ไชยยันต์หัก
ลำกล้องดีดปลอกเอ็ม 79 ที่ยิงแล้วกระเด็นหวือออก บรรจุนัด
ใหม่เข้าไปแทนที่...

ก่อนที่ปืนทุกกระบอกจะแผดระงมขึ้น เซษฐาก็ร้อง
ห้ามเต็มเสียงเท่าที่มีอยู่

“หยุด! ใครอย่าเพ่งยิงเป็นอันขาด...”

“มันเดินที่ใกล้ลงมาทุกทีแล้ว พี่ใหญ่”

คารินขณะที่เต็นร่า แทบจะกุมสติไว้ไม่ได้ พี่ชายใหญ่
ก็ปราดเข้าประชิดตัวไว้ จับแขนแน่น พุดเร็วปรือ

“น้อย! ควบคุมสติไว้ให้ดี พระมหาคาถาชินบัญญัติ น้อย
ท่องได้หมดหรือเปล่า จำได้ทุกวรรคทุกตอนไหม?”

หล่อนพยักหน้า กล้ากลืนอะไรบางอย่างลงลำคอ
หน้าซีดเผือดอย่างขวัญเสีย แต่ก็พยายามข่มบังคับให้สติกลับ

คืนมาโดยเร็ว เพราะฝ่ามือหนักๆ ของพี่ชายใหญ่ตบโครมลง
 มากกลางหลัง พร้อมตะโกนกรอกหูลั่น

“ห้องภาวนาไปตั้งแต่ต้นจนจบ อย่าให้ขาดตกบกพร่อง
 ไปเลยแม้แต่วรรคเดียว...ภาวนาเร็วเข้า ตั้งสติให้มัน! ไม่มีใคร
 ห้องพระมหาคาถาบทนี้ได้ครบหมดทุกวรรคเท่านั้น ยี่สิบจะ
 ช่วยอีกแรงหนึ่ง อัญเชิญหลวงพ่อดำด้วย...ทุกคนอยู่เฉยๆ ไม่
 ต้องทำอะไรทั้งนั้น ไม่ต้องยิงปืน!”

ประโยคหลัง เขาห้องส่งไปยังพรรคพวกทั้งหมด
 ทุกคนกลั่นใจ ประทับป็นค้ำ ใจสั่นระทึก แม้แต่อนุชา
 และหนานอินเอง บัดนี้ก็แทบจะไล่ตีสุนัขโกยแน่นบลงมาจาก
 เนิน

คารินทรุดตัวลงคุกเข่า วางป็นลง มือทั้งสองพนมขึ้น
 เหนือทรวงอก

‘ชะยาสะนากะดาพุทธา...’

เพียงประโยคแรก ที่หล่อนภาวนาอยู่ในใจเท่านั้น บรรดา
 เหล่าอสุรกายหมื่นปี อันปรากฏกายเคลื่อนไหวตรงที่ลงมา
 ด้วยกฤติยามนต์มหาอุบายของจอมผีดิบมนตร์ร้าย ก็หยุดชะงัก
 กึกลงอย่างปัจจุบันทันด่วนทันทีราวกับตุ๊กตากลที่หมดลานหรือ
 หมดกระแสดลื่นวิทย์บังคับโดยกะทันหัน เห็นประจักษ์ชัดกับ
 ทุกสายตาที่เบิกแทบจะถลนด้วยความหวาดกลัวอยู่ในขณะนี้
 เซษฐาเองก็ลงคุกเข่าพนมมือภาวนาอะไรของเขาอยู่เช่นกัน

‘เซตะวา มารัง สวาหนัง...’

วรรคที่สอง ใ้ผีดิบเริ่มเคลื่อนไหวอีกครั้ง แต่คราวนี้ก้าวขา
 เดินถอยหลังขึ้นเนิน ครั้งแรกก็เป็นการถอยช้าๆ ก่อน แต่เมื่อ

หล่อนภาวนาต่อไป พวกมันก็เริ่มถอยเร็วขึ้นเป็นลำดับ และแล้วก็กลายเป็นแผ่นกระเจิดกระเจิงอย่างตะลึงตะลาน เสียงพรรคพวกที่สงบนิ่งอยู่เริ่มไหวตัว แต่เชษฐาร้องห้ามเบาๆ ให้ทุกคนสงบนิ่งอยู่ในอาการเดิม และสังคารินให้ภาวนาต่อไปจนกว่าจะจบบทของพระมหามงคลคาถาอันยาวเหยียดนั้น ท่ามกลางการแผ่นอย่างลนลานของเหล่ามนุษย์ อันเป็นเรื่องที่ดูแล้วอัศจรรย์ยิ่ง ในสายตาของพวกลูกหาบ คะหยิ่น และแม้แต่หนานอินเอง ซึ่งร่ำเรียนมาในทางไสยเวทเดียรรัจฉนาวิชามากกว่าทางพระพุทธรุคณ

คาริน สำนวณสมาธิตนเองแน่วนิ่งอยู่เหมือนเดิม จิตเพ่งระลึกถึงอรรถคาถาเป็นข้อความบาลีนั้น มาจนถึงหัวข้อที่ 12

‘...อากาเส ฉะทะนัง อาสิ

เสสา ปาการะสันฐิตา

ชีนา นา พละสังยุตตา

สัตตป ปาการะลังกะตา...ฯลฯ

(เพดาลกัณ มารอากาศ ให้ปลาศเกษมศานต์

อีกให้เป็นปราการ กำแพงแก้ว กำจัดภัย

กำแพงแก้วเจ็ดชั้น ดำรงมั่น เดโชชัย

พระชินราชประสาส์นให้ เป็นเกราะใหญ่คุ้มครองตน

ด้วยเดช พระชินศรี เรื่องฤทธิมากเหลือล้น

ขจัดภัยทุกแห่งหน ทั้งวิบัติอุปัทวา ฯลฯ)’

ครบหมดสิ้นจนถึงบทสุดท้าย อันมีข้อความว่า

‘สังฆานุภาเวนะ ชิตันตะราโย สัทธัมมานุภาวะ ปาลิโต จะรามิ ชินะปัญชะเรติฯ!’

บัดนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างสงบราบคาบลงเหมือนเดิม

ไม่มีวีแววหลงเหลืออยู่อีกเลย เมื่อไม่เกิน 5-6 นาทีที่
แล้วมา คณะทั้งหมดกำลังเผชิญหน้าอยู่กับกองทัพไอ้ผีตาย
ซากของมนตร์ร้าย ที่กำลังเคลื่อนพลลงจากเนินตรงเข้าหาอย่าง
น่าหวาดสยงที่สุด

แม้แต่ไอ้ซาก 3-4 ตัว ที่ล้มระเนนระนาดอยู่ด้วยอำนาจ
ของเอ็ม 79 ที่ไชยยันต์ชัดขึ้นไป บัดนี้ก็ยังตะเกียกตะกายลุกขึ้น
มาอย่างลนลาน กระเสือกกระสนคลานพาร่างอันขาดรุ่งริ่งหนี
ล้มหายไปจากสายตาของฝ่ายที่ติดอยู่กลางเนินจนหมดสิ้น

“ทุกคนจุดได้ ถือไว้ในมือคนละอัน แล้วเดินขึ้นเดี๋ยวนี้!”

เชษฐาตะโกนขึ้นสนั่นหวั่นไหวด้วยน้ำเสียงอันหนักแน่น
มั่นคงที่สุด ตบไหล่น้องสาวที่นั่งคุกเข่าพนมมืออยู่ให้ยืนขึ้น แขน
ข้างหนึ่งโอบกอดไว้แน่น อีกข้างหนึ่งโบกเป็นสัญญาณกับพรรค
พวกให้บุกลุยขึ้นไปยึดเนินสักดำทันที

เสียงโห่ร้องก็แซ่ซ้องคะนึงขึ้นในหมู่บรรดาลูกหาบทั้งหลาย
ทุกคนกระโดดโลดเต้นด้วยความยินดีปรีดาขีดสุดเหมือนตายแล้ว
เกิดใหม่...

โดยคำสั่งของเชษฐาได้ถูกนำออกมาแจกจ่ายกันครบ
มือทุกคนทันที และจุดติดลุกเป็นเปลวขึ้นเหมือนคบเพลิง เพราะ
ถึงแม้ว่าไอ้ผีตายซากพวกนั้นจะพากันเผ่นขึ้นเนินล้มหายตาไป
แล้วก็ตาม อย่างน้อยที่สุด ประกายไฟหรือพระเพลิงก็ย่อมจะ
หักดีสิทธิ์มีอำนาจเสมอ ไม่ว่าจะสัตว์โลกหรือแม้แต่สัตว์ใน

อบายภูมิทุกชนิด การที่ทุกคนมีได้ติดเปลวไฟไว้ในมืดย่อมเป็น
หลักประกันได้อีกชั้นหนึ่ง ถ้าหากว่าพวกมันจะแอบซุ่มอยู่ตาม
หมู่โขดหินบนเนินแห่งนั้น เพื่อคอยบุกเข้าประชิดตัวในระยะใกล้
ซึ่งในกรณีดังกล่าวเปลวไฟที่ลุกโชติอยู่ใกล้กับท่อนไต้ก็ย่อมจะแผ่
ลามให้มันผิงจะออกไปได้

อนูชาและหนานอิน นำหน้าขึ้นไปก่อนตามเคย ไชยยันต์
เชษฐา และดาร์รินเดินเกาะหมู่ตามขึ้นไปช้า ๆ ด้วยความรู้สึกอัน
ไม่อาจกล่าวถูก ไชยยันต์นั้น พึมพำอยู่ตลอดเวลาว่า

“ประหลาด! ประหลาดที่สุด!”

พร้อมกับจ้องมองหน้าดาร์ริน ซึ่งหล่อนเองก็ตกอยู่ในภาวะ
เดียวกับเขา แม้สิ่งที่เกิดขึ้นจะปรากฏชัดอยู่ใกล้ตา ทว่าตัวเองก็
ไม่วายที่จะพิศวงงงงวย **เชษฐาคนเดียวเท่านั้นที่ยิ้มออกมา**
ได้อย่างเต็มไปด้วยความเชื่อมั่น และปิติใจในชัยชนะที่มอง
เห็นอย่างชัดเจนเป็นครั้งแรก ในการประจันหน้ากับมนต์มืด
อันเต็มไปด้วยอิทธิฤทธิ์ร้าย ซึ่งเกิดขึ้นด้วยอาภรณ์เวทย์
ของอมมนุษย์มนตร์ร้าย

ระหว่างที่เดินขึ้นไปด้วยกัน เขาโอบแขนน้องสาวไว้แน่น
ปากก็ตอบข้อพิศวงของไชยยันต์ว่า

“ก็ไม่ประหลาดอะไรหรอก ไชยยันต์ ต่อไปนี้ขอให้เชื่อ
เถอะว่า ต่อให้พวกมันมีฤทธิ์เดชสักแค่ไหนก็ยากนักที่จะทำอะไร
เราได้ พระมหาคาถาชินบัญชรสกัดกั้นกำราบมันได้ มนตร์ร้าย
ไม่ได้มีฤทธิ์วิเศษเหนือไปกว่าพระอรหันต์ 80 พระองค์ ที่น้อย
สวดภาวนาอัญเชิญลงมา เป็นตาข่ายเพชรคุ้มครองปกป้อง

พวกเราไว้ แล้วก็มีสภาพเหมือนไฟกรด ขับไล่พวกมันให้ต้อง
แผ่นกระเจิงไปได้หรอก ขอขอบคุณสวรรค์ที่น้อยจําอวดตกตาอัน
ยิ่งใหญ่ครอบจักรวาลบทยาวเหยียดนี้ได้”

“น้อยเองก็คิดไปไม่ถึงเลยล่ะ ว่าคาถาบทนี้ จะทำให้พวกมันที่แห่กันลงมาเป็นกองทัพ แผ่นหินนี้กันไปหมด”

คารินพูดด้วยเสียงที่ยังสั่นอยู่ด้วยความตื่นเต้น

“น้อยมีของดีพิเศษ เป็นสิ่งมหามงคลอยู่กับตัวแล้ว แต่
บางขณะก็ลืม ไม่รู้จักจะนำขึ้นมาใช้ เพราะมัวแต่ตะลึงตกใจ
อยู่...

เชษฐากล่าวปนหัวเราะอย่างปลอบใจ

“พี่รู้ ว่าสารพัดวิชาประจำตัวอยู่ในตัวของรพินทร์ เขาถ่ายทอดให้แก่บ่อยไฉ่ทั้งหมด ในการเดินป่าคลุกคลีผจญภัยอยู่ด้วยกันในครั้งนั้น เมื่อมี ‘ครู’ หรือ ‘อาจารย์’ ที่ยิ่งใหญ่ถึงเพียงนั้นแล้ว เมื่อใดก็ตามที่ภียะจะมาถึงตัว ก็ให้คิดถึง ‘ครู’ ซิ แล้วก็จะนึกได้เองว่า เมื่อเกิดเหตุการณ์อย่างใด ควรจะแก้ไขเช่นไร กับพี่ ไชยยันต์ หรือคนอื่นๆ รพินทร์ไม่เคยถ่ายทอดอะไรไว้ให้เลย ในเรื่องเวทมนตร์คาถาแก่นันต์มายามีดแบบนี้ สอนให้แต่เฉพาะวิชาเดินป่าอย่างเดียวนั่น แต่สำหรับบ่อยไฉ่ เขาครอบไว้ให้ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ใช่หรือ”

ประโยคหลัง เหมือนจะเป็นการย้อนถามน้องสาว

คารินก็ตรึมฝีปากทบทวนเหตุการณ์ในอดีต ระหว่าง
หล่อนกับจอมพราณผู้นั้น

“เขาก็สอนอะไรต่ออะไรน้อยไว้หลายอย่างค่ะ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คาทาอาคมและบทสวดมนต์ แต่น้อยก็ไม่แน่ใจว่าเขา

จะถ่ายทอดให้น้อยไว้หมดทุกอย่างหรือเปล่า สำหรับมหาคาถา
 ชินบัญชร เขาเคยกำชับไว้หนักหนาให้สวดภาวนาเป็นประจำทุก
 คืนก่อนนอนไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ที่น้อยจำได้ก็เพราะเห็นว่าเป็น
 คาถาบทยาวที่สุด ทำทายเป็นความพยายามมากก็เลยหมั่น
 ท่องจนคล่องขึ้นใจ แล้วก็ไม่ได้ใช้อีกเลย เวลาจะนอน ก็ไม่
 เคยสวดภาวนาอย่างที่เขาสั่งไว้ เพราะมีความรู้สึกขัดแย้งว่า
 ตัวเขาเองเป็นพรานป่าฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมามาก จะมาสอนบท
 สวดมนต์ให้น้อยมันก็ดูกระไรอยู่ ที่ท่องจนจำก็เพื่อจะเอาชนะ
 เขาเท่านั้น ว่าหากจำเป็นจริงๆ น้อยก็ท่องบทสวดมนต์นี้ได้
 เหมือนกัน สารภาพตามตรงว่า ครั้งแรกลืมไปหมดคิดอะไรไม่
 ออกเลย ขณะที่เห็นไอ้ผีนรกพวกนั้นพากันเดินลงมา แต่พอ
 พี่ใหญ่เตือนขึ้นเท่านั้น น้อยจึงสำรวจจิตภาวนา ไม่นึกเลยว่า
 อำนาจของพระมหาคาถาบทนี้ จะเป็นเกราะคุ้มภัยที่ประเสริฐ
 สุดถึงเพียงนี้ มหัศจรรย์จริงๆ อย่างไชยยันต์ว่านั่นแหละ”

“นี่มันพิสูจน์ชัดแล้วน้อย ว่าครูพรานของเธอ มือเหนือ
 ชื่นกว่าครูพรานของหนานอินเสียอีก...”

ไชยยันต์บอกมาอย่างยินดี

“รายนั้นนะเก่งแต่ทางอาคมกับเตี๋ยจรรย์วิชาเท่านั้น
 ทางด้านอำนาจพระพุทธรูปแล้ว แก่ไม่ได้ความเอาเลย และ
 ลำพังอาคมกับเตี๋ยจรรย์วิชานะ มันไปต่อต้านกับกฤติยามนตร์
 มหาอุบาทว์ของมนตร์ร้ายไม่ได้หรอก ลำพังเธอคงปลอดภัยแน่
 นอนแล้ว เพราะท่องชินบัญชรได้หมด แต่พวกฉันท้องกันไม่
 ได้เลย ถ้าอยู่ห่างจากเธอ หรือมีการต้องพลัดพรากแตกแยก
 กันออกไปเมื่อไหร่ ถูกมันจู่เข้าเล่นงานคงแย่ทีเดียว”

“ไม่เป็นไร ถ้าเธอหรือพวกเราคนใดต้องการ ประเดี๋ยว
ขึ้นไปหาที่พักบนนั้นได้แล้ว ฉันจะจัดให้ แล้วก็พยายามท่องให้
จำกันไว้ก็แล้วกัน แต่บอกก่อนยาวมากนะ ตั้ง 16 บท 68 วรรค
เป็นบาลีล้วนๆ”

“จะ 16 บท 68 วรรค หรือก็สิบบท ก็ร้อยวรรคก็เอาทั้ง
นั้นแหละ ตอนนี้นอกจากกระสุนปืนแล้ว พวกเราต้องพึ่งพระ-
พุทธคุณอรหันต์เจ้าด้วยแล้ว ไม่งั้นมันเอาเราตาย”

ไชยยันต์ว่า

อนุชาและหนานอิน เหยียบขึ้นถึงยอดเนิน แกว่งได้
อยู่ไปมา พร้อมทั้งใช้ไฟฉายเดินป่าส่องไปรอบๆ พบว่าเป็นที่
โปร่งโล่งและชัยภูมิเหมาะอย่างยิ่ง ชั่วไม่กี่นาทีก็จิตใจ เซซฐา ไชยยันต์
คาริน และพวกลูกหาบทั้งหมดก็ตามกันขึ้นมาถึงโดยพร้อม-
เพรียงกัน

ไม่มีรีแวว ว่าไอ้พวกผีดิบจากสุสานนิทรานครตนใดจะ
ปรากฏให้เห็นเลยแม้แต่ตนเดียว แสดงว่ามันผละจากบริเวณ
ยอดเนินนั้นไปหมดแล้วอย่างตะลึงตะลาน และไม่น่าจะเหลือ
ซุ่มซ่อนอยู่บริเวณใกล้เคียงเพื่อคิดร้ายใดๆ อีก อย่างน้อยก็ชั่ว
ขณะหนึ่ง

อากาศบนนั้นเริ่มจะมีดสนิทลงแล้ว ห่างแค่ 2-3 วา
ก็เป็นเงาตะคุ่มไปหมด แต่ใต้ที่ติดไฟลูกพราวอยู่ทั้ง 16 อัน
ประกอไปด้วยลำไฟฉายที่ช่วยกันส่องกราดสำรวจ ทำให้อาณา-
บริเวณรอบด้านปราศจากแง่มุมใดที่จะลี้ลับ

“ว่ายังงิลงอิน คิดว่ามันจะแอบๆ ซ่อนๆ ดักเล่นงาน เรานอยอดเนินนี้อีกมั่งไหม?”

ไชยยันต์ถามพรานครูผู้เฒ่า แกรวดไฟฉายไปทางด้าน เหนือของเนินที่เต็มไปด้วยต้นสักใหญ่ หวัร่อหือๆ

“หนานอินเห็นพวกมันเผ่นกันยังกะถูกไฟลวก ไม่รู้จะอะไรดีของนายหญิงเข้า ถึงเล่นกันป่าแตกไปยั้งั้น รับรองว่าไม่มีเหลืออยู่ให้เห็นอีกหรอก แม้แต่ไอ้สองสามตัวที่นายทหารยิงด้วยระเบิดตัวขาดรุ่งริ่ง ก็ตะกายหนีไปด้วย...”

แล้วแกก็หันมาทางคาริน มองอย่างเลื่อมใส บอกอ่อยๆ ว่า “นายหญิงเก่งกว่าหนานอินเสียอีก หนานอินแทบไม่เชื่อตา”

ราชสกุลสาวถอนใจยาว บัดนี้หล่อนรู้สึกปลอดภัยไปร้อมมี กำลังใจขวัญดีขึ้นอีกมาก

“ฉันไม่ได้เก่งไปกว่าลงอินหรอก แต่บังเอิญฉันมี ‘ของ ประเสริฐ’ ที่ ‘ครู’ ของฉันให้ไว้”

แกทำหน้าง เพราะคิดไปไม่ถึง

“นายหญิงเป็นคนสมัยใหม่ เป็นหมอ ครูของนายหญิง เป็นฟารั้งหัวแดง มันมีวิชาอาคมขับผีได้ด้วยเรอะ?”

หล่อนหัวเราะ

“ครูฉันมีอยู่หลายประเภท สุดแต่วิชาที่จะเรียน ถ้าเรียน เป็นหมอ ก็พวกฟารั้งหัวแดงเป็นครู แต่ถ้าเรียนเป็นพรานป่า ท่องไพรอยู่แบบนี้ ก็ครูหัวดำคร่ำคาถาอาคมเหมือนลงอินนั่นแหละ ผิดกันแต่เพียงเขาเป็นคนหนุ่มเท่านั้น ไม่ได้แก่เหมือนลง”

“ฮะ! นายรพินทร์ล่ะซิ?”

แกร้องออกมา

“ก็จะใครเสียอีกล่ะ ไม่งั้นฉันจะกล้ำมาตามเขาหรือ”

หล่อนบอกอย่างมั่นใจยิ่ง

หนานอินกะพริบตาปริบ ๆ ดูแกงอยู่ไม่ใช่น้อย

“ถ้ารายนั้นก็ไม่ต้องพูดถึง...”

แกบอกด้วยเสียงอุบอิบ

“ไม่แก่งจริง ไม่พาพวกเจ้านายไปตามเอาตัวพรานชดกะ
หนานอินกลับออกมาได้หรอก แต่หนานอินนี่กว่า แกสอนแค่
วิธีเดินป่า วิธียิงสัตว์ให้นายหญิงเท่านั้น ไม่นึกว่าจะ ‘ครอบ’
ให้ทุกอย่างแม้แต่ไสยเวทคาถาอาคม ถ้านายหญิงถ่ายทอดรับ
ไว้ได้ทั้งหมด หนานอินก็จะสบายใจอีกมากทีเดียว หนานอิน
ยอมรับว่าสัณนายรพินทร์ไม่ได้หรอก แกเก่งทั้งวิชาของโลกที่สว่าง
แล้ว และวิชาของโลกที่ยังมืดอยู่ วิชาทั้งสองแบบนี้ มันยากที่จะ
มีอยู่ได้ในคนคนเดียวกัน”

“ถ้างั้นลุงอินก็สบายใจได้แล้ว ถึงฉันจะถ่ายทอดจากเขา
มาได้ไม่ถึงครึ่ง แต่ถ้าเอามารวมกับของที่ลุงอินกับ ‘พรานชด’
มีอยู่ เราก็พอจะหอบหิ้วกันไปได้รอด ไม่เข้าตาจนหรอก ลุง
สำรวจค้นหาที่พักของพวกเขาเถอะ ฉันคิดว่าคงจะอยู่แถวๆ นี้
แหละ”

หนานอินไม่กล่าวอะไรอีก ออกก้าวนำไปยังบริเวณใต้
สักใหญ่ต้นหนึ่ง ทางด้านเหนือของเนินบริเวณนั้น อันเป็น
ตำแหน่งที่ใกล้ที่สุด มีหมู่โชดหินขึ้นอยู่เป็นแนวล้อมรอบ ราว
กับมีใครมาประดับไว้ ทุกคนเคลื่อนตามหลังแกไปด้วย

หลักฐานที่พบตรงบริเวณที่ราบโล่งโคนต้นสักบอกชัด มี

รอยปักเสาซึ่งกระโจม รอยก่อกองไฟไว้หลายกอง และเศษ
 เครื่องกระป๋องที่กองรวมแอบซ้อนกันอยู่หลังหินก้อนหนึ่ง

“ชัดแจ๋วเลย พวกนั้นมาพักแรมคืนกันอยู่บนยอดดักดำ
 ตรงนี่เอง!”

อนุชาอุทานออกมา

ภายหลังจากตรวจบริเวณข้างเคียงรอบด้าน เพื่อความ
 แน่ใจอีกครั้งว่ามันควรจะเป็นชัยภูมิที่ดีที่สุดแล้ว เชษฐาก็ออก
 คำสั่งให้ปลงของ ยึดตำแหน่งพักที่เดียวกับคณะซึ่งล่องหน้ามา
 ก่อนแล้ว เศษฟืนที่พรวดออกจากกัน นำเข้ามาสุมเข้าไปใหม่
 ประกอบกับไม้แห้งบริเวณนั้น ก็มีอยู่อย่างอุดมสมบูรณ์ไม่ต้อง
 ไปหาที่ไหนให้ไกลเหนื่อยแรง ชั่วครู่เดียวกองไฟก็ถูกก่อขึ้นวาง
 แค่มป์ทันที

เชษฐาสั่งให้คะหยิ่นและพวกลูกหาบเข้ามานอนรวมกัน
 อยู่ภายใต้วงล้อมของกองไฟที่ก่อไว้ทั้งสี่ด้าน ใกล้ๆ กับที่พักนอน
 ของพวกเขา โดยไม่ให้แยกห่างออกไป เพราะยังไม่ไวใจต่อ
 สถานการณ์ภายในคืนนี้

ทุกคนกินอาหารค่ำเสร็จ และดื่มกาแฟ ดารินผู้ตลอด
 เวลานั่งซึมอยู่กับความคิด คว่าไฟเพลิงกับไฟฉายลุกขึ้นออกเดิน
 ตรวจบริเวณอีกครั้งโดยไม่กล่าวชวนใครทั้งสิ้น เชษฐาไม่ต้องการ
 จะทักท้วงขัดขวางความประสงค์ของน้องสาว เพราะทราบถึง
 ความกระวนกระวายใจของหล่อนดี จึงเพียงแต่พยักหน้าเป็น

สัญญาณกับน้องชายกลาง อนุชาจึงฉวยปีนประจํามือกับไฟฉาย เดินตามหลังมาด้วย

น้องสาวชำเลื่องหลังนิตหนึ่ง เห็นพี่ชายกลางตามมา เจียบๆ ยังไม่กล่าวอะไรทั้งสิ้น คงฉายไฟตรวจสอบดูบริเวณ รอบๆ ที่วางแคมป์ไปเรื่อย ๆ แล้วมาหยุดอยู่ตรงหมู่หินเตี้ยๆ บริเวณหนึ่งห่างจากตำแหน่งที่น่าจะสันนิษฐานได้ว่า คณะเจ้านายของรพินทร์ซึ่งเต็นท์นอนอยู่ประมาณ 15 เมตร หล่อนส่องดูตามพื้นดิน พรางจุดบุหรืสูบอัดควันหนักๆ

“จะหาที่พักนอนของรพินทร์ใช่ไหม?”

อนุชาถามขึ้นเบาๆ อย่างรู้ใจ

“ธรรมชาตินิสัยของรพินทร์ ไม่นอนรวมกลุ่มกับฝ่ายนายจ้าง” หล่อนเปรยขึ้นเบาๆ

“ทุกครั้งที่มีการวางแคมป์ เขามักจะจัดให้ฝ่ายเจ้านายของเขานอนอยู่ตรงกลาง ตนเองและพวกพราณพื้นเมืองกับลูกหาบ ก็จะกระจายกันนอนขวางดักเป็นรั้วล้อมไว้ให้กระสอบป่าน 1 ผืนรองพื้น หรือบางทีก็ไม่มี เป้หลังหนุนหัว ผ้าห่มผืนบางๆ ดำเป็นซี่เปิดชนิดเดียวกับที่ลูกหาบของเขาใช้ หรือบางทีก็ใช้กระสอบป่านนั้นแหละคลุมหน้าอก...”

พี่ชายถอนใจลึก เขามีความรู้สึกละอายใจกับน้องสาวอย่างแท้จริง

“ถ้าก้อนหินพวกนี้มันพูดได้ มันคงจะตอบคำถามอะไรต่ออะไรที่น้อยอยากรจะรู้มากไปกว่าที่เรารู้มานะ...ใช่! รพินทร์เป็นคนน่าสงสาร แต่คนที่น่าสงสารไปกว่านั้น คือน้อยในขณะนี้”

หล่อนยิ้มซึ่ม ๆ ก้มลงไปหยิบเศษกระดาษลักษณะเหมือนกระดาษแก้วหรือพลาสติกชิ้นเล็ก ๆ ชิ้นหนึ่ง ที่หล่อนอยู่ข้างๆ ซอกหินตรงหน้าของหล่อนขึ้นมาส่งให้พี่ชายดู โดยไม่พูดอะไร อนุสารับไปส่องไฟสำรวจ ยังไม่เข้าใจอะไรนัก

“อะไร และทำไมหรือ?”

“พลาสติก หุ้มยาระงับประสาทยี่ห้อเลว ๆ ราคาถูก ๆ ค่ะ คุณสมบัติของยาประเภทนี้ก็คือแก้ไข้ แก้ปวดหัว วงการแพทย์รุ่นใหม่ไม่ใช้กันแล้ว แต่รพินทร์ก็ยังอุตส่าห์พกติดตัวอยู่ และในคืนที่มาพักนอนอยู่ที่นี่ ตรงนี้ เขาฉีกยาชนิดนี้กลืนเข้าไปสองเม็ด มันควรจะแปลว่าเขาปวดกะโหลกและกล้ามเนื้อ บางทีอาจนอนไม่หลับด้วย แต่ก็ไม่เข้าไปรบกวนขอยาที่ดีกว่านี้จากพวกนายจ้าง”

“รำพึงรำพันไปมันก็ไม่มีประโยชน์อะไรหรอก พรุ่งนี้เราก็จะถึงห้วยเสือร้องแล้วทุกอย่างที่น้อยต้องการรู้รออยู่ที่หมู่บ้านสุดท้ายนั้นก่อนจะเข้านรกดำ”

“พี่กลางคะ”

“ฮือม”

“ในฐานะที่พี่กลางก็เป็นพรานเทียบเท่ามืออาชีพมาก่อน เป็นทั้งนักแกะรอยและนักแสวงหาหลักฐาน พอจะบอกน้อยได้ไหมคะ ว่าตรงจุดที่เรามาพบที่พักของพวกเขาเนี่ย เขาล่วงหน้าไปแล้วกี่วัน”

“จากหนองน้ำแห่งนี้ เรารู้แน่ว่าประมาณ 8 วัน ที่เราไล่หลังเขามา แต่ตรงจุดนี้พี่รู้สึกว่าจะไล่เขาโดยย่นระยะเข้ามาอย่างมากไม่เกิน 4-5 วันเท่านั้น โดยวัดระยะทางเพราะทาง

ท่านเขามัวแต่เสียเวลาพักอยู่เรื่อย ๆ แต่เราเดินตลอดโดยไม่เสียเวลาเลย ระยะทางมันจึงกระชั้นชิดเข้ามาอีกเกือบเท่าตัวทีเดียว...

แล้วพี่ชายกลางก็ส่งพลาสติกที่หุ้มยาเม็ดอันเป็นรอยถูกฉีกนั้นคืนให้น้องสาวดู

“จากรอยฉีกเปลือกหุ้มยาระงับประสาทนี้ ดูเหมือนจะแค่วันสองวันนี่เองไม่ใช่หรือ รอยมันยังใหม่เหลือเกิน”

“คิดบ้างไหมคะ ว่ามันจะต้องมีเหตุผลสำคัญอะไรสักอย่าง ที่ทำให้รพินทร์นำพวกนั้นขึ้นมาพักที่ยอดเนินของสักดำนี้น้อยไม่เชื่อว่าจะมาจากเหตุผลที่เราเดากันแต่แรกว่าเป็นเพราะพวกเขามาถึงที่นี่ในเวลาค่ำ จึงต้องหาที่นอนก่อน เพราะอย่างรพินทร์ถ้าจะนำในเวลากลางคืนเพื่อไปให้ถึงห้วยเสือร้องเลยทีเดียว โดยใช้เวลาอีกแค่ 3-4 ชั่วโมง เขาก็น่าจะทำได้ ก็ในเมื่อระยะทางมันใกล้แค่นี้เอง ทำไมเขาถึงต้องพักตรงนี้ก่อนให้เสียเวลาไปเปล่า ๆ ทำไม”

อนุชาเงียบไปครู่ เขาว่าน้องสาวมีวินิจฉัยที่ลึกซึ้ง และละเอียดอ่อนเป็นพิเศษ ชนิดที่คนอื่น ๆ มักมองข้ามเสมอ

“สำหรับพี่คิดไม่ออกแฮะ น้อยล่ะ มีความคิดยังไง?”

หล่อนหรีดตาลง ฉายไฟอย่างปราศจากจุดหมาย กราดไปในความมืดเบื้องหน้า

“ทุกสิ่งทุกอย่างมันล้วนเต็มไปด้วยปริศนาที่จะต้องคิดทั้งนั้นแหละค่ะ...ขณะที่ภูเขากล่อมตรงนั้น มีใครถูกกลบทั้งเป็นบ้างหรือเปล่า?...ทุกคนปลอดภัยดีหรือ?...ใครหายไปบ้างไหม?...เขามาพักอยู่ตรงนี้อันเป็นตำแหน่งที่ยังไม่สมควรจะพัก ซึ่งก็ไม่

ห่างจากบริเวณหน้าผาถล่มลึกเท่าไร จะเป็นไปได้ไหมว่าเขา
รอคอยฟังข่าวอะไร โดยยังไม่มุ่งไปที่ห้วยเสือร้องในทันที?”

“ข้อสงสัยของน้อยกว้างขวางไปในทุกแง่ทุกมุม และไม่มีใครตอบได้ แต่เท่าที่พื้กับลุงอินสันนิษฐานไว้แล้ว ก็น่าจะถูกต้องตรงกับความเป็นจริงที่สุด”

“แต่ก็ไม่ละเอียดทุกแง่ทุกมุมไม่ใช่หรือคะ เพียงแต่คร่าว ๆ เท่านั้น คือพอหินถล่มลงมาแล้ว ก็มีรอยเดินของพวกเขาข้ามกองหินถล่มที่กลายเป็นถนนใหม่ ตรงมาพักที่นี่ มีอะไรเป็นเครื่องยืนยันได้บ้างว่า พวกเขาทุกคนผ่านทางมาได้โดยไม่มีใครบาดเจ็บหรือตายอยู่ภายใต้หินถล่มนั้นบ้างเลย”

“สำคัญที่สุดก็คือ ตัวรพินทร์ผ่านมาได้ใช่ไหม ชื่อนี้น้อย
ยอมรับหรือเปล่า?”

“ค่ะ เฉพาะรพินทร์กับกะเหรี่ยงอพยพพวกนั้น ผ่านมาได้แน่ แต่พรานพื้นเมืองของเขาสี่คนนั้นละ...นายจ้าง อันเป็นอเมริกันสองคู่ และนายทหารไทยที่ชื่อเชิดวุฒน์อีกคนละ ทั้งหมดได้มาถึงที่นี่หรือเปล่า ครบจำนวนคนไหม ใครขาดหายไปบ้าง”

“อะไรทำให้น้อยสงสัยอย่างนั้น?”

หล่ออนุสาวรีย์พลาสติกหุ้มยาชั้นนั้นให้ดูอีกครั้ง

“ความร้อนรุ่มกระวนกระวายใจ จนรพิณทร์ต้องระงับ ด้วยยานี้ยังไถ่ละคะ นอกจากยาประเภทแก้มาลาเรียแล้ว น้อย ไม่เคยเห็นรพิณทร์กินยาประเภทนี้มาก่อนเลย แม้จะมีเตรียมไว้ ก็ตาม สมมติว่าถ้าเขาเกิดไม่สบายจะต้องพึ่งยาแก้ไข้ ก็น่าจะ มียาดี ๆ ของฝ่ายอเมริกันให้มา แต่นี่เขาแอบกินเองเป็นส่วนตัว

ไต่ยไม่บอกให้พวกนั้นรู้ แอสไพริน! ยายยุคพระเจ้าเหาที่น้อย
เคยเห็นเขามักใส่ตลับยาถ่ายบูคเล็กซ์เก่าๆ ติดตัวอยู่เสมอ!”

ขาดเสียงพูดอย่างท้อแท้ของหล่อน ทั้งสองก็สะดุ้งเมื่อ
ได้ยินเสียงข้างร้องแหวัดขึ้นมาจากดินเนิน ในเวลาสงบเช่นนี้เสียง
ของมันก้องกังวานเข้าไปถึงชั่วหัวใจ

ดารินและอนุชา หันขวับลงไปทางด้านล่างของเนินใน
พริบตาหนึ่งด้วยสัญชาตญาณ ไรเฟิลก็วูบขึ้นมาประทับบ่าประ-
ทับกับลำไฟฉายที่พุ่งจาลงไปพร้อมกัน ส่วนทางด้านเซฐฐาและ
ไชยยันต์ที่นั่งพักผ่อนกันอยู่ ต่างอุทาน “เฮ้ย!” แล้วก็ถลันลุก
ขึ้นมายืนอย่างฉับพลันชนปะทะกันซุลมุน

หนานอิน คะหยิ่น และพวกลูกหาบทั้งหลายก็ล้วนตก
อยู่ในอาการเดียวกัน เพราะต่างเคลื่อนไหวพริบ แม้จะยังมอง
ไม่เห็นอะไรก็ตาม แต่เสียงร้องก้องของคชสารที่อยู่ไม่อยู่
ก็ดังขึ้นมาจากดินเนินแบบนั้น ทำให้ทุกคนต้องไหวตัวอย่าง
ปัจจุบันทันด่วน

น้องสาวเล็กและพี่ชายกลาง เป็นคู่ที่ยืนอยู่ชิดขอบเนิน
มากกว่าพรรคพวกคนอื่น ๆ และเป็นผู้ที่ส่องไฟฉายจ้องป็นลงไป
จึงสามารถมองอะไรได้เห็นก่อนคนอื่น ๆ ที่กำลังอยู่ในภาวะตื่น
ตัวขึ้นอีกครั้ง

จากขอบแสงของไฟฉายล่าสัตว์ ณ ตำแหน่งพื้นราบดิน
เนินที่ทุกคนพากันไต่ทางขึ้นมาเมื่อไม่นานนี้นั่นเอง เงาอันใหญ่
โตของข้างตัวหนึ่ง กำลังวิ่งไต่เนินขึ้นอย่างตะเกียกตะกาย อาการ

ของมันแรงด่วนอย่างที่สุด ส่วนเบื้องหลังห่างไม่มากนัก เจ้าสัตว์
โคตรพันธุ์ชนิดเดียวกัน ขนาดตัวก็ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากันแต่มี
จำนวนถึง 4 ตัว กำลังชูงวงไล่กวดหลัง สภาพของมันยามนี้ก็
คือเห็นอยู่ชัด ๆ ว่า 4 รุมไล่ 1 หมายถึงถล่มมกลุ่มมให้ได้ถ้าหาก
กวดทัน ซึ่งก็เกือบจะทันอยู่แล้วอย่างหวุดหวิด ระหว่างฝ่ายหนึ่
กับฝ่ายกวดไล่ที่มีจำนวนมากกว่า มันคงจะมีการหนีและไล่กัน
มาจากทางด้านซีกขวามือที่อ้อมเนินลูกนี้นั่นเอง

“เจ้าด้วน!”

คารินตะโกนเสียงหลง เมื่อมองเห็นสภาพการณ์นั้น
อนุชาเหินยวไก .458 ของเขาแล้ว เสียงเปรี้ยงสนั่นใน
ยามวิกาลเช่นนี้ กัมปนาทของมันสะเทือนเลื่อนลั่นก็กก้องดีแท้
เขาไม่ม้ามัวสนใจร้องเรียกหาเจ้าด้วนอยู่ แต่โดยสัญชาตญาณ
พราน แยกดูกว่าเป้าหมายกระสุนของเขาควรจะส่งไปยังที่ใด

สึดอ งากุด และขนาดใหญ่เหลือกำลัง ตัวที่กำลังวิ่ง เอา
งวงไล่ไขว่คว้ามาททางด้านหลังของเจ้าตัวที่เล่นไต่เนิน ขึ้นอย่าง
จวนเจียน โดนเข้าอย่างจัง อาการของมันเหมือนถูกขวานยักษ์
จามลงมากลางกบาล ถล่มฮวบลงทั้งสี่ขา เอาท้องกระแทกพื้น
เนิน แล้วครูดถอยลงไปตามแนวลาดนั้น 3-4 วา ผุ่นพุ่งไปหมด
เสียงปืนยิ่งทำให้พรรคพวกทุกคนใจหาย และวิ่งพรุกันเข้ามาใน
ทันใด ส่วนคารินเต้นอยู่เฝ้า ๆ หล่อนประทับปืนก็จริง แต่ไม่ได้
ลั่นไก เพราะมัวแต่ตกใจเห็นเจ้าด้วนถูกขับไล่จนเตลิดขึ้นมา ได้
แต่ร้องเรียกชื่อมัน และแผดตะโกนแทบไม่เป็นภาษา ให้พี่ชาย
กลางระว่างจะยิงไปถูกมันเข้า

อดีต ‘พราณชด’ ไม่ฟังเสียงใครหรือสนใจกับอะไรอีกทั้ง
สิ้น หน้าที่ของเขายามนี้ก็คือ ทันที่ที่นัดแรกสิ้นตูมออกไป ก็ตบ
ก้านลูกเลื่อนขึ้นกระชากสลัดปลอกที่ยิงแล้วกระเด็นแผ้วออกไป
แล้วตบลูกเลื่อนส่งกระสุนนัดที่สองในแม็กกาซีนเข้ารังเพลิง
ฝึก รวดเร็วที่สุด วาดลากล้องที่สะบัดเงยขึ้นไปเพราะอำนาจ
แรงสะท้อน กดต่ำลงมายังอีกตัวหนึ่งที่หยุดชะงักมีอาการแว้ง
ตัวจะแล่นกลับลงจากเนิน เขาตอกโครมเข้าไปอีกในบัดดล แนว
กระสุนทะลวงเข้ากกหู เพราะมันเบี่ยงบ้ายหัว

ภาพของการยิงแบบเฉียบขาดก็ปรากฏขึ้นอีกครั้ง ใน
ทุกสายตาที่วิ่งเข้ามาถึง และช่วยกันฉายไฟ ใต้ตัวที่สองซึ่ง
เป็นช่างาล้มตะแคงทั้งยืนเหมือนถูกพะเนินเหล็กตบฟาดเข้า
ที่ศีรษะด้านข้าง แล้วพลิกท้องกลิ้ง ช่างใหญ่ถูกปืนถึงขนาดกลิ้ง
หงายท้องไปสองตลบนั้น เป็นสิ่งที่หาดูได้ยากที่สุด แต่ภาพ
ที่เกิดขึ้นในขณะนี้ อันเนื่องมาจากภูมิประเทศช่วย เพราะ
มันเป็นเนินชันอยู่ก่อนแล้ว เมื่อถูกแรงปะทะขนาดสองตัน
เศษ ทิ่มเข้ามาตรงกกหูระหว่างที่มันแว้งตัวจะผลະหนี บน
พื้นเอียงเทแบบนั้น ลักษณะของมันจึงหงายท้องกลิ้งหลุนๆ
ไปอย่างไม่เป็นท่า ดูเด็ด พอๆ กับการไล่เพื่อหมายเหยียบ
ขยี้เหยื่อของมันเช่นกัน

อีกสองตัวอยู่ห่างลงไปหน่อย หมุนตัวกลับได้ทันและวิ่ง
หางจุกกัน ก้อนหินก้อนดินกระจายบ้ายหน้าหลบมุมเส้นทาง
เหลี่ยมบังของเนิน ก่อนที่เซษฐา ไชยยันต์หรือคนอื่นใดจะทัน
กระหน้าทัน มีแต่เสียงตะโกนกันขึ้นเอ็ดอึงฟังไม่ได้ศัพท์

เจ้าด้วนโขยกเท้าหน้าตะกายลื้อเข้ามาหาฝ่ายมนุษย์ อันเปรียบเสมือนที่ฟังของม้นยามนี้ พร้อมกับเสียงร้องยาวดัง อยู่เช่นนั้น เสียงกระดิ่งที่ผูกคอของม้นที่ตั้งอยู่โกรกเกรกเพ็งจะ แ่ววขึ้นมาให้ไ้ได้ยินถนัดเอาเดี๋ยวนีเเอง

พิสูจน์ว่าไม่ผิดตัวไปแน่

อนุชากระซากลุกเลื่อนอีกครั้งอย่างเหย้มเกรียมเยือกเย็น ปลอกกระสุนกระเด็นลงมาตกอยู่เบื้องหน้าแทบเท้าของดาริน ส่องควันอยู่กรุ่นๆ แล้วตบยัดลูกที่สามกร่วมเข้าไปอีก ดารินผวา เข้าบังทางป็นไว้

“ระวัง! ที่วิ่งขึ้นมามาเรานั้นนะ เจ้าด้วน!”

หล่นร้องโวยวายลั่น

“รู้รอกนะ...รำคาญจริง น้อยนี้ ร้องเต้นเหยิงๆ อยู่ได้ ถ้าเธอช่วยยิงตะกันี้ ไอ้สัตว์ที่กวดไล่หลังมาชักดิ้นชักงอไปหมด แล้ว นี่ปล่อยให้มันหนีรอดไปได้สองตัว เอาแต่ร้องแหยกๆๆ อยู่ได้”

อนุชาพูดสะบัดหัวนๆ อย่างหงุดหงิด ชัดใจน้องสาวที่ มัวแต่ประทับป็นยืนเฉยอยู่ในตอนแรก จะทำได้ก็แต่เฉพาะร้อง แรกแหกกระเชออยู่อย่างเดี๋ยว เพราะแลเห็นช้างคู่บารมีถูก กวดไล่ทำร้ายมาอย่างน่ากลัว

เชษฐา ไชยยันต์ และหนานอิน บัดนี้ก็ชูไรเฟิลขึ้น 45 องศาแล้ว เพราะยิงไม่ทัน ซึ่งมันก็เป็นเวลาเดียวกันกับที่ช้าง ใหญ่ของดารินที่ถูกไล่ทำร้ายมาจากที่ใดที่หนึ่งจากตีนเนินช้าง ล่าง แล่นขึ้นมาถึงบนยอดเนินซึ่งฝ่ายมนุษย์ชุมนุมกันอยู่

ดารินส่องไฟแล้ววิ่งปราดเข้าไปหามันทันที ซึ่งมันก็หยุด

ก้นเหม็นตัวอยู่ไปมาเหมือนช้างเลี้ยง ที่เพิ่งจะหนีพ้นจากภัยเข้ามาอยู่ในความคุ้มครองของเจ้าของได้ หล่อนร้องถามละล่ำละลักว่ากับมันจะพูดกับหล่อนได้ แล้วก็เร่งให้ทุกคนช่วยกันเข้าไปส่องไฟตรวจดูตามร่างกายของมัน

“มันไม่เป็นอะไรหรอก นายหญิง ไม่มีรอยถูกแทง ไม่มีแผล”

เสียงหนานอินบอกมาจากทางบันท้ายของมัน ระหว่างที่หญิงสาวเข้าไปยืนดูบงวอกสั่นขวัญแขวนอยู่ อนุชาก้าวสวบๆ เข้ามายืนอยู่ตรงหน้ามันเบื่องหลังหล่อน บอกเสียงต่ำต่อมาว่า

“ยังกะลูกชายก็ไม่ปาน! นี่ยากรู้จักว่า ถ้าเป็นพี่ชายหรือคนอื่น ๆ ในบรรดาพวกเราถูกไอ้ช้างนรกพวกนั้นไล่จับมาแบบนี้ แม่เจ้าประคุณจะห่วงหาอาทรเหมือนอย่างไอ้ตัวนนี้หรือเปล่า มันน่าจะปลอดภัยแล้วละ ระวังพวกเรากันเองเหอะ คินนี้ไอ้ผีดิบเปิดหนีไปแล้วก็จริง แต่อาจเจอศึกใหญ่จากช้างอีก...”

แล้วเขาก็หัวเราะหึๆ ถอดบุหรีที่ยังคาบอยู่ในปากติดกระเด็นไป ร้องถามเจ้าตัวนว่า

“ว่ายังไงไอ้เวรคุณตัวน เลือกลงละแยกทางหายไปเสียเฉยๆ เสร็จแล้วยังไง ถูกไอ้พวกนั้นดักเล่นงานเอาใช้ไหมล่ะ ถึงได้โกยอ้าวตัวโก่งกลับมาหาคุณแม่ดารินของเอ็งนี่ มันน่าปลื้มใจให้ไอ้พวกนั้นรู้มเหียบบเลี่ยนัก”

เจ้าตัวนไม่ตอบอะไร เพราะมันตอบไม่ได้ นอกจากยืนร้องแอ้อออกมาเบาๆ ทุกคนเปลี่ยนจากสภาพความตกใจมาเป็นขบขัน มองดูมันด้วยอาการต้อนรับ ดารินหันมาถลึงตาใส่พี่ชายกลาง เสียงหล่อนแข็งขึ้นมาทันที

“อย่าโหดร้ายใจดำแล้วก็หยาบคายกับมันนักเลย พี่กลาง และอย่านึกว่ามันจะต้องพึ่งเราฝ่ายเดียว ไม่ช้าก็เร็ว พวกเรา ต้องพึ่งมันมั่งแน่ๆ ถ้าพี่กลางไม่ยิ่งช่วยมันตะกี้เนี่ย น้อยก็ต้อง ช่วยมันวันยังค่ำ”

“ก็แล้วทำไมไม่ยิ่งช่วยมันล่ะ มัวแต่เต็นเป็นจิ้งวอยู่”

อนุชากระซอกเสียงมา

“ก็ยังมองเห็นไม่ชัดว่าตัวไหนเป็นตัวไหนนะซี ถึงยังไม่ กล้ายิง ไม่ใช่พี่กลางนี่ ชัดโครมๆ เข้าก่อนแล้วไม่ต้องดูให้แน่ เสียก่อนละ ว่าตัวไหนคือเจ้าด้วน เพราะพี่กลางไม่แคร์อะไร อยู่แล้ว ต่อให้พลาดไปถูกเจ้าด้วน พี่กลางก็ไม่คำนึงถึง”

คารินตวาดมาบ้าง พี่ชายกลางไม่สนใจอะไรอีก เดิน ผละกลับไปยังบริเวณที่พักนอนอย่างง่าย ๆ ปล่อยให้ทุกคน ยังยืนชุมนุมกันอยู่ที่นั้น พร้อมกับเสียงพูดซักถามกันจ้อกแจ้ก คารินค่อนข้างตามหลังไปอย่างเดือด ๆ

“สองคนนี่ยังโงะ เห็นดีกันไม่ได้นานเลย กัดกันยัน”

ไชยยันต์บ่นออกมา เซษฐาก็เอ่ยถามขึ้นเป็นประโยค แรกว่า

“นี่มันไปยังโงะมายังโงะกันทางด้านพี่พอได้ยินเสียงข้างร้อง แปร้นขึ้น เหลียวขวับมาก็ได้ยินเสียงปืนตูม-ตูม เลย เล่นเอาใจ หล่นลงไปถึงตาตุ่มอีก”

หล่อนบ้วนปากไปทางอนุชา ผู้ขณะนี้อยู่บนบริเวณ ที่ปูพื้นไว้ จัดที่นอนของตนเองง่วนอยู่คนเดียว หางเสียงหล่อน ประชดแตกดัน

“ได้ยินเสียงข้างร้อง ครั้งแรกก็ไม่คิดว่าจะเป็นเจ้าด้วน

หวอก แต่พอนายไฟดู เห็นตัวหนึ่งวิ่งตะกายขึ้นมาหาพวกเราบนเนินนี้ อีก 4 ตัวกวดไล่หลังมา ตอนนั้นน้อยยังไม่แน่ใจนักว่าจะไรมันเป็นอะไร นายพรานใหญ่นั้นเขาก็ชัดโครมเลย โชคดีที่ไม่ถูกเจ้าด้วนเข้า...เข้าใจว่ามันคงจะไล่กวดรุมทำร้ายมาจากทางด้านแยกซ้ายมือ ข้างล่างนั้นแหละค่ะ และเจ้าด้วนก็แล่นหนีมาหาเรา พีกกลางเขาซัดกลิ้งไปสองตัว อีกสองตัวเปิดหนีไปน้อยไม่อยากจะซ้ำเพราะมันยอมหนีไปแล้ว ไม่ได้กำหนดหาญตามขึ้นมาอีก พีกกลางเขาคงกะจะยิงทิ้งให้หมด สำหรับน้อยถ้าไม่จำเป็นจริงๆ ก็ไม่อยากจะฆ่าพวกมันเลย แล้วเขาก็หงุดหงิดที่น้อยไม่ช่วยยิง”

“เอาละ มันไม่ใช่ปัญหาที่จะต้องมาทะเลาะอะไรกันอยู่เฉยนี้ เจ้าด้วนแผ่นกลับเข้ามารวมกับพวกเรานี้ก็ดีแล้ว มันจะได้เป็นยามระวังเหตุให้ด้วย เธอส่งภาษาให้มันรู้ก็แล้วกันว่าคืนนี้ ให้มันอยู่กับพวกเรานี้ อย่าทะเลาะไปไหนตามลำพังอีก เดี่ยวก็จะถูกรุมฆ่าจากไอ้โซลงข้างฝั่งนั้นเสียเปล่าๆ โชคดีแล้ว ที่มันยังฉลาดพอที่จะวิ่งมาหาพวกเรา”

เพื่อความแน่ใจ ดารินเดินส่องไฟฉายดูไปรอบๆ ตัวเจ้าด้วน แต่ก็ไม่ได้พบบาดแผลอะไร ตรงตามที่หนานอินบอก เจ้าด้วนยืนสงบนิ่งให้หล่อนสำรวจดูมันหมดทุกส่วนแม้แต่จะเดินผอเข้าไปดูใต้ท้อง

“น้อยไม่คิดหรอกค่ะ ว่าเจ้าด้วนจะซี้ฉลาด หนีไอ้พวกนั้นมา เพื่อขอการช่วยเหลืออะไรของเรา แต่คิดว่า ที่มันรีบแล่นขึ้นมาหาเรา ก็คงจะต้องการบอกเหตุให้ทราบว่ามันข้างล่างดินเนิน

โน่น หรือแวล้อมเนินเหล่านี้ทั้งหมด อาจมีโขลงช้างของมัน-
ตรัยมาแอบล้อมคุมเชิงอยู่ก็ได้ เราก็เคยเห็นมาแล้วว่า ถ้าบท
มันจะสู้ขึ้นมา 4 หรือ 5 ต่อหนึ่ง มันก็เคยสู้แบบไว้อย่างมาแล้ว”

อยากจะเอาใจน้องสาว และตัดปัญหาทั้งมวลเชษฐา
พยักหน้าบอกมาว่า

“ก็อาจเป็นอย่างน้อยว่าก็ได้ แต่พี่เชื่อว่าคินนี้ ไม่ว่าไอ้
พวกผีตายซากหมื่นปี หรือไอ้พวกช้างร้ายที่มันตรัยใช้เป็นบริวาร
ไม่กล้าบุกเนินสักคำขึ้นมาทำอะไรเราได้หรอก...ไปกลับเข้าไป
นอนพักเอาแรงกันเถอะ”

ประโยคหลังเขากล่าวชวน แล้วพยักหน้ากับไชยยันต์ ทั้ง
หมดพากันเดินเข้าสู่บริเวณกองไฟของที่พัก คงเหลือแต่เพียง
คารินและหนานอินสองคนเท่านั้น ที่ยังอยู่กับเจ้าด้วนในขณะ
นี้

“เราตัดสินใจถูกแล้ว นายหญิง ที่ขึ้นมาพักกันอยู่
บนเนินสักคำเสียก่อน ไม่เดินกันไปมิดๆ ตามทางด่านเลียบ
เหวนั้น เจ้าด้วนมันเดินนำหน้าไปก่อนแล้ว ปะหน้าเข้ากับไอ้
ช้างผีเข้าพอดี มันคงวางกำลังไว้อย่างดี เล่นงานเราแน่ๆ บน
ทางที่เราจะเดินไป ถ้าเวลากลางคืนพวกนั้นวิ่งสวนเข้าใส่คงยิ่ง
ไม่ทันหาที่หลบไม่ได้ มีอยู่ทางเดียว คือหลบเหว แต่พอเรา
เปลี่ยนทางจะขึ้นมาบนยอดเนินนี้ พวกมันก็แห่กันมาดักหน้า
กันไว้อีก เเคราะห์ดีที่นายหญิงสวดมนต์ขับมันไปได้ ไม่งั้นเราจะ
ถูกเล่นงานทั้งสองด้านเลย”

หนานอินเอ่ยขึ้นเบาๆ

“ถามจริง ๆ เอะ ลุงกลัว หรือหนักใจมากไหม ในการ
มาอยู่กับพวกเราคราวนี้”

หนานอินยิ้มเห็นเหงือก ตาแห้งกระด้างปราศจากน้ำ
หล่อเลี้ยงของแก มองดูหล่อนอย่างบูชาน้ำใจ

“หนานอินอยู่ในป่ามาตลอดทั้งชีวิต เกิดอะไรขึ้นก็ตาม
หนานอินเอาตัวรอดได้เสมอ ห่วงอยู่ก็แต่เฉพาะพวกเจ้านาย
ทุกคนเท่านั้น แต่ถ้าพวกเจ้านายทั้งหลายมีกำลังใจดีคิดสู้ไม่
ถอยก็ไม่มีอะไรต้องห่วงอีก พวกลูกหาบก็เหมือนกัน ถ้าฝ่าย
เจ้านายไม่กลัว พวกมันก็ไม่กลัวเหมือนกัน...คนเราอย่างมาก
มันก็แค่ตายเท่านั้น นายหญิง พวกเจ้านายยังกล้ามาเสี่ยงตาย
ได้ ทำไมกับหนานอินและพวกนี้จะไม่กล้าเสี่ยง”

หล่อนจับแขนผอมเกร็ง แต่แข็งแรงของแกไว้

“ชอบใจลุงและทุกคนอย่างที่สุด ขอให้รู้ไว้เถิดว่าในความ
รู้สึกของพวกฉันแล้ว ทุกคนที่มาด้วยกันไม่ว่าจะเป็นลุง คะหยิ่น
หรือลูกหาบทั้งหมด ชีวิตล้วนมีค่าทั้งนั้น เราจะเป็นเพื่อนร่วม
เป็นร่วมตายด้วยกันทั้งหมด ไม่มีการแบ่งชั้นว่าใครสำคัญกว่า
ใคร ในด้านชีวิต เราจะไม่ทิ้งกันเลย เหมือน ๆ กับที่เราเคยถือ
ปฏิบัติสมัยที่ไปตามลุงกับพี่กลางในคราวนั้น”

“หนานอินรู้ หนานอินอ่านใจนายหญิง และเจ้านายทุก
คนออกมานานแล้ว แต่หนานอินอยากจะเตือนนายหญิงว่าอย่า
ไปถือสาอะไรพรานชดนัก แม้จะเป็นพี่ชายของนายหญิงก็จริง
แต่หนานอินรู้ใจแฉีกว่านายหญิง เพราะมาเป็นชาวป่าอยู่กับ
หนานอิน ร่วมเป็นร่วมตายกันมานาน แกเป็นคนใจร้อนซี้โมโห
บางทีอาจเหมือนนายรพินทร์”

คารินหัวเราะแค่นั่น ๆ

“เหมือนรพินทร์รี ไม่มีทางหอรอก รพินทร์โดยแท้ที่จริงแล้ว เขาไม่ใช่คนใจร้อน หรือเป็นคนขี้โมโหเลย แต่ลุงไม่ต้องห่วงเรื่องนี้หอรอก ฉันกับพี่กลางทะเลาะกันมาตั้งแต่เล็กจนโตจนจะแก่กันอยู่นี้แล้ว เขาชอบทำอะไรตามใจเขา ฉันก็ชอบทำอะไรตามใจฉันเหมือนกัน แต่เราก็ไม่เคยโกรธกันนาน ถึงอย่างไร เขาก็เป็นพี่ และฉันก็เป็นน้อง อายุเราห่างกันไม่มากนัก ก็เลยดูเหมือนเพื่อนมากกว่า”

แล้วหล่อนก็บอกให้หนานอินกลับเข้าไปรวมกับพรรคพวก
ก่อน ตนเองหันมาลูบวงเจ้ายั่ววน กระซิบบอกว่า

“ด้วน! อย่าห่างออกไปไหนนะ คีนี่ อยู่กับพวกเราบน
นี้แหละ พยายามรักษาเนื้อรักษาตัวให้ดีที่สุด ถึงคนอื่น ๆ อาจ
มองไม่เห็นความสำคัญของเธอ แต่ฉันก็มองเห็นและหวังที่จะ
ได้ฟังเธออยู่เสมอ ไฉนร้ายตนนั้น มันคิดร้ายต่อพวกเราอย่างไร
มันก็ต้องคิดร้ายกับเธอเพียงนั้นแหละ เพราะเธออยู่พันธมิตร
สะกดของมัน”

ข้างป่าแสนรู้ ซึ่งกลายมาเป็นมิตรกับหล่อนได้อย่าง
ประหลาด เป่าลมจากปลายงวงเบาๆ รดมาที่ลำตัวของหล่อน
แล้วเคลื่อนกายเข้ามา ใช้งวงค่อยๆ ดุนหล่อนอย่างสุภาพนุ่ม-
นวลที่สุด มีอาการเหมือนจะผลักไล่หล่อนให้กลับเข้าไปในกอง
ไฟคล้ายจะบอกว่า ‘นายหญิงเข้าไปพักผ่อนเสียเถิด’ หรืออะไร
ทำนองนั้น แล้วตัวเองก็เดินเนิบช้าไปหยุดยืนอยู่ตรงตำแหน่งที่
สันนิษฐานว่ารพินทร์ เคยอาศัยนอนอยู่ก่อน ณ คั่นที่เขาмаพัก
แรมอยู่ ณ เนินแห่งนี้

คารินยิ้ม โบกมือให้กับมัน แล้วก้าวกลับเข้าไปยังบริเวณพักผ่อน ที่พรรคพวกทุกคนรวมกลุ่มกันอยู่แล้ว

ในหมู่พวกลูกหาบ หานานอินเดินช้าๆ ตรวจอาณาบริเวณเหมือนจะกำหนดเป็นปริมณฑล วางข่ายอาคมไว้อีกครั้ง จากนั้น แก่กึ่งสมาธิสงบนิ่งอยู่คนเดียว อยู่บนก้อนหินเรียบก้อนหนึ่ง ส่วนทางที่นอนของฝ่ายเจ้านายนั้น ตามปกติแปลนการนอนทุกครั้ง คารินจะถูกกำหนดให้นอนอยู่ในแนวขนานของพี่ชายทั้งสองคน โดยมีไชยยันต์อยู่ริมนอกสุด ไม่ด้านซ้ายก็ด้านขวา แต่สำหรับคืนนี้ อดีตนายทหารปืนใหญ่กระดิกนิ้วทำสัญญาณเรียกให้คารินย้ายที่มานอนอยู่ข้างๆ เขา โดยให้สับเปลี่ยนที่กับเชษฐา

หล่อนยอมเปลี่ยนที่โดยดี แต่มองดูเขาอย่างสงสัย ขณะนั้นไชยยันต์นอนคว่ำหน้า มีสมุดโน้ตประจำตัววางอยู่บนเบาะหลังยันใช้เป็นที่รอง และมือถือปากกาอยู่

“อย่าไปนอนอยู่ใกล้ๆ นายกลางเลย คืนนี้ มานอนตรงนี้ระหว่างเชษฐากับฉันดีกว่า ประเดี๋ยวตื่นกระทบกันไปกระทบกันมา ได้ลุกขึ้นมาต่อยกันกลางดึกเสียเท่านั้น”

ไชยยันต์บอกยิ้มๆ หญิงสาวเอนกายลงนอนหงาย ชันเข้าชั้นข้างหนึ่ง หน้าบึ้ง

“ฉันไม่ต่อยกับเขาหรอก อย่างมากก็เอาพานท้ายไรเฟิลเสยปลายคางเสียรู้แล้วรู้รอด คนอะไรก็ไม่รู้ พุดจาฟังไม่เข้าใจเลย หมั่นไส้ชะมัด”

หล่อนบอกอุบอิบอยู่ในลำคอ อนาคตคงไม่ได้ยินเพราะนอนอยู่ริมสุดด้านโน้น และขณะนี้ก็ดูเหมือนจะหลับไปแล้วอย่างง่าย ๆ ไชยยันต์หัวเราะเบา ๆ

“เปล่า ฉันพูดเล่นนะ ที่เรียกให้มานอนใกล้ ๆ นี่ก็ไม่ใช่อะไร จะขอจดคาถาชินบัญชรนะ ลืมเสียแล้วหรือ?”

คารินเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ หันมองดูหน้าเพื่อนชายผู้รักสนิท ซึ่งบัดนี้เขาก็เปิดไฟแบตเตอรี่ขนาดจ๊วประจำตัวสว่างขึ้น

“เธอแน่ใจหรือว่าจะรับพระมหาคาถาบทนี้ไว้ด้วยความเคารพศรัทธา เชื่อมั่นและจริงใจ พร้อมทั้งจะหมั่นภาวนาท่องให้จำได้ทั้งหมด ไม่ใช่สักแต่จะขอจดไว้เฉย ๆ เท่านั้น ซึ่งถ้าในกรณีนั้น ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมาหรอก รพินทร์ก่อนที่จะมอบให้แก่ฉัน เขาก็ตั้งคำถามฉันไว้อย่างนี้เช่นกัน”

“โอ้! แล้วกันซิน้อย ถ้าไม่เลื่อมใสศรัทธาจริง ฉันจะมาเตรียมตัวอยู่อย่างนี้ทำไม”

“ห้ามบ่นว่ายาว หรือยากที่จะจำนะ”

“สาบาน”

“เอาละ ถ้างั้นเตรียมจดได้ วันนี้เป็นวันครูด้วย คือวันพฤหัสบดีแล้ว เธอจะต้องจดรูปหอม 9 ดอก เทียนขาวแท่ง 2 เล่ม ดอกบัวขาว 9 ดอก มะลิ 1 พาน เพื่อรับพระคาถาบทนี้ แต่ในปาดงพงไฟรแบบนี้ ยากที่จะหาเครื่องสักการะบูชาเช่นนั้นได้ ก็อนุโลมว่าไม่ต้องก็แล้วกัน ขอเพียงให้เธอตั้งใจให้มันเท่านั้น...ฉันจะภาวนาซ้ำ ๆ ซัด ๆ ทีละคำเพื่อให้เธอจดได้ทัน ในระหว่างการภาวนาของฉันนี้ ใช้ไสตประสาทของเธอรับฟังให้ดีที่สุด ห้ามถามซ้ำ หรือขัดจังหวะขึ้นในตอนนี้ จดทันได้แค่

ไทน์ เอาแค่นั้นก่อน ไม่แน่ใจในอรรถาณาคำไหน เว้นว่างไว้
ก่อน ค่อยสอบถามให้ถูกต้องวันต่อไป เมื่อมีเวลา ตกลงไหม?”

“ตกลง และเข้าใจ...ช้าๆ นะ น้อย”

“พร้อมหรือยัง?”

“พร้อม”

ดาร์นหลับตาลง พนมมือทั้งสองขึ้นเหนือทรวงอก

“ก่อนอื่น ตั้งนะโมฯ สามจบก่อน”

“เข้าใจ ต่อไป”

“สวดบูชาองค์สมเด็จพระพุฒาจารย์ โต พรหมรังสี ใน
ก้นดัมต่อไป ก่อนที่จะขึ้นชินบัญชร คาถาบูชาสมเด็จพระ
ฯ บท 4 วรรคดังนี้”

“ปุตตะกาโม ละเภ ปุตตัง ณะนะกาโม ละเภณะนัง
อติถิ กาเย กายะญายะ เทวานัง ปิยะตัง สุตะวาฯ”

“ต่อไป น้อย”

“อิติปิโสภควา ยมราชะโน ท้าวเวสสุวรรณ
มรณังสุขัง อรหังสุขะโต นะโมพุทธานะฯ”

“เมื่อสวดคาถาบูชาสมเด็จพระพุฒาจารย์โตแล้ว จึงเริ่มพระ-
คาถา ‘ชินบัญชร’ ดังนี้...”

ดาร์นเริ่มภาวนาช้าๆ แผ่วเบา แต่ชัดเจนในทุกอรรถาณาคา
แต่ละคำ แต่ละวรรคตอน

ไชยยันต์เริ่มจดตาม ด้วยความตั้งใจอันแน่วหนึ่ง

จนกระทั่งจบสิ้นพระคาถาทั้งหมด โดยบริบูรณ์ซึ่งกิน
เวลานานพอสมควร

“ขอคำแปลด้วย น้อย”

“คำแปลเป็นร้อยแก้ว หรือข้อความธรรมดา อาจทำให้เธอจำได้ยาก ไชยยันต์ เพราะฉะนั้น เมื่อเธอต้องการคำแปลฉันจึงขออัญเชิญคำแปล ซึ่งร้อยกรองไว้เป็นกาพย์ยานี โดยพระคุณเจ้า พระธรรมโกศาจารย์ วัตรราษฎร์บำรุง ชลบุรี ท่านได้นำเอาข้อความแปลนั้นมาร้อยกรองไว้เพื่อให้ท่องจำได้ง่ายๆ ดังนี้

“ข้าฯ ขอเชิญเสด็จ
นรา สภาทรง
ยี่สิบแปดพระองค์
ต้นหงกร เป็นต้นมา
จตุสัจ อันประเสริฐ
ยอดบุญ พระคุณนำ
โปรดรับประทับทรง
ข้าพุทธเจ้าสา-
ขอให้ พระพุทธะ
ประทับ บนเศียรเทอญ
ขอให้ พระธรรมะ
ประทับ จักขุ นทรีย์
ขอให้ พระสังฆะ
สถิต ประดิษฐาน
ให้พระ อนุรุทธ
พระสารี บุตรไฟ-
เบื้องหลัง พระโกณฑัญ-
เบื้องซ้าย พระโมคคัลลา-

พระสรรเพชญพุทธองค์
พิชิตมารและเสนา
นายกสงฆ์ ทรงสมญา
ทรงเต็มแล้วซึ่งรศธรรม
ทรงคุณเลิศดิลกล้ำ
ยิ่งเทพไท ไตรวิชา
ณ ที่ตรงกระหม่อมข้าฯ
ธูประณมบังคมเชิญ
สักกยะ พระจำเริญ
ปราชญ์สรรเสริญพระบารมี
อริยะวิสุทธศีรี
ให้ข้ามีปัญญาญาณ
วิสุทธะคุณาจารย์
อูระข้าฯ อย่ารู้ไกล
บริสุทธ อยู่หทัย
โรจนัยน์ ณ เบื้องขวา
ญะสถิต จิตตสา
นะ สถิตสถาพร

หูขวา พระอานนท์
 พระราहुล อุดมพร
 หูซ้าย พระกัสสป
 คู่กับ พระมหา-
 พระพุทธ ะโสภิต
 จอมมุนีวีระหาญ
 คุจดวงพระอาทิตย์
 สถิตเกศอุดมกร
 พระกุมาระกัสสป
 บ่อบุญ คุณาพันธ์
 ขอให้ พระปุณณะ
 พระอุ-บาลีสานต์
 บรรจบ เป็นเบญจะ
 สถิตอยู่ นลาตมี
 แด่สืบพระสาวก
 เรื่องเดชทุกโมงยาม
 สถิตทั่วทุกส่วนกาย
 เป็นคุณจำเรียมง-
 ขอเชิญพระปริตร
 เมตตาและพรานี
 เบื้องหน้า รัตนสูตร
 ทักขิณอันฤชาชัย
 ปัจฉิม ธัคคสูตร
 อุดร มหามนต์

ประชุมชนประณมกร
 สถิตร่วม จรัญญา
 นิราศภพ กิตติมา
 นามะสถิต ประดิษฐาน
 ผู้เรืองฤทธิ์ อุดมญาณ
 ไตรวิชาประภากร
 แร้งร้อยฤทธิ์พันแสงศร
 ปัจฉิมภาค พิบูลพรรณ
 ผู้เจนจบวจีส์ณห์
 สถิตโอษฐ์อลังการ
 เถระพระ อังคุลิมาล
 พระนันทะ, พระศิวลี
 พระเถระผู้เรืองศรี
 เสน่ห์ดี ไม่ตรีตาม
 มนต์สาธกผู้เรืองนาม
 ด้วยศีลา ธิคุณคง
 ทั้งน้อยใหญ่ประทับทรง
 คละเลิศประเสริฐศรี
 อันศักดิ์สิทธิ์ในแดนตรี
 บริรักษ์นิราศภัย
 ธรรมาวุธอันเกรียงไกร
 เมตตสูตร พระพุทธมนต์
 พุทธาวุธวิเศษล้ำ
 อังคุลิมา ละสูตรเสริม

ขันธโม ระปริตร	ดังจักรกฤษประสิทธิ์เฉลิม
อาภานาฏสูตรเต็ม	พระขรรค์เพชรแผดเจมาร
เพดาลกัณเฑาะอากาศ	ให้ปลาศเกษมศานต์
อีกให้เป็นปรากฏการ	กำแพงแก้ว กำจัดภัย
กำแพงแก้วเจ็ดชั้น	ดำรงมั่น เดโชชัย
พระชินราชประสาส์นให้	เป็นเกราะใหญ่คุ้มครองตน
ด้วยเดชพระชินศรี	เรื่องฤทธิ์มากเหลือล้น
ขจัดภัยทุกแห่งหน	ทั้งวิบัติอุบัติทวา
ทั้งภายนอกและภายใน	เกิดเป็นภัยไม่นำพา
เพียงลมร้ายพัดไปมา	ไม่บีฑาอย่าอ้าวรณ
เมื่อข้าฯ สวดพระสูตร	พระสัมพุทธบัพฐ
สูงสุดพุทธพร	ในพื้นที่เมธนีดล
กลางชิน นะบัพฐ	คุณากร กิตติพิล
หวังใดให้เป็นผล	จากกุศลสาธยาย
ขอมวลมหาบุรุษ	หน่อพระพุทธานุสา
รักษาข้าฯ อย่าคลาย	ตลอดกาลนิรันด
อีกเวทมนตร์ดลคาถา	ที่มวลข้าฯ ประณมกร
เล่าเรียนเพียรว่าวอน	อนุสรณ์ตลอดมา
เป็นคุณคุ้มครองดี	อย่าให้มีซึ่งโรคา
เป็นคุณช่วยรักษา	สรรพภัยไม่แผ้วพาน
อานุภาพพระชินะ	อุปัทวะอย่ารู้หาญ
ห่างไกลไม่ระราน	ประสพงานสวัสดิ
อานุภาพพระธรรมะ	ให้ช้านะความอัปรี
ห่างไกลคนใจผี	กาลกณีไม่กล้ากราย

อานุภาพพระสังฆะ	ให้ชำนะอันตราย
ไม่เห็นคนใจร้าย	ไม่มันหมายมาราวี
อานุภาพพระสังฆธรรม	ทุกเข้าคำรักษาศรี
จำรัสจำเรญดี	ร่วมพระศรี ยินบัญชรา”

จบถ้อยคำประโยคสุดท้าย ไชยยันต์ก็จัดเสร็จ ก้ม
 ลงกราบที่สมุดบันทึกที่จดไว้นั้น แล้วทอดกายลงนอน
 ขณะที่ดาร์รินก็จับมือประณมขึ้นเหนือหน้าผาก แล้วลด
 ลงมาประสานวางไว้บนอก พร้อมกับเข้าสู่ภวังค์นิทราไป
 อย่างสงบ

115

**แล้วจัสตงกดก็มาถึง เหมื่อยอดปีกอินทรีอัน
เปรียบประดุจปากปล่องนรก เสียดยอดขึ้น
ไปสูงตระหง่านบนท้องฟ้า
เสียเป็นคนนำปลุกเขาให้ตื่นขึ้น แจ้งให้ทราบว่า เป็น
คำสั่งของฝ่ายนายจ้างเพื่อเรียกไปร่วมรับประทานอาหารมื้อ
เย็น**

ขณะนั้นความมืดโรยตัว ปกคลุมพื้นโลกไว้หมดสิ้นแล้ว
ลมพัดบนยอดเขาภายในเหลี่ยมมุมกำบังของโชดหินรอบด้าน
อากาศอันร้อนอบอ้าวเมื่อตอนบ่าย ณ บัดนี้แปรสภาพมาเป็น
อบอุ่น หรืออาจอยู่ในเกณฑ์มีอุณหภูมิสูงไปกว่าทุกแห่งที่ผ่าน
มาแล้ว เพียงแต่ว่าไม่ร้อนทารุณเหมือนเมื่อก่อนกลางวันเท่านั้น
บนนี้ ไม่มีการก่อไฟ เพราะไม่จำเป็น อีกประการหนึ่งก็

ท แสงไม่มาทำฟันไม่ได้ เห็นแต่แสงใต้หนึ่งที่นอนที่พรานพื้นเมือง
 ของเขาหรือพวกลูกหาบจุดลูกวอมแวมไว้อย่างชอกหินบริเวณที่
 แยกกลุ่มจากนายจ้างไม่ห่างออกไปนัก พวกนั้นกินอาหารจาก
 เฝ้ายางแห้งที่ยังพอมีติดตัวอยู่พอประทังตายกันไปตามมีตามเกิด
 ส่วนตรงบริเวณที่นายจ้างจับหมูกันอยู่ มีแสงจากตะเกียงไฟ
 แบตเตอรีขนาดเล็ก พอส่องเรื่องๆ ตั้งอยู่กลางวง

และในระหว่างที่เสียเข้ามาปลุกเขา ซึ่งเขาก็ผงกศีรษะขึ้น
 มานั้น มีแสงไฟฉายประจำตัวของใครคนหนึ่ง ส่องจำตามเข้า
 มาเหมือนจะตรวจดูอยู่ด้วย แต่พอเห็นเขาไหวกายตั้งตัวขึ้นนั่ง
 ไฟฉายดวงนั้นก็ดับลง

รพินทร์สะบัดหน้าขับไล่ความมึนงงเขาหลับสนิทไปจริงๆ
 หลับอย่างไม่มีฝันอะไรเลย ใช้ผ้าขาวม้าลูบเช็ดใบหน้าขี้ตา แล้ว
 ถามลูกน้องเบาๆ ว่า

“เฉพาะพวกเรา พอมีน้ำ หรืออาหารเหลืออยู่บ้างไหม
 เสีย?”

“น้ำเกลี้ยงขาดไปแล้ว นาย อาหารก็แค่เนื้อที่ย่างรมควัน
 ไว้ที่ติดตัวกันมาคนละก้อนสองก้อนเท่านั้น มื้อนี้คงเป็นมื้อสุด-
 ท้าย ถ้าเราไม่ได้เนื้อสดมาเพิ่ม”

เสียตอบด้วยเสียงปกติธรรมดา ไม่มีวีแวววิตกกังวลอะไร
 เพราะชาชินต่อสภาพเช่นนี้เสียแล้ว

“เหม่มเบล มียาแก้หิวน้ำ หรือ ‘น้ำแห้ง’ ที่ทำเป็นเม็ด
 มาด้วย เขาแจกพวกเราบ้างแล้วหรือยัง?”

“เหม่มเบลเรียกไปแจกทุกคนแล้ว คนละสองเม็ด”

จอมพรานพยักหน้า

“ดีแล้ว ระหว่างที่ฉันนอนหลับไปเมื่อตอนบ่าย ทุกคนก็พักผ่อนไม่ใช่หรือ”

“ก็นอนกันหมดทุกคนแหละนาย เพิ่งจะมาตื่นกันสักพักใหญ่ ก่อนหน้าที่เสียจะมาปลุกนายนี้กระมัง พวกเจ้านายเขาก็นอนกันด้วย ส่วนใครจะนอนเล่น นอนหลับ เสียไม่รู้ รู้แต่ว่าทุกคนนอนพักผ่อนนั่นแหละ”

รพินทร์ลุกขึ้น เดินตรงเข้าไปยังกลุ่มนายจ้างของเขาที่นั่งรอคอยอยู่ก่อนแล้ว อาหารกระป๋องแบบเรชั่น ถูกนำมาเปิดเตรียมไว้พร้อม เมื่อหย่อนตัวลงในระหว่างกลุ่มบุคคลเหล่านั้น จากสีหน้าก็ดี จากสภาพของการพูดจาทักทายมาก็ดี สำเนียงได้ชัดว่า อเมริกันทั้งสี่และเชิดวุธ คงจะได้พักผ่อนหลับนอนกันมาบ้างพอสมควรแล้วตลอดระยะเวลาของบ่ายวันนี้ เพราะดูกระปรี้กระเปร่าแจ่มใสกันขึ้นทั่วหน้า แม้กระทั่งอิสซาเบล ซึ่งครั้งแรกดูว่าเหนื่อยหนักกะปลกกะเปลี้ยกว่าทุกคนในการปีนเขาตลอดครึ่งวันที่ผ่านมา บัดนี้อาการของหล่อนเข้มขึ้น แข็งแรงและอารมณ์ดีขึ้น แต่โดยทั่วๆ ไปแล้วทุกคนยังตกอยู่ในสภาพอิดโรยไปกว่าทุกครั้ง

อย่างเป็นการเป็นงาน เขาถามทุกคนขึ้นว่า

“เสียบ้างจากเรชั่นคำนวณดูแล้วยังครับ ว่าเราจะใช้กันไปได้อีกสักกี่วัน?”

“เราตรวจสอบดูแล้ว...”

อเมริกันอาวุโส หัวหน้าคณะเป็นผู้ตอบ

“ถ้าทุกมือ เราต้องอาศัยไว้ ‘กระป๋อง’ พวกนี้อย่างช้าไม่
ควรเกินอีก 3 วันเท่านั้น เฉพาะพวกเรา 6 คนนี้เท่านั้นนะ ถ้า
จำเป็นจะต้องแจกจ่ายพวกลูกหาบและพรานของคุณด้วย ก็แปล
ว่าอีกมือเดียวหมด”

“เอาว่าเฉพาะพวกคุณก็แล้วกัน พวกคุณ 5 คน ไม่ต้อง
รวมผมด้วยหรอก ถ้ายังมีเรชั่นประทังชีพกันไปได้อีก 3 วันก็
เกินพอแล้ว เพราะระยะเวลาอีก 3 วันข้างหน้า ผมแน่ใจว่าเรา
จะได้อาหารสดจากเนื้อสัตว์ตามเส้นทางที่เราจะผ่านและเมื่อ
หมดเรชั่นแล้ว พวกคุณก็ต้องกินอย่างพวกผมละ อะไรก็ตาม
ที่มันจะประทังชีพได้ ต้องกินมันทั้งนั้น เข้าใจดีแล้วใช่ไหมครับ
ในข้อนี้?”

“ไม่ต้องห่วง เรากินได้แม้กระทั่งเนื้อคน ถ้าจำเป็น”

อิสซาเบลตอบมาเรียบๆ แต่หางเสียงประชด พร้อม
อาการยิ้มแค้นๆ

“สำคัญอย่างเดียว ขอให้คุณนำทางให้ดีหน่อยก็แล้วกัน
ฉันไม่อยากจะตำหนิคุณหรอก เพราะอย่างไรก็ตาม ไม่มีวันจะ
โต้แย้งกับคุณในเรื่องนี้ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในกำมือของคุณ
เกี่ยวกับเส้นทาง แต่ขอความกรุณาว่า ถ้าเป็นไปได้ ช่วยนำ
หลักเสียงไ้หนทางชนิด ‘มหาโหด’ หรือ ‘โคตรลำเค็ญ’ ออก
ไปเสียบ้าง เราแน่ใจว่าคุณเลือกได้”

รพินทร์ไม่ถือสา ตอบน้ำเสียงปกติว่า

“ผมจะพยายาม เบล และคุณก็ควรรับรู้ไว้ด้วยว่า ตัว
ผมเอง พรานของผม ลูกหาบทุกคน ล้วนอยากจะหลักเสียง
หนทางที่คุณเรียกว่า ‘มหาโหด’ และ ‘โคตรลำเค็ญ’ ด้วยกันทั้ง

นั่น มีใครบ้างที่อยากจะเหนื่อยยากโดยไม่จำเป็น แต่บางขณะ
ผมก็ยอมรับว่า ผมพลาดโดยไม่ได้เจตนา”

“ไม่ใช่เพราะต้องการจะพิสูจน์ให้เราเห็น ตามที่คุณเคย
บอกไว้ก่อนหรือว่า หนทางที่จะนำไปนั้น มันยากแค้นทุรกันดาร
สาหัสนัก”

เบลพูดยิ้มแบบเสียนๆ อยู่เช่นนั้น รพินทร์ยกมือขึ้นตั้ง
ตรงในระดับไหล่

“สาบาน ผมไม่ได้มีเจตนาหรือความคิดเช่นนั้นเลย ขอ
ให้เราเลิกแคลงใจต่อกันเสียที ขออย่าอีกครั้ง ผมนำพวกคุณมา
ในครั้งนี้ เพื่อหวังในความสำเร็จ และทุกคนได้มีชีวิตรอดกลับ
คืนไป ไม่ใช่นำมาเพื่อให้ตายกันทั้งหมด ไม่มีเหตุผลอะไรที่ผม
จะทำเช่นนั้น ถ้าคุณไม่มีสติปัญญาพอที่จะวินิจฉัยออกมาได้ ก็
ขอชี้ให้สังเกตดูเหตุผลง่ายๆ ที่พวกคุณอาจมองข้ามในหนทาง
ที่ผ่านมาแล้ว รวมทั้งครั้งล่าสุดเมื่อบ่ายนี้ ตัวผมเองคนนำทาง
สะบักสะบอม และได้รับอันตรายมากกว่าทุกคน หรือพวกคุณ
เห็นว่าลำพังตัวผมเองสบายดีทุกอย่าง แต่พวกคุณเป็นฝ่าย
ลำบาก?”

“ขอโทษ ถ้าฉันพูดอะไรผิดไม่เป็นที่พอใจของคุณ”

น้ำเสียงของเบล มีความหมายจริงจังและอ่อนโยนลง

“ผมเลิกถือสา เลิกความคิดที่ไม่พอใจในพวกคุณทุกคน
มานานแล้ว นับตั้งแต่เรามาเริ่มเป็นร่วมตายกันอย่างแท้จริง
แบบนี้ ผมรู้ว่าพวกคุณจะเริ่มซึมซาบในเหตุการณ์ที่เราจะต้อง
เผชิญหน้าร่วมกัน และรู้จักแก่นแท้จริงจังของผมขึ้นตามกาลเวลา
ที่ผ่านไป”

“ถ้าคุณไม่สบาย หรือรู้สึกผิดปกติในทางสุขภาพเมื่อไหร่ บอกให้รู้ด้วยนะ”

ในที่สุด เบลก็พูดอย่างเด็ก ๆ หมดข้อแตกตันเห็บแหม ไต่ ๆ อีก แทนคำตอบ สุภาพบุรุษไฟรพย์กหน้าลงง่าย ๆ แล้ว มองไปยังทุกคน ถามรวม ๆ ว่า

“ระหว่างที่ผมพักหลับเป็นตายไปตั้งแต่บ่าย ทุกคนและ สภาพทั่ว ๆ ไปเป็นปกติดีใช้ไหมครับ เกิดอะไรขึ้นบ้างหรือเปล่า ใครไม่สบาย หรือเป็นอะไรบ้างไหมสำหรับพวกคุณ”

“เราหลับกันไปด้วยความอ่อนเพลียทุกคน...และเมื่อตื่น ขึ้นมา ทั้งสุขภาพกายและกำลังใจของเราก็ตีขึ้น โดยเฉพาะ อย่างยิ่ง เมื่อเห็นว่าคุณหลับสบาย ไม่ได้เป็นอะไร”

สแตนลีย์ตอบเสียงลึก เขาเป็นคนที่มั่นคงหนักแน่นต่อ ทุกสถานการณ์อยู่เช่นเดิม

“คือ ผมเป็นห่วงอยู่ตลอดเวลาเกี่ยวกับวิทยุของคุณ”

เขาแลไปทาง พ.อ. แห่ง ยูเอสอาร์มี นายหัวเกรียนร่าง กักซ์แบ้ปาก กระตุกไหล่

“ก่อนคุณตื่น เราพยายามติดต่อแล้ว เสียงเบาอู้ อี้ มี คลื่นรบกวนยังกะจะติดต่อกับโลกพระอังคารก็ไม่ปาน เลว ะยำที่สุดก็คือ จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ มันก็ค้นหาพิกัดของเราไม่ได้ ฎก เป็นเรื่องพิลึกจริง ๆ ดุยังกะว่า พวกเรากำลังจะล้มหายไป จากสายตาการเฝ้าติดตามของพวกนั้นนั่นแหละ สมมุตินะรพินทร์ สมมุติว่าถ้าเกิดเหตุฉุกเฉินจริง ๆ โดยต้องการขอความช่วยเหลือ ไ้พวกนั้นจะใช้เครื่องบินตรวจการค้นเราไม่พบแล้ว”

“พวกคุณหวังกันไว้มากเกินไป...”

จอมพรานกล่าวพึมพำ เหมือนจะพูดกับตัวเอง วาง กระป๋องเรชั่นที่กินจนหมดลง แล้วรับถ้วยกาแฟจากเชิดวุธที่ส่ง มาให้

“ผมก็ได้แต่พูดซ้ำๆ ซากๆ จนพวกคุณอาจฟังแล้วเบื่อ วิทยาศาสตร์ก้าวหน้าของพวกคุณมันใช้ได้ในโลกส่วนใหญ่เท่านั้น แต่อาจมีมุมหรือชอกเร้นลับจุดใดจุดหนึ่งของโลก ที่เรายังไม่ อาจสำรวจได้ทั่วไปนี้ ทำให้กฎเกณฑ์ทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ไม่ เป็นผลเอาเลย อะไรก็ช่างเถอะ วาระสุดท้ายจริงๆ แล้ว ภาวนา ขอให้กระสุนปืนของเราลั่นทุกนัดเถอะ เท่านั้นก็พอแล้ว”

พร้อมกับกล่าว เขาก็ทดลองเอาวิทยุประจำตัวขึ้นมาเปิด สวิตช์ แล้วผิวปากลงไปเบาๆ ที่บริเวณไมค์ฯ ก็ปรากฏว่าเสียง นั้นได้แปลงออกเป็นคลื่นไปเข้าเครื่องรับของพรรคพวกบางคน ที่ยังเปิดอยู่ และเมื่อทดลองกดสัญญาณเรียก ก็พบว่าทุกเครื่อง ไม่ว่าจะติดเอว วางไว้ใกล้ตัว หรือใส่ไว้ในเป้หลังของแต่ละคน มีเสียงสัญญาณออดดังเรียกขึ้นทั้งสิ้น จอมพรานโคลงศีรษะซ้ำๆ พึมพำต่อ

“เห็นไหมวิทยุเครื่องใหญ่ประสิทธิภาพสูงสุดของพวกคุณ ติดต่อกับสถานีลอยไม่เป็นผล แต่เท่าที่ทดลองอยู่นี้ เครื่องมือ ถือเล็กๆ ของพวกคุณ ก็ยังทำงานได้ดี ดูมันค้ำนๆ กันพิกล อยากจะแนะนำว่า คุณอย่าไปหัวเสียหรือสนใจอะไรกับไอ้กลอง นั้นอีกเลย ปล่อยมันตามเรื่องเถอะ ถ้าสถานีลอยสามารถควบคุม การเดินทางของพวกเราได้ สามารถรู้พิกัดที่อยู่ของเราทุกระยะ ผมว่า เขาก็สามารถจะค้นตำแหน่งตกของเครื่องบี 52 ลำนั้น

ได้ไปนานแล้ว คงไม่มีคำสั่งลับ ให้พวกคุณต้องมาเดินงมหาในป่าลำบากยากแค้นอยู่อย่างนี้หรอก ผมอยากจะอธิบายให้ทราบแต่แรกแล้ว แต่ก็ยังไม่กล้า เดียวนี้อะไรต่ออะไรพวกคุณก็รู้เห็นกันบ้างแล้ว แม้จะไม่มากนักก็ตาม แต่มันก็เป็นเรื่องพิสูจน์ได้ดีพอในสิ่งที่ผมบอกไว้”

ทุกคนฝ่ายนายจ้างนิ่งไปชั่วขณะ มันเป็นอาการนิ่งสะดุดคิด ด้วยอาการหนาวที่แล่นเข้าจับดวงจิต ทั้งๆ ที่บรรยากาศโดยทั่วๆ ไป อบอุ่นเกือบจะเป็นร้อนระอุเสียด้วยซ้ำ ได้ยินแต่เสียงโคลนเดือดอยู่ในบ่อดังปุดปัดแว่วมา

แล้วท่ามกลางความเงียบ เสียงเบาแต่ชัดเจนของคริส-ตีน่าผู้ไม่ได้พูดคำใดเลย นับตั้งแต่เขาเข้ามาร่วมวงด้วยก็ดังมา

“พวกเราเข้าใจและรู้มานานแล้วเหมือนกัน ว่าผู้นำทางและหลักประกันทุกชนิดของพวกเรา คือคนชื่อ รพินทร์ ไพรวังษ์ ไม่ใช่วิทย์บ้าๆ เครื่องนั้นหรือ หอบังคับการเดินทางครั้งนี้ อาจตัดบัญชีทิ้งเราได้ง่ายๆ เมื่อเขาค้นหาหรือติดต่อกับเราไม่ได้ แต่คุณคงไม่ทิ้งเราไม่ใช่หรือ?”

ประโยคหลังเป็นคำเปรยหยั่งใจเสียมากกว่าจะเจตนาให้เป็นคำถาม รพินทร์จึงไม่มีคำตอบใดๆ นอกจากมองเงิบๆ ไปทางผู้พูดเท่านั้น และหล่อนก็ไม่ได้คาดคั้นอะไรมา

ก่อนแยกผละมานอน เขาเอาแผนที่มาร่วมพิจารณา
 คุยกับฝ่ายนายจ้าง อันประกอบด้วย สแตนลีย์ คีธ และเชิดวุธ

ส่วนคริสและเบล ไม่ได้เข้าร่วมดูอยู่ด้วย ไปเอนกายเหมือนจะนอนพักคุยอะไรกันอยู่ตามลำพัง ยังบริเวณอันเป็นที่เตรียมไว้สำหรับนอน พร้อมทั้งบรรยายสรุปให้ทราบถึงเส้นทางเดินในวันรุ่งขึ้น สภาพของเส้นทางอันแห้งแล้งกันดารบนไหล่เขาซึ่งแน่ละ คงจะต้องทารุณอยู่ไม่ใช่น้อย โดยบอกว่าจะพยายามหาทางตัดลงบริเวณพื้นราบ ซึ่งหวังไว้ว่าจะค้นพบป่าชุ่มชื้นทางด้านหลังของเขาคินทรีให้ได้

ทุกคนเข้าใจและรับทราบ ภายหลังใช้เวลาซักถามหารือเพียงไม่กี่ครั้งชั่วโมง

แล้วเขาก็หาโอกาสเรียกนายคิธเข้ามาพบกันลำพังสองต่อสองบริเวณหลังหินใหญ่ก้อนหนึ่ง ในช่วงจังหวะที่พรรคพวกทุกคนไม่ตั้งใจสงสัยหรือเห็นเป็นเรื่องผิดปกติอะไรไป

“คิธ มีอะไรที่ผมอยากจะขอรับรองคุณเป็นพิเศษหน่อย”

นายผมเกรียนจ้องหน้าเขาอย่างพิศวง

“ว่าไป มีอะไรหรือ?”

“พูดกันตรงๆ เลยนะ ไม่ต้องอ้อมค้อมกันละ คุณกับเชิดวุธ มักจะมีรายการ ‘พิเศษ’ อะไรอยู่กับเบลเสมอๆ บางทีก็พลัดกัน บางทีก็ร่วมกัน 3 คนเลย เรื่องนี้ผมไม่ขัดข้องอะไร หรืออยากจะเลือกด้วยหรือ และรู้สึกเห็นใจทุกฝ่าย รวมทั้งเคารพในสิทธิเฉพาะตัวของแต่ละคน คินนี้ บนนี้ หมายถึงบนเขาคินทรีที่พวกเรามานอนพักกันอยู่ อากาศมันก็อบอุ่น และสิ่งแวดล้อมมันก็อำนวยให้ดี คือมีช่อง มีมุม มีเหลี่ยมหินบังตา รอบด้านไปหมด...”

“เฮ้ๆๆๆๆ!...”

นายคิธร้องเร็วปรื๋อ รพินทร์สวนขึ้นทันควันว่า

“ฟังผมให้จบก่อน คิธ เราลูกผู้ชายด้วยกัน อะไรก็ตาม
ที่มันเกิดขึ้นในคณะของเรา อย่างนี้กว่าผมจะ 모르 แม้จะไม่เห็น
จะแจ้งก็ตาม สิ่งที่ผมจะขอร้องก็คือ เฉพาะคีนี่ บนนี้ ถ้าหาก
คุณหรือเชิดวุธเกิดจะนึกสนุกในด้านเซ็กส์ขึ้นมาละก็โปรดระงับ
ไว้เสีย อย่าให้เกิดขึ้นบนยอดเขาแห่งนี้เป็นอันขาด แต่ถ้าเรา
พ้นลงจากที่นี่ไปแล้วก็เชิญตามสบาย ทุกสิ่งทุกอย่างอย่างสุดแต่ความ
พอใจเหมือนเดิม”

คิธลืมนตาโต ยิ่งประหลาดใจเพิ่มขึ้น

“คุณต้องมีเหตุผลแน่ๆ ไช้ไหม?”

“ใช่ มีแน่!...”

จอมพรานบอกเสียงเบา แต่หนักแน่น

“ฟังให้ดีๆนะ คุณจะเชื่อหรือไม่เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่ขอ
ให้คำนึงเฉพาะการขอร้องของผมเท่านั้นก็พอ...บนเขาลูกนี้ เป็น
เขาที่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่คุณมองไม่เห็น พวกเราทั้งหมดขึ้นมาอาศัย
พักนอน ก็เพื่อแสวงหาความปลอดภัยชั่วคราวเพื่อจะเดินทางต่อ
ถ้าพวกเรามีการเล่นสนุกกันในทางเพศ หรือปฏิบัติสิ่งวิถถาร
พิเรนทร์ต่าง ๆ เราจะไม่รอดพ้นคีนี่ เพราะภัยพิบัติจะต้องเกิด
ขึ้นแน่ เพราะฉะนั้น แม้จะรับฟังไม่ได้สำหรับคุณ ก็ขอให้ปฏิบัติ
ตามที่ผมขอร้องสักครั้งจะได้ไหม”

“คุณหมายถึง...”

“ใช่! ร่วมเพศ หรืออะไรๆ ที่มันเกี่ยวกับความใคร่ใน
ทางเพศทุกชนิด ขอเพียงคีนี่เดียวบนนี้เท่านั้น ผมไม่ได้หมาย

ความว่า ถ้าไม่ขอร้องไว้แล้ว คุณจะทำให้เกิดขึ้นในคืนนี้ แต่การสั่งเตือนไว้ก่อนย่อมปลอดภัยกว่า”

คือกะพริบตาปริบๆ จ้องเขาอยู่อึดใจก็หัวเราะก๊ากๆ ส่งมือให้จับ

“ตกลง ไม่ต้องห่วง และเป็นการดีมากที่เตือน ความจริงบรรยากาศบนนี้ดีมาก ตอนดึกๆ ผมกะจะ ‘สกรู’ เบลหรือคริส อยู่เหมือนกัน ถ้าบังเอิญนอนไม่หลับ”

รพินทร์ยิ้มหนึ่ง

“สกรู ‘เบล’ คงไม่ยากหรอกเพราะเคยกันอยู่เป็นประจำแล้วไม่ใช่หรือ แต่ถ้าจะสกรู ‘คริส’ ก็ขอให้ดูทิศทางลมให้ดีหน่อย เพราะไขควงของคุณอาจหัก หรือมีฉะนั้นร่างกายส่วนใดส่วนหนึ่งของคุณอาจพิการไปได้ง่ายๆ แต่ไม่ว่าจะเป็นเบลหรือคริส ก็ขอให้คุณระงับความคิดนี้ไว้เสียเถอะ ขอแค่ที่นี้ คืนนี้เท่านั้น”

“ทำไมคุณไม่เรียกเชิดวุธมาบอกด้วย”

“บอกคุณคนเดียวก็พอ แล้วคุณก็ไปช่วยกระซิบบอกเชิดวุธก็แล้วกันว่าผมขอร้องไว้เช่นนี้ ความจริงผมอยากจะเรียกมาพูดพร้อมกันทั้งสองคนนั่นแหละ แต่เกรงว่าจะดูเป็นที่ผิดสังเกตเกินไป เพราะอยู่ไม่อยู่ก็เรียกสองคนมาพูดซุบซิบอะไรกัน และในระหว่างคุณกับเชิดวุธ ผมเลือกเรียกเอาคุณมาพูดย่อมดีกว่า เพราะถ้าคุณเชื่อผม คุณไปบอกเชิดวุธได้ แต่ถ้าผมบอกเชิดวุธ และให้เขาไปบอกคุณอีกต่อหนึ่ง คุณคงจะไม่เชื่อ”

คือยังหัวเราะชอบใจอยู่อย่างนั้น ถามว่า

“บอกผมหน่อยได้ไหม คุณรู้ได้อย่างไรว่า เราไม่ควรจะทำในสิ่งที่คุณห้ามบนนี้”

“ประสาทส่วนที่หกหรือสังหรณ์บางอย่าง บอกกับผมเช่น
นั้น อย่างน้อยคุณก็ต้องยอมรับในประสบการณ์เดินป่าใต้เขา
ทองผม สิ่งนี้อธิบายกันยาก มันสัมผัสเข้ามาทางดวงจิต...ผม
ทราบดีเพียงแค่นี้แหละ อย่าลืมไปกระซิบบอกเชิดวุธด้วย เอา
ละ คุณไปพักผ่อนได้แล้ว”

กล่าวจบ เขาก็ตบหลังคืธเบาๆ อย่างคุ้นเคยแบบเพื่อน
สนิท แล้วเดินผละออกจากบริเวณที่เข้าไปซบซิบพูดกันอยู่ เดิน
ก้อมหินออกไปอีกด้านหนึ่ง ตรงไปตรวจและสั่งการ ดูแลความ
เรียบร้อยทางด้านพราณคูใจทั้งสี่ และพวกลูกหาบที่นั่งบ้างนอน
บ้าง ระเกะระกะอยู่อีกซอกคูหาหินไม่ห่างจากฝ่ายนายจ้างนัก
ขนาดพอจะเง้มองเห็นกันได้...

กลุ่มของนายจ้าง ดูเหมือนจะเอนกายพักผ่อนกัน
หมดแล้ว ภายหลังจากมีเสียงสนทนาพึมพำๆ กันอยู่อีกสัก
ครู่เดียว การนอนในคืนนี้ ทั้งกลุ่มไม่มีอะไรจะต้องพิถีพิถัน
ระมัดระวังนัก เว้นระยะนอนห่างกันพอควรเครื่องกันหนาวทุก
ชนิดไม่ได้ถูกนำออกมาใช้เลย เพราะสภาพของบรรยากาศที่
เกินขีดที่เรียกว่าอบอุ่นแต่ควรจะเรียกว่าระอุอบอ้าวเสียมากกว่า
ทุกคนเหงื่อซึม เหนอะหนะเหนียวกายไปหมด

พวกผู้ชายถอดเสื้อเดินป่าในตอนกลางวันออก ปล่อยให้
หนังกำพร้าผึ่งลมที่โชยมาเป็นระยะๆ เกือบจะอยู่ในสภาพเปลือย
เป็นครั้งแรก ส่วนอิสซาเบลกับคริสติน่าใช้กระดาษเย็บเคมีคน
ละหลายผืนหลบมุมเหลี่ยมหินไปเช็ดชำระความหมักหมมของ

ร่างกาย แล้วเปลี่ยนชุดเดิมออกหมดทุกชิ้นสวมชุดปกติธรรมดา
ที่ค่อนข้างจะเบาบางใหม่ทั้งชุด โดยอาศัยความใหม่สะอาดของ
เสื้อผ้า ให้ช่วยลดความเหนอะหนะกายลงไปได้บ้าง

โดยคำสั่งของรพินทร์ สมุนคู่ใจของเขาทั้งสี่ ไม่ว่าจะ
เป็นตาเฒ่าบุญคำ จัน เกิด เส่ย ถูกกำหนดให้กระจายกันออก
หาที่นอนพักพิงของฝ่ายนายจ้างไว้รอบด้านในระยะห่างพอ
สมควร ยกเว้นพวกลูกหาบเท่านั้นที่ให้นอนรวมกลุ่มกันอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของนายตาบ อันเป็นหัวหน้า

“ฉันไม่แน่ใจว่าตอนดึก พวกฟารังกะนายทหารเชิดวุธ
จะลุกขึ้นมาและเดินผ่านออกไปจากบริเวณที่พักนอนหรือ
เปล่า ถ้าเห็นว่ามีคนใดคนหนึ่งของพวกเขาเจ้านายลุกขึ้นมาเดินจะ
ออกนอกพื้นที่เขตล่ะก็ ห้ามเขาไว้ ถ้าห้ามแล้วยังไม่ฟังเสียงก็ให้
มาปลุกฉัน ฉันจะนอนอยู่ตรงซอกหินใกล้ๆ กับพวกลูกหาบนี้
แหละ”

สำหรับจัน เกิด และเส่ยไม่มีปัญหาอะไร สิ่งอย่างไร ทั้ง
สามก็ปฏิบัติตามเช่นนั้นในทันที ต่างคนต่างแยกย้ายกันออกไป
คงเหลือแต่บุญคำเท่านั้นที่ทำหน้าบ้องแบ้ว มองดูเขาอยู่ยังไม่
ขยับเขยื้อน

“นายสั่งแปลกดี ผิดไปกว่าทุกคืน”

แกพูดขึ้นลอยๆ

“อะไรที่แปลก”

รพินทร์กระซอกเสียงห้วนๆ

“ก็ทุกคืนนายไม่เห็นจะต้องมาสั่งอย่างนี้นี่นา พวกบุญคำ
ทุกคนก็รู้หน้าที่ดีอยู่แล้วว่า จะต้องคอยดูแลพวกนั้นยังงัยบ้าง”

พราณใหญ่ขมวดคิ้ว แล้วปรับสีหน้าเป็นปกติ

“อย่าหมั่นมีปัญหามากนักเลยนะ ตาคำ สั่งยังงี้ก็ทำงั้นก็แล้วกัน คนอื่นสั่งยังงี้เขาก็ทำอย่างนั้น ไม่เห็นใครจะเลือกชอกแซกเหมือนเราเลย”

บุญคำยิ่งฟัน

“ไอ้คำเลือกนะ มันมีประโยชน์สำหรับนายนา จะบอกให้ ไม่ใช่เลือกส่งเดช นายมีอะไรก็ควรบอกให้ไอ้คำรู้ไว้ล่วงหน้า มั่ง เกิดอะไรขึ้นจะได้แก้ไขถูกทาง ไม่งั้นจะพาซื้อแล้วก็พาเชื่อแล้วจะมาด่ากันทีหลังว่าไอ้คำไม่เป็นประสาไม่ได้”

“ทำตามที่ฉันสั่งตะกี้ก็แล้วกัน”

เขาพยายามตัดบท บุญคำเอามือลูบหัวที่ขูดไปด้วยเส้นผมติดหนังหัวของแก ยังไม่ยอมลุกขึ้นจากการนั่งขัดสมาธิอยู่ตรงหน้าเจ้านาย

“เราเห็นหน้ากันอยู่แค่นี้แหละนา นายนา ตอนนี้ไอ้แกชายก็ไม่ได้อยู่ใกล้นายเหมือนก่อนแล้ว เหลือไอ้คำเป็นคู่คิดของนายอยู่คนเดียวเท่านั้น ถึงไอ้คำจะไม่เท่าทันนายไปหมดเสียทุกอย่างเหมือนแกชาย ไอ้คำก็อยู่กะนายมานานแล้ว ชั่ว ๆ ดี ๆ สองคนสองหัวคิด ก็ยังดีกว่าคนเดียวหัวเดียว”

รพินทร์ถอนใจเฮือก เอาชายผ้าขาวม้าที่เคียนเอวอยู่ขึ้นมาเช็ดเหงื่อที่ผุดซึมบนหน้าผากและก้านคอ อันเนื่องมาจากสภาพอันร้อนระอุของอากาศ มองดูบุญคำ ขณะนี้แกก็ล่อนจ้อน นุ่งผ้าขาวม้าหยักนั่งอยู่ตัวเดียวเท่านั้น เสือกางเกงถอดพาดไหล่ไว้

“คีนนี้อากาศมันร้อนจัด...”

ในที่สุดเขาเอ่ยขึ้นเรียบ ๆ

“ครั้งแรกนึกว่าตะวันลับฟ้าไปแล้วมันจะเย็นลงบ้าง กลับตรงข้าม มีท่ายังดีกมันจะยิ่งทวีความร้อนขึ้นทุกที พวกนั้นอาจนอนไม่หลับแล้วลุกขึ้นมาเดินเพ่นพ่าน ถ้าอยู่ในเฉพาะบริเวณที่กำหนดไว้มันก็จะไม่เป็นไร แต่ถ้าเดินออกนอกเขตที่เรากำหนดไว้เป็นปริมณฑล ประเดี๋ยวกก็จะเกิดเรื่องยุ่งยากขึ้นอีก บนนี้มันดูผาด ๆ ว่า น่าจะปลอดภัยดีที่สุด แต่บุญคำก็รู้ไม่ใช่หรือว่ามันอันตรายทุกฝีก้าวอย่าง”

บุญคำแหงนหน้ามองดูท้องฟ้า ขณะนั้นจันทร์ข้างแรมอ่อน ๆ เริ่มจะโผล่ขอบฟ้าเหลี่ยมเขาขึ้นมาครึ่งดวง มีแสงแดงกำล้าย ๆ ดวงตะวันตอนจะจากฟ้า

“พระจันทร์เป็นสีเลือด...”

แกพ้อออกมาลอย ๆ ึ่งไปขณะหนึ่งก็บอกต่อมาเบา ๆ ว่า

“คีนนี้ บนนี้ ไ้โคตรผีดิบมันตรัยมันทำอะไรเราไม่ได้หรอก แต่มันก็มีอะไรที่บุญคำไม่รู้ แต่นายอาจรู้ กุมชะตาชีวิตพวกเราไว้ทั้งหมด แต่บุญคำก็เชื่อว่านายต้องแก้ตก”

“ฉันจะแก้ตกหรือไม่ตก จะเกิดเหตุวิบัติฉิบหายทั้งหมดคะหรือไม่ หรือจะเกิดขึ้นเฉพาะใคร มันก็ขึ้นอยู่กับที่ฉันได้สั่งบุญคำกับพวกนั้นไปแล้วนั่นแหละ คือให้คอยดักเฝ้าสกัดพวกนายจ้างไว้ อย่าให้ใครทำอะไรบัดสีบัดเถลิง อย่าให้ใครออกนอกบริเวณนี้โดยเด็ดขาด ใครจะปวดหนักปวดเบา ไปทำธุรกิจส่วนตัวอย่างไร ก็จะต้องอยู่ในการดูแลใกล้ชิดของพวกบุญคำทั้งสี่คน อย่าให้พลาดสายตาเป็นอันขาด”

เสียงของเขาแน่นหนัก จริงจัง

“ก็นายเตือนพวกเจ้านายเขาไว้แล้วหรือยังล่ะ ว่าเขาควร
จะทำยังไงบ้าง?”

“ฉันไม่ได้เตือนตรงๆ หรอก แต่ก็เตือนทางอ้อมไปยัง
นายห้างคือนั่น มันมีอยู่หลายประเภทที่จะก่อให้เกิดอันตราย
ที่...ออกนอกปริมณฑลโดยพวกเราไม่รู้เห็น เพราะอยากจะ
หามุมรับลม หรือเดินเล่น...ทำสปดนพิเรนทร์ต่างๆ เป็นต้นว่า
แก้ผ้าแก้ผ่อน แหกปากตะโกนเอะอะ สบถสาบาน หรือว่า
ผสมสุกันแก้ร้อนเพราะนอนไม่หลับ อะไรทำนองนี้ มีคนน่าห่วง
อยู่ 3 คนคือ นายคืธ นายทหารเชิดวุธ กะหม่อมเบล เพราะ
ทั้งสามคนนี้ไม่ค่อยจะสำรวมนัก นายห้างบ๊อบกับหม่อมคริส
คงไม่กระไรนักหรอก”

บุญคำพยักหน้าลงหงิกหนึ่ง

“ถึงว่าซิ บุญคำก็เสียวๆ จั้นเหมือนกัน นายคืธกับนาย
ทหารเชิดวุธแซ่เดียวกันอยู่แล้ว คือแซ่หึ่งหรือแซ่หลี่ ส่วนหม่อม
เบลก็ทำท่าเหมือนจะแก้ผ้านอนคีนนี้ ดีแต่หม่อมคริสห้ามไว้ ถึง
งั้นกุงเกงในกะเสื่อในก็ไม่ใช่ ปล่อยให้กระพือกระเฟือมอยู่ข้าง
ในเสื่อบางๆ ตัวเดียวเท่านั้น”

เขาจ้องหน้า

“อ้าว! บุญคำรู้ได้ยังไงเกี่ยวกับหม่อมเบล”

แกหัวร่อหึๆ ในลำคอ

“นายก็รู้อยู่แล้วว่าไอ้ค่านะ ลูกอีช่างแอบดู ตะกั้นนี้หม่อม
สองคนนั้นแอบเข้าไปเปลี่ยนเสื่อผ้าหลังกอนหิน เอากระดาษ
ยันที่อัดอยู่ในถุงพลาสติกสำหรับเช็ดหน้าช่วยกันเช็ดใหญ่ เช็ด

แต่หน้าเมื่อไหร่ สารพัดแห่งที่แม่เจ้าประคุณจะเช็ดได้...นี่ยังงี
ละ บุญคำเก็บมาหมดแล้ว ของดีทั้งนั้นที่จะเอาไว้ม้วนกะไ้
ผืนรกมันตรัย ไปขอตรงๆ ไม่ได้หรอก กะเดี่ยวถูกตบ ต้องคอย
โอกาสแอบเก็บเอาแบบนี้แหละ”

ว่าแล้วแกก็ค่อยๆ เอาห่อพลาสติกที่แอบไว้ข้างหลัง ทำ
ท่าจะแก้ไขให้นายดูสิ่งที่บรรจุอยู่ภายใน รพินทร์ผลึกมาที่ศีรษะ
ของแก ร้องเบาๆ

“ไม่ต้องแคะออกมาหรอก! เล่นแต่ของสกปรกโสโครก
ทั้งนั้น อีตานี้ หมั่นตามเก็บให้ดีเถอะ พระเจ้า วิชาอาคมที่
ร่ำเรียนมา กลับคืนไปหาครูหมด”

“มันไม่เกี่ยวกันหรอกนาย ขอให้รู้จักวิธีเท่านั้น พระก็
เทิดไว้เหนือหัว ส่วนเดียรรัจจานวิชามายาโสโครกพวกนี้ เราก็
เก็บไว้ต่ำกว่าระดับสะดือ อย่าเอามาคละปนเปกันเท่านั้น ไ้
มันตรัยมันเป็นหนามยอกเรา ถ้าเราไม่เอาหนามบ่งมัน ก็สู้มัน
ไม่ได้หรอก ดีเท่าไหร่แล้ว ที่นายสู้กะมันด้วยของสูง ข้างบุญคำ
ก็ฟาดกะมันด้วยของต่ำ ให้รู้ไปว่าสองกำลังของเราทั้งสูงทั้งต่ำ
ช่วยกันแล้วเรายังแพ้เสียที่มัน เรื่องไ้ผีดิบอัปรีย์นั้นบุญคำไม่
หยั่นมันหรอก แต่ชนหัวลูกชู้ๆ มาตั้งแต่ป็นขึ้นยอดเขาลูกนี้แล้ว
ถามจริงๆ เอะ นายนำทางผิดหรือเปล่า?”

รพินทร์ยิ้มขริ้มๆ แล้วสั่นศีรษะแหม่ซ้ำ

“บุญคำฉันนำทางไม่ผิดหรอกฉันรู้ว่าบนนี้มี‘อะไร’ และ
เราจะต้องปฏิบัติตัวอย่างไร พรุ่งนี้ เราจะพ้นบริเวณอาถรรพณ์
ร้ายแรงแห่งนี้ออกไปแล้ว ถ้าไม่ตัดขึ้นเส้นทางนี้ เราจะอ้อมกัน
เสียเวลาไม่น้อยกว่าอีก 3-4 วัน ฉันจะหาทางลงบริเวณใด

บริเวณหนึ่งของนิทรานคร ที่เราเคยผ่านมาแล้วให้ได้ แนวทางที่บอกของแผนที่พวกนายห่างกับแผนที่โบราณของฉัน มันชี้ตรงกันอยู่แล้ว เพียงแต่จะดูออกหรือไม่เท่านั้น”

บุญคำตบเข้าตัวเองผาง

“ไอ้คำนี้กแล้ว มีหรืออย่างนายจะนำทางผิด แต่เห็นนายดีหน้าเชอสนิทจริง บอกกะพวกนั้นว่า นายนำขึ้นผิดทาง”

“บางขณะ เราก็ต้องโกหกเหมือนกัน ถ้าให้เขารู้ล่วงหน้าเสียก่อนว่าบนนี้มันเป็นอย่างไร เขาอาจรวนเร และไม่ยอมขึ้นมากับเราก็ได้ ผลที่สุดก็จะต้องยอมเสียเวลาไปเปล่าๆ เราเสียเวลาไปมากแล้ว บุญคำ ตลอดระยะทางมีเหตุให้ต้องหยุดพักอยู่เรื่อย เดินกันไม่ได้เต็มที่เลย ถ้าเราทำงานให้เขาสำเร็จเร็ว เราก็ได้กลับบ้านเร็ว หรือบุญคำอยากจะมาเป็นพระรามเดินดงอยู่จนตลอดชีวิตแบบนี้”

“บุญคำก็อยากกลับบ้านเร็วเหมือนกันแหละนาย”

แกบอกอ่อยๆ แล้วยิ้มแห้งแล้ง นิ่งไปอีกอึดใจก็ถามว่า

“แล้วนายสั่งให้บุญคำกะไอ้สามคนไปคอยเฝ้าดูแล พวกเจ้านายเป็นพิเศษอยู่ทางโน้น นายจะทำอะไรอยู่ตรงนี้”

จอมพราวนชูรูปจำนวนหนึ่ง ที่ถือเตรียมอยู่ก่อนแล้ว ให้พราวนคู่ใจของเขาดู

“ประเดี๋ยวฉันจะจูดรูปบอกกล่าว แล้วก็สวดมนต์ภาวนาขอให้พวกเราทุกคนปลอดภัยตลอดทั้งคืนนี้ ถ้าตะวันขึ้นอีกครั้งโดยที่พวกเราไม่เป็นอะไรกันเลย ก็เป็นอันว่าเราผ่านยอดเขามรณะนี้ได้สบายแล้ว และก็ต้องไม่เป็นอะไรด้วย ถ้าบุญคำกับอีกสามคนทำให้ได้ตามที่ฉันสั่ง”

สมุนขวาของเขาจ้องหน้า แล้วเหลือบไปที่รูปในมือของ
เจ้านายซึ่งยังไม่ได้จุด บังเกิดอาการขนพองสยองเกล้าขึ้นมาอีก
ครั้ง จนต้องเอามือลูบขยี้แขน

“ทำไมนายไม่บอกบุญคำมั่งว่า บนนี้มีอะไร?”

เสียงของแกเบาที่สุด

“อย่าให้ฉันบอกเลย เพราะฉันเองก็ยังไม่แน่ใจนัก บุญคำ
เองก็คนดีมีวิชาไม่ใช่หรือ ลองนั่งดูรูปดูซิ เอาไหม...ลองดู”

ว่าแล้ว เขาก็แยกรูปในมือออกมา 1 ดอก ส่งให้บุญคำ
มารับมาอย่างลังเล อุบอภิมาวาว่า

“เอ บุญคำกะนายนะมันมือคนละชั้นนะ นายเรียนวิชา
สูง ชั้นพรหมศาสตร์ เทวศาสตร์ บุญคำนะ ชั้นเดียรรัจฉานโลกีย์
ฉานชั้นต่ำ แบบพ่อมดหมอผีธรรมดาเท่านั้น บางทีไล่ผี ผีก็ยัง
ไม่ออกเลย นั่งรูปนะเคยนั่ง แต่จะมองเห็นหรือเปล่านั้นไม่รู้ มะ!
ขอเวลาสักเดี๋ยวนะ ถ้า 5 นาทีไม่เห็น ก็คงไม่เห็นตลอดไป
นั่นแหละ ต่อให้นั่งทั้งคืนก็เถอะ”

แกลูบมือทั้งสองข้างลงกับผ้าขาวม้าที่นุ่งอยู่ แล้วยกขึ้น
เป่าเหมือนจะไล่เสนียดไสโครกความชั่วร้ายออกเสียก่อน ต่อจาก
นั้นก็จับขึ้นเหนือศีรษะ แล้วลูบไปที่กลางกระหม่อมของตนเอง
เสยจรดต้นคอด้านหลังสามครั้ง จากนั้น จึงเอาไม้ขีดจุดรูปขึ้น
ผ้าแถบสีขาวที่มีประจำตัวอยู่ในยามตลอดเวลา หยิบออกมา
สะพายเฉียงไหล่ ทำทางเคร่งขรึม ปักรูปลงกับชอกหินตรงหน้า
แล้วนั่งสมาธิเพชร ยึดกายตรงแน่นว ประสานมือทั้งสองวาง
รองกันบนตัก หลับตา สะกดปราณนิ่ง ลมหายใจเบาบางที่สุด
แบบเข้าสมาธิ

ระยะเวลาระหว่างนี้ รพินทร์ ไพรวลย์ จุฑบุรีสุนั่งเอา
ท่งฟังก่อนหิน มองดูแกอยู่เจียบ ๆ...

อึดใจใหญ่ต่อมา ร่างกายของแกเริ่มจะสั่นเทิ้ม และ
บิดเบี้ยวราวกับงู เค้าน้ำเปลี่ยนจนแทบจะจำไม่ได้สยะ
แยกเขี้ยว ค่อย ๆ เสือกตัวราบไปกับพื้น และมีอาการเหมือน
จะเลื้อย!

รพินทร์ใช้ฝ่ามือตบป้งลงไปกลางหลังโดยแรง พร้อมกับ
ว่งเรียกเสียงปลุกสติ

“บุญคำ!”

เมื่อนั้น แกจึงสะดุ้งพรวด ลืมตาขึ้น แล้วตาลีตาเหลือก
ลุกขึ้นนั่งทันที โดยมีเขาช่วยดึงไหล่ขึ้นมา พร้อมทั้งตบฝ่ามือลง
ไปกลางกระหม่อมอีกครั้ง

“เป็นยังงิ เห็นอะไรมั่ง?”

เขาถามเรียบ ๆ

บุญคำตาเหลือกโพลง หายใจหอบ ๆ บอกละล่ำละลักว่า

“อ๊วย! นาย บุญคำมองไม่เห็นอะไร เห็นแต่ไฟนรกรอบ
ตัวไปหมด...มันเหมือนกับนรกชุมสันดาปั้งนั้นแหละ เห็นบ่อโคลน
เดือดตรงนั้น มันมีลูกไฟปลุ่งขึ้นมาด้วย มีท่าเหมือนจะไหลบ่า
มาคลอกบุญคำ มันร้อนไปหมดถึงตับไตไส้พุง นี่ถ้านายไม่ถอน
บุญคำขึ้นมาเสียก่อน บุญคำคงตายแน่ อ๊วย ร้อน!”

แกส่ำลักกระหืดกระหอบ

รพินทร์ลูบที่หลังอยู่ไปมา พร้อมกับบอกว่า

“คราวหลัง อย่าพยายามนั่งธูปคนเดียววะ จำไว้เป็น

บทเรียนด้วย ถ้าวิชาไม่ถึงและไม่มีใครคอยคุมให้อาจทำให้เป็น
 บ้าคลุ้มคลั่งเสียสติไปได้...เอาละ บุญคำไปได้แล้ว ทำตามที่ฉัน
 สั่งก็แล้วกัน และขอให้รู้ไว้ด้วย บนนี้แหละ คือส่วนหนึ่งของ
 นรกสันดาป พระอริยะบุคคลเท่านั้นที่จะผ่านขึ้นมาได้ อย่าง
 เช่นพระธุดงค์ผู้เคร่งในศีล และมีอาคมแก่กล้า แต่ฉันเป็นแต่
 เพียงพรานป่าบาปหนา ก็ดันเสี่ยงนำทุกคนขึ้นมา แต่ฉันก็ถือ
 ว่า ถึงแม้ฉันเองจะบกพร่องในศีลบางข้อ ฉันก็ยังมียศจะ ประ-
 กอบกับความเชื่อมั่นในอรหันต์ทุกพระองค์ กับพระพุทธคุณที่
 คุ้มเกล้าอยู่ เพราะฉะนั้น เป็นอะไรเป็นกัน คึนนี้”

บุญคำค่อยๆ ลุกขึ้น คว่ำยำกับไรเฟิลประจำตัว แล้ว
 กล่าวแหบเหือดว่า

“นาย...นายต้องระวังตัวให้จงหนักทีเดียวนะ ถึงแม้บุญ-
 คำจะไม่มองเห็นอะไรเด่นชัดนัก บุญคำก็รู้ว่าที่นี่ บนนี้ แรงยิ่ง
 กว่าทุกแห่ง”

“เอาเหอะนะ ไม่ต้องห่วง”

เขาโบกมือไล่มา บุญคำจึงค่อยๆ ถอยลับไป...

บัดนี้รพินทร์ ไพรวลย์ นั่งสงบอยู่ตามลำพัง เขาขีด
 ไส้เทออร์จุดธูปขึ้น 17 ดอก หันหน้าไปทางทิศตะวันออก ปัก
 ลงยังชอกหินตำแหน่งอันควร แล้วถอยกลับออกมานั่งสำรวจ
 จิตแน่วหนึ่ง ภาวนาระลึกถึงคุณพระรัตนตรัย อันเป็นเบื้องต้นแรก
 ต่อมาก็บูชาคุณบิดามารดา ครูบาอาจารย์...สวดอัมฤตชัยชุมนุม

เทวัญทุกสวรรค์ชั้นฟ้า องค์สหพรหม ดิน น้ำ ลม ไฟ จตุโลกบาล
พระอรหันต์ทุกพระองค์ ลงมาจนกระทั่ง รุกขเทพ อากาศเทพ
เง้าเงา เจ้าเขา สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งปวงทั่วสากลโลก โดยเอาสัจธรรม
และความกตัญญูกตเวทีเป็นเครื่องสักการะ

จากนั้น จึงเริ่มภาวนาชินบัญชร...

ทั้งหมด มิได้เปล่งออกมาเป็นวาจาเลย แต่เพ่งภาวนา
อยู่ในจิตส่วนลึก

ครบสิ้น 17 คาบ ก็ลืมตาขึ้น รู้สึกกายเบาปลอดโปร่ง
เป็นอย่างยิ่ง และจะเป็นด้วยอุปาทานหรืออะไร ก็ไม่อาจบอกได้
แววยากาศแวดล้อมที่ระอุอ้าวเหมือนนั่งอยู่บนเตาผิงนั้น เริ่ม
ผกนคลายลง มีลมเย็นพัดผ่านมาเป็นระลอก ทุกสิ่งทุกอย่าง
เงียบสงบไปหมดสิ้นแล้ว แสดงว่าทุกคนคงหลับ ได้ยินแต่เสียง
โคลนเคียดเป็นจังหวะสม่ำเสมออยู่ในบ่อ ซึ่งไม่ห่างออกไปเท่า
นั้น

แล้วบุรุษผู้เกิดมาเพื่อการผจญภัยเสี่ยงชีวิตอยู่ตลอดกาล
ก็ทอดกายลงนอนหงายเหยียดยาว ศีรษะหนุนเบ้าหลัง ปิดสวิตช์
ตัวเองให้หลับลงได้อย่างง่ายดาย หลับสนิท และสบายที่สุดเป็น
ครั้งแรกของการเดินทางมาในครั้งนี้

นานสักเท่าไรหรือไม่ทราบได้ มารู้สึกตัวตื่นลืมตาขึ้น เพราะ
มีใครมาเขย่าปลุกเบาๆ ที่แขน ขณะนั้นแสงจันทร์ข้างแรมที่ลอย
คว้างอยู่กลางหาว สว่างพอที่จะมองเห็นกันได้

“นาย! ตื่น ตื่น...”

“ว่ายังไง บุญคำ?”

เขาผงกศีรษะขึ้น กระซิบถาม

“ตรงอย่างที่นายพูดทุกอย่าง แหม่มคริส...”

“ทำไม?”

“ลุกขึ้นมาเดินออกนอกบริเวณ บ่ายหน้าไปที่บ่อโคลน
เดือด บอกว่านอนไม่หลับ จะไปดูที่บ่อโคลนนั้น บุญคำห้าม
ไม่ฟัง ขณะนี้ไอ้จันเดินไปเป็นเพื่อน บุญคำแล่นมาปลุกนาย
ตามคำสั่ง”

รพินทร์ ไพรวลย์ ลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว ไฟฉายในมือซ้าย
ไรเฟิลในมือขวา แล้วก็บอกแผ่วเบาเรียบๆ ต่างกับอาการอัน
ฉับไวเร่งด่วนของเขาว่า

“ไป...ไม่ต้องกระโดดกระตาคอะไรทั้งนั้น บุญคำตามมา
ด้วย!”

**ลับพ้นออกมาจากชอกโชดหินที่พวกลูกหาบนอนรวม
หมูกันอยู่** เขาเหลือบแวบไปที่กลุ่มพักนอนของฝ่ายนายจ้าง
เห็นแต่เพียงเป็นเงาตะคุ่มๆ ของกลุ่มคนที่นอนเรียงรายกันอยู่
แต่มองไม่ถนัดเด่นชัดว่ามีใครอยู่ตรงไหนบ้าง รู้แต่เพียงว่าคน
เหล่านั้นอยู่ภาวะหลับสนิท

โดยหนทางอันเป็นแนวลาดไปสู่บ่อโคลนประหลาด ซึ่ง
มีตำแหน่งต่ำลงไปกว่าจุดซึ่งมาหาที่พักนอนกันอยู่นั้นไม่ไกลนัก
ท่ามกลางแสงสว่างของเดือนแรม พรานใหญ่เห็นเงาของคนสอง
คนกำลังเดินเลาะลัดไปในระหว่างโชดหินสูงๆ ต่ำๆ สองฝั่งทาง

เขาสาวเท้าตามติดลงไปโดยเร็ว บุญคำก็กระชั้นชิดมาทาง
 เบื้องหลัง

ชะรอยจะเป็นด้วยเสียงผีเท้า ทำให้ทั้งคู่ที่เดินพูดอะไร
 กันอยู่เบา ๆ หยุดชะงัก พร้อมกับเหลียวกลับมาดู แล้วจันก็พูด
 ขึ้นเบา ๆ ว่า

“พี่คำไปตามนายมาแล้วละ จันห้ามแหม่มคริสแล้วไม่
 เชื้อ”

มันก็พอดีกับที่รพินทร์และบุญคำก้าวเข้ามาถึง คริสติน่า
 ยืนสงบนิ่งอยู่ในตำแหน่งนั้นชั่วขณะ ไหล่หล่อนสะพายเอ็ม 16
 ประจำตัว มือถือไฟฉาย แต่ไม่ใช้ส่องอะไรในขณะนั้น เพราะ
 แสงเดือนสว่างพอที่จะมองเห็นอะไรได้ในละแวกใกล้ ๆ ชัดเจน
 พอสมควร และก็จริงตามที่บุญคำบอกไว้

**คืนนี้หล่อนสวมเสื้อเดินป่าชนิดค่อนข้างบางแขนสั้น
 ขยายคอเสื้อกว้าง แทบจะปลดคุมด้านหน้าออกหมดเพื่อ
 รับลม ชายเสื้อผูกมัดไว้ที่เอว**

“บ้าจริง บุญคำ ไปปลุกเขามาทำไม?”

หล่อนดูบุญคำเบา ๆ ด้วยเสียงต่ำ ๆ

“อย่าไปว่าอะไรบุญคำหรือจันเลย คริส ผมเป็นคนสั่ง
 พวกเขาไว้เองแหละว่า คืนนี้ไม่ว่าใครทั้งนั้น ถ้าจะออกนอกเขต
 พักนอนของเราให้ห้ามไว้ และถ้าห้ามยังไม่เชื่อก็ก็นำมาปลุกผม”

รพินทร์เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเรียบปกติของเขา ไม่แสดงให้
 เห็นถึงอาการหัวเสีย หรือไม่พอใจอะไรทั้งสิ้น แต่กลับยิ้มให้
 หล่อนอย่างอารมณ์ดี คริสพยายามจ้องดูหน้าเขาในแสงจันทร์
 สกาวนั้น เหมือนตรวจหาร่องรอย แล้วยิ้มเจื่อน ๆ

“ผิดคาดไปมาก”

แล้วหล่อนก็เปรยขึ้นลอย ๆ

“อะไรที่ว่าผิดคาด”

“ฉันนึกว่าจะพบกับหน้ายักษ์หน้ามารของคุณ คุณ ๗ ตะคอกอะไรฉันนะซี ในการที่ฉันเดินออกนอกบริเวณ โดยไม่ฟังคำทักท้วงห้ามปรามจากคนของคุณที่ให้คอยนอนดักเป็นยามเฝ้าอยู่ จนกระทั่งอีตาแก่นั่นวิ่งไปปลุกคุณขึ้นมา”

สุภาพบุรุษไพร่หัวเราะเบา ๆ ในลำคอเสียงของเขาต่ำลึก แล้วเขาก็หันไปบอกกับพรานคู่ใจซ้ายขวาของเขาว่า

“เออละ จัน บุญคำ ไปนอนได้แล้วถ้าง่วง แหม่มคริส อยู่ในการดูแลของฉันแล้ว”

ตาม้าโบกมือเป็นสัญญาณเรียกให้จันเข้ามาหา แล้วเดินกอดคอพูดอะไรกันซุบซิบมีอาการเหมือนจะกลับขึ้นไปบนแคมป์ ทั้งทั้งคู่ไว้ตรงนั้นตามลำพัง แต่รพินทร์เงี่ยหูนิดเดียวก็รู้ว่าสมุนคู่ใจของเขาไม่ได้ไปไหนไกล หลบมุมบังเหลี่ยมหินอยู่ใกล้ ๆ นั้นเอง

“ฉันไม่คิดที่จะทำตัวเองให้เป็นภาระอะไรกับคุณหรือคนของคุณหรอกนะ มันร้อนจนนอนไม่หลับ...จะว่าไม่หลับ ก็ไม่เซ็งนักหรอก มันหลับ ๆ ตื่น ๆ ทนรำคาญอยู่ไม่ไหว ก็เลยออกมาเดินตากลมชมจันทร์อยู่แถว ๆ นี้ ไม่ได้ตั้งใจจะไปไหนไกลหรอก และไม่ประสงค์ที่จะให้คุณหรือใครต้องมาเป็นเพื่อนด้วย แต่ถ้าคุณเห็นว่าไม่สมควร จะมีคำสั่งให้ฉันกลับเข้าแคมป์ ฉันก็จะกลับเดี๋ยวนี้”

“ผมเห็นใจพวกคุณทุกคน คินนี่อากาศมันอ้าวระอุเหลือเกิน และก็ยอมรับว่าเป็นความผิดของผมเอง ที่นำทางขึ้นมาผิดกับที่คาดหมายไว้แต่แรก ว่าแต่ว่าเพื่อน ๆ ของคุณทุกคนเขาหลับสนิทกันไปหมดแล้วไม่ใช่รึ?”

“ใช่ซิ ก่อนนอน เบลแจกวาเลียมคนละ 5 มิลลิกรัม”

“อ้าว! แล้วคุณล่ะ?”

“ฉันโดนเข้าไป 10 มิลฯ แล้วก็ยังไม่ลง มันร้อนรุ่ม กระวนกระวายใจยิ่งงิบอกไม่ถูก แล้วก็อีกอย่างหนึ่ง ก็เห็นว่าที่นี้ บนนี้ มันไม่น่าจะมีอันตรายอะไร ถึงได้เดินเรื่อยเปื่อยออกมา”

รพินทร์คงยิ้ม ๆ อยู่เช่นนั้น พยักหน้าอย่างอารมณ์ดี เอื้อมมือมาแตะแฉ่วเบาที่แผ่นหลังของหล่อน

“ไป! คุณอยากจะไปเดินเล่นก็ไป ผมไปเป็นเพื่อนด้วย”
หล่อนจ้องหน้าเขาอีก

“หน้าคุณยิ้ม อาการของคุณสุภาพนึ่มนวล แต่ถามจริง ๆ เอะ ในใจคุณคิดสาปแช่งดำฉันหรือเปล่า...คุณเองก็กลับไปนอนได้นะ ไม่ต้องกังวลหรอก ฉันบอกแล้วว่าฉันไม่ไปไหนไกล ญ่แฉ่ว ๆ นี่แหละ”

เขาโอบหลังหล่อนให้ออกเดินเคียงกันไปช้า ๆ

“ผมไม่ใช่คนหน้าไหว้หลังหลอก...เป็นคนที่มีปากกับใจ และกิริยาที่แสดงออกตรงกับความรู้สึก...ไม่นิยมการใช้เล่ห์กระเท่ เพทุบาย นี่คือนิสัยของคนที่ฝากชีวิตไว้กับป่าดงพงไพร...มะ! คริสเวามาเดินรับลมกันเล่นสักพักก็ได้ ผมเป็นเพื่อนคุณด้วยความ

เต็มใจยิ่ง ง่วงเมื่อไหร่ คุณค่อยกลับไปนอน รับรองว่าผมจะ
 ไปส่งคุณจนถึงที่นอนทีเดียว”

คริสยิ้มมุมปาก ชายหางตาดูเขาในระยะใกล้ ขณะที่เดิน
 ไปด้วยกัน แสงจันทร์ส่องจับประกายตาสีฟ้าคู่ นั้นวาววาม

“รู้สึกว่าคุณจะมีอารมณ์ดีเป็นพิเศษนะ สำหรับคืนนี้”

“ผมมีข้อเสียที่ถูกใครต่อใครตำหนิอยู่ตลอดเวลา แล้ว
 ว่ามักจะเป็นคนมีอารมณ์บูด ชุ่มมัว อยู่ตลอดเวลา ก็เลยอยาก
 จะปรับเปลี่ยนสันดานตัวเองให้เป็นคนอารมณ์ดีเสียบ้าง ว่าอันที่
 จริง ชีวิตคนเรานั้นก็ไม่ได้ยั่งยืนยาวนานอะไรนัก จะมาซีเรียส
 เครียดเคร่งไปทำไม จริงไหม?”

“ถ้าคุณคิด และปฏิบัติได้อย่างนี้ตลอดไปมันก็ดีนะชิ
 จันและพวกเราทุกคนก็จะรู้สึกเป็นสุขขึ้น เราไม่อยากจะเห็น
 สีหน้าและแววตา ที่ชาเย็นกระด้างยังกะหินบนหลุมฝังศพของ
 คุณเลย นับตั้งแต่พบหน้ากันครั้งแรกแล้ว”

“แล้วคืนนี้ผมเป็นยังไง?”

“ก็บอกแล้วยังไงว่า ผิดคาด...คุณนุ่มนวลอ่อนหวาน ผิด
 ไปยังกะคนละคน”

จอมพราวนหัวเราะเบาๆ อีกครั้ง

“ถ้างั้นก็แปลว่า ผมสามารถปรับตัวเองได้แล้ว”

“รพินทร์”

“ครับ”

“คุณบอกว่าคุณเป็นคนพูดตรงใช้ไหม?”

“แน่นอน”

“ถ้างั้นบอกซิ เป็นความจริงไหม ที่ฉันเคยได้ยินลูกน้อง

คุณพูดไว้ว่า ขอให้สังเกตดูสีหน้าอาการของคุณไว้ ถ้าเมื่อใดเห็น
คุณยิ้มแย้ม ท่าทางเหมือนจะมีความสุขเมื่อไหร่ล่ะก็ ให้ระวัง
เอาไว้ มันแปลว่า อันตรายกำลังจะมาถึงตัวพวกเราทุกคนแล้ว”

“ตัวผมเองไม่เคยรู้สึกตัวหรือคริส...”

เขาชะงักไปนิดหนึ่ง คงหัวเราะแฉ่วเบาอยู่เช่นนั้น

“เพราะฉะนั้นจะถือเอาสีหน้าอาการของผมมาเป็นหลัก-
เกณฑ์เครื่องชี้บอก ผมก็ไม่แน่เหมือนกันว่า มันจะเป็นอย่างนั้น
ใช่หรือไม่ แต่สำหรับผมถือหลักว่า เมื่อใดภัยจะมาถึงตัว เรา
ควรจะยิ้มรับกับมัน”

“พูดให้ตรงซิ อย่าอ้อมค้อมบ้ายเบี่ยง คินนี่ บอนนี่ คุณ
รู้สึกใช่ไหมว่า มันน่าจะเกิดภัยพิบัติอะไรขึ้นได้”

“ผมก็ตอบตรงๆ เหมือนกัน...ครับ! ใช่!...บอนนี่ดูผาตๆ
ว่าน่าจะปลอดภัยที่สุด แต่ในความรู้สึกของผม มันน่าจะเกรง
อันตรายที่สุด”

“ขอบคุณที่บอกความจริง ฉันเห็นรอยยิ้มและอาการอัน
เมื่อนวลชวนให้เป็นสุขใจของคุณแล้ว ฉันก็สัมผัสได้ทันที...มัน
จะเกิดอะไรขึ้นทำนองไหนหรือรพินทร์ ?”

จอมพรานถอนใจเบาๆ แหงนหน้ามองดูดวงจันทร์ใน
ม่านเมฆบางๆ

“คุณเป็นคนฉลาด และช่างสังเกตที่สุด คริส เป็นคนที่มี
สัมผัสอันละเอียดอ่อนและเฉียบไวเหนือกว่าพวกคุณทุกคนที่
มาด้วยกัน...ถูกแล้วครับ บอนนี่เป็นสถานที่อันจะวางใจอะไรไม่
ได้เลย ผมก็ยังเดาไม่ถูกว่ามันจะมาในรูปใด แต่ผมก็เตรียม
ป้องกันไว้แล้วอย่างรอบคอบ และรัดกุมที่สุดเท่าที่ผมจะทำได้

นี่จึงเป็นเหตุผลที่ว่า ทำไมผมถึงไม่อยากจะให้คุณออกมาเดิน
 อยู่ตามลำพังคนเดียว ไม่ใช่แต่คุณเท่านั้น ใครก็ตามในคณะ
 ของเรา แม้แต่พวกลูกหาบ ถ้าออกมาเดินนอกบริเวณอย่างนี้
 ถ้าไม่สามารถจะสั่งให้กลับเข้าที่ได้ ผมก็ต้องไม่ยอมให้คลาด
 จากสายตาเป็นอันขาด”

“ไอ้ผีดิบ หรือเจ้าช่างร้ายเหล่านั้นหรือ?”

รพินทร์ส่ายหน้า

“ไม่ใช่แน่”

“ถ้างั้น...”

“โปรดอย่าถามเลย ผมบอกแล้วว่า ผมยังไม่รู้แน่ชัด”

“แล้วนี่มันควรจะหันหลังกลับ ไปนอนสงบเสงี่ยมอยู่ใน
 ที่พักใช้ไหม ตามความรู้สึก และความต้องการของคุณ?”

“ก็ไม่จำเป็น คุณอยากจะออกมาเดินเล่นก็ตามสบาย แต่
 ต้องมีผมอยู่ใกล้ๆ ด้วย เอาละ คุณไม่ต้องไปกังวลอะไรหรอก
 นอกจากผมแล้ว ก็ยังมีพรานมือดีอีกสองคน คอยเฝ้าดูเราพร้อม
 อยู่ด้วย บุญคำกับจันยังไม่ไปไหนหรอก เกะกะอยู่ในละแวก
 ใกล้เคียงกับเรานี้แหละ พอจะเป็นหลักประกันความปลอดภัย
 ให้แก่คุณได้”

คริสมีอาการฉงน หันกลับไปดูด้านหลัง แต่ไม่เห็นอะไร
 เลย นอกจากก้อนหิน หล่อนมีอาการประหลาดใจ ขยับปากจะ
 เอ่ยถามอะไรออกมา แต่แล้วก็ระงับเสียอย่างคนฉลาด

หล่อนเดินทอดเท้าเนิบๆ มาจนกระทั่งถึงปากบ่อโคลน
 ที่กำลังเดือดเป็นพรายส่งเสียงดังอยู่เป็นจังหวะ พินิจนั่งอยู่ยัง

ตำแหน่งนั้นอย่างใคร่ครวญหนัก กลุ่มควันบางๆ ยังคงลอย
 กวนขึ้นมาอยู่เช่นนั้น มองเห็นได้ถนัดจากแสงจันทร์โดยไม่ต้อง
 ใช้ไฟฉาย รพินทร์ยืนเอียงหลังออกไปห่างเพียง 2 ก้าว
 ทั้งคู่ ต่างจมอยู่ในความเงียบไปชั่วขณะใหญ่

“ถ้าคุณคิดที่จะลงไปว่ายอาบเล่นอยู่ในสระโบกขรณี
 ของผมสระนี้ล่ะก็ โปรดเปลี่ยนความตั้งใจเสียเถิดครับ”
 ในที่สุด เขาก็เอ่ยขึ้นเบาๆ
 โดยไม่หันกลับมา เสียงเย็นๆ ของหล่อนตอบมาว่า
 “คุณรู้ใช่ไหม ว่าจะจะมาดูที่ ‘สระสวรรค์’ ของคุณสระ
 นี้”

“รู้ แต่ก็ไม่ใช่ใจว่าเพื่ออะไร”
 “ก็เพื่อว่าเวลาดีๆ จะได้เห็นหงส์ขาว หรือหงส์ดำมา
 ผอยฟ่องเล่นสระอยู่บ้างนะซิ...คุณหลอกฉันได้น่าเอ็นดูมากนะ
 รพินทร์!”

พร้อมกับกล่าวแผ่วๆ เช่นนั้น แม่ผมทองหยิบจะเคลื่อน
 ตัวเข้าไปใกล้ปากบ่ออีก แต่ฝ่ามืออ่อนโยน ทว่าแข็งแรงเอื้อม
 มาจับไหล่ของหล่อนไว้ ดึงเบาๆ อย่างอ่อนโยน แต่ก็เต็มไปด้วย
 ด้วยพลังเกินกว่าที่หล่อนจะแข็งขึ้นได้ แล้วส่วนหลังของหล่อน
 ก็แนบชิดกับแผ่นอกที่แกร่งเกร็ง คริสหลับตาลง เอนศีรษะพิง
 ไหล่ที่ซ้อนอยู่เบื้องหลัง ริมฝีปากของหล่อนสัมผัสนิทอย่าง
 พยายามข่มระงับความรู้สึกบางอย่างบางอย่างที่รุกร้ารุมทรวง
 อยู่ในขณะนั้น กายสั่นสะท้านเป็นริ้วระลอก

‘ผู้ชายคนนี้’ ...หล่อนคิด... ‘เป็นผู้ชายที่สมควรแล้ว ถ้าหากผู้หญิงสักคนหนึ่งจะทุ่มเทชีวิตจิตใจให้แก่เขาได้อย่างหมดสิ้น เพราะเขามีสัจจะมั่นคง ซื่อสัตย์สุจริตต่อหญิงคนรักจนสุดชีวิต เป็นสุภาพบุรุษทั้งกายและใจ แม้ว่าโดยทางสรีระและโดยทางธรรมชาติแล้ว เขาก็คือผู้ชายแท้ทั้งแท่งคนหนึ่ง มิได้มีสิ่งใดบกพร่องไปเลย หล่อนสัมผัสหยั่งรู้ได้ชัดเจน จากร่างกายส่วนหน้าของเขาที่ประกบแนบชิดอยู่กับลอนตะโพกและลำขาด้านหลังของหล่อน แต่เขาก็ไม่ได้ล่วงล้ำก้ำเกินหรือว่าฉกฉวยโอกาสนั้นเลย และหล่อนก็แน่ใจด้วยอีกว่า เขาไม่ได้รังเกียจหรือชิงชังขยี้ขย้างหล่อนแม้แต่หย่อนนิด’

‘ผู้หญิงคนนั้น...’ คริสคำนิ่งในห้วงรำพึงต่อไป... ‘ขณะนี้ไปอยู่เสียที่ไหนหนอ จึงปล่อยให้เขาผู้นี้ต้องพลัดพรากตกระกำลำบาก เป็นกับตายเท่ากันอยู่เช่นนี้ หล่อนจะหยั่งรู้ภูมิใจ เห็นคุณค่าของชายคนรักคนนี้บ้างหรือไม่ ถ้ามาตรแม้นว่าสตรีผู้นั้นกลับมาเป็นตัวหล่อนเอง ซึ่งได้ล่วงรู้ถึงความจริงเช่นนี้แล้ว ต่อให้มองเห็นความตายขวางกั้นอยู่เบื้องหน้าหล่อนก็จะต้องบุกบันติดตามเอาเขาผู้นี้กลับคืนมาให้ได้!’

และโดยฉบับพลันนั้น จะเกิดจากการลองใจ หรืออื่นใดก็ไม่มีใครสามารถจะหยั่งรู้ได้ คริสติน่าหมุนตัวกลับมาเผชิญหน้าเขา ทอดลำแขนทั้งสองโอบคล้องคอไว้ จ้องดวงตาประสานนิ่ง ใบหน้าห่างกันแค่คืบ

“พลีต...”

ริมฝีปากของหล่อนขยับ เสียงกระซิบแผ่วที่สุดผ่านสู่โสตประสาทของเขา ส่วนดวงตางามทั้งคู่เล่า ยามนี้ก็เป็นประกาย

พราวใสเหมือนแก้วจับมาที่เขา ประหนึ่งจะสะกด แล้วแผ่นภาพที่ผ่านมามากๆ ระหว่างหล่อนกับเขาก็ผูกให้เห็นมโนภาพเป็นระลอก...

ภาพที่หล่อนประทับประคองดูแลรักษาพยาบาลเขาตลอดทั้งคืนแห่งการเจ็บหนัก บนชอกโพรงของหุบผาตะเคียนทอง... ภาพที่ผ่านมามากๆ เมื่อบ่ายนี้ เมื่อเชือกไต่เขาของตนเองขาด และเกาะง่าหินเอาไว้ได้ แล้วต่อมาก็สตรีผู้เด็ดเดี่ยวกล้าหาญผู้นี้แหละ ที่ไต่เชือกไต่ตัวลงไป 'กู' เขาขึ้นมา รวมทั้งเหตุการณ์อื่นๆ อีกหลายเหตุการณ์

รพินทร์เริ่มงุนงง พยายามที่จะเรียกร้องความเป็นตัวของตัวเองกลับคืนมาให้ได้ แต่เขาก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะผลักไสแก่วัยวราต หรือแสดงความหยาบคายใดๆ กับสตรีผู้นี้ได้เลย

ความรักนั้นไม่ต้องพูดถึง ไม่มีเหลือไว้ให้ใครอีกแล้วในโลก นอกจากดาริน วราฤทธิ์ ผู้นั้นเพียงคนเดียว แต่ความรัญจวนป่วนใจ...ความเห็นอกเห็นใจ อันเกิดจากความใกล้ชิดและเหตุการณ์ที่มันบันดาลขึ้นเฉพาะหน้าแบบนี้เล่า เขาจะแก้ไขฉันใดได้

ในสภาพนี้ ขณะที่เขาจ้องมอง เป็นใบหน้าที่ซ้อนกันอยู่สองใบหน้า...ประเดี๋ยวก็เป็นริมฝีปาก และแวตาวาววอนเชิญชวนของคริสติน่า...ประเดี๋ยวก็เป็นใบหน้าที่ของแม่ดอกฟ้าดารินเข้ามาซ้อนแทนที่ แลเห็นแม้กระทั่งหยาดน้ำที่คลอดวงตา...สลบกันอยู่เช่นนี้...มันไม่มีอะไรจะบีบคั้นทรมาน กระอักกระอ่วนใจเท่า...

ครั้นแล้วก่อนจะสิ้นความเหนียวรั้งหมดความเป็นตัวของตัวเองก็ปรากฏเสียงดัง ‘แซ็ก!’ เบา ๆ ขึ้นที่พื้นหินเกลี้ยงอันเขาและคริสยืนประจันหน้ากันอยู่ในขณะนี้

หล่อนจะสำเหนียกหรือไม่ ไม่อาจทราบได้ แต่เขาได้ยืนและสัมผัสชัด มันเป็นเสียงก้อนกรวดเล็กๆ ซึ่งปลิวมาจากที่ใดที่หนึ่ง พุ่งมากระทบพื้นบริเวณใกล้เท้าที่เขายืนอยู่แล้วแล่นกระเด็นไกลออกไป

ไม่มีใคร บุญคำแน่ที่เจตนาปาก้อนกรวดนั้นมา เหมือนจะเป็นการเตือนสติเขา และจับพลันที่เสียงกรวดเล็กๆ ปลิวมาเซ็ดกระทบแผ่นหิน ภาพใบหน้าของดาร์วิน วราฤทธิ์ ที่ซ่อนอยู่บนใบหน้าของคริสติน่า กรูบิล อยู่ในขณะนี้ก็สลายวับ คงกลายเป็นใบหน้างามของแม่ผมทองเลือดอเมริกันผสมตุรกีคนเดิม ขจัดความสับสนเคลิบเคลิ้มหลงผิดของเขาออกไปในฉับพลัน ดุจคนที่ตื่นขึ้นจากความฝันฉะนั้น

อ้อมแขนที่โอบหล่อนไว้กระชับแน่น และใบหน้าที่ก้มต่ำลงมาจนวนริมฝีปากเกือบจะจรดกับริมฝีปากที่เผยอรอรับอยู่ก่อนแล้วก็พลันชะงักงันอยู่แค่นั้น สัมผัสได้ถึงลมหายใจของกันและกัน

คริสเองก็ชะงัก จ้องตาเขาอย่างฉงน

“ทำไม...?” หล่อนกระซิบถาม

รพินทร์ถอนใจลึก

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน”

“คุณไม่เกลียดฉัน...ไม่ใช่รึ?”

“ผมไม่เคยเกลียดคุณ”

“ก็แล้ว...ทำไม...?”

“เราจะเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันที่สุด คริส เราจะคบกันได้
ในฉันเพื่อนเท่านั้น จะไม่มีเรื่องของ ‘เพศ’ เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย
อย่างเด็ดขาด”

เขาบอกที่ริมหูของหล่อนอย่างนุ่มนวล สุภาพอ่อนโยน
แต่ก็เด็ดเดี่ยวยิ่ง

คริสติน่าสลับฟังเขาอย่างสงบ ลำแขนทั้งสองยังทอด
คล้องกันคอเขาไว้เช่นนั้น ไม่มีท่าทีว่าหล่อนจะแสดงความขุ่น
เคืองพลุ่งพล่านใดๆ ทั้งสิ้นตาสีฟ้างาม สะท้อนเงาของดวงจันทร์
และใบหน้าเขาเข้าไปอยู่ในนั้นเป็นประกายเรืองระยับ

“คุณทำให้ฉันยิ่งศรัทธาและเชื่อมั่นในตัวคุณที่สุดรู้ไหม?”

“ขอบคุณ”

“อย่างเพื่อน โดยไม่เกี่ยวข้องกับ ‘เพศ’ คุณพิสูจน์ ให้
ฉันเห็นถึงความสนิทใจเยี่ยงเพื่อนแก่ฉันได้ไหม หรือแม้แต่สิ่ง
เล็กๆ น้อยๆ นั้นคุณก็ยังไม่สามารถจะทำได้”

“เอาละ สำหรับคุณ แม่เพื่อนยาก!”

เขาจูบแผ่วเบาที่หน้าผาก และแก้มทั้งสองข้างของ
หล่อนอย่างเต็มใจ คริสสะท้อนสะท้อนไปทั้งร่าง หล่อน
เองก็กำลังพยายามระงับข่มความรู้สึกอันเร้นลับภายในไว้
ที่สุด

ใจจริงอยากจะกรีดร้อง...อยากจะผรุสวาท ด่าทอเขา...
อยากตบหรือทำร้ายร่างกายเขา แต่ผู้หญิงฉลาดอย่างหล่อนไม่
อยู่ในฐานะที่จะแสดงความเร้าร้อนของอารมณ์เปลือยออกมา
เช่นนั้นได้ ตระหนักได้ดีว่า วิธีการเช่นนั้นจะไม่มีวันพิชิตบุรุษ

ผู้มีหัวใจมั่นคงปากเหล็กเพชรคนนี้ได้อย่างเด็ดขาด และหล่อนก็มีมือคนละชั้นกับอิสซาเบล เหลี่ยมคูชั้นเชิงห่างกันหลายขุมนัก

ระยะทาง...เวลาที่จะอยู่ใกล้ชิดกัน มันยังอีกแสนยาวไกล...หล่อนต่างหากที่จะมีโอกาสอยู่ใกล้ชิดเขาผู้นี้ ไซ้ ‘แม่ดวงใจในฝัน’ ของเขาคนนั้นไม่ ต่อให้มีอดีตอันลึกซึ่งผูกพันต่อกันแน่นแฟ้นเพียงไรก็ตาม ตราบใดที่เขายังเป็นผู้ชายทั้งแท่ง เท่าๆ กับที่หล่อนก็รู้ตัวเองว่าเป็นผู้หญิงที่เพียบพร้อมไปด้วยเสน่ห์แห่งเพศ มีพลังดึงดูดปานภูเขामแม่เหล็ก

ชายคนนี้...จะใช้สรีระความเยี้ยวเข้ามาเป็นเครื่องล่อให้ถลำไม่ได้เลย หล่อนหยิ่งซึ่งดี...แต่คุณธรรมความดี น้ำจิตน้ำใจ ความเสียสละ ความอ่อนโยนเท่านั้น จะเป็นกับดักให้เขาเดินเข้าหาเองโดยไม่รู้สีกตัว

คริสพื้มพำขอบคุณ ทรวดกายลงนั่งบนโศดหินซำๆ ยกมือทั้งสองขึ้นลูบใบหน้าตนเอง แล้วเงยขึ้นสลัดผม ควักบุหรีจากกระเป่าเสื้อออกมาจุดสูบ รพินทร์หย่อนกายลงนั่งด้วยตรงหน้า หล่อนส่งซองบุหรีไปให้เขา เมื่อพรวานใหญ่หยับขึ้นมากาบหล่อนก็ยื่นบุหรีของตนเองในริมฝีปากที่ติดไฟอยู่ก่อนแล้ว เป็นการบังคับให้เขาจุดต่อกับบุหรีของหล่อน ใบหน้าของคนทั้งคู่เข้ามาใกล้กันอีก คริสเป่าคว้นบุหรีซำๆ ไปที่ใบหน้าของเขา แล้ววางคางลงบนฝ่ามือที่ศอกยันอยู่บนหัวเข่า ยิ้มชนิดๆ

“คุณทำอะไรนะ?” เขาถาม

“เป่ามนต์สะกดคุณยังงีละะ ระวังนะ จันก็แม่มดหมอผีเหมือนกัน”

สุขภาพบุรุษไพร่หัวเราะ

“บนความดุดันแข็งกร้าวและชาเย็น แท้ที่จริงคุณเป็นคน
หวานนะคริส”

“ก็คงจะเหมือนกับคุณกระมัง ฐิโหม ฉันทอยากจะให้มี
อะไรเกิดขึ้นกับคุณ”

เขาเลิกควั่นแทนคำถาม หล่อนจึงกล่าวยิ้ม ๆ ต่อ

“อยากให้คุณเจ็บป่วยลงอีกยังงีละะ ฉันจะได้คอยดูแล
รักษาพยาบาลคุณอย่างคีนั่น...คีนที่เรายู่กันเหนื่อหุบตะเคียน
ทอง”

รพินทร์เป่าบุหรีเป็นทางยาวลงต่ำ แล้วสิ้นศีรษะช้า ๆ

“ไม่ดีแน่ ไม่เฉพาะสำหรับตัวผมเองเท่านั้น แต่หมายถึงพวกคุณทั้งหมดด้วย ผมเป็นมัคคุเทศก์ เป็นพรานนำทาง เป็นหลักประกันแห่งความปลอดภัยของทุกคน ในป่าลึกกันดารนี้ ถ้าผมเจ็บป่วยลงเสียคนเดียว พวกคุณนั้นแหละจะลำบาก และตัวผมเองก็ไม่ปรารถนาในความเจ็บป่วยนั้นด้วย แม้ว่าจะได้รับความอบอุ่นเมตตาปราณีจากคุณ และพวกคุณเพียงไหนก็ตาม เพราะฉะนั้นอย่าภาวนา”

แม่ผมทองเอ้อมมือมาใช้หัวเขี่ยปลายคางเขาเบา ๆ

“จำได้ไหมคีนั่น ฉันนอนเฝ้าคุณใกล้ๆ ตลอดทั้งคืน
ก่อนที่คุณจะได้สติรู้สึกตัว”

“ผมจำได้เสมอในความกรุณาของคุณชื่อนั้น”

“และคุณรู้ไหม คุณกอดฉันนอนหลับไปทั้งคืน จนฉัน
ไม่กล้ากระดิกตัว เพราะกลัวคุณจะตื่นรู้สึกตัวขึ้น”

พรานใหญ่เอาข้อนิ้วขี้ปลายจมูกเบา ๆ

“ผมต้องขออภัยเป็นอย่างมากในข้อนั้น เพราะไม่รู้ตัวเลย คุณดีต่อผมมากคริส ในหลายๆ กรณีที่เดียวที่ผมตกเป็นหนี้บุญคุณคุณ และผมสาบานว่า ผมจะไม่ลืมน้ำใจอันดีงาม ความกล้าหาญ เสียสละของคุณ ก็บอกแล้วยังไงล่ะว่า ในแง่ของเพื่อนแล้ว คุณเป็นคนมีน้ำใจน่าสรรเสริญมาก เพราะฉะนั้นหนักนิดเบาหน่อยที่คุณเคยกระทำต่อผมมาแล้ว ผมจึงไม่ถือสาเป็นอารมณ์ เพราะเมื่อถึงคราวจำเป็นจริงๆ แล้ว คุณเป็นคนคบได้ทีเดียวแหละ ผมกล้าที่จะกล่าวได้ว่า ในจำนวนพวกคุณทั้งหมดที่มาด้วยกัน 5 คนนี้ คุณเป็นคนมีขีดความสามารถสูงสุดในการผจญภัย”

“แต่คุณก็ยังไม่ไว้วางใจฉัน หรือพวกเราสนิทอยู่นั่นเอง ในการเดินทางทำงานสำคัญที่ได้รับมอบหมายขึ้นนี้ ระวางอยู่ตลอดเวลา ว่าพวกเราจะหักหลังภายหลังจากที่คุณนำเราไปสู่ความสำเร็จแล้ว”

รพินทร์ยกไหล่หนึ่ง แต่สีหน้ายิ้ม

“พวกคุณต้องรู้ตัวเองดีว่า แต่ละคนของฝ่ายคุณ ยกเว้นเชิดวุธ ไม่ใช่ผู้ดำเนินชีวิตอย่างปกติธรรมดาเหมือนสามัญชนเขาทั่วไปเลย ทุกคนล้วนเป็นสพายสายลับที่ทำงานสำคัญสุด ยอดให้แก่ประเทศชาติของคุณ ก็อยากจะถามเฉพาะตัวคุณเองว่า ถ้ามีคำสั่งให้ฆ่าหรือทำลายพวกผมเสียภายหลังงานกู้ระเบิดของคุณสำเร็จ คุณจะทำได้ลงคอไหม ในเมื่อเราก็คได้มาร่วมชีวิตกันถึงขนาดนี้แล้ว”

คริสหัวเราะเสียงนุ่ม โนม้ตัวลงไปกอดคอเขาไว้อีกครั้ง เอาหน้าผากจรดกับหน้าผากเขา เหลือบตาขึ้นมองตา

“เรื่องนี้บอกไม่ได้นะ ก็ต้องดูกันไป เวลาจะเป็นเครื่องพิสูจน์ สำคัญว่าคุณอย่าประมาท ระวังตัวไว้ให้ดีกว่าแล้วกัน”

ประโยคหลัง หล่อนเน้นอย่างมีความหมายประหลาด ผละใบหน้าห่างจากเขาแล้วชายตามองด้วยหางตา ยิ้มๆ ที่มุมปาก

คืนนี้คริสตินางามประทับใจและนาร์กจริงๆ ไม่ว่า จะกิริยาท่าทีหรือถ้อยวาจา แตรพิรินทร์ ไพรวลย์สำรวจสมาธิ และขันติมัน จะไม่ยอมให้จิตใจของตนเองไขว่เขวออกแวกเป็น ก้นขาด

และแม่ผมทองก็ฉลาดพอที่จะไม่เอ่ยใด ๆ ไปถึงยอดหญิง ถิ่นเป็นที่รักของเขาเลยแม้แต่คำเดียว หล่อนรู้ว่าขึ้นพูดไป ก็ ระวังแต่จะทำให้เกิดความเศร้าหมองขุนมัวแก่เขา เรื่องของการ สนทนาจึงจำกัดแวดวงเฉพาะตัวลำพังสองต่อสองเท่านั้น และ หล่อนก็ระมัดระวังคำพูด กิริยาอาการที่จะไม่ทำให้เขาต้องหนัก ใจกังวลหวั่นเกรงใด ๆ ยามเมื่ออยู่ตามลำพังกับหล่อนขณะนี้เลย

ขณะนั้นเองเสียงโคลนที่ยังผูกพรายเดือดอยู่เป็นระยะ มันดังผิดปกติไปกว่าเคย อย่างว่าแตรพิรินทร์เลย แม้แต่คริสเอง ก็ยังรู้สึก สัมผัสได้กับเสียงที่ดังผิดแปลกไป เพราะแทนที่มันจะ ดังผลุบ-ผลับ สม่่าเสมอเพียงเบาๆ เสียงที่ดังมาในครั้งนี้นี้ดัง พรึม จนบริเวณก้นหินที่นั่งอยู่ไหวเล็กน้อย...

ดวงจันทร์แฝงตัวเข้ากลีบเมฆดำ ทุกสิ่งกลายเป็นเงาตะ-

คุ่ม เลื่อนลงทันที แทนที่จะกระจ่างจ้ามองเห็นอะไรได้ถนัด คริสพยายามมองหน้าเขาในความมืด แล้วคว้าไฟฉาย แต่หล่อน ก็ยังช้ากว่าเขา เพราะลำไฟล่าสัตว์ในมือของพรานใหญ่สาดจำ ออกไปยังบริเวณบ่อโคลนนั้นก่อนแล้ว

สิ่งที่เห็นทำให้คริสผะ อุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง เบาๆ ส่วนจอมพรานถลันยืน พร้อมทั้งคว้าไฟเฟลพลาง กระจกแขนหล่อนให้ยืตามทันที

กลางบ่อโคลน ของเหลวชั้นคลักเป็นรอยนูนสูงขึ้นมา เหมือนจะมีอะไรดันอยู่ภายใต้ ลักษณะที่มันปูดนูนขึ้นมานั้น มี สภาพคล้ายหลังเต่า ค่อยๆ สูงขึ้นเป็นลำดับ จนดูเหมือนว่าถ้า วัดระดับจากปากบ่อแล้วมันจะสูงกว่าบริเวณปากบ่อขึ้นมาไม่ต่ำกว่า 1 เมตรครึ่ง ไม่ได้หยุดอยู่เพียงแค่นั้น แต่ค่อยๆ นูนสูงเพิ่มขึ้นมาทุกทีเป็นกลุ่มทึบของของเหลวลักษณะชั้นคลักนั้น

ทั้งสองจ้องเขม็งตามลำไฟฉาย คริสยับจะอ้าปากแต่ รพินทร์อุดริมฝีปากของหล่อนไว้ กระซิบเร็วปรือ

“เฉย! เจียบไว้!...”

หล่อนยืนตัวแข็ง จ้องตะลึงค้างไปยังตำแหน่งนั้น

จิตใจต่อมา รอยที่ถูกดันนูนขึ้นมาก็แตกกระจาย พรวดเหมือนเอาตังเมเหลวๆ มาเป่าให้เป็นลูกโป่งพองจนแตก แล้วสิ่งที่ยังไม่อาจเดาได้ชนิดหนึ่งก็ตัวดวบขึ้นมาตามรอยแตก ระเบิดดังตูมนั้น สะเก็ดโคลนน้อยใหญ่ ปลิวกระจายไปทั่ว พร้อมด้วยรัศมีของไออันร้อนวูบเหมือนมีใครมาเปิดเตาอบใส่ หน้าในระยะใกล้

ฝอยโคลนบางส่วนปลิวกระเด็นมากระทบร่างกายของทั้งสองเปโระไปหมด เฉพาะเศษโคลนที่ปลิวมาถูกนั้นไม่ถึงกับร้อนจัดเกินไปนัก แต่มันก็ร้อนขนาดทำให้สะดุ้ง!

ทั้งบ่อกระเพื่อมกระฉอกเป็นระลอกคลื่น ยังมองเห็นอะไรไม่ถนัดอยู่เช่นนั้น และบัดลใครสองคนซึ่งอยู่ในละแวกใกล้เคียงก็วิ่งถลันลงมา บุญคำกับจันนั่นเอง ร้องกระหืดกระหอบ

“นาย! ถอยเร็ว อะไรมันกำลังจะขึ้นมาจากบ่อโคลนนั้น...”

รพินทร์ใช้มือที่ถือไฟเพลิงปาตไปยังคนทั้งสองของเขา ที่แล่นตาลีตาเหลือกลงมากระชิบเร็วปรือ

“หลบเข้าไปในโพรงหินนั่นก่อน เร็ว! อย่ายืนอยู่ตรงนี้”

สองสมุนคู่ใจว่องไวปานทหารพระราม เพราะสารพัดเหตุการณ์ที่เคยผ่านมาเป็นการฝึกปรือไว้อย่างดีเยี่ยม แล้วทั้งสองแผ่นข้ามโขดหินเตี้ยๆ ที่ขวางอยู่แล่นตรงเข้าไปยังปากโพรงของชะง่อนหินใหญ่ อันแลดูเหมือนปากถ้ำเล็กๆ ที่อยู่ไม่ห่างไกลจากบ่อโคลนประหลาดนั้นเท่าใดนัก

รพินทร์ ยังคงส่องไฟฉายจับนิ่งอยู่ตรงจุดที่มาของการเคลื่อนไหวประหลาดกลางบ่อโคลนเดือด อีกมือหนึ่งกระชากเอวคริส ผู้ยังมัวตะลึงต่อเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันให้เดินถอยหลังห่างจากจุดที่ยืนอยู่ออกมาอย่างรวดเร็ว

รอยนูนที่ถูกดันขึ้นมาลักษณะหลังเต่าขนาดมดหีมาเริ่มปรากฏขึ้นในอาการเดิมอีกครั้งหนึ่ง ภายหลังจากที่มันแตกกระจายไปครั้งแรกแล้ว เป็นปรากฏการณ์อย่างเก่าคือค่อยๆ ดันสูง

ขึ้นมาทีละน้อย เพิ่มขึ้นและเพิ่มขึ้นทุกที แล้วในที่สุดก็แตก
พริบขึ้นเป็นครั้งที่สอง สะเก็ดโคลนยิ่งกระจายว่อนรุนแรงกว่า
ครั้งแรกจนเปียกปอนหน้าตา ร่างกาย และเสื้อผ้าของคริสกับ
รพินทร์ไปหมด

จอมพรวนผลักคริสให้แล่นออกไปก่อน พร้อมกับตะโกน
“เข้าไปหลบอยู่ในซอกหินกับจันและบุญคำ!”

คริสตื่นาเร็วทันใจสมกับบุคลิกของหล่อน ครั้งแรกเซ
ผะหลุนๆ ไปก่อน พอตั้งตัวติดหล่อนก็แผ่นหรือ ข้ามก้อนหิน
วิ่งเข้าไปล้มตัวกลิ้งอยู่ตรงบริเวณที่บุญคำและจันเข้าไปหมอบ
กำบังอยู่ก่อนแล้ว ตาเฒ่ารีบตะครุบตัวหล่อนกระซอกให้หลบ
ลึกเข้าไปอีก ละล่ำละลักเป็นรถไฟด่วนว่า

“เข้ามาลึกๆ แหม่มคริส ทามันไม่เข้าการเสียแล้ว ไม่รู้
อะไรมันกำลังจะโผล่ขึ้นมาจากไอบ่อนรานั้น...นาย ถอยเหอะ!
เร็วๆ เข้า”

ประโยคหลังแถมตะโกนลั่นออกไป

รพินทร์สำรวจมิจิตและสติมัน จ้องเขม็งไปยังตำแหน่ง
นั้น พลางเดินถอยหลังไปยังตำแหน่งที่คนของเขาและคริส
เข้าไปซุ่มกำบังอยู่ก่อนแล้ว สภาพบ่อโคลนบัดนี้มีดมืดเพราะ
เมฆดำก้อนมหึมาที่ลอยเข้ามาบังดวงจันทร์ไว้หมดสิ้น

อะไรชนิดหนึ่งแตกต่างไปจากสภาพโคลนกลางบ่อ บัดนี้
ชูราขึ้นมาแล้วในเงามืดมองดูเหมือนท่อนซุงขนาด 2 คนโอบ ที่
สามารถเคลื่อนไหวและอ่อนตัวได้ รพินทร์กลั่นใจสาดลำไฟฉาย
จี้เข้าไปอีก

แสงสะท้อนจากไฟฉายกระทบเข้ากับสิ่งหนึ่ง ยังบริเวณ
 ส่วนบนที่โพล์ราขึ้นมาเคลื่อนไหวโอนเอนไปมานั้นเปล่งประกาย
 เขียวปัดและวาวจ้าเหมือนมรกตตอบมาในทันที วูบแรกก็เป็น
 เพียงดวงเดียว แต่เมื่อมันบ่ายเบนหัวตรงมาตามลำแสงไฟ ดวง
 มรกตขนาดใหญ่ทั้งคู่ก็ปรากฏเป็นรัศมีโชติช่วงกระไอความร้อน
 ที่มีอยู่ก่อนแล้ว บัดนี้ยิ่งทวีเพิ่มขึ้นอย่างกะทันหัน

ขณะที่สิ่งประหลาดนั้นผุดโผล่ในลักษณะท่อนยาว โคลน
 ที่จับตามลำตัว ร่วงเฟลละๆ ลงไปในบ่อ แล้วก็ปรากฏเสียง
 ครึ้นครึ้นไหวสะเทือนไปหมดตลอดทั้งบริเวณบ่อโคลนเดือดนั้น
 ด้วยอาการเคลื่อนไหววาดแว้งลำตัวที่ยังจมอยู่เบื้องล่าง

รพินทร์ดับไฟทันที ลดตัววูบลงกำบังโชดหิน เสียง
 ของการเคลื่อนไหวอันดังครึ้นโครมกลางบ่อโคลน และเสียงร้อง
 ตะโกนเอะอะของบุญคำกับจันในลักษณะนี้ เขาเชื่อแน่ว่าจะต้อง
 แว่วได้ยินขึ้นไปยังบรรดานายจ้าง และพวกลูกหาบที่พากันนอน
 หลับอยู่ในแคมป์ ซึ่งไม่ห่างขึ้นไปมากนักแน่นอน ยกเว้นแต่ว่า
 ใครจะชี้เขา หรือว่าถูกสะกดอยู่ด้วยยานอนหลับ โดยหลับเป็น
 ตายเท่านั้น กระซากวิทย์ที่เหินบเวยขึ้นมา เปิดสวิตช์กดเรียก
 ทันที เสียงรัวเร็วแทบไม่เป็นภาษา

“รพินทร์เรียกทุกคน! เตรียมพร้อม กระจายกันหลบ
 เข้าซอกหินที่แข็งแรงที่สุด อะไรมองอย่างกำลังโผล่ขึ้นมาจาก
 บ่อโคลนเดือด!”

เขากดคีย์เรียกเตือนละล้าละลักอยู่คนเดียว แต่ไม่มีเสียง

วิทยุจากพรรคพวกคนใดตอบมาเลย มันแสดงให้เห็นถึงว่า กระแสคลื่นวิทยุไม่สามารถจะทำงานได้เลยในขณะนั้น และในทางตรงข้าม แทนที่จะได้รับการตอบ หรือสัญญาณจากวิทยุ มือถือ เขากลับได้ยินเสียงการเคลื่อนไหวตื่นกันขึ้นอย่างสับสน ชุลมุนและเอะอะร้องถามกันอยู่ขรมฟังไม่ได้ศัพท์จากพวกข้างบน เสียงนั้นพอจะแว่วลงมาให้ได้ยินได้ เพราะระยะเรียกได้ว่า ใกล้พอควร

ไม่มีเวลาเหลือพอที่จะให้เขาได้ไตร่ตรองซักช้าอย่างใดอีกแม้แต่เสี้ยววินาที เพราะสิ่งประหลาดนั้น กำลังเคลื่อนใกล้บ่อโคลนด้านที่เขาหลบกำบังอยู่เข้ามาแล้วด้วยอาการแหลมเข้าปกติอย่างไม่มี การสนใจต่อสิ่งใดของมันทั้งสิ้น ลักษณะเป็นเจตนาที่จะขึ้นมาบนพื้น เพื่อนำตัวให้พ้นจากตำแหน่งที่มันผูกมัดโผล่ขึ้นมาเท่านั้น

“อย่าฉายไฟ อย่ายิง!”

เขาตะโกนขึ้นสุดเสียง เจตนาโดยตรงที่จะสั่งเตือนไปยัง คริส จัน และบุญคำ ซึ่งบัดนี้เข้าไปหมอบซุกตัวอยู่ยังปากโพรง หินใหญ่ อันมีลักษณะเหมือนชอกถ้ำเล็ก ๆ นั้น

คริสพลดเซฟปีนเอ็ม 16 แบบคอมมานโดของหล่อนแล้ว
และกำลังจะกระชากฐานออกมาเพื่อประทับไหล่ เท่า ๆ กับที่จัน
และบุญคำก็ตบกำนลุกเลื่อนขยับขึ้น แล้วตบลงอีกครั้ง เป็นการ
ขึ้นสปริงเข็มแทงชนวน ทั้งสามได้ยินเสียงเขาอย่างถนัด จึงได้
แต่ชะงักจ้องปีนค้ำอยู่เช่นนั้น หัวใจของแต่ละคนเต้นโครมคราม
แทบจะหลุดออกมาจากแผ่นอก

แล้วบัดนี้ เสียงเคลื่อนตัวอู่ของมันก็ถึงฝั่ง กลุ่มเมฆดำ

เคลื่อนพันดวงจันทร์เสาดแสงจำลองมาอีกครั้ง ทำให้ทัศนียภาพ
เบื้องหน้า พอจะมองเห็นอะไรกระจ่างได้เช่นเดิม ทุกคนที่ประ-
จันหน้าในระยะใกล้อยู่ในขณะนี้ไม่ได้ตาฟาดไปเลย...พอประกาย
จันทร์ทอดลำสว่างลงมาเท่านั้น บางส่วนของร่างกายสิ่งประ-
หลาดนั้น ก็กระทบแสงจันทร์ปรากฏแสงเรืองราวกับอาบ
ไว้ด้วยฟอสฟอรัส ทว่าก็ยังไม่สามารถกำหนดสัญญาณได้
อย่างแน่นอนลงไปขณะนี้

เห็นผาดๆ แต่เพียงว่า มันจะต้องเป็นโคตรวงศ์ของ
สัตว์จำพวกเลื้อยคลานแน่นอน

สองเท้าสั้นๆ แตกต่างไปจากลักษณะลำตัวที่ยาวเรียว
เกาะตะกายเข้ากับแผ่นหิน ตำแหน่งที่รพินทร์กับคริสนั่งคุยกัน
อยู่เมื่อครู่นี้ แล้วมันก็เหินยวตัวขึ้นมาอย่างช้าๆ ผงกหัวส่วน
บนเขตร้าโดยมีเท้าสั้นๆ คู่หน้านั้นยันไว้ สิ่งที่พุ่งแปลบปลาบ
ออกมาจากปากยาวเป็นวา มองเห็นเป็นสองแฉกชัดเจน และ
บัดนี้มันกำลังตะแคงคอ เอียงศีรษะที่มองดูคล้ายกิ้งกือกิ้ง
ตะกวด มองดูรพินทร์ ไพรวลย์ ผู้กำลังกันกระแทกทรุด
นั่งอยู่หลังโขดหินที่เขาถอยผละออกมาจากที่เดิม

ดวงตากลมเขียวปิดทั้งคู่จ้องนิ่งอยู่ที่เขาเช่นนั้นเพราะ
 ส่วนสูงของร่างท่อนบนของมันเหนือกว่าก้อนหินที่เขาหลบ
 กำบังอยู่มาก เหมือนจงอางใหญ่ที่ชูคอเขม้นจ้องมองดูกบเล็ก ๆ
 เบื่องหน้าใกล้ ๆ แฉกหินที่แลบแปลบปลาบอยู่นั้นห่างจากศีรษะ
 เขาขึ้นไปแค่ 2 วาเท่านั้น

ไม่มีทางที่เขาจะขยับเขยื้อนเคลื่อนตัวได้อีกแล้วในระยะ
ขนาดนี้ เพราะถ้าเพียงแต่จะฉกหัววบลงมาเท่านั้น จะถึงตัว
เขาทันที รังสีความร้อนจากกายของเจ้าสัตว์ประหลาดแผดจ้า
มาที่เขา ปานจะเผาให้มอดไหม้เป็นจุณ

บัดนี้ ทั้งสองหูของรพินทร์ลั่นอื้อไปหมดไม่ได้ยิน สรรพ-
สำเนียงใดๆ ไปชั่วขณะ ไฟฉายกับไรเฟิลที่ตกอยู่ข้างๆ กาย หา
ประโยชน์ใดๆ ไม่ได้ต่อไปในภาวะเช่นนี้ และเขาก็ไม่ประสงค์ที่
จะใช้งานจากมันเลย นอกจากสิ่งเดียวเท่านั้น คือการตั้งสังจา
ธิษฐานเสี่ยงดวงชะตาบารมีของตนเอง กับสิ่งที่เขาพิจารณาเห็น
แล้วว่า เป็นสิ่งลึกลับเหนือโลกภูมิศาสตร์อันกำลังเผชิญหน้าอยู่นี้

ข้าพเจ้า รอที่จะได้พบเห็นท่าน...

และบัดนี้ ข้าพเจ้าก็ได้พบแล้ว!...

มาตรแม้นว่าข้าพเจ้าเคยมีบาปเวรใดๆ กับท่านมาก่อน

ไม่ว่าแต่ชาติใดภพใดก็ตาม ขอท่านจงเอาชีวิตของ

ข้าพเจ้าไปเถิด ข้าพเจ้าพร้อมแล้วที่จะชดใช้กรรม...

แต่จงปลดปล่อยทุกชีวิตที่มากับข้าพเจ้าในครั้งนี้

ไปโดยความสวัสดิ

ขออย่าให้เกิดภัยใดๆ แก่เขาเหล่านี้เลย

อิติปิโสภคควา

ยมราชาโน

ท้าวเวสสุวรรณโณ

มรณังสุขขัง

อรหังสุขโต

นะโมพุทธานะ...

ภาวนาสิ้นสุดลงเพียงเท่านั้น ความรู้สึกทั้งมวล
ของรพินทร์ ไพรวลย์ ก็ดับวูบลง คล้ายคนที่ล้มพับไป
กลางทะเลทรายท่ามกลางความร้อน ที่เหมือนร่างกาย
ทุกส่วนจะละลายเป็นผุยผง!

116

**ในโลกนี้ หรือโลกไหน รพินทร์ ไพรวลัย ไม่
อาจกำหนดได้ถูกจากดวงปรางของเขาซึ่ง
แยกออกไปเป็นเอกภาพจากภาวะทางร่างกาย
ถ้าแม้ว่า 'ความรู้สึก' จะเป็นส่วนที่สามารถรับรู้ได้จากจิต ณ
บัดนี้ ปรางฎให้เหินอยู่เบื้องหน้าของเขา แทนที่จะเป็นศิรษะ
และดวงดาชิยวนรกดของสิ่งลึกลับน่าสะพรึงกลัวที่โผล่ขึ้นมา
จากบ่อโคลนตม**

เขากลับแลเห็นสีย้อมฟาดของกาสาวพัสดร์ค่อย ๆ แผ่รัศมี
เข้ามาเป็นฉาก บดบังภาพอันน่าสยองเกล้านั้นไว้ เด่นชัดขึ้นทุก
ขณะ ทีละน้อย ความร้อนรุ่มที่กำลังแผดเผาปานจะให้มอดไหม้
อยู่ ก็ปลาสนาการไปหมดสิ้น กลายมาเป็นกระแสลมที่พัดเย็น
ชื่นฉ่ำ

ครั้นแล้ว จากรังสีของฝ้าย้อมฟาด ก็พลันปรากฏเป็น

ภาพภิกษุชรารูปหนึ่งยืนลอยเด่นอยู่บนโขดหินเบื้องหน้าของเขา ใบหน้านั้นก่อปรไปด้วยความการุณย์เมตตา ท่านยิ้มน้อย ๆ ขณะที่ทอดมองมายังเขา และยกมืออันเรียวบอบบางข้างหนึ่งขึ้นในลักษณะประทานพร แต่ท่านก็ได้เอ่ยคำใดออกมาเลย นอกจากอาการที่ปรากฏเป็นภาพแทนอสุรร้ายอันโผล่คอขึ้นมาชะงัก เขาเท่านั้น ลักษณะของใบหน้าเหี่ยวชราเปี่ยมล้นไปด้วยความปรานีนั้น เขาคล้ายคล้ายคล้ำคลาว่าจะคั่นกับสายตามากที่สุด... เหมือนจะเคยเห็นที่ไหนมาก่อนจนเจนตา

ขณะจิตเดียวก็ระลึกได้...ใช่แล้ว! พระคุณเจ้าสมเด็จพระพุฒาจารย์ โต พรหมรังสี ซึ่งเป็นภาพถ่ายเก่าแก่มรดกตกทอดมาตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษของเขาใส่กรอบตั้งอยู่บนหิ้งในห้องพระที่บ้านคุณแม่ของเขานั้นเอง!

เขาจำได้อย่างแน่นอนไม่มีอะไรที่จะต้องกังขาอีกเลยจนนิดเดียว

ภาวะที่เหมือนอยู่ในห้วงนิมิตนั้น เขาได้ก้มลงกราบราบลงไปกับพื้น และเมื่อเงยขึ้น ภาพของท่านก็หายไปเสียแล้ว ไม่มีอะไรให้เห็นอีกต่อไป นอกจากแสงสลับเรื่องราวหลากหลาย สีคล้ายฉัพพรรณรังสีที่แผ่เป็นรัศมีวงกลมรอบ ๆ อาณาบริเวณ ซึ่งก็ค่อย ๆ จางออกจางออกเป็นลำดับ จวบกระทั่งสูญสลายหมดสิ้น บรรยากาศของยามราตรีเหนือขุนเขาปีกนกอินทรีคืนมาสู่สภาพเดิม และความร้อนระอุอบอ้าวก็หาได้ปกคลุมสถานที่ต่อไปอีกไม่ กลายมาเป็นความเย็นชื้นด้วยสายลมที่ผ่านไอน้ำค้างพัดโชยอยู่เป็นระลอกเร็ว

รู้สึกตัวเองยังมีนั่งอยู่ที่เดิม สรรพสิ่งดูจะสงบราบคาบ

ไม่มีอะไรระโศกกระตาคเลย เจ้าสัตว์ประหลาดที่โผล่ขึ้นมา จากบ่อโคลนเดือด ก็ไม่ทราบว่ามันหายไปไหนเสียแล้ว

ผู้ร่วมชะตากรรมพร้อมกับเขา คือบุญคำ จันและคริส ที่ เขาจำได้ว่า...ได้สั่งให้เข้าไปหลบซ่อนอยู่ในหลืบหินระหว่างที่ตนเองกำลังจวนตัวเผชิญหน้ากับมหันตภัยตามลำพัง ก็ไม่มีวิแวว ใดๆ ให้ทราบเลยว่า ทั้งสามเป็นอย่างไร อยู่ในภาวะใด ส่วน เหนือบริเวณบ่อโคลนเดือดขึ้นไปอันเป็นแคมป์ที่พักของพรรค พวกส่วนใหญ่ ซึ่งแต่แรกได้ยินเสียงเอะอะโวยวายโกลาหอลหmannกันไปหมด ยามนี้ก็ไม่มีสัญญาณสำเสียงใดๆ มาให้ได้ ยิน

ทุกสิ่งเงียบสงัดเปล่าเปลี่ยวอ้างว้างไปหมด เหมือนตน จะอยู่ตามลำพังเดียวดายในโลกร้าง...

จิตสั่งว่า...ต้องการจะเคลื่อนไหว ทว่าร่างกายแขนขา ทุกส่วน ดูเหมือนจะถูกยึดซึ่งเป็นเหน็บชาไปหมด...ขยับเขยื้อน ไม่ได้เลยจะอ้าปากร้องตะโกนเรียกหาใคร ลำคอกก็ตึบตัน และ ไม่มีเสียงที่จะหลุดลอดออกมาได้

บัดนั้นเอง ร่างสูงตระหง่านสง่างามของเจ้าอดีตคนใช้ ชาวดงก็โผล่ลับเหลี่ยมหินใกล้ๆ เข้ามาด้วยอาการปกติ อย่าง ไม่มีปี่มีขลุ่ยหรือสัญญาณใดๆ บ่งบอกให้ทราบล่วงหน้า ร่างนั้น อยู่ในชุดกะเหรี่ยงพเนจรเช่นที่เขาคุ้นเคยสายตาดูดีที่สุดใน

ใครอื่นที่ไหน ถ้าไม่ใช่แงชาย!

เดินช้าๆ สีหน้ายิ้มๆ อย่างแฝงเลศนัยอันเป็นบุคลิก

ประจำตัวของมัน เข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าเขา ยกเท้าข้างหนึ่ง ขึ้นเหยียบยันไว้บนแง่หิน คอขวางบนเข่าข้างที่ยันหินนั้น อีกมือหนึ่งเท้าเอว เอียงคอตะแคงหน้ามองดูเขาซึ่งนั่งราบอยู่กับพื้น ในลักษณะจ้งจ้ง

“เกือบไปแล้วไหมล่ะ ผู้กอง...ขนาดเส้นกัณฐา-เอ๊ย! ยาแดงผ่าแปดเท่านั้น ม่ายงั้นก็ ‘มรณังสุขัง’ ไปแล้ว อย่างที่ภาวนาไว้ตะกี้”

เสียงนั้นบอกมาเบาๆ พร้อมกับหัวเราะหึๆ ในลำคอ

“แกชาย นี่ฉันยังไม่ตายหรือนี่?”

ดวงจิตเขาร้องถามออกไป

“ไม่ต้องไปเรียกร้องหา มันหรอก ความตายนะ ไม่ช้าก็เร็ว มันต้องมาถึงผู้กองอยู่วันยังค่ำ หมดกรรมในชาติภพนี้เมื่อไหร่ ก็ไปรับกรรมใหม่ในภพอื่นต่อไป ชาตินี้ก็กัณฑ์เสวยทุกขเวทนา ไปก่อนให้ครบเทอมก็แล้วกัน คนอย่างผู้กองบาปมี แต่บุญก็มาช่วยบังไว้ จะดับขันธไม่รู้สักกี่ครั้งแล้ว แต่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็มาช่วยให้รอดพ้นอยู่ทุกครั้งไป คนอื่นๆ เขามักจะปลงว่า ‘บุญมี แต่กรรมมาบัง’ ผู้กองเป็นตรงข้ามกับคนอื่นเขา คือต้องปลงว่า ‘กรรมมี แต่บุญมาบัง’ เกิดมาเป็นรพินทร์ ไพรวลย์ มันมีอะไรสวนทางกับคนอื่นเขาหมดยังงี้แหละ”

“ฉันสวนทางกับคนอื่นเขายังไง?”

“อ้าว! แล้วกัน มาย้อนถามเสียอีก นี่ผู้กองไม่รู้ตัวเองเลยหรือว่าชีวิตตัวเองนะ มันสวนทางกับคนอื่นเขายังไงมั่ง”

“ฉันไม่รู้”

“เรียนมาในโลกที่เจริญทางวิทยาศาสตร์ แต่ผ่ากลับมา

ใช้ชีวิตอยู่ในโลกมืดเร้นลับที่ครอบงำด้วยไสยศาสตร์...ปากนอก
ท่องสูตรเคมีฟิสิกส์ ปากในดันท่องบ่นภาวนาพระสูตรไสยเวท
คาถาอาคม...อาชีวะเป็นพรานปลาล่าสัตว์ แต่น้ำใจกลมสันดานแท้
จริงกลับเมตตาปรานีต่อทุกชีวิต...มือถือปืน ใจถือคัมภีร์มุ่งมั่น
อยู่ในธรรมะ...ทุกสิ่งทุกอย่างนั้นแหละ มันค้ำกันเอง สวนทาง
กันทั้งนั้น แม้กระทั่งรักผู้หญิงสักคนหนึ่ง...แทบจะกลืนกิน แต่ก็
ดันผ่าผละจากมาได้อย่างหน้าตาเฉย อย่างนี้ไม่เรียกว่าผิด
มนุษย์มนา สวนทางกับคนอื่นเขาหรือ”

“ในที่สุด แกก็ดำแตกดัน ประชดประชันฉันอีกตามเคย”

“เปล่าดำ มันของจริง ที่พูดมานี้แหละ”

“ว่าแต่ว่า...ไอ้ตัวประลัยกัลป์ที่โผล่ขึ้นมาจากบ่อโคลนนั้น
มันไปไหนแล้ว?”

แกชายหัวเราะเบา ๆ

“ความจริงมันไม่จำเป็นต้องขยอกผู้กองเข้าไปในท้อง เป็น
ภักษาหารอันโอชะหรอกนะ เอาแค่รังสีความร้อนจากตัวมัน
ที่เปล่งออกมาเท่านั้น มนุษย์กระจอยร่อยอย่างผู้กองก็ไหม้ดำ
เป็นตอตะโกแล้ว ผู้กองรู้ตัวล่วงหน้าก่อนแล้วไม่ใช่หรือ ถึงได้
อัญเชิญอรหันต์เจ้าทุกพระองค์ พระสูตรทุกพระสูตร มาเป็น
ตาข่ายเพชร ปกป้องคุ้มเกล้าตัวเองกับหมู่คณะทั้งหมดไว้ มี
อรหันต์องค์ไหนบ้าง ที่ผู้กองไม่ได้อัญเชิญมาในครั้งนี้ จาก ‘มหา
ชินปัญชะระคาถา’ แม้กระทั่งพระอาจารย์ของแกชายเอง คือ
องค์โกทัณฺฑะมหาโมหิ ก็ยังต้องแผ่พระบารมีเข้าช่วยปกป้อง
อรหันต์ก็องค์...ก็องค์ พ่อเล่นกราบไหว้อัญเชิญมาหมด ที่สุด
แม้แต่พระคุณเจ้าสมเด็จพะพุฒาจารย์ ก็ยังเสด็จมาโปรดให้

เห็นอย่างตะกี้นี้ ไอ้ตัวมหาประลัยนั้นมันก็เลยไม่อยากจะทำอะไรให้ผู้กองหรือถึงอยากจะทำก็ทำไม่ได้ โพล่หน้ามาเยียมๆ มองๆ ดูผู้กองเหมือนดูมดปลวกสักตัวหนึ่ง แล้วมันก็คงหัวร่อคิกๆ ชั้นอีตอนที่ผู้กองลงนั่งกันกระแทกจำเบา พนมมือแต่อยู่... มันเดินบ้าง เลี้ยวบ้าง ไปตามทิศทางของมันแล้ว ไม่ได้มาสนใจอะไรกับผู้กอง และพรรคพวกมนุษย์ที่มีความบังอาจทำทนายอยู่กับสิ่งเหนือโลก หรือพยายามที่จะลบหลู่พระผู้เป็นเจ้าอยู่อีกหรือ ก่อมันจะไป ถ้ามันพูดได้ มันคงร้องว่า “ดูย! ถ่อยมนุษย์” อะไรทำนองนี้ ผมเดาเอานะ ความจริง ถ้าไม่ใช่เพราะบารมีของผู้กอง ป่านนี้พวกนั้นจะไม่มีใครเหลือสักคนเดียว ถ้าจะเหลือก็ผู้กองเท่านั้น นอกจากอรหันต์แล้ว พญายม ท้าวเวสสุวรรณเจ้าแห่งนรก ผู้กองโวยวายเรียกให้ช่วยหมด ผมเห็นแล้วหัวเราะตัวเองเลย ข้าแทบตาย”

“ฉันสวดภาวนาอัญเชิญ ฉันไม่ได้โวยวาย...ไอ้เปรตนี่!”

“แน่ะ ปากเสีย ผรุสวาทังอีกแล้ว ท่องบ่นมนต์คาถาคักดีสิทธิ์อยู่หยกๆ พอพันทัยก็ด่าซะแล้ว ถึงผู้กองไม่ได้โวยวายออกมาดังๆ ผมก็ได้ยินโวยวายอยู่ในใจนี่นา ผู้กองนะ ไม่ใช่คนเก่งกล้าอะไรนักหรือ รอดตัวมาได้ทุกครั้งก็เพราะคุณธรรมความดีในตัวที่เป็นบารมีคอยช่วยเหลือปกป้องอยู่เท่านั้น ม่ายงั้นก็ชี้แจงแก้ไปตั้งแต่สมัยเดินป่าโขกสับแกชายครึ่งกระโน้นแล้ว”

ว่าแล้วเจ้านั้นก็ยังฟันขวาน่าเตะเหมือนเดิมรพินทร์บอกกับตนเองว่า เขาไม่มีเหตุผลอันใด...ที่จะต้องเกรี้ยวกราดขุ่นมัวหรือจุ่นเฉียวกับภาพหลอน...หรือสิ่งที่อนุสติของเขาสร้างขึ้นมาเอง

“ใช่ ฉันยอมรับ ว่าฉันไม่ได้มีฝีมืออะไรหรอก ที่อยู่มาได้
ทุกวันนี้ก็เพราะสัจจะอย่างเดียวเท่านั้นว่าแต่เจ้าตัวประลัยกัลป์
เมื่อตะกี้นี้มันตัวอะไรกันแน่?”

“ผู้กองรู้ดีอยู่แล้ว ไม่ต้องมาถามผมหรอก ที่พระธุดงค์
ท่านเคยบอกเล่าไว้...ที่ผู้กองสงสัยตั้งแต่เห็นฝูงควายป่าวิ่งเตลิด
หนีตรงเชิงเขาเมื่อวานขึ้น ตลอดจนสงสัยว่า ทำไมบนนี้มันถึง
ร้อนยังกะเตาอรก ก็เขาละ ใช่แล้ว ไม่ผิดไปหรอก”

“สาธุ!!”

แงซายเอานิ้วแตะริมฝีปาก แผ่วเสียงกระซิบล่อ ๆ

“อย่าพยายามออกชื่อเขาดีกว่า ประเดี๋ยวก็เลี้ยววกกลับ
มาอีกละก็ ผู้กองกับพวกก็ยุ่งกันอีก เขาไปแล้วก็ให้เขาไปเลย
ภาวนาขออย่าให้พบเห็นกันอีกดีกว่า มนุษย์เดินดินไม่สิ้นกิเลส
คนไหน พบเห็นตัวชนิดนี้ก็มีอยู่สองนัยเท่านั้น ถ้าไม่สุดยอด
ของความชวย ก็สุดยอดของความโชคดี เพราะเกิดแล้วตายสัก
10ชาติ ก็คงไม่มีโอกาสที่จะได้พบเห็นกับตาตัวเอง ผู้กองกับ
คณะนะ ทั้งชวย และทั้งโชคดีพร้อม ๆ กัน ชวยที่พบ โชคดีที่ไม่
ตาย ผู้กองมีสัญญาตญาณหยั่งรู้และปฏิบัติชอบที่สุดแล้วในการ
ขึ้นมาเหยียบบอยุ่บนยอดเขาสูงนี้ ภัยพิบัติมันถึงผ่านพ้นไปได้ ถ้า
คืนนี้มีเรื่องอวิถการอัปรียส์กบาลเกิดขึ้นบนนี้แม้แต่คนเดียว...
จะตายกันหมดทั้งคณะ ไม่เหลือสักคนเดียว แม้แต่ผู้กองเอง
ที่ว่าแน่ ๆ ก็เหอะ”

“แล้วนี่แกจะยืนค้ำหัวพูดอยู่กับฉันยังงั้นหรือ?”

“แล้วจะให้ผมทำยังไง ร้ายเเกไปพลางพูดไปพลางงั้นรี?”

“จุดฉันขึ้นไปยืนหน้อยเถอะ กระดิกกะเตี้ยไม่ได้เลย
เหมือนถูกสาปเป็นหินไปงั้นแหละ”

นางชายสันศิระ

“ไม่ใช่หน้าที่ของผมหรอก ตอนนี้ เตี้ยนี้ ผมไม่มีตัวตน
ไม่มีพลังงานที่จะจุดผู้กองขึ้นมาได้ ก็มาเยียมเยียนกันเหมือน
เคย เฉพาะเวลาที่ผู้กองหมดสติ ปราศจากความรู้สึกทางกาย
เท่านั้น...เป็นการพบกันทางมโนทวาร ขณะนี้ ผู้กองนอนสลบ
อยู่ท่ามกลางพรรคพวกทุกคนที่กำลังรุมล้อมแก้ไขอยู่ เอาละ
ถึงเวลาที่ผมจะไปแล้ว และมันก็ถึงเวลาที่ผู้กองจะตื่นคืนสติขึ้น
มาเป็นตัวของตัวเองอีกครั้ง เพื่อรับภาระหนักต่อไปตามกรรม...
ผมไปแล้ว ไม่ต้องอวยพรนะว่าขอให้โชคดี”

เจ้าหนุ่มโฉมงาม อดีตนักพนันจรวดกลางดง โบกมือให้กับ
เขาแล้วร่างนั้นก็ค่อย ๆ จางหายไปจากมโนภาพ

**โสดสัมผัสของเขาเริ่มทำงานอีกครั้ง แว่วเสียงพูดแซ่
ซ่าไม่ได้ศัพท์ ครั้งแรก มันแว่วมาไกลแสนไกลก่อน ต่อมาก็
ค่อย ๆ สดับได้ชัดเจนเป็นลำดับ จนกระทั่งรู้สึกว่ามันดังด้วย
สำเนียงเร้าร้อนอยู่รอบ ๆ กาย ณ บัดนี้**

สัมผัสแรก รู้สึกว่าร่างกายนอนราบอยู่กับพื้นปูพลาสติค
มีใครประคองทางด้านศีรษะไว้ ตามข้อมือ หน้าอก และไบหน้า
มืออยู่หลายต่อหลายมือกำลังยุ่งลูบคลำตรวจสอบกันพัลวันไป
หมด เสียงพูดสอบถามกันเองโต้ตอบกันไปมาอย่างรวดเร็ว
จนฟังไม่ได้ศัพท์ แต่สำเนียงก็ได้ว่า เป็นน้ำเสียงที่พูดจាកันอยู่
ด้วยความตื่นตระหนกเร่งด่วน

“เขาไม่น่าจะเป็นอะไรมาก ระบบทำงานของหัวใจ ความดันโลหิต และอื่นๆ ทุกอย่างดีขึ้นเกือบจะเป็นปกติแล้ว แม้ว่าครั้งแรกชีพจรจะเต้นอ่อนก็ตาม”

เสียงเร็วปรือ่นั้น จำได้ว่าเป็นเสียงของหมอเบล

“ตรวจดูตามผิวหนังให้ละเอียดซิ มีรอยไหม้พองหรือมีร่องรอยของอันตรายอะไรบ้างหรือเปล่า ฉันเห็นมันไหลหัวเข้าไปใกล้เขามากที่สุด และขณะนั้นความร้อนในตัวมันสูงมากเหลือเกิน ร้อนผิดปกติยิ่งกว่ากองไฟธรรมดาเสียอีก ฉันไม่แน่ใจว่าจะมีสารพิษประเภทกรดอะไรแผ่ออกมาด้วยหรือเปล่าขณะที่มันเคลื่อนเข้าไปใกล้เขา”

น้ำเสียงรัวละล่ำละลัก ซอยเร็วปรืดพอ ๆ กันที่สวนประโยชน์ขึ้นมาก็คือเสียงของคริสติน่า

แล้วแขนขา ร่างกายของเขา ก็ถูกถลกเสื้อผ้าที่ปกคลุมอยู่ออกตรวจดูหมดทุกด้าน ออกเสื้อถูกปลดคลุมอย่างรวดเร็ว ฝ่ามือเล็กบ้าง ใหญ่บ้าง พากันมาลูบ ๆ จับ ๆ อยู่แทบจะทุกส่วนในร่างกาย แม้กระทั่งแผ่นท้อง

ขณะนั้น รพินทร์ยังนั่งตาค้างอึ้ง และร่างกายทั้งหมดก็ยังไม่อาจควบคุมสั่งการได้นอกจากสมองและประสาทสัมผัสเท่านั้นที่รับรู้ได้ แม้จะยังลืมตาไม่ขึ้น เขาก็รู้สึกได้ว่า...ส่วนศีรษะคงจะพาดอยู่กับตักของเชิดวุธ เพราะเจ้าของตักใช้ฝ่ามือทั้งสองประคองเหวี่ยงใบหน้าเขาไปมาอย่างเบา ๆ พร้อมทั้งกระซิบเรียกอยู่ตลอดเวลาใกล้ ๆ หูว่า “พี่! พี่!...เป็นยังไงบ้าง” เป็นเสียงของความห่วงใยปริวิตกยิ่ง

แม้กระทั่งร่องเท้าของเขาทั้งสองด้าน ก็ถูกใครในจำนวน

พรรคพวกที่รุ่มล่อมอยู่เหล่านั้น ถอดออกและตรวจดู ขณะนี้ ได้ยินแต่เสียงพูดกันแซดของนายจ้างอเมริกันทุกคน ซึ่งคงจะมารุ่มกันอยู่ใกล้ชิดเขาในขณะนี้ แต่ไม่ได้ยินเสียงของพราวนคู่ใจทั้งสี่ หรือพวกลูกหาบ อันเข้าใจว่า คงจะมุงอยู่ห่างออกไป

รพินทร์ต้องการจะลืมตา และลุกขึ้นมาในทันทีนั้น แต่มันชาตึกไปหมด ขยับเขยื้อนยังไม่ได้ แม้แต่เสียงที่จะบอกให้พวกนั้นทราบว่าจะไม่ต้องห่วง เขาไม่ได้เป็นอะไรมาก เสียงที่ผ่านลำคอออกมา ก็ยังไม่มี

“ปกติทุกอย่าง ไม่มีรอยไหม้พอง หรือสัญญาณอันตรายอะไรจากผิวหนังภายนอกเลย”

เสียงนายคิธร้องบอกทุกคน

“แล้วทำไมเขาถึงนอนหมดสติ ปลุกไม่รู้สีกตัวอยู่อย่างนี้...เบลทำอะไรสักอย่างก็ได้ให้เขาได้สติขึ้นมา ฉันคิดว่าเขาอาจช็อคหรือเป็นลมไป ถ้าหากคริส บุญคำและจัน กล้ายืนยันได้ว่าขณะนั้นมันไม่ได้ฉกกัดหรือทำอันตรายเขาแต่ เอ...รอยบาดแผลมันก็ไม่มีปรากฏอยู่เลย”

เสียงห้าว ๆ ที่เขาได้ยินแทรกเสียงอื่น ๆ ขึ้น เป็นเสียงของ ดร.สแตนลีย์ หัวหน้าคณะ

รู้สึกคล้าย ๆ กับว่า ใครคนหนึ่งที่อยู่ใกล้ชิดเขาที่สุดในกลุ่มนั้นผละวูบไป แต่แล้วก็ได้ยินเสียงของบุญคำขึ้นเป็นครั้งแรก ร้องห้ามมาว่า

“ห้ามเบลไม่ต้องฉีดยาหรือทำอะไรให้นายรพินทร์ทั้งนั้น ประเดี๋ยวแกก็รู้สึกตัวขึ้นมาเอง ม่ะ ไ้จัน ไ้เกิด ไ้เสีย ช่วยกัน

นวดตามแขนขานาย ให้เลือดลมเดินสะดวกเสียหน่อยเดียวเท่านั้น”

มีเสียงพูด หรือถกเถียงอะไรกันแซ่อีก แล้วก็รู้สึกว่ ทั้งแขนขาของเขา ถูกนวดเพ้นเป็นการใหญ่ จากฝีมือของพรานพื้นเมืองคูใจทั้งสี่คน ซึ่งคงมะรุมมะตุ้มอยู่รอบกายเขาเต็มไปหมด และมีเสียงบุญคำพูดล้งเล้งเอะอะทะเลาะกับอิสซาเบลเกี่ยวกับหล่อนพยายามจะให้ฉิดยากระตุ้นประสาทบำรุงหัวใจแก่เขา แต่ตาพรานเฒ่าห้ามปรามขัดขวางเต็มที่

พรานใหญ่ ผู้บัดนี้ รู้สึกตัวโดยตลอด แต่ยังไม่ยอมขยับเขยื้อนกายไม่ได้ สำรวมจิตภาวนาเพื่อเรียกพลังและขับไล่ความเจ็บป่วยทั้งมวลออกไปทันที

คมิโต เยนะ สัทธัมโม คมาปิโต สเทวกัง

คัจฉมาโน สิวัง ธัมมัง คมยัญญัง นมามิหัง

(พระองค์ทรงบรรลुถึงพระสัทธรรม-พระองค์ทรงช่วยให้มนุษย์และเทวดาได้บรรลुถึงสัทธรรม-พระองค์เสด็จไปถึงธรรมคือพระนิพพาน-พระองค์ทรงช่วยให้คนอื่นๆ ถึงด้วย-ข้าฯ ขอนมัสการ!)

ครบสามคาบ แขนทั้งสองเริ่มยกขึ้นได้ ยกขึ้นพนมจบที่หน้าผากลูบไปที่ใบหน้า และลูบที่แขนทั้งสองข้าง ท่ามกลางอาการชะงักตะลึงและนิ่งสงบไปหมดของทุกคนที่รุมล้อมอยู่รอบกายในขณะนี้

จากนั้น รพินทร์ ไพรวลย์ ก็ลืมตาโพล่งขึ้น พร้อมทั้งดิง

กายขึ้นนั่งทันที ด้วยพลังกายที่กลับฟื้นคืนมา แม้จะอยู่ในภาวะที่ค่อนข้างละเอียดอ่อน

คณะทั้งหมดมองจับมาที่เขาเป็นตาเดียวในบัดนี้

ตัวเขาเอง พบว่า...ได้นั่งอยู่ในที่พักผ่อนของฝ่ายนายจ้าง เชิดชูประคองอยู่ทางด้านหลัง บุญคำ จัน เกิดและเสีย อันกำลังทำหน้าที่นวดขยำอยู่ใกล้ๆ ตัว สิมตาค้าง สีหน้าเต็มไปด้วยความปิติยินดี เบลยังถือหลอดยาฉีดค้างอยู่ในมือ โดยมีมือข้างหนึ่งของบุญคำยื้อยุดคางจะงักอยู่ในจังหวะนั้น คริสศุกเข้าอยู่ใกล้ๆ ยังมีหูฟังของแพทย์คล้องติดคออยู่ ส่วนสแตนลีย์และคีธอยู่ทางด้านปลายเท้าของเขา

ห่างออกไปเล็กน้อย อุตะ พะโต๊ และพวกลูกหาบทุกคนนั่งบ้ายืนบ้ายรายล้อมไว้อีกชั้นหนึ่ง

นายจ้าง และพวกพื้นเมืองทุกคน อุทานเรียกเขาออกมาเป็นเสียงเดียวกันหมด เพียงแต่ว่า ฝ่ายนายจ้างเอ่ยนามของเขา ส่วนพวกพรานและลูกหาบ เรียกว่า “นาย!”

“ทุกคนสบายใจได้แล้วครับ ผมไม่ได้เป็นอะไรมากนัก และเดี๋ยวนี้รู้สึกเป็นปกติเกือบเหมือนเดิมแล้ว”

นั่นเป็นประโยคแรก ที่เขาเอ่ยขึ้นแหบ ๆ กับทุกคน พร้อมกับการพยายามจะยิ้มให้

“มหัศจรรย์จริง! มันเป็นไปได้ยังไงนี่...”

เสียงเบลอุทานลั่นออกมา

แล้วบัดนั้น ฝ่ายนางจ้างทุกคนก็ฮือกันเข้ามาประชิดตัวเขาอีกครั้ง

“รพินทร์! คุณรู้สึกเป็นยังไงบ้าง ตอนนี้”

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์เขย่าแขนเขา ถามโดยเร็ว

“ไม่เป็นไรครับ ไม่ต้องห่วง ผมหน้ามืดหมดสติไปชั่วขณะเท่านั้น ว่าแต่...”

เขาเหลียวมองไปรอบๆ และเงยดูท้องฟ้าที่ยังเป็นราตรีอยู่ พระจันทร์ข้างแรมทำองศาบายต่ำไปทางทิศตะวันตกมากแล้ว

“นี่ผมไม่รู้สึกตัวไปนานสักเท่าไร?”

“ประมาณ 7 หรือ 8 นาทีเห็นจะได้ คริส บุญคำ และจันผู้อยู่ใกล้เหตุการณ์ที่สุด บอกว่าเห็นคุณเป็นลมพับแน่นิ่งไป พอไอ้สัตว์ประหลาดนั้นผละไปแล้วก็ช่วยกันหามเอาคุณขึ้นมา พอดีกับที่พวกผมบนนี้ พวกอื่นวิ่งสวนลงไป เราเอาคุณมาแก้ไขบนนี้”

สแตนลีย์บอกรวดเร็วลื่นพันกันอยู่เช่นนั้น

จอมพรานยกมือทั้งสองขึ้นลูบไบหน้าอีกครั้ง แล้วมองไปที่คริสซึ่งจ้องเขาเขม็งอยู่ รวมทั้งบุญคำและจันผู้อยู่ในเหตุการณ์ใกล้ขีดที่สุด

“คริส...ตอนที่ผมปลุกคุณให้เข้าไปหลบอยู่กับบุญคำ และจันพร้อมทั้งสั่งไม่ให้ใครยิงปืนขึ้นเลย มีใครยิงขึ้นบ้างหรือเปล่า?”

คริสติน่ากระเดือกน้ำลายลงคอฝืดๆ หล่อนกำลังอยู่ในภาวะสับสนแทบจะจับต้นชนปลายยังไม่ถูกเช่นกันบุญคำก็บอกสั้นมาว่า

“แหม่มคริสจะยิงให้ได้ ตอนที่มันชะงักหัวเข้าไปหานาย แต่บุญคำปล้ำจับปืนเอาไว้ ไม่มีใครยิงไปที่มันเลย ตอนนั้น พวกข้างบนก็ยังแล่นลงมาไม่ถึง”

“ใช่ ตอนนั้น บุญคำกับจัน ช่วยกันลือคนฉันทัว ตัวแข็งกระดิกไม่ได้ทีเดียว ทางด้านเราก็ถูกไอร้อนแผดจ้าเข้ามาแทบทนอยู่ไม่ไหวนึกว่าต้องตายกันหมดแล้ว พวกเราสามคน...เห็นมันชะเง้อคอมองดูคุณอยู่สักอึดใจ ตอนนั้นคุณฟุบลงไปแล้ว แต่มันก็ไม่ได้แสดงอาการร้ายอะไรทั้งสิ้น เพียงแค่มองดูคุณและเบนหัวมาที่เรานิดหนึ่งเท่านั้น หลังจากนั้นมันก็เลื้อยช้าๆ ผ่านไปตามทางเดินระหว่างหมู่หิน บ่ายหน้าลงไปจากเขา พอมันลับตัวหายไปแล้ว พวกเราก็วิ่งไปที่คุณ เห็นนั่งฟุบอยู่...ก็ช่วยกันแบกขึ้นมาที่นี่แหละ”

รพินทร์ถอนใจเยือก

“ขอบคุณพระเจ้า ที่คุณหรือพวกเราคนใดไม่ได้ใช้ปืนยิงไปที่มันเลย ตามที่ผมสั่งไว้ เราทั้งหมดปลอดภัยแล้วครับ ตอนนี้อย่างไรก็ได้ว่า เฉพาะบนขุนเขาอินทรีที่เราขึ้นมาพักอยู่นี้ จะไม่มีอะไรอีก พันเคราะห์ก็กันไปอีกเปลาะหนึ่ง”

“พวกเราไม่เข้าใจที่คุณพูดเลย...”

คือร้องขึ้น

“ระหว่างนอนหลับกันอยู่พวกเราบนนี้ได้ยินเสียงตะโกนอะไรโวยวายเอะอะกันอยู่ที่บ่อโคลนเดือดนั้น ตกใจตื่นกันขึ้นมาพร้อมหมดทุกคน ไม่รู้เหนือรู้ใต้ว่ามันเกิดอะไรขึ้น ได้ยินเสียงการเคลื่อนไหวตัวในบ่อโคลนดังโครมครามสนั่นทีเดียว กว่าจะรวมกันได้ กว่าจะวิ่งลงไปยังต้นเสียงที่มา ก็พบว่า คริส บุญคำ และจัน กำลังช่วยกันหามคุณร้องแรงขึ้นมา สอบถามก็ยังไม่มีความแน่ชัดนักกว่า มันเกิดอะไรขึ้น รู้คร่าวๆ แต่เพียงว่า มีไอสัตว์ประหลาดอะไรชนิดหนึ่งโผล่ขึ้นมาจากบ่อโคลนเดือด คุณ

เป็นคนอยู่ใกล้ชิดกับมันมากที่สุด และก็ก็เป็นคนที่เป่รลมหมดสติไปโดยที่มันไม่ได้ทำอะไรเลย สามคนที่บอกว่ามันโผล่ขึ้นมา แล้วก็เลื้อยลงไปทางฝั่งตรงข้ามกับที่พ้กบนนี้ของเรา คุณบอกเราได้ไหมว่า มันเป่รสัตว์อะไร พวกเราบนนี้ก็พบกับไอร้อนผิตปกตืออย่างมาทเช่นกันในตอนนั้น”

รพินทร์อิงไปชั่วขณะ

“คริส...”

ในที่สุด เขาก็เอ่ยขึ้นแผ่วต่ำ แลไปย้งคริติน่า ผู้นหน้าชิตขาวราวกับศพและกายย้งสันเท้มอยู่ในขณะนี้

“คุณและบุญคำ กับจัน หลบอยู่อื่กมุมหนึ่ง พอจะมอเห็นมันได้ถนัดไหม สำหรับผม ก็เห็นเฉพาะแค่ส่วนหัวที่มันชูขึ้นมามอผมเท่านั้น”

แม่มมทองมีอาการผะอิดผะอม และอกสันขวัญแขวนย้งไม่หาย แต่หล่อนก็ใจขึ้นขึ้น เมื่อเห็นว่าเขาพีนขึ้นมาโดยไม่ได้รับอันตรายอะไร พุดออกมาอย่างยากเย็นที่สุด

“ฉันก็เห็นเท่าที่แสงจันทร์จะส่องให้เห็นได้เท่านั้น เพราะบุญคำกับจัน ไม่ยอมให้ฉันฉายไฟ หรือทำอะไรทั้งสิ้น เขาปฏิบัติตามคำสั่งครั้งสุดท้ายของคุณอย่างเคร่งครัดที่สุด สภาพที่ฉันเห็นนั้น ขณะที่มันเลื้อยจากบ่อโคลนเดือดตรงมาที่คุณ ท่อนยาวๆ อื่กส่วนหนึ่งของมันย้งจมอยู่ในบ่อโคลน พอมันเบนหัวเลื้อยผละลงไป ส่วนที่จมอยู่ในโคลนตามขึ้นมาด้วย ลำตัวยาวเหมือนงู แต่มีลักษณะผิตแปลกไปจากงูบ้างเล็กน้อย ตรงที่มีส่วนอวบมากกว่า ซึ่งไม่ได้อัตราส่วนกับความยาวประมาณ 15 ถึง 18 หลา มีสองขาสั้นๆ อยู่ตรงส่วนหน้า ถัดจากคอลงมา

เล็กน้อย แล้วก็อีกสองข้างสั้นๆ เท่ากัน อยู่ใกล้ๆ กับส่วนปลายหาง ลักษณะน่าเกลียดน่ากลัวมาก ครั้งแรกมันใช้ขาสั้นๆ อันไม่ได้ส่วนกับลำตัวนั้นเดินพยุ่งร่างไป แล้วต่อมา มันก็หดขาสั้นๆ ลงแนบพื้น เลื้อยช้าๆ ไปในอาการเดียวกับงูเท่าที่ฉันเห็นนั้น มันเดินก็ได้ ถ้าต้องการเดิน และเลื้อยไปก็ได้ ถ้าต้องการเลื้อย โดยวิธีหดขาพับลงเสีย...โอ! พระเจ้า ฉันไม่คิดฝันว่าจะได้เห็นตัวสัตว์อะไรที่รูปร่างแปลกประหลาดเกินจินตนาการคาดฝันถึงขนาดนี้ จะเรียกว่ามันเป็นงูมีตีนก็น่าจะได้ และที่สำคัญที่สุดก็คือ มีกรด หรือสารเคมีอะไรอยู่ในตัวของมัน แผลรังสี เปล่งประกายความร้อนแรงออกมาได้ราวกับจะเป็นพลังงานของปรมาณู ฉันสังเกตคร่าวๆ ขณะที่ไปช่วยกันอุ้มคุณขึ้นมา บริเวณพื้นหินที่มันเลื้อยผ่านไป เป็นรอยไหม้ดำเกรียมราวกับใครมาลากซุงที่ติดไฟลุกโชนให้ผ่านไปตามแนวทางนั้น...ฉันอธิบายอะไรไม่ได้มากไปกว่านี้แล้ว มันสับสนไปหมดเหมือนตกอยู่ในความฝันร้าย”

ทุกคนฟังด้วยอาการตะลึงงัน เพราะก็เพิ่งจะได้ยินคริสเล่าโดยละเอียดเอาด้วยตัวเอง จอมพรานหันไปทางพรานคู่ใจชายขวาของเขาที่ร่วมอยู่ในเหตุการณ์ด้วย มองหน้าเหมือนจะถาม ทั้งสองก็พยักหน้าบอกเป็นเสียงเดียวกันว่า

“ใช่แล้ว นาย รูปร่างมันเหมือนอย่างที่คุณคริสบอกนั่นแหละ”

นายคิธ ผู้พูดและฟังภาษาไทยที่ใช้กันอยู่ในขณะนี้ได้น้อย

กว่าทุกคน ได้รับคำอธิบายจากเบล ตามคำบอกเล่าของคริส ที่พูดกับรพินทร์ เลื่อนันตาเหลือก อุทานออกมาว่า

“นรก! นี่มันสัตว์ในแดนสนธยานีหว่า ถ้าคริสตาไม่ผิด”

“ก็นายไม่รู้หรอกหรือว่า ขณะนี้เราเข้ามาอยู่ในดินแดนอะไรแล้ว”

เชิดวุธบอกมาด้วยเสียงแหบเหือด ทุกคนหน้าเหลือสองนิ้ว แม้จะไม่ได้มีโอกาสเห็นเองกับตา แต่จากคำบอกเล่ายืนยันของคริส บุญคำและจัน แต่ละคนก็แทบสීමหายใจ เข้าอ่อนกันไปหมด

“ทุกคนทราบแล้วใช่ไหมครับ ว่าก่อนจะเกิดเหตุขึ้นนั้น มันไปยังไงมายังไง ผม คริส บุญคำ และจัน จึงไปอยู่ตรงบ่อโคลนเดือดนั้น”

ในที่สุด รพินทร์ก็ถามไปยังทุกคนของฝ่ายนายจ้าง

“คริสเล่าให้ฟังคร่าวๆ แล้ว เขานอนไม่หลับก็เลยเดินลงไปพิจารณาดูที่บ่อโคลนนั้น ส่วนคุณ บุญคำ และจัน เดินตามลงไปด้วย เห็นบอกว่ายืนคุยกันอยู่ใต้ครุ่เดียวริมปากบ่อ ใต้ตัวไฟนั้นก็โผล่พรวดขึ้นมา”

หัวหน้าคณะบอก

“แต่คุณยังไม่ได้บอกพวกเราเลยว่า มันเป็นสัตว์อะไรประเภทไหน แล้วพฤติกรรมของมันทำไมถึงพิสดารแบบนี้ โผล่ขึ้นมาจากบ่อโคลนเดือดขึ้นมาแค่ดูคุณ แล้วก็เลื้อยลงเขาไปเฉยๆ โดยไม่ได้ทำอะไรคุณหรือพวกเราในบริเวณใกล้เคียงเลย ส่วนคุณก็สั่งกำชับไม่ให้อีกสามคนยิง หรือฉายไฟใดๆ ทั้งสิ้น”

เบลตามมาบ้าง อย่างเต็มไปด้วยความมั่งงั้นกังขา

พรานใหญ่เริ่มพบกับความอึดอัดใจหนักอีกครั้ง เขาจนปัญญาจริงๆ ในการที่จะอธิบายอะไรให้ฝ่ายนายจ้างอเมริกันเข้าใจได้ หันมองไปทางสมุนคู่ใจซ้ายขวา ซึ่งทั้งสองพรานก็กะพริบตาปริบๆ สีนัยยากที่จะป็น มองมาที่เขาก่อนแล้ว พอสบตาบุญคำเบ้าปาก พิมพ์เบาๆว่า

“บุญคำนึกแล้ว ว่ามันต้องมีอะไรแน่คินนี้ เห็นนายนั่งบริกรรมอยู่ แต่บุญคำก็นั่งดูปมมองไม่เห็น จนกระทั่งมันไพล่ขึ้นมา นั่นแหละ ถึงพอจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร นายไม่ตาย พวกเราไม่มีใครเป็นอะไรสักคนเดียว นอกจากตกใจเยี่ยวแทบราดก็นับว่าเป็นบุญกุศลอย่างที่สุดแล้ว นายอย่ามามองหน้าบุญคำเลยก็รู้ๆ กันอยู่แล้ว พวกนายฟาร์ริงเขาไม่รู้ นายก็บอกเขาเองเหอะว่ามันตัวอะไร พวกเขาก็มีหม่อมคริสคนเดียวเท่านั้น ที่เห็นอย่างที่เราเห็น นอกนั้นเขาลงไปไม่ทันหอรอก มันไปเสียก่อนแล้ว”

รพินทร์ถอนใจยาวอีกครั้ง พยายามจะบ้ายเบี่ยง

“ผมอยากจะให้เหตุการณ์ประหลาดในคินนี้ผ่านไปเหมือนความฝันของพวกเราทุกคนไม่ดีกว่าหรือครับ อย่าไปสนใจอะไรอีกเลย ลืมมันเสียเถอะ ผมไม่คิดว่าจะเกิดเหตุการณ์ชนิดเดียวกันนี้ซ้ำขึ้นอีก”

“ทุกคนที่ไม่เห็น ก็อาจลืมได้ แต่ฉันซิ...ฉันลืมไม่ได้ เพราะฉันอยู่ร่วมในเหตุการณ์ และมองเห็นชัดๆ อยู่กับตาทั้งสองข้างของฉันนี่”

คริสติน่าร้องขึ้นเบาๆ ชี้ไปที่ดวงตาของตนเองระหว่างที่เขายังนั่ง หัวหน้าคณะก็ถามเสียงสูงว่า

“ทำไมล่ะ รพินทร์ มันมีอะไรที่คุณพูดหรืออธิบายให้พวกเราเข้าใจไม่ได้หรือเกี่ยวกับสัตว์ประหลาดตัวนั้น”

“ผมไม่ทราบจะอธิบายยังไง ถึงจะให้พวกคุณเข้าใจได้และผมก็ลำบากใจจริงๆ เอาว่า...พวกเราไม่มีใครได้รับภัยอันตรายร้ายแรง เราก็คงจะพอใจแล้ว ไม่ว่าเราจะพบเห็น หรือเผชิญกับอะไรต่อไปในเส้นทางข้างหน้า ถ้ามันแต่จะคิดค้นหาที่มาหาเหตุผล พวกคุณก็จะยิ่งปวดหัวและอาจเป็นบ้าตายเสียก่อน”

“ฉันว่ามันตรงข้ามนะ ถ้าคุณไม่บอก หรืออธิบายแก่พวกเราสิ พวกเราจะบ้ากันไปเสียก่อน คุณไม่ต้องกลัวว่าสิ่งที่คุณบอกมานั้นมันจะผิดหลักเกณฑ์ ผิดทฤษฎีของพวกเราอะไรทั้งสิ้น เราฟังได้เสมอ ขอให้คุณบอกให้รู้ไว้บ้างเท่านั้น ไหนสัญญากันไว้แล้วไม่ใช่หรือ ว่าคุณจะไม่ทำอะไรปิดบังเรา และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในครั้งนี้นั้นก็ชัดเจนเหลือเกิน”

อิสซาเบลกล่าวว่านี่เป็นเชิงคะยั้นคะยอขอร้องเขามา ตัวหล่อนเองนั้น...ถึงจะไม่ได้เห็นกับตา แต่เพียงฟังคริสเล่าให้ฟังเร็วปรือขณะที่พบกันก่อนที่รพินทร์จะได้สติฟื้นขึ้นมา แม่ผมแดงก็แทบช็อคแล้ว

“พี่ บอกพวกเราตามที่พี่รู้ก็แล้วกัน ว่ามันเป็นอะไร”
เชิดวุธจับแขนเขาเขย่าเบาๆ ขอร้องมาอีกคน รพินทร์มองหน้านายทหารรุ่นน้อง แล้วถามว่า

“หลวงพ่อดูของคุณยังอยู่ใช่ไหม?”

“ครับ อยู่”

อีกฝ่ายตอบที่อกตัวเอง เพื่อความแน่ใจอีกครั้ง

“ดีแล้ว อย่าให้ห่างตัวเป็นอันขาด และภาวนาไว้อย่าให้

ขาด โดยเฉพาะก่อนนอน ไม่ว่าที่ไหนก็ตาม รับรองได้ว่า เฉพาะตัวคุณนะแคล้วคลาดปลอดภัยแน่ และถ้าจะมี ‘รายการพิเศษ’ อะไรละก็ อัญเชิญท่านออกจากคอเสียก่อน”

เขากระซิบ แล้วมองไปทางนายจ้างอเมริกันของเขาทุกคน

“พวกคุณยอมเชื่อกันแล้วหรือยังว่า โลกนี้ยังมีสิ่งลึกลับที่พวกเราไม่รู้ไปไม่ถึงอีกมากมายนัก”

“ครั้งแรกๆ เราปฏิเสธในทฤษฎีนี้ แต่บอกตรงๆ แค่นี้ร่วมทางมากับคุณไม่กี่วันเท่านั้น เราเริ่มลังเลแล้ว เพราะเราได้พบเห็นอะไรที่เราไม่คาดคิด และไม่เชื่อว่ามันจะเป็นไปได้ เกิดขึ้นกับพวกเรานับครั้งไม่ถ้วน”

สแตนลีย์ อันเป็นตัวแทนของฝ่ายนายจ้าง กล่าวขึ้นอย่างไตร่ตรองลึกซึ้ง และด้วยเสียงที่หนักแน่น ตามองจับอยู่ที่เขาไม่กะพริบ

“และในโลกที่เราอยู่นี้ ยังมีโลกอีกหลายๆ โลกแฝงเงาซ่อนอยู่ อย่างน้อยก็เป็นโลกของมิติที่สี่ ที่ห้า และเพิ่มขึ้นไปเรื่อยๆ มันสุดแต่ว่ากาลเวลามันจะมาประจวบเหมาะสมพวงค์กันขึ้นเมื่อไหร่ โลกที่เหนือไปจากโลกทางภูมิศาสตร์นี้ ก็จะทำให้ปรากฏออกมาให้เราได้พบเห็นแม้ว่ามันจะไม่บ่อยนัก หรือบางทีตลอดทั้งชีวิตของเราแต่ละคน ก็อาจจะไม่ได้ผ่านพบเลย จนทำให้คิดไปว่า โลกที่เหนือกว่าหรือต่ำกว่าที่เราอาศัยอยู่นี้ไม่มี”

อเมริกันทั้งสี่มองดูหน้ากันเอง ด้วยความรู้สึกระหลาดๆ สแตนลีย์ก้มศีรษะลงนิดหนึ่งอย่างเคร่งขรึม

“เอาละ เรายังไม่อาจตอบได้ในหลักเกณฑ์ด้านนี้ของคุณ

ว่าเราจะเชื่อหรือไม่เชื่อ แต่เราก็พร้อมที่จะรับฟัง และสัญญาว่าจะไม่ขอร้องให้คุณพิสูจน์ หรือทำทนายอย่างใดทั้งสิ้น”

“พวกคุณขอร้องให้ผมอธิบายเองนะ ซึ่งผมพยายามที่สุดจะไม่พูดอะไรแล้ว เพราะมันยากที่จะทำความเข้าใจได้ ยากยิ่งกว่าสูตรระเบิดนิวเคลียร์ของพวกคุณเสียอีก”

“เราเข้าใจในข้อนั้น”

“หวังว่าทุกคน คงจะจำเหตุการณ์เมื่อตอนบ่ายของวานคืนที่ผ่านมาได้ ตอนที่เราผ่านทุ่งแฟก จะบ่ายหน้ามายังเทือกเขาแห่งนี้...ควายป่า หรือมึงสาฝูงใหญ่หลายร้อยตัววิ่งด้วยอาการแตกตื่นมาจากด้านหลังของเนินลูกหนึ่ง จะเหยียบพวกเราตายกันหมดทั้งคณะเพราะความวิ่งเตลิดอย่างตกใจของมัน จนกระทั่งเราต้องลงทุนเผาทุ่งแฟกให้เป็นม่านไฟขวางหน้า ชับไล่ให้มันเบนทิศทางไปด้านอื่นเสียโดยไม่ตรงมาที่คณะของเรา”

“แน่นอน เราจำได้ และพวกเราก็ยังถามคุณด้วยความสงสัยว่าไอ้ควายป่าเหล่านั้น มันตกใจแตกตื่นอะไร แต่คุณก็ยังตอบเราไม่ได้ในขณะนั้น หรือไม่อยากจะตอบ”

เบลเป็นคนพูด เขาก็มึนศีรษะลงนิดหนึ่ง

“ดีแล้ว คุณจำเหตุการณ์ตอนนั้นได้ดี เราพักคำถามในข้อที่ว่าควายป่าเหล่านั้นแตกตื่นตกใจอะไรไว้เสียก่อน... คราวนี้มาย้อนลำดับภาพของเหตุการณ์สดๆ ร้อนๆ ที่เราไต่ขึ้นสู่ยอดเขา เหนือปีกของอินทรีลูกนี้ ทุกคนบ่นกันว่าร้อน...ร้อนอย่างผิดปกติ และมันก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ ถูกต้องไหมครับ?”

“ถูกต้อง”

“แม้กระทั่งตกคำคืน ตะวันลับฟ้าไปแล้ว บนยอดเขาสูง

ที่เราปีนขึ้นมาถึง แม้จะมีเค้าทางด้านธรณีวิทยาว่า...เขาลูกนี้น่าจะเป็นภูเขาไฟ ที่มีลาวาก่อตัวอยู่ข้างล่างก็จริง แต่มันก็ยังมีความร้อนอบอ้าวผุดปกติไปอยู่ดีนั่นเอง เพราะมันยังไม่ได้เป็นภูเขาไฟที่กำลังระอุ ยังจะต้องใช้เวลาอีกนับหมื่นๆ ปี กว่ามันจะเป็นภูเขาไฟเต็มสภาพอันพร้อมที่จะระเบิดพ่นลาวาออกมาได้

บนนี้ ที่เราพบ เราก็พบแต่เพียงบ่อโคลนที่มีอุณหภูมิค่อนข้างสูงเท่านั้น ยังไม่ถึงกับหินหลอมละลายและถ้าเราสัมผัสกับโคลนเหล่านั้น เราก็จะสัมผัสได้แต่เพียงว่า มันแค่อุ่นๆ เท่านั้น ไม่ถึงกับร้อนจนแตะต้องไม่ได้ มันจึงไม่น่าจะเป็นสาเหตุให้บรรยากาศบนนี้ร้อนระอุเสียจนเราแทบทนกันไม่ได้ ถ้าไม่มีสิ่งอื่นที่เราค้นยังไม่พบ เข้ามาแฝงซ่อนอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง...ในเวลากลางคืนที่หมดแสงตะวันไปแล้ว...ทุกคนยอมรับอีกไหมในข้ออันน่าสังเกตนี้?”

สแตนลีย์ คีธ อิสซาเบล คริส และเชิดวุธ จ้นไปขณะจิตแล้วทั้ง 5 คน ก็จำต้องยอมรับโดยคุณ

“มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ รพินทร์”

นายคีธพยักหน้าหงิกๆ

“ผมจะมาถึงบทสรุปละนะ...”

เขากล่าวช้าๆ อย่างระมัดระวัง

“ตัวผมเอง มีความแปลกใจไม่น้อยไปกว่าพวกคุณมาตั้งแต่เห็นฝูงควายป่า แล่นเตลิดหนีมาทั้งโขยงนับร้อยๆ ตัวนั้นแล้ว ‘มีอะไร’ ทำให้เจ้าสัตว์ที่ไม่เคยกลัวอะไรเลย...จะต้องเผ่นป่าราบกันทั้งฝูงแบบนั้น มันจะต้องพบหรือกระสากับกลิ่นของอะไรที่มันกลัว และมีอำนาจอยู่เหนือมันเข้าแน่ๆ สิ่งนั้น เราสมมุติ

เป็น ‘เอ็กซ์’ ก่อนก็แล้วกัน ผมพยายามคิดอยู่ตลอดเวลา แต่ก็ยังไม่อยากจะพูดอะไรกับพวกคุณมากนักในเรื่องนี้ พยายามคิดปลอบใจตัวเองว่า มันน่าจะเป็นเหตุบังเอิญอะไรสักอย่าง ที่เราไม่จำเป็นจะต้องสนใจนัก...

แต่แล้ว วันนี้...ที่เราได้เขานกอินทรีขึ้นมา ความร้อนจัดที่ทวีสูงขึ้นเรื่อย ๆ แม้กระทั่งในเวลากลางวันก็ตะวันลับฟ้าไปแล้ว เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่ผมต้องคิดหนัก เพราะก็อย่างที่เรายอมรับกันแล้วว่าภูเขาลูกนี้ทำท่าว่าจะเป็นภูเขาไฟในอนาคตอีกยาวไกล แต่ไม่ใช่ขณะนี้ มันไม่ควรจะมีไอระอุผิวดังเกิดไปถึงขนาดนั้น...

ผมขอร้องให้ทุกคนนอนพัก ขอร้องให้ทุกคนอยู่เฉยๆ ในที่โดยไม่ให้ออกนอกอาณาบริเวณในคืนนี้อย่างเด็ดขาด สิ่งพยานของผมเผ้าดักพวกคุณไว้เลย เพราะผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่า ตกดึก จะมีพวกคุณคนใดร้อนจนนอนไม่หลับ แล้วก็ออกมาเดินเพื่อจะรับลม หรือเดินไปตรวจดูบริเวณอะไรที่ไหนในละแวกนี้ก็ตาม สาเหตุที่ห้ามดังนั้น ก็เพราะประสาทรับรู้ส่วนที่หกของผมมันเตือนผมแล้วว่าบนนี้...น่าจะมีสิ่งอันเป็นมหันตภัยที่จะจู่เข้าเล่นงานพวกเราทั้งหมดเมื่อไหร่ก็ได้ แต่ผมไม่ต้องการให้ทุกคนมีคำถาม หรือมีวิตกกังวลอะไร จึงไม่ได้ปริปากบอกออกไป ผมเพียงแค่เรียกเคอเนล คีธ เข้ามาเตือนเท่านั้นว่าบนนี้ ขอให้เราปฏิบัติตัวกันให้สงบเสงี่ยมเรียบร้อย อย่าให้มีสิ่งอันไม่สมควรเกิดขึ้น และให้คีธไปเตือนคุณเชิดวุธด้วยอีกคนหนึ่ง ผมจะไม่พูดเลยว่าผมเตือนคีธว่าอย่างไร แต่ความหมายในการเตือนนั้น ก็เพราะผมถือในโชคกลาง ถือในพิธีกรรม หรือพวก

คุณจะเรียกว่า ‘มนต์มืด’ ก็ได้ ที่ผมจะต้องประกอบขึ้น เพื่อขอความเมตตาจากพระผู้เป็นเจ้าให้ช่วยคุ้มภัยให้แก่พวกเรา...”

เมื่อเขาพูดมาถึงตอนนี้ อิสซาเบล คริสและสแตนลีย์
กลับหันขวับไปทางคิธทันที ถ้ามเป็นเสียงเดียวกันว่า

“รพินทร์เตือนอะไร คิธ?”

นายผมทรงลานบินแบ่ปาก ยักไหล่ชนิดหนึ่ง บอกห้าวๆ
ว่า

“ใช่ เขาเรียกฉันไปเตือนจริงๆ แต่อย่าเพิ่งให้บอกเลยว่า
เขาเตือนว่ายังไง ฟังเขาพูดต่อไปดีกว่า”

“ทุกคนดูเหมือนจะนอนหลับหมด ผมเข้าสมาธิในพิธีกรรมของผม มันอาจเป็นสิ่งที่เหลวไหลไร้สาระดูน่าขบขันสำหรับพวกคุณ แต่ก็ก็เป็นสิ่งที่ผมถือปฏิบัติยามเมื่อรู้สึกตัวว่าเผชิญหน้าอยู่กับอันตรายลึกลับ ซึ่งอันตรายนั้นมีมหิทธิอำนาจเหนือกว่าที่ผมจะใช้วิชาพรานตามปกติของผมเข้าจัดการแก้ไขได้

ในการเข้าสมาธิ เพื่อขอเปิดโลกอันลึกลับ ตามหลักเกณฑ์ที่ผมได้ร่ำเรียนศึกษามา ผมมองเห็นอะไรชนิดหนึ่ง หมกตัวสงบนิ่งอยู่ในบ่อโคลนเดือด อันเปรียบเหมือนที่ซ่อนของมันเจ้าสิ่งนั้น...มีลักษณะเหมือนงู มีตีนสั้นๆ สองคู่ สีขา มีเรือนกายหรือต่อมพิเศษประจำตัว ที่จะเปล่งรังสีร้อนแรงออกมาได้เหมือนไฟนรก! สัตว์ประหลาดชนิดนี้ ผมไม่เคยเห็นมาก่อน ไม่เคยปรากฏอยู่ในตำเนียบของวิชาสัตวศาสตร์ใดๆ ทั้งสิ้น ไม่เคยมีชื่อทางภาษาละติน เพราะไม่เคยถูกโลกวิทยาศาสตร์สาขา

ชีววิทยาที่เจริญแล้วค้นพบ แต่สำหรับผมเอง เคยได้ยิน ได้ฟังเกี่ยวกับสัตว์ที่มีอำนาจเหมือนในเทพนิยายมาก่อน จากผู้ที่มีฌานสมาบัติขั้นสูงระดับพระอริยบุคคลที่เคยเป็นครูบาอาจารย์ของผมมา ท่านบัญญัตินามของสัตว์อันลี้ลับนี้ไว้ว่า ‘สาหงา’ ลักษณะก็เป็นเหมือนอย่างที่คุณอธิบายมาแล้ว และอย่างที่คริสบูญคำ และจัน ได้เห็นมากับตาแล้วนั่นเอง”

“สาหงา!”

อเมริกันทุกคน อุทานออกมาเป็นเสียงเดียวกัน

“ใช่ ตัว ‘สาหงา’ พวกคุณอย่าให้ผมจัดประเภทหรือเรียงลำดับตระกูล ว่ามันเป็นสัตว์โคตรพันธุ์ใด เพราะบอกแล้วว่า ตายแล้วเกิดใหม่อีก 10 ชาติ ก็อาจไม่มีโอกาสได้พบเหมือนครุฑ พญานาค และสัตว์พิสดาร ในเทพปกรณัมต่างๆ ผมจะเทียบให้พวกคุณเข้าใจได้ง่ายๆ เข้า อย่างเช่นตัวสฟิงซ์ ซึ่งร่างกายเป็นสิ่งโต หน้าเป็นมนุษย์เช่นที่ชาวไอยคุปต์ปั้นไว้ให้เฝ้าหน้ามหาพีระมิดทำนองนั้น...

รัศมีจากต่อมพิเศษประจำตัวของมัน คือความร้อนอบอ้าวผิดปกติ ที่เราได้รับกันทั่วทุกคน ผู้รู้เคยได้บอกกับผมว่า ผู้ซึ่งมีฌานเหนือโลกเท่านั้น ที่จะพบเห็นได้ แต่ใครก็ตาม ที่เป็นบุคคลธรรมดาถ้าพบเห็นเข้ากับสัตว์ในโลกของมิติที่สี่ชนิดนี้เข้าเมื่อไหร่ ก็ย่อมหมายถึงมรณกาลแน่แท้ เพราะแค่รัศมีกายจากต่อมพิษที่เปล่งออกมา ก็จะมอดไหม้เป็นถ้ำถ่านแล้ว เจ้าตัวชนิดนี้...เดินได้ช้าๆ ถ้าต้องการจะเดิน แต่ถ้าต้องการไปเร็วก็จะใช้วิธีเลื้อยไปอย่างงู บริเวณใดก็ตามที่มันเลื้อยไป จะมีรอยไหม้เกรียมเป็นทางเห็นได้ชัด พวกคุณจะสันนิษฐานว่าจะเนื่อง

มาจากสารเคมีในตัวของมัน หรือจะเป็นรังสีปรมาณูอะไร ผมก็ขอละไว้ให้คิดกันเอง ถ้าต้องการจะคิด แต่สำหรับผม ไม่ต้องการพิสูจน์แยกแยะออกมาเพื่อแสวงหาข้อมูลในเรื่องนี้...

ครับ! ในมโนทวาร หรือกระแสนจิตที่ผมส่งออกไปนั้น สัมผัสได้กับตัวมัน รู้ว่ามันหมกอยู่ในบ่อโคลนใกล้ๆ กับที่เราขึ้นมาพักกันอยู่นี้แหละ ทำให้เราร้อนรุ่มกันแทบดับจิต ซึ่งทุกคนรู้กันดีอยู่แล้ว เจ้าควายป่าฝูงใหญ่ที่เตลิดหนีเมื่อวานขึ้น จะต้องมาจากกระไอความร้อนในตัวของสัตว์พิเศษชนิดนี้แน่นอน ผมนี้รู้ได้ทันที เมื่อตนเองอยู่ในสมาธิภาวนา...

ผมไม่แน่ใจว่ามันจะไพล่ขึ้นมาจากบ่อโคลน ที่มันเลื้อยลงไปนอนหมกอยู่นั้นเมื่อไหร่ แต่ตั้งใจไว้แล้วว่า พรุ่งนี้ เราก็ผละออกจากที่นี่ไปให้เร็วที่สุด เพื่อหลบให้ห่าง ส่วนในปัญหาที่ว่า หากคืนนี้มันผุดไพล่ขึ้นมา เราจะมีวิธีป้องกันอย่างไร ไม่ให้พวกเราพินาศกันทั้งหมด

ผมไม่ใช่พอมดมอมผี หรือว่าเป็นผู้วิเศษใดๆ ทั้งสิ้น แต่ผมมีธรรมะ...กับสัจจะ เป็นสิ่งคุ้มตัว ผมได้แผ่เมตตาไปให้แก่สัตว์มหัศจรรย์ตนนี้ ซึ่งจะเป็นมัจจุราชสำหรับพวกเราทุกคน ขอพรจากเทพยดาฟ้าดินและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั่วสากลโลกให้ช่วยมาคุ้มครองปกป้องรักษาพวกเราทุกคนไว้ ถ้ามันขึ้นมาจากบ่อโคลน ก็ขอให้มันเลื้อยผละไปที่อื่นเสีย หรือมิฉะนั้นก็ขอให้มันอยู่ในเฉพะาบ่อโคลนแหล่งนั้น จนกว่าเราจะห่างพ้นออกไป เพราะขยับขยายไม่ได้อีกแล้ว...

เมื่อกระทำพิธีเสร็จ ผมก็เข้านอน แต่แล้วตกดึก บุญคำก็มาปลุกผม บอกว่าคริสเดินออกจากที่พัก บ่ายหน้าไปที่บ่อ

โคลนนั่น ห้ามก็ไม่ฟัง ผมจึงลุกขึ้นเดินตามออกไป แต่ขณะนั้น ผมก็ไม่ได้บอกอะไรกับคริส เพราะเธอบอกว่านอนไม่หลับ และอยากจะออกมาพิจารณาดูที่บ่อโคลนประหลาดนั้น ผมจึงจำเป็นต้องอยู่เป็นเพื่อน ส่วนบุญคำและจัน ก็อยู่ในละแวกใกล้เคียง ไม่ได้ไปไหน ระวังตัวพร้อมอยู่เหมือนกัน ในขณะที่พวกเรา ส่วนใหญ่นอนหลับกันอยู่บนแคร่ไม้...

ผมยืนคุยอยู่กับคริส ตรงแหล่งอันตรายขีดสุดนั้น ไม่เกิน 15 นาทีที่กระมัง ไอ้ตัวมหาประลัยนั้นก็โผล่ตุ้มขึ้นมา ผมไม่มีทางจะทำอย่างอื่นได้ทั้งสิ้นนอกจากจะใช้อำนาจจิตเท่านั้นที่จะต่อต้านกับมัน บุญคำกับจัน วีนร้องโวยวายตรงเข้ามา ผมฝากให้เอาคริสเข้าไปหลบซ่อนตัวในซอกหินเท่าที่จะหาได้ในขณะนั้น ก็เป็นธรรมชาติในการหลบภัยของมนุษย์ ซึ่งผมในขณะนั้น ก็ยังไม่แน่ใจว่าจะหลีกมันพ้นไปได้หรือไม่ มีผมอยู่เพียงคนเดียวเท่านั้น...ที่เป็นเป้าล่อให้มันเห็น และผมก็สั่งคริส บุญคำและจัน ไม่ให้ยิง หรือฉายไฟใดๆ ทั้งสิ้นเพราะมันปราศจากประโยชน์ ถ้าไปแสดงตนเป็นศัตรู ทำให้มันเจ็บหรือโกรธแค้น เราก็มีแต่ทางตายอย่างเดียวเท่านั้น ผมรู้ว่า...สัตว์ประเภทนี้ ไม่ใช่สัตว์ธรรมดา การประจันหน้ากันอย่างกระชั้นชิด ไม่มีอะไรจะทำให้เรารอดได้ นอกจากประการเดียวเท่านั้น คือการแผ่เมตตา ไม่แสดงตนเป็นศัตรู และเอาโชคเคราะห์ของตัวเองเราเองเข้าเสี่ยงเป็นเดิมพัน ถ้าถึงคราวเคราะห์ของเรา เราก็ถูกเล่นงานแน่ แต่ถ้าไม่เคยมีเวรกรรมต่อกันมาก่อน มันก็อาจหลีกทางให้ โดยไม่ทำอันตรายใดๆ...

ระหว่างที่คริสไปซ่อนตัวอยู่ในซอกหินกับบุญคำและจัน

ผมลงนั่งสวดมนต์ภาวนา มันชะงักขึ้นมาดูผม และผมเองก็คิดว่าครั้งนี้คงจะถึงคราวแตกดับของผมแล้ว แต่ก็พยายามวางใจให้แน่วนิ่งสวดแผ่เมตตาอยู่เช่นนั้น...

แต่ในที่สุด ผมก็ไม่อาจทนต่ออำนาจความร้อนและรังสีบางประเภทในกายของมันได้ จึงได้หันมิดเป็นลมหมดสติไป ขณะหนึ่ง แล้วเหตุการณ์หลังจากนั้นมันก็เป็นเหตุการณ์ที่คริส บัญคำ จันและพวกคุณ ที่พากันวิ่งสวนทางลงไป ได้รู้เห็นกับตาตนเองแล้ว สำหรับผม...พอหมดความรู้สึกไปในตอนนั้น ก็เพิ่งจะมาฟื้นคืนสติเอาเมื่อตอนพวกคุณหามกันขึ้นมาแก้ไขอยู่นี้แหละ ผมพอใจที่สุดแล้วที่ตัวผมไม่ได้รับอันตรายร้ายแรงอะไร นอกจากเป็นลมพับไปชั่วระยะเวลาสั้นๆ และพวกเราทุกคนก็ไม่มีอะไรกันเลย โดยเฉพาะคริส บัญคำและจัน ซึ่งอยู่ใกล้กับเหตุการณ์ในตอนนั้นมากที่สุด...

และนี่แหละครับ คือสิ่งที่ผมพอจะอธิบายให้พวกคุณทราบได้ ตามที่พวกคุณต้องการ”

117

**ตลอดระยะเวลา ที่รพินทร์กล่าวให้ฟังอย่าง
เช่นชาฮัดเจอนั้น ทุกคนนั่งละลิบลิ้น
เบียดกริบทันไปหมด เบิกดาอุษาแทบไม่กะพริบ
ความเบียบปกคลุมไปชั่วขณะ เบลท่าอาเนม รินฝปากชนุบ-
ชนิบเหมือนจะสวดอะไร แล้วเงยขึ้นไปบนท้องฟ้า**

เชิดวุธกำหลวงพ่อทวดที่ห้อยคออยู่แน่น คริสติน่าพูดไม่
เป็นเสียแล้วตอนนี้ เหมือนคนไข้นั่งดวงตาหรือซึมอยู่ ส่วนคิธ
กับสแตนลีย์หันไปพูดอะไรกันซุบซิบ

ไม่มีใครยิ้มหรือหัวเราะออกเลย!

“เรากำลังเดินทางหาระเบิดนิวเคลียร์ รพินทร์ แต่เราก็
พบเอาสัตว์นิวเคลียร์เข้าเสียก่อนแล้ว ความจริงสัตว์ชนิดนี้ น่า
จะมาจากดาวพระเคราะห์ดวงอื่นนะ อะไรก็ไม่น่าแปลกประหลาด
เท่ากับรังสีความร้อนในตัวมัน”

สแตนลีย์กล่าวขึ้นแผ่วเบา

พรานใหญ่ยิ้มจืด ๆ

“ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่ามันจะมาจากดาวพระเคราะห์ดวงไหน และไม่เคยคิดว่าจะได้พบ เคยแต่ได้ยินได้ฟังคำบอกเล่าของผู้ที่มีมานแก่กล้าเท่านั้น และขณะที่มันโผล่ขึ้นมาขึ้นนั้น ผมก็ได้ใช้วิทยุเรียกเตือนมายังพวกเราทุกคนบนนี้ แต่ปรากฏว่าไม่มีใครตอบผมทางวิทยุเลย พวกคุณมาไหวตัวรู้กันว่าเกิดภัยขึ้น ก็เพราะเสียงตะโกนอะอะเท่านั้น เนื่องจากอยู่ไม่ไกลกันนัก นี่ก็เป็นเครื่องพิสูจน์อีกชนิดหนึ่งว่า ถ้าอยู่ในรัศมีใกล้เคียงกับมันเมื่อไหร่ คลื่นวิทยุของเราใช้การไม่ได้เลย และอีกสิ่งหนึ่งที่พึงควรสังเกตก็คือ พอมันเคลื่อนย้ายไปจากบ่อโคลนนั้นแล้ว อากาศบนยอดเขานี้เปลี่ยนจากความอบอ้าวมาเป็นเย็นสดชื่นตามธรรมชาติปกติของยอดเขาสูงทันที ทุกคนรู้สึกกันบ้างไหมครับ?”

โดยคำพูดของเขา คณะทั้งหมดเพิ่งจะมารู้สึกสัมผัสได้กับสภาพของอากาศรอบกายในขณะนี้ เย็นฉ่ำเหมือนอากาศบนยอดเขากลางป่าสูงทั่ว ๆ ไป ซึ่งก็มีแนวโน้มว่ามันอาจจะกลายเป็นความหนาวเยือกไปทีเดียว หากเวลาล่วงผ่านไปอีกจนกว่าตะวันจะขึ้น ทำให้สภาพอันเคยร้อนรุ่มกระวนกระวายเหมือนขึ้นมาถูกย่างอยู่เหนือเตาไฟขนาดใหญ่เปลี่ยนแปลงไปชนิดหน้ามือเป็นหลังมือ

ทุกคนสูดอากาศเข้าปอดลึกและเหลียวมองอย่างปราศจากความหมายไปรอบ ๆ ตัว ท่ามกลางความสลัวรางของแสงเดือน เสียงหัวหน้าที่คณะพิมพ์ออกมาว่า

“จริงตามที่คุณบอก นี่เราเพิ่งจะมาเฉลียวคิดรู้สึกได้เดี่ยว
นี้เอง อากาศบนนี้ ตอนนี้เย็นสบายดีแล้ว ทั้งยังกำลังทำท่าจะ
หนาวเยือกเอาเสียด้วย เอ...อะไรต่ออะไรดูมันมหัศจรรย์แปลก
ประหลาดพิสดารไปหมด”

“รพินทร์ คุณคิดยังงต่อไป เกี่ยวกับสัตว์ประหลาดมี
อันตรายที่สุดตัวนี้?”

อิสซาเบลถามขึ้นด้วยเสียงแผ่วเหมือนกระซิบ

“ก็คิดภาวนาอยู่อย่างเดียวว่า ขออย่าให้พวกเราพบ
พานใกล้ชิดกับมันอีก”

“แล้วคุณว่าเราจะมีโอกาสพบเห็นกับมันอีกไหม ถ้าพบ
จะทำยังไง?”

คราวนี้นายคีธถามขึ้นบ้าง ด้วยอาการไม่ปลอดโปร่งใจ
เป็นอย่างยิ่ง จอมพรานยกมือทั้งสองขึ้นลูบใบหน้าอีกครั้ง

“ผมไม่ได้คิด...หรือเตรียมอะไรอีกทั้งสิ้นเกี่ยวกับสัตว์
ประหลาดเหนือกฎเกณฑ์ของสัตว์โลกในสารบบชีววิทยาตอนนี้
แต่มีความเชื่อมั่นอย่างเต็มที่ว่า...ภายหลังจากที่มันได้สำแดงตน
ให้เราได้พบเห็นแล้วและไม่ได้ทำอันตรายอะไรพวกเราแล้วเช่นนี้
ต่อไปก็จะไม่หวนกลับมาให้เราได้เห็นอีกเลย คือมันไปตามทาง
ของมัน เราก็คงไปตามทางของเรา ไม่มีบาปมีเวรอะไรที่จะต้อง
มาจ้องจ้องล้างจ้องผลาญกัน ผิดกับภทภัยอื่นๆ ที่เราเคยพบ
กันมาแล้ว และผมไม่ต้องการให้พวกคุณวิเคราะห์ค้นหาที่มา
แหล่งกำเนิดธรรมชาติวิสัย การเป็นอยู่ของมันด้วย ก็บอกแล้ว
อย่างไรว่ามันเป็นสัตว์เหนือกฎเกณฑ์ที่เราเคยรู้จัก ผมจะไม่พูด
หรืออธิบายอะไรเกี่ยวกับสัตว์ตัวนี้ให้พวกคุณฟังเลย ถ้าฝ่าย

ผมเผชิญหน้ากับมันตามลำพัง แต่เน่บังเอิญมีคริสร่วมรู้เห็นอยู่ด้วย และขณะที่มันผุดโผล่ขึ้นมา ทางพวกคุณส่วนมากแม้จะไม่เห็นตัวชัด ก็ยังได้ยินเสียงของความโกลาหลซุลมุนที่ผม คริส และพรานของผมอีกสองคนเผชิญกันอยู่ด้านล่าง ใกล้เคียง บ่อโคลนนั้น”

พรานใหญ่ตอบอย่างอึดอัดลำบากใจ

“เอาละ ผมเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของคุณในขณะนี้ดี...”
ดร.สแตนลีย์กล่าวขำๆ “คุณไม่ต้องการให้พวกเราแสวงหาข้อ
พิสูจน์เราก็จะปฏิบัติตามคุณ เพื่อให้คุณสบายใจ แต่นี่มันก็เป็น
ความจริงที่เราเผชิญมา ไม่ใช่ความฝันร้าย แต่ผมขอทราบอีก
สักนิด ในการเดินทางไปเทือกพระคิเวครั้งก่อนของคุณ พวก
คุณและนายจ้างเคยพบกับสัตว์ประหลาดๆ ไม่สามารถค้นหา
ข้อพิสูจน์ได้ เหมือนอย่างที่เราพบกันนี้บ้างหรือไม่?”

รพินทร์ฝืนยิ้ม ตอบด้วยน้ำเสียงเรียบปกติของเขา

“เราพบเผชิญกันมามาก-มากเสียจนสุดที่จะอธิบายให้พวกคุณทราบได้ในแต่ละสิ่ง และเราก็หวดหวิดเอาชีวิตกันไม่รอดนับครั้งไม่ถ้วน ต้องแก้ไขหลักหลบในปัญหาเฉพาะหน้าไปในแต่ละครั้ง ถ้าจะให้ผมเล่า 7 วัน 7 คืน ก็คงไม่จบสิ้นในสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ ที่เราพบ ‘นรกดำ’ เป็นสิ่งที่ ‘ดำและมีดสนิท’ จริงๆ มิฉะนั้น ปี 52 ของพวกคุณทั้งล่ำคงจะไม่สูญหายไปชนิดหาร่องรอยทางอากาศไม่พบหรอก”

“ขอถามไฉ่ ๆ สักประโยคเถิดนะ ถ้าคุณคิดว่ามันเป็นคำ-ถามที่ไฉ่...”

อิสซาเบลเอยกับเขาอย่างระมัดระวัง

“คุณนำพวกนายจ้างเหล่านั้นรอดพ้นอันตราย ทำงาน
ได้สำเร็จและกลับออกไปสู่โลกภายนอกได้ยังไง ในเมื่อมันเสี่ยง
กับอันตรายเหลือเชื่อเช่นนี้”

“ข้อนี้ผมตอบได้ไม่ยากหรอกเบล...”

น้ำเสียงของเขาสงบ ชุ่มช้ำ

“ทุกคนในคณะของผม ปฏิบัติตนเป็นผู้มีระเบียบวินัย
อันดีเยี่ยม ผมเตือนสั่งเขาอย่างไร เขาก็ปฏิบัติตามโดยไม่นอก-
ลู่หนทาง พวกเขาทุกคนมีความสามารถ และเชื่อในสิ่งเหนียว
โลกที่ผมเอ่ยถึงมาแล้วนี้ มีความรักสามัคคีและซื่อสัตย์สุจริตต่อ
กัน รวมชีวิตของคณะทั้งหมดมาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันโดยไม่
แตกแยก ไม่ตั้งตนอยู่ในความประมาท ไม่ลบลู่ต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์
ทั้งหลาย ปราศจากความโลภโมโทสัน เคารพในกฎเกณฑ์ของ
ป่าเขาลำเนาไพร สิ่งเหล่านี้แหละ...ที่ทำให้พวกเราทั้งหมดรอด
พ้นอันตรายในอดีตครั้งนั้นมาได้ แต่ที่แน่นอนที่สุดก็คือพวกเรา
ลำบากยากแค้นทรมาณกันจนเลือดตาแทบกระเด็นทีเดียว ผม
เองบอกตรง ๆ ว่า ‘เช็ดหลาบ’ ใน ‘นรกดำ’ เหล่งนี้ ไม่คิดที่จะ
ย้อนกลับมาอีกเลย แต่...”

เขาหยุดชะงักคำพูดลงเพียงแค่นั้น พร้อมกับถอนใจยาว

“สมมุติ ผมบอกกับคุณว่า พวกเราทั้งหมดเปลี่ยนใจแล้ว
และพร้อมที่จะเดินทางกลับ?”

สแตนลีย์เอ่ยแผ่วต่ำ จ้องหน้าเขาเขม็ง

“โปรดอย่าทดสอบ หรือทดลองใจผมด้วยคำถามแบบนี้
เลยดีอกเตอร์...”

เสียงของรพินทร์เบาเรียบก็จริง แต่เฉียบขาดหนักแน่น

“นี่คือสัจจะอีกชนิดหนึ่ง ที่ผมถ่อมมันมากในการเป็น มัคคุเทศก์เดินป่าของผม ถ้าไม่รับงานก็จะไม่รับเสียแต่แรกเลย แต่ถั้รับแล้ว ถั้ยังไม่สำเร็จรู้ผลแน่นอน ผมไม่มีวันถอยหลัง หรอก พวกคุณสบายใจได้”

“ให้ตายห่าเถอะ พวกเราไม่ได้สบายใจอะไรเลย...”

คือโพล่งออกมาดัง ๆ หน้าตาอยู่ยี้

“โดนเข้าแค่ 3-4 วันที่ออกเดินทางมากับคุณก็แทบหมด กำลังใจแล้ว แต่เราไม่รู้จะถอยได้ยังไง ในเมื่อเราได้รับคำสั่งมา แล้ว ก็เหมือนทหารที่เขาสั่งให้เข้ารบนั้นแหละ มองเห็นความ ตายชัดรออยู่ข้างหน้า ก็ต้องเดินเข้าไป”

รพินทร์ส่งมือให้จับ

“ถั้เช่นนั้นคุณก็เลือดทหารแท้ และผมขอคารวะน้ำใจ ที่ไม่มีใครขลาดกลัวจนถึงกับจะละทิ้งหน้าที่ ซึ่งแต่ละคนได้รับ มอบหมายมา โดยเฉพาะคุณสุภาพสตรีผมแดงกับผมทองสอง คนนี้ ซึ่งก็เป็นแต่เพียงผู้หญิง”

เจียบกริบกันไปหมดอีกครั้งชั่วขณะใหญ่ทีเดียว เบลนั้ง คอแข็งหน้าซีด ส่วนคริสกอดเข้า เอาหน้าซุกอยู่กับชอกเข้าทั้ง สอง มีแต่นัยน์ตาสีฟ้าเท่านั้น ที่ทอดนั้งมายั้งเขา แม้บรรยากาศ บนยอดเขาอินทรีจะเยือกเย็นลงแล้ว แต่ทุกหัวใจยังอยู่ใน ภาวะร้อนรุ่มกระวนกระวาย อันเป็นธรรมชาติของมนุษย์

ใครบ้าง...ที่จะทำหัวใจให้เป็นหินอยู่ได้

ในเมื่อรู้แน่ชัดแล้วว่าอนาคตข้างหน้ามันมืดมนเหลือ ประมาณ แต่ทุกคนมีศักดิ์ศรี มีภารกิจหน้าที่ นับประสา อะไรกับพวกเขา แค่พรานนำทาง ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับหน้าที่

โดยตรงเลย เพียงถูกจ้างแถมบังคับให้นำเดินทางมา ยังไม่ยอมแสดงท่าทีว่าจะย่อท้อถอยกลับ พวกเขาจะถอยกลับได้อย่างไร

และบัดนี้ ยามเมื่อนั่งประจันหน้า แลตากะพริบกั้นปรึบๆ อยู่เช่นนี้ ต่างฝ่ายต่างก็หยิ่งซึ่งถึงจิตใจซึ่งกันและกันดีที่สุด การถือเอาถือเรา แบ่งชั้น แบ่งฝ่าย มันสลายหมดสิ้นไปแล้ว แม้กับพวกลูกหาบทุกคนที่มาด้วยก็ตาม

“รพินทร์...”

ที่สุด อเมริกันอาวุธโสหัวหน้าคณะก็เอ่ยขึ้นด้วยเสียงหนักแน่นมั่นคง

“พวกเราทุกคนจะพยายามอย่างที่สุด ที่จะปฏิบัติเช่นเดียวกับคณะนายจ้างเก่าของคุณโดยไม่แหกคอกแหกเหล่าออกไปเลย คุณให้คำแนะนำ...ตักเตือนสั่งสอนอย่างไร เราจะรับฟังและปฏิบัติตาม ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ไม่มีคำว่าลูกจ้าง หรือนายจ้าง ทุกชีวิตที่มาด้วยกันนี้ จะหล่อหลอมเข้ามาเป็นชีวิตเดียวกัน และผมขอสาบานต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายเสียเดี๋ยวนี้เลยว่า เราจะเป็นเพื่อนร่วมตายกันทั้งหมด จะไม่มีการทรยศหักหลังใดๆ อย่างที่คุณเคยระแวงไว้โดยเด็ดขาด คุณจะเชื่อหรือไม่ก็ตาม แต่นี่ก็เป็นสัจจะทางฝ่ายผมเช่นกัน ผมเชื่อว่าไม่ว่าจะเป็นตัวผมเอง คีธ อิสซาเบล คริสติน่า หรือเชิดวุธก็ตามคงจะมารู้จักคำว่า ‘เพื่อน’ เอาเมื่อเราได้ออกเดินทางมากับคุณนี้แหละ มันมีความหมายมาก สำหรับคำนี้”

“ถูกต้อง!”

นายคีธจอมโว ยืนยันย้ำคำอีกคนด้วยเสียงห้าวกังวาน

“การทำงานครั้งนี้ จะสำเร็จหรือไม่ แค่นั้นก็ตาม แต่เราทั้งหมดที่มาด้วยกันนี้ จะคงความเป็นเพื่อนตลอดไปตราบนานชั่วชีวิต แม้ว่าในอนาคตข้างหน้า วิถีทางจะทำให้เราต้องแยกห่าง พลัดพรากกันไปเช่นไรก็ตาม ถ้าหากได้มาพบกันอีก ไม่ว่าที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไร ก็ขอให้รู้ว่าเราคือเพื่อนตายกันตลอดไป เราทุกคนไม่ได้นับถือเฉพาะฝีมือของคุณเท่านั้น แต่ยังนับถือน้ำใจด้วย...เกรทแมน!”

“นั่นเป็นสิ่งที่ผมต้องการจากพวกคุณแต่ไม่จำเป็นจะต้องให้เกียรติยกย่องอะไรผมทั้งสิ้น ผมไม่ได้มีความยิ่งใหญ่อะไรเลยก็แค่พรานรับจ้างเดินป่าธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น และผมจะแก้ปัญหาวะไรที่จะเกิดขึ้นต่อไป ลำพังคนเดียวย่อมไม่ได้ จะต้องอาศัยความสามารถความร่วมมือร่วมใจของพวกคุณแต่ละคนเข้ามาเป็นเครื่องสนับสนุนช่วยเหลือด้วย เหมือนอย่างที่ผมเคยได้รับมาแล้ว”

จอมพรานตอบอย่างสำรวม แล้วปิดแขนเสื้อขึ้นดูนาฬิกาข้อมือพร้อมทั้งแหงนขึ้นสังเกตจันทร์แรมที่กำลังจะลับเหลี่ยมเขาทางด้านตะวันตก กล่าวต่อไปว่า

“เหลือเวลาอีก 2-3 ชั่วโมงก่อนตะวันขึ้น ขอให้ทุกคนนอนพักผ่อนให้สบายได้แล้ว...เอาแรงไว้พรุ่งนี้ ขอรับรองให้ว่าก่อนสว่างจะไม่มีอะไรแผ้วพานเข้ามาที่นี่อีกเลย”

กล่าวจบ เขาก็สะบัดแขนขาออกไป พร้อมทั้งลุกขึ้นยืนหันไปร้องส่งบรรดาพรานทั้งสี่ และพวกลูกหาบทั้งหลาย ที่เข้ามารายล้อมเป็นกลุ่มอยู่ ให้พวกนั้นแยกย้ายกันไปนอนได้

คนเหล่านั้น ต่างผละกันออกไปอย่างมีวินัยดีเยี่ยม

ขณะนั้นเอง ก่อนที่เขาจะขยับตัวจากที่เพื่อเดินกลับไปยังที่นอนแห่งเดิมของตน เบลกก็ก้าวเข้ามาสกัดหน้าไว้ ถามเบา ๆ

“คุณแน่ใจนะ ว่าไม่รู้สึกผิดปกติอะไร?”

“ก็...รู้สึกผิดปกติไปบ้างเหมือนกัน”

“ปวดแสบปวดร้อนตามผิวหนัง หรือคลื่นเหียนวิงเวียนอะไรระมัง”

“เปล่า ที่ว่ารู้สึกผิดปกติก็คือ...คุณไม่ใส่บรา เสื้อที่สวมอยู่ก็บางมาก ซ้ายยังแบะคุมเสื้อข้างหน้าเกือบจะโล่งตลอด”

อิสซาเบลรีบตะครุบชายเสื้อบริเวณหน้าอกโดยเร็ว อุทานออกมาว่า

“เครซี่! ใครใช้ให้คุณมาสังเกตฉัน...”

“ไม่ต้องสังเกตก็เห็นอยู่ทนโท่...ถึงไม่เห็นแก่พระผู้เป็นเจ้า ก็เห็นกับตัวคุณเองเถอะ ลูกหาบทุกคน รวมทั้งพรานของผม ล้วนเป็นผู้ชายทั้งนั้น ทุกคนห่างลูกห่างเมียมาเดินป่ากันดาร ผมไม่อยากทำอะไรรุนแรงกับพวกเขา หากว่าพวกเขาจะรุ่มกัน ช่มชื่นคุณเข้าสักโอกาสหนึ่ง ซึ่งก็มีหวังมากเสียด้วย เพราะเช็ทซ์ แอปพิลของคุณ ขอให้จำกัดแวดวงชนิดนี้อยู่เพียงค็ธหรือเซ็ดวุธ สองคนก็แล้วกัน อย่าให้ล่องเลยไปถึงพรานหรือลูกหาบคนใดด้วยเลย”

คำพูดนั้น ได้ยินเสียงกันแค่สองต่อสองเท่านั้น เพราะเบามาก แล้วผู้พูดก็เดินจากไปอย่างง่าย ๆ อิสซาเบลหน้าแดงเข้ม กำมือแน่นร้องตะโกนไล่หลังแหลมปรี๊ด

“ยู้! ชัน อ็อฟ อะ...”

ก่อนประโยคสุดท้ายของหล่อนจะหลุดพ้นปากออกมา ฝ่ามือของใครคนหนึ่งก็ถลันพรวดเข้ามายืนอยู่เบื้องหลัง ก็ตะครุบปากไว้อย่างมั่นคง จนไม่มีเสียงที่จะผ่านริมฝีปากออกมาได้

ผู้นั้น คือคือนั่นเอง กระซิบต่ำๆ ว่า

“อย่าด่าเขา! เบล...”

รพินทร์นั้น ก้าวออกเดินไปได้สี่ห้าก้าวแล้ว บัดนี้หยุดชะงักกุกเหมือนจะรอฟังเสียงที่แผดแหลมไล่หลังมาให้จบประโยค อึดใจหนึ่งที่เบลดันฮึดฮัดอยู่ในพลอกแขนของคิธผู้เข้ามาอุดปากและล็อกตัวไว้ เขาจึงก้าวเดินต่อ...พอดีกับที่เบลเหวี่ยงคิธหลุดออกไปได้ หล่อนก้มลงคว่ำก้นกรวดขนาดกำปั้น เงื้อขึ้น ขว้างเต็มเหนี่ยวตามหลังไป

ก่อนหันก่อนนั้น เนียดศีรษะรพินทร์ไปแค่คืบเดียวเลยไป กระทบโชดหินดังฉาดสนั่น สุภาพบุรุษไพร่เดินเฉยไปในสภาพปกติของเขา เสียงเบลเอ็ดตะโกนลั่นเล็งอะไรลั่น แต่แล้วก็ถูกคิธลากตัวมานั่งหอบอยู่ในกลุ่มของตน ตาลูกวาวอย่างโกรธจัด หมุนซ้ายหมุนขวาเหมือนจะทำอะไรให้ได้สักอย่าง แต่แล้วก็ชะงักนิ่งไป ยกมือเสยผมตาปะหลังปะเหลือก เมื่อเสียงต่ำๆ ของหัวหน้าคณะถามมาว่า

“อะไร? เกิดบ้าอะไรขึ้นมานะ เบล?”

“เขาหยาบคาย ก้าวร้าว ดูหมิ่นฉัน ทั้งๆ ที่ฉันเป็นห่วงปรานีเขา...ทำไมไม่ลงนรกไปเสียรู้แล้วรู้รอดนะ คนคนนี้”

หล่อนพูดหอบๆ

“ถ้าเขาลงนรกพวกเราก็คงจะต้องลงไปด้วย...อย่าเหลวไหลเป็นเด็กไปหน่อยเลยเบล นอนเสียเถอะ”

สแตนลีย์พูดเรียบ ๆ แต่สายตาที่มองมาเป็นแววตำหนิเมื่อนั้นอิสซาเบลจึงเอนกายลงนอน หน้าบึ้ง หายใจหนัก ๆ อย่างขัดข้องขุ่นเคืองใจ...

ชายผู้นั้น...เดินกลืนหายไปแล้วกับความมืดสลัวของสถานที่ภายใต้การจับมองของฝ่ายนายจ้าง เขาคงจะไปยังที่พักนอนแห่งเดิมของเขา ไม่ยินยอมสนใจกับความเกรี้ยวกราดของแม่สาวผมแดงที่พลุ่งพล่านสาปแช่งเขาอยู่เบื้องหลัง ตามธรรมชาตินิสัยและบุคลิกของเขาซึ่งทุกคนคุ้นเคยดีแล้ว

ความสงบราบคาบกลับคืนมายังบริเวณที่พักเหน้อยอดปีกอินทรีอีกครั้ง ณ ที่นี้ เงื่อมเงามัวที่ทุกคนหวาดระแวง ได้สลายไปหมดสิ้นแล้ว

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์และอีกหลายคนของฝ่ายนายจ้าง ยังมีคำถามอีกมากมายสำหรับจะให้บุรุษผู้นั้นตอบหรือคลี่คลายให้กระจ่างชัดเจนออกไปมากกว่านี้ แต่เมื่อเห็นเขารีบตัดบทและขอร้องให้ทุกคนนอนพักเสีย โดยตนเองผละออกจากไปเสียแล้วเช่นนี้ก็ไม่มีใครกล้าเข้าชี้รบกวณเขาต่อไปอีก แม้อยากจะพูดจาสนทนาด้วยเช่นไรก็ตาม เพราะต่างก็รู้นิสัยมักคุเทศก์นำทางผู้นี้ดีอยู่แล้ว ในข้อที่ว่า...เขาไม่ชอบพูดมาก ไม่ชอบการสนทนาถึงการเดินทางและสิ่งแวดลอมรอบตัวเกินความจำเป็น ไม่ชอบการนอนรวมกลุ่มใกล้ชิดกับฝ่ายนายจ้าง

ถ้าไม่ใช่เพราะเหตุสุดวิสัยจริงๆ และจะแนะนำให้ฝ่ายนายจ้าง
ของเขาพักในทันทีที่มีโอกาส โดยคำพูดอันแทบจะเป็นสูตร
สำเร็จของเขา

นั่นก็คือ ‘เอาแรงไว้ต่อสู้กับวันพรุ่งนี้!’

บัดนี้ ทุกคนเคยชิน และรู้จักชายผู้นี้ดีแล้ว จากการร่วม
เดินทาง ร่วมผจญกับสรรพภัยที่มาในรูปแบบต่างๆ เป็นเวลา
กว่าหนึ่งอาทิตย์ ซึ่งมันเหมือนกับว่า...ทุกคนรู้จักเขามานานแรม
ปีนั้น

ครั้นจะหันไปหาบุญคำ จัน เกิด หรือเส่ย อันเป็นสมุนคู่
ใจของเขาทั้งสี่ เพื่อจะสอบถามอะไรต่อไปอีกบ้างในฐานะที่
คนเหล่านั้นอยู่ใกล้ชิดเขามาเป็นเวลาช้านาน น่าที่จะรู้อะไรได้ดี
กว่าพวกตน ก็ปรากฏว่าพราณทั้งสี่ เร็นตัวหลบหายไปหมดแล้ว
ตามคำสั่งของลูกพี่เลี้ยงผู้ได้รับการอบรมมาแล้วเป็นอย่างดี
ทางด้านวินัย ไม่มีใครเหลืออยู่ในละแวกที่พอจะเรียกเข้ามาพูด
คุยได้เลยสักคนเดียว ทั้งสี่รวมทั้งพวกลูกหาบ คงจะประจำที่
พักนอนกันหมดแล้วเช่นกัน

“ไม่มีอะไรจะทำได้ดีไปกว่าทุกคนนอนให้หลับตามคำสั่ง
ของเขาจนกว่าตะวันจะขึ้น!”

ดร.สแตนลีย์บอกกับพรรคพวกของเขาทุกคน พร้อมกับ
เอนกายลงนอนหลับตาลง แล้วมีชามินาน กลุ่มของนายจ้าง ซึ่ง
นอนเรียงกันเป็นหน้ากระดาน ศีรษะหันเข้าหาโชดหินใหญ่ ก็
พากันงีบสบงกันไปหมด ตามแผนการนอนเหมือนเดิม คือ
ซ้ายมือสุดเป็นเชิดวุธถัดมาก็คือ สแตนลีย์ อีสซาเบล และขวา
สุดคือคริสติน่า

ระหว่างที่ทุกคนนอนนิ่งสงบกันไปหมดแล้ว เบลยังพลิกกระสับกระส่าย มัวใจขุนอารมณ์อยู่เช่นนั้น มีอาการเหมือนจะผลุดลุกขึ้นมาบ้าง แต่แล้วก็ต้องนอนนิ่งลงตามเดิม เมื่อฝ่ามือของแม่เพื่อนสาวผมทอง ซึ่งแต่แรกหล่อนคิดว่าหลับไปแล้ว เอื้อมมากดที่ไหล่ไว้

“เธอไม่เคยฉุนเฉียวพลุ่งพล่านเหมือนคืนนี้เลย เป็นอะไรไปหรือที่รัก”

น้ำเสียงอ่อนโยนกรุณานั้น กระซิบ

“แอ้ท บัสเติร์ต!...”

เบลแผ่วเสียงกระซากลอดไรฟ์นออกมา พร้อมกับกระดกปลายเท้าชี้ไปทางด้านที่รพินทร์เดินหายไป

“ทำไม?”

“จะตายอยู่รอมร่อ พวกเราเป็นห่วงกันแทบแย่ พอลุกขึ้นมาได้เท่านั้น ยโสโอหังตามเคย มั่นน่านัก...”

“เกิดอะไรขึ้น เมื่อครู่นี้?”

ทั้งสองพูดกันด้วยเสียงกระซิบ

“ก่อนที่เขาจะไป ฉันเป็นห่วง ก็เลยถามว่า แน่ใจหรือว่ารู้สึกปกติเรียบร้อยแล้ว ชีท! เขากลับว่าฉันทำนองว่า ฉันทำตัวเป็นนางจอมยั่วเพื่อจะล่อให้พรานและลูกหาบของเขาคลั่งรุมกันข่มขืนฉัน! ช่ายยังบอกด้วยว่าให้ฉัน ‘มัว’ อยู่กับคิธ กับเชิดวุธก็พอแล้ว อย่าให้ลามปามไปถึงคนของเขาอีกเลย ให้ตายเถอะอยากตบให้เลือดกลบปากชั่ว ๆ นึก”

ในเงาสลัวที่มองตากันในระยะใกล้ คริสยิ้ม ๆ เอามือลูบใบหน้าของเบลอย่างปรานี

“เขาก้าวร้าวหยาบคายกับเธอด้วยคำพูดถึงขนาดนั้นเชียวหรือ?”

“เธอรู้ดีอยู่แล้ว คริส คนคนนั้น วาจาเลี้ยวลด ทั้งคม ทั้งแสนนัก ภาษาภายนอกฟังดูมันก็สุภาพอ่อนโยนดีอยู่หรอก แต่ความหมายซิ...ความหมายมันเป็นอย่างนั้น! เขาต่ำฉันทตามความหมายที่บอกตะกั้นแหละ เป็นการต่ำที่สุภาพ แต่ฟังแล้วแสนถึงปากมดลูกเลย! คนเวอร์ตะไลอะไรยังงี้ก็ไม่รู้”

ทั้งสองพูดกันด้วยภาษาของตน แต่ถ้าจะแปลกลับมาเป็นภาษาไทย มันก็มีความหมายเช่นนี้

“ไหนลองบอกให้ฟังซิ เขาพูดว่ายังไง?”

“ฉันจำไม่ได้แล้ว บอกได้แต่เพียงว่า พูดฟังดูสุภาพ แต่ความหมายมันต่ำกัน สาเหตุมันก็มาจากที่เขาเห็นฉันไม่ใส่บราแล้วไม่กลัดคุ่มเสื้อให้มิดชิด ก็รู้ๆ กันอยู่แล้วว่า...คีนี่ก่อนที่ไอ้ตัวประลัยกัลป์นั้นจะโผล่ขึ้นมาจากบ่อโคลนเดือดอากาศมันร้อนแทบดับจิต ฉันไม่แก้ผ่านอนก็ตีเท่าไรบ้างแล้ว ไอ้เรารี้อุตสำหรับถามเพราะหวังดี ห่วงว่าจะเป็นอันตราย ชะ! กลับต่ำเราเสียแสนโคตรปากมั่วเลย คนคนนี้ เขามองฉันเหมือนตัวเสนียดจัญไรประจำคณะไปงั้นแหละ”

อิสซาเบลโพล่งออกมาอย่างเคียดแค้น

คริสเอาฝ่ามืออุดปากเพื่อนสาวไว้เบาๆ

“ระงับอารมณ์ไว้บ้างเถอะ เบล เธอก็น่าจะรู้ดีอยู่แล้วว่า คนคนนั้นวาจาสุภาพก็จริง แต่ความหมายมันแสนร้อนนั้กความจริงฉันไม่เคยเห็นเธอเก็บมาคิดอะไรเลยนี่ เธอคนเดียวเมื่อไหร่

ฉันก็เหมือนกันจนซึ่มซาบเคยชินเสียแล้ว เธอไปโกรธเขาก็ไม่มีประโยชน์อะไรขึ้นมา...”

แล้วแม่ผมทองก็หัวเราะแผ่วเบา

“เอาก่อนหินปาหัวเขาตะกี้สินะ ถ้าถูกเข้าจะว่ายังไง หัวฉีกที่เดียวนะ”

“ไม่หรอก กำลังโมโห ก็เลยกะเข่นกบาลเสียให้หายแค้น ต่อให้ถูกก็ไม่แตก เพราะหนังดี ขนาดเข็มฉีดยายังจิ้มไม่เข้าเลย ถ้าเขาไม่อนุญาต อย่างมากก็น็อกสลบไปเท่านั้น...ถ้าถูกเข้า เสียตาย...ที่ไม่ถูก!”

เบลบ่นอุบอิบ เอามือทั้งสองประสานกัน กระแทกลงบนอกตนเอง นอนลืมตาโพลงอยู่เช่นนั้น ถัดออกไปสแตนลีย์ คีธและเชิดวุธคงจะม่อยหลับหมดแล้ว

“แล้วเมื่อไหร่ ทำท่าจะลุกขึ้น...จะไปไหน?”

คริสกระซิบถามต่อไป

“กะว่า จะออกไปเดินแก้ผ้า ล่อพวกพรานและลูกหาบของเขาทุกคน แล้วก็ให้พวกนั้นไปเข้าคิว ‘เมคเลิฟ’ กับฉัน ใกล้เคียงที่นอนของเขานั้นแหละ มันจะได้สมจริง สาใจอย่างที่เขาพูดกับฉันไว้”

“เธอคิดว่า ระหว่างที่พวกนั้นผลัดกันข่มขืนเธอนะ เขาจะลุกขึ้นมาช่วยห้ามงั้นรึ?”

เบลนิ่ง คริสหัวเราะหึๆ กระซิบต่อมาว่า

“ถ้าหวังไว้อย่างนั้นละก็ ผิดมาก! เขาจะนอนทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เฉย หรือถ้ารำคาญนัก...ก็อาจนอนพลิกตะแคงหันหน้าไป

ทางอื่นเสีย ปล่อยให้เธอสนุกกับโหลงผู้ชายกัลดมันพวกนั้นไป ตามเรื่อง”

อีกฝ่ายเหลือบมองหน้าคริสในเงาสลัว หางเสียงกระ-
แหนระกระแหน

“ดูเธอช่างรู้จัก รู้ใจเขาดีเหลือเกินนะ”

“ใช่ ค่อย ๆ ศึกษาเรียนรู้ไป แต่ฉันเรียนได้เร็วมาก”

“โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คงจะรู้ถึงแก่นแล้วสินะ อีตอนที่
เธอแอบเดินลงไปที่บ่อโคลนนั้น แล้วนายคนนั้นก็เดินตามเธอ
ลงไป ก่อนที่ไอ้ตัวมหาประลัยจะโผล่ขึ้นมาจากบ่อโคลน”

คริสพลิกตัวเป็นนอนหงาย กล่าวอย่างสงบว่า

“รพินทร์เป็นคนดี เป็นสุภาพบุรุษอย่างแท้จริง เธออย่า
ใช้วาจาอะไรไปร่ำพร้าหมิ่นประมาทเขาเลย มันจะเป็นบาปแก่
ตัวเธอเองเสียเปล่า ๆ ฉันเองไม่ใช่คนดีอะไรนัก แต่รับรองได้ว่า
ผู้ชายคนนี้น่ายกย่องมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คุณธรรมประจำ
ใจ”

เบลเบิกปาก กระดกไหล้นิดหนึ่ง

“ฉันไม่เชื่อหรอก มันสุดแล้วแต่ภูมิประเทศ และเหตุ-
การณ์วาระ โอกาสต่างหาก ถึงอย่างไร ฉันก็กล้าท้าพนันได้ว่า
เขาเป็นผู้ชายธรรมดา ๆ ทั้งดุ้น แล้วก็ดุ้นมหึมาเสียด้วย! เธอ
อาจรู้ดีเท่า ๆ กับฉัน...หรืออาจมากกว่าฉัน เว้นแต่เธอจะไม่พูด
เพื่อปกป้องเทิดทูนเขาไว้ ให้ดูเหมือนเขาเป็นพระเจ้าบนหิ้งบูชา
แต่ที่ฉันรู้แน่ ๆ ก็คือเธอแอบชอบเขาอยู่เงียบ ๆ”

คำพูดของเบล ตรงไปตรงมาและเผ็ดร้อนยิ่งนัก ไม่พูด
เปล่า ยังพลิกตัวตะแคงมาจ้องหน้าแม่เพื่อนสาวประจำคณะ

แม่ผมแดงผู้ปากพล่อย ไม่มีโอกาสจะอ่านอะไรได้ออกเลย จาก
 อากัปกิริยาสงบเฉยของแม่ผมทอง ซึ่งบัดนี้นอนหรืตางามอยู่ ดู
 เหมือนหลับ อึดใจใหญ่ ที่คริสสงบนิ่ง ไม่ตอปากต่อคำใด ๆ ด้วย
 เบลพลักเบา ๆ ที่ไหล่ ตอแยมาว่า

“ยอมรับมาซิ ว่าเธอ ‘ชอบ’ เขา!”

“นี่ แม่สุนัขตัวเมียในฤดูติดสัด!...”

คำพูดของคริสติน่าในครั้งนี้อาจเรียกก็จริงแต่กระแเสเสียง
 เฉียบขาดยิ่งนัก

“เลือกเอาได้สองอย่าง หุบปาก...แล้วก็สงบสติอารมณ์
 นอนเสีย หรือมิฉะนั้น...ฉันจะลุกขึ้นมาหักคอเธอเสียเดี๋ยวนี้!”

อิสซาเบลหุบปากเงียบกริบไปในทันที หล่อนตระหนักดี
 ว่า ถ้าเกิดการใช้กำลังกันขึ้นตัวต่อตัวเมื่อไหร่ หล่อนไม่มีวันที่
 จะต่อกรกับคริสติน่า หรือโลล่า อาร์มิเตจ ได้เลยในทุกกรณี แม้
 จะดูผาด ๆ ว่าหล่อนได้เปรียบกว่าในขนาดของรูปร่างก็ตามที่

แม่ผมแดง ผู้มีนิสัยใจคอเป็น ‘ทารก’ และเป็น ‘หญิง
 อเมริกันแท้’ มากกว่า เบะปากอีกครั้ง ขยับตัวถอยห่างออกมา
 ไม่กล้าที่จะตอแยต่อไปอีก แต่อารมณ์มั่ว ๆ ยังมีติดค้างอยู่ที่
 ใครคนหนึ่ง

หล่อนไม่มีวันนอนหลับได้หรอก ถ้าหากไม่ทำอะไรลง
 ไปสักอย่างหนึ่ง

**เบลสงบนิ่งรอคอยอยู่อีกพักใหญ่ จนแน่ใจว่าคริส
 หลับ หล่อนจึงค่อย ๆ ขยับตัวลุกขึ้นคว้าเอ็ม 16 ชนิดสั้นประจำตัว**

และไฟฉายค่อย ๆ ปลีกตัวออกมาจากที่นอนที่รวมอยู่กับหมู่คณะ ย่องมาที่ตำแหน่งอันพรรคพวกทั้งหมดทำการปฐมพยาบาล รพินทร์อยู่เมื่อพักใหญ่ที่แล้ว คว่ำบู้ตเดินป่าของเขา ซึ่งคล้องกับ สแตนลีย์ช่วยกันถอดออกกระหว่างที่พรานใหญ่ยังหมดสติอยู่ และเขาก็ไม่ได้สวมใส่มันภายหลังจากที่แยกกับคณะนายจ้างเดิน กลับไปยังที่นอนของตน...ขึ้นมาก็โอว

จากนั้นก็ออกเดินสำรวจดูตามหมู่โชดหิน ที่ออกอยู่ระ- เกะระกะเพื่อค้นหาที่นอนของเขาในขณะนี้ โดยอาศัยสังเกต หมายตาไว้ก่อนแล้ว ตั้งแต่รพินทร์เดินจากมา

ไม่มีพรานพื้นเมืองของรพินทร์ หรือพวกลูกหาบคนไหน ตื่นขึ้นมารู้เห็นอาการเคลื่อนไหวอยู่ภายในบริเวณแคมป์พักของ หล่อน อันเนื่องจากทุกคนหลับสนิทเป็นตาย เพราะหมดห่วง กังวลเรื่องภัยที่จะแผ้วพานเข้ามายังแคมป์พักนอนอีกแล้ว สำหรับคืนนี้ จึงเป็นโอกาสสะดวกที่สุดสำหรับหล่อน ในการที่จะเดินสำรวจตรวจหาไปทั่ว ๆ

ย่องผ่านบริเวณที่นอนของเกิต เส่ย จัน และบุญคำ มา เป็นลำดับ แล้วชั่วไม่กี่นาทีต่อมา หล่อนก็มาหยุดยืนยิ้มน้อย ๆ อยู่ทางด้านศีรษะของบุรุษผู้นั้น!

หล่อนพบเขานอนอยู่ในระหว่างชอกหินกระหนาบไม่ กว้างใหญ่นัก ในลักษณะนอนหงาย หมวกสักหลาดเก่าหุบ บังอยู่ครึ่งหน้า มือทั้งสองประสานกันวางอยู่บนทรวงอก ซึ่งมี กระสอบป่านผืนหนึ่งปิดไว้อีกผืนหนึ่งปิดที่ปลายเท้า ลมหายใจ สังเกตจากทรวงอก แผ่วช้าเป็นจังหวะสม่ำเสมอ แสดงว่าหลับ และไม่รู้ตัวเลยว่ามิไครมายืนมองอยู่ทางด้านศีรษะในขณะนี้

(อันหล่อนเข้าใจเช่นนั้น) ไรเฟิลวางแนบตัวไว้ด้านขวา ปลาย
ลำกล้องหันไปทางด้านปลายเท้า ไฟฉายวางใกล้มือเอื้อมถึงด้าน
ซ้าย ศีรษะหนุนย่ำมหลัง

อิสซาเบลมองดูร่างนั้นอย่างทุเรศ ระคนสมเพชที่แทรก
ซ้อนขึ้นมา เมื่อมาเห็นสภาพหลับนอนของเขา หล่อนโคลงศีรษะ
กับตนเองซ้ำๆ พิศดูร่างนั้นนิ่งอยู่ขณะจิตหนึ่ง ครั้งแรกตั้งใจว่า
จะโยนบูตทั้งคู่ลงไปที่ตัวเขา แต่ก็สงสารเมื่อมาเห็นลักษณะนอน
เช่นนั้นจึงค่อยๆ หย่อนกายลงคุกเข่าแผ่วเบาที่สุดชนิดไม่มีเสียง
เลย แล้วเอื้อมมือจะไปแตะปีกหมวกเพื่อเผยอขึ้นดูหน้า

ก่อนที่มือของหล่อนจะถึงปีกหมวก มือที่ประสานกันอยู่
บนอกก็ยกขึ้นจับข้อมือของหล่อนไว้อย่างจับพลัน ไม่รุนแรง
แต่ก็มั่นคงจนเบลสะดุ้ง อุทานอะไรออกมาคำหนึ่งด้วยความ
ตกใจ

เสียงพูดเบาๆ ดังลอดออกมาจากใต้ปีกหมวกที่ปิดหน้า
อยู่ว่า

“อย่าพยายามย่องเข้ามาใกล้ชิดผม ในขณะที่เข้าใจว่าผม
หลับหรือไม่รู้สีกตัว เพราะมันอันตรายสำหรับตัวคุณเองมาก
และคราวหลังอย่ามายืนในลักษณะค้ำหัว คนไทยถือ”

“พระเจ้า! นี่คุณไม่ได้หลับหรือ?”

“หลับได้ ก็ตื่นได้ และตื่นทันการเสมอ”

“ถ้าฉันจะย่องเข้ามาเช็ดคอคุณ ก็เห็นจะไม่มีทางชนะ”

“ยาก ถ้าหากว่าผมไม่ได้หลับไปเพราะความเจ็บป่วยด้วย
พิษไข้”

รพินทร์ตอบเรียบๆ ใช้มืออีกข้างหนึ่งเสยปีกหมวกขึ้น

ใบหน้าของหล่อน ก็มอยู่เหนือใบหน้าของเขา แต่สวนทางกัน
 อึดใจต่อมาขณะที่ตาประสานคราพินทรกระตักข้อมือของหล่อน
 ร่างของเบลกลำมานั่งอยู่ใกล้ๆ ตัวเขา ในขณะที่ตนเองยังคง
 นอนอยู่เช่นนั้น

“อย่าด่าอะไรฉันอีกนะ ฉัน...ฉันตั้งใจจะเอารองเท้ามาให้
 คุณเพราะเห็นเวลานอนทุกครั้ง แม้ขณะเจ็บป่วยคุณก็จะต้อง
 สวมรองเท้าเสมอ แต่คืนนี้คุณลืม...”

หล่อนบอกเบาๆ สะงอกตัวเอาอกทาบลงไปบนอกเขา
 เพื่อหีบรองเท้าที่วางไว้ทางด้านศีรษะของเขา มาชูให้ดู น้ำเสียง
 อ่อน กริยาอาการประจบเอาใจ

“อ้อ! ขอบคุณมาก แต่มันไม่จำเป็นสำหรับคุณที่จะต้อง
 ลำบากเอามาให้ผมเลย และความจริงผมก็ไม่ได้ลืมรองเท้า ผม
 ทิ้งไว้ที่นั่นไม่อยากเสียเวลาไปเก็บ เพราะกลัวคุณจะเอาก่อนห็น
 เช่นหัวมาอีก”

เบลอมยิ้ม

“คุณก็รู้ไม่ใช่หรือ ว่าฉันแกล้งขวางไปงั้นเองแหละ ไม่
 ตั้งใจจะให้ถูกคุณหรอก และการเอารองเท้ามาให้ ก็เป็นเพียง
 ข้ออ้างเท่านั้น ความจริงฉันอยากจะมาดูคุณในขณะที่นอน ว่า
 คุณนอนอย่างไร ลักษณะไหน”

“แล้วคุณเห็นผมนอนยังงิ ลักษณะไหนล่ะ?”

“นอนอย่างคนดง อนาคตาจริง...โดดเดี่ยว เดียวดาย ไร้
 ญาติขาดที่พึ่ง เหมือนคนสิ้นหวังหมดทุกสิ่งทุกอย่าง พวกเรานี่
 เลวร้ายมากนะ ที่จุดกระชากลากถูคุณมาสู่สภาวะน่าอเนจอนาถ
 เช่นนี้”

รพินทร์ขมวดคิ้ว จ้องหล่อนอย่างคั่นลึกเข้าไปในแววตา เหมือนจะดูให้รู้แน่ ว่าแม่เจ้าประคุณทูนหัวรูปร่างยัวกิเลสชาย จะมาไม่ไหนกับเขาอีก ระหว่างนั้นหล่อนเลื่อนตัวเองไปยังปลายเท้าของเขา พร้อมทั้งบู้ตคู้แน่นด้วย บอกเบานุ่มต่อมาว่า

“ฉันจะสวมรองเท้าให้คุณนะ”

ว่าแล้ว ก็ยกขาข้างหนึ่งของเขาชั้นพาดบนตัก เอารองเท้าสวมรพินทร์ตึงกายขึ้นนั่งโดยเร็ว จวยรองเท้ามาจากมือหล่อน แล้วจัดการสวมเองอย่างรวดเร็ว

“มันจะมากไปหน่อยกระมัง ที่นายจ้างจะมาสวมรองเท้าให้ลูกจ้าง...”

เขาสวมเสร็จทั้งสองข้าง พร้อมกับถามต่อมาโดยไม่ได้มองหน้าว่า

“ทำไมไม่นอนเสีย ลูกขึ้นมาทำไม เบล?”

“ฉันนอนที่นั่นไม่ได้หรอก คีนี่”

“อ้าว! ทำไมล่ะ?”

จอมพรวนถามโดยเร็ว เงยหน้าขึ้นมอง

“ไล่ล่า จะหักคอฉัน”

“หักคอ? อะไรงั้น? มีเรื่องอะไร?”

“ฉันดำคุณให้เขาฟังนะซี” หล่อนบอกอ่อยๆ หน้าม่อย “เขาโกรธที่ฉันดำคุณ บอกว่าจะหักคอฉัน คนอื่นๆ เขาหลับหมดแล้ว ไม่มีใครช่วยฉันได้หรอก เลยเสี่ยงออกมาหาที่นอนข้างนอกให้พวกพรวนหรือลูกหาบของคุณข่มขืนอย่างที่คุณว่านั่น ยิ่งดีกว่าให้นั่งปีศาจนั่นหักคอฉัน คุณก็รู้อยู่แล้วว่า ฉันสู้ไล่ล่าได้เมื่อไหร่”

รพินทร์แทบจะหัวเราะออกมาดังๆ เขารู้ทันหล่อนหมดทุกอย่าง ทั้งซ้ำ ทั้งฉวยปนกันอย่างบอกไม่ถูก พิมพ์พร้อมกบสันหัวดิกๆ ว่า

“เออ! ญเอ๋ยญ เกิดมาเป็นนายรพินทร์นี่ มันให้เหนื่อยกายลำบากใจเสียจริงหนอ เมื่อไหร่จะตายโหงตายท่าให้หมดเวรหมดกรรมเสียทีก็ 모르...แล้วคุณจะให้ผมทำยังงี้?”

เบลทำหน้าที่เชื่องๆ พุดอุบอับในลำคอ

“ฉันไม่รบกวนอะไรคุณหรอก ตั้งใจว่าจะย่องมาสวมรองเท้าให้คุณ แล้วก็จะเลือกหาที่นอนสักแห่งคนเดียวใกล้ๆ กับพวกลูกหาบของคุณนะ ไม่กลับเข้าไปนอนกับพวกนั้นหรอก”

“เอางี้ก็แล้วกัน...” รพินทร์ตัดบทอย่างอ่านใจถูก “คุณไม่ต้องเร่งรีบไปหาที่นอนที่ไหนหรอก นอนกับผมที่นี่แหละ ดีไหม?”

“ดี”

หล่อนบอกชื่อ ๆ ง่าย ๆ ตรงไปตรงมาดีเหมือนกัน รพินทร์อดไม่ได้ที่จะต้องหัวเราะออกมาอีก

“เฮ้! ตกกลางเป็นอันว่าคุณนอนที่นี่ แต่มีข้อแม้ว่า ผมจะต้องรายงานให้พรรคพวกของคุณรู้เสียก่อน ว่าคุณมานอนอยู่ในท่ามกลางพวกผม ประเดี๋ยวเขาตื่นขึ้นมาไม่เห็นคุณ จะตกใจยุ่งกันอีก”

เขาพูดโดยเร็วและโดยที่หล่อนไม่ทันรู้ตัวหรือทักท้วงใดๆ ทัน จอมพรานคว้าวายุประจำตัวขึ้น กดสวิดซ์เรียก แล้วกรอกคำพูดลงไป

“รพินทร์เรียกทุกคน! ใครได้ยินตอบด้วย”

เบลอุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง เอื้อมมือมาจะแย่งวิทยุจากเขา แต่รพินทร์เอามือข้างที่ถือวิทยุหนีเสีย อีกข้างหนึ่งยันตัวหล่อน เจ้ากรรมจริง ๆ มือที่ยันออกไปของเขาดันยันไปกระทบเต้าอล่างข้างหนึ่งเข้าเต็มฝ่ามือ ดูเหมือนจะสัมผัสเอาเนื้อแท้เข้าด้วย เพราะอกเสียไม่ได้ติดคุมไว้

ขณะนั้นก็ได้ยินเสียงตอบมาเบา ๆ ขริม ๆ ว่า

“ฉันได้ยิน มีอะไร?”

“คริส! นั่นมีคุณตื่นอยู่คนเดียวหรือ?”

“ใช่”

“ขณะนี้เบลอยู่กับพวกผมที่นี้ นะ จะมานอนนอนด้วย เห็นบอกว่าคุณจะหักคอเขาหรือ”

เสียงหัวเราะหึ ๆ แ่ววมา

“ใช่! เก็บแม่นั่นไว้ด้วยนะ รพินทร์ อย่าปล่อยให้กลับเข้ามาที่นี้เป็นอันตราย ฉันหักคอจริง ๆ ด้วย ทางนี้ไม่ต้องห่วง ถ้าพวกเราตื่นขึ้นมา ฉันจะบอกเองว่าฉันไล่ให้ไปอาศัยนอนอยู่กับพวกคุณเอง”

“บอกหน่อยได้ไหม เกิดอะไรขึ้น?”

“บิทซ์! โอเวอร์!”

คริสไม่ตอบอะไรเขา เพียงแต่ผรุสวาทด่าเบลมาแล้วก็ขอตัดการติดต่อโดยปิดสวิทช์เสียงดังขวับ

พราณใหญ่เก็บวิทยุ แล้วผิวกปากโดยแรง รวเป็นเสียง
นกร้องชนิดหนึ่ง ระหว่างที่เบลยังนั่งคุกเข่าอยู่ข้าง ๆ เขา อึดใจ

เดียวเงาตะคุ่ม ๆ ก็ค่อย ๆ โผล่ลับเหลี่ยมหินออกมาทีละคน จนครบ 4 คน แม้จะสลัวมัวมนเพียงไร ก็จำได้ว่านั้นคือบุญคำ จันเกิด และเส่ย สมุนทั้ง 4 ของเขา ที่ถูกปลุกและเรียกเข้ามาโดยรหัสที่ใช้รู้กันอยู่

ทั้งสี่คนพอเข้ามาเห็นหม่อมเบล นั่งอยู่กับเจ้านาย ก็ทำหน้างกะพริบตาถี่เร็ว แต่ก็ไม่มีใครกล้าถามอะไรขึ้น รพินทร์ออกคำสั่งดัง ๆ ว่า

“บุญคำ จัน เกิด เส่ย ทั้งสี่คนนั้นแหละ เข้ามานอนรวมกันที่นี่ทั้งหมด จะได้เป็นพยานว่าฉันไม่ได้ทำอะไรมีดีมีร้ายกับหม่อม แขนอนอยู่ในแค้นกับพรรคพวกไม่ได้ เพราะทะเลาะกับหม่อมคริสเลยมาขนอนกับพวกเราด้วย เอ้า! ไปชนเครื่องนอนมาที่นี่ เบียด ๆ กันหน่อยก็ดี เพราะอากาศเริ่มหนาวแล้ว!”

สมุนทั้งสี่ของเขา ฟังไม่รู้เรื่องนักว่าจะอะไรเป็นอะไร แต่ก็ปฏิบัติตามคำสั่ง โดยผลุบหายออกไปอีกครั้ง เพื่อไปชนอัฐบริวารในการนอนเข้ามาในชอกหินแห่งนั้น

เสียงบุญคำ ครางอุบอิบออกมาว่า “ธัมโม สังโฆ ค. โต... อะไรกันหวานี่” แล้วแกก็ผละไปเป็นคนสุดท้าย

พอลับกายพวกนั้นอีกครั้ง รพินทร์ก็จัดการเอากระสอบป่านที่เขาใช้คลุมตัวอยู่ ปลูกไปบนพื้นหินให้หล่อน สละเบ้าหลังของตนเองเป็นที่หนุนศีรษะของเบล แล้วจับไหล่กึ่งบังคับ ดึงให้เอนลงบอกเบา ๆ อย่างพยายามไม่ให้เกิดความหงุดหงิดขึ้นเลยว่า

“เอ้า! แม้เจ้าประคุณทูนกระหม่อม เชิญนอนลงได้แล้ว ตรงนี้แหละ เดียวคนของผมนี่คนจะมานอนเป็นเพื่อนด้วย คับแคบหน่อย แต่รับรองได้ว่าอบอุ่นและปลอดภัยที่สุด”

กล่าวจบก็ถอนใจเฮือก อีสาเบลนอนตะแคงตัวหัน
หน้ามาทางเขา ลืมตาแป๋ว ในขณะที่รพีรินทร์ควักบุหรี่ออกมา
จุดสูบ...

ครูใหญ่ต่อมา ทั้งสี่คนก็กลับเข้ามาตรงบริเวณชอก
หินตำแหน่งนั้นอีกครั้ง หอบเอาเครื่องนอนของแต่ละบุคคล
และเท่าที่จะหามาได้ตามมีตามเกิดมาด้วย จันทกับบุญคำเห็น
เจ้านายนั่งเอาหลังพิงก้อนหินสุมบุงหรืออยู่ โดยสละกระสอบป่าน
และเป้หลังไปให้กับหม่อมเบลแล้วเช่นนั้น ก็เอาผ้าพลาสติก
ชนิดค่อนข้างหนาสำหรับห่อสัมภาระ พับกันสองทบ แล้วปูให้
รพินทร์ จันทเป่าหมอนยางใบเล็ก ๆ สำหรับเดินป่าให้ใบหนึ่งพร้อม
กับผ้าห่มผืนบาง ๆ ดำด่างเหมือนขี้เป็ดมอบไว้ให้ด้วย

ตลอดเวลาที่พรานพื้นเมืองทั้งสี่เข้ามาช่วยกันจัดที่นอน
อยู่อย่างง่าย ๆ นั้น รพินทร์ยังนั่งสูบบุหรี่เจี๊ยบ ๆ

แล้วเกิดกับเสีย ก็เลือกที่นอนทางด้านปลายเท้า ห่าง
ออกไปประมาณ 2 วา ส่วนบุญคำและจัน ไปนอนอยู่ทางซอก
หินด้านศีรษะ กลายเป็นวงสกัต์ด้านล่างด้านบนไว้ เสียงตา
พรานเฒ่าบ่นตามภาษาของแถวว่า

“เอ้อ! แหม่มเอ๋ยแหม่ม ที่นอนสบายๆ ของตัวเองมีไม่นอน จะมานอนที่ลำบากกะพวกเรา เครื่องเคราอะไรก็ไม่มีครบ แล้วนั่นจะหนุ่ยยามหลังของนายรพินทร์เรอะ แข็งจะตาย เปลี่ยนเอาหมอนยางที่จ้นเป่าให้มันดีกว่า”

“ไม่เป็นไรหรอก ฉันจะลองนอนอย่างรพิินทร์ ไพรวลัย

ดูบ้าง เพื่อจะได้เก่งอย่างเขามั่งยังงิละ ชอบใจทั้งสี่คนมาก ที่ให้การต้อนรับฉันเป็นอย่างดี ในการมาขออาศัยนอนด้วยคน”

หล่อนตอบไปในความมืดสลัวนั้น

บุญคำไม่ว่าอะไรอีก มีเสียงเคลื่อนไหวจัดที่นอนของพวกนั้นอยู่ครู่ แล้วทุกอย่างก็เงียบสงบลงตามเดิม

บัดนี้อิสซาเบลนอนอยู่ท่ามกลางวงล้อมของพราน
พื้นเมืองทั้งสี่และตัวจอมพรานเอง เขาขยับตัวหีบผ้าห่มผืนบาง ๆ ที่พวกนั้นเอามาให้ คลือออกคลุมตัวให้อิสซาเบล แล้วบอกว่า

“เอาละ หวังว่าคุณคงจะนอนหลับลงได้เสียที่ ที่นี่ปลอดภัยสำหรับคุณแล้ว ไม่มีใครมาหักคอคุณได้หรอก”

“แล้วคุณไม่นอนหรือ?”

หล่อนเริ่มใช้ภาษาของตนเองพูดกับเขา

“เดี๋ยว ให้ผมสับบุหรีให้หมดตัวเสียก่อน”

“ขอฉันสักตัวได้ไหม ไม่ได้พกมาด้วยเลย”

—รพินทร์ควักกระเป่าเสื้อ จัดของบุหรียับยู่ยี่ออกมา ดึงขึ้นมาตัวหนึ่ง จุดต่อกับของเขาแล้วยื่นส่งไปให้ เบลรับไปนอนสับ มองเขานิ่ง ๆ อยู่เช่นนั้น

พอรพินทร์สับหมดตัว ก็ติดกันกระเด็นข้ามโขดหินไปพร้อมกับเอนกายลงนอนยังที่ซึ่งบุญคำและจันมาจัดให้เขานั้น ห่างจากหล่อนประมาณ 1 ศอก ในสภาพนอนหงาย ประสานมือทั้งสองวางไว้บนทรวงอกตนเองเช่นเดิม

เบลยังคงนอนตะแคงหันหน้ามาทางเขาอยู่เช่นนั้น อัดคว้นบุหรี่ลึก แล้วค่อย ๆ เป่าให้กลุ่มควันไปกระทบที่แฉับซีกหนึ่งของเขา มันลอยคว้างวนอยู่เหนือใบหน้าเขาอย่างอ้อยอิ่ง

“ฉันมาอยู่ท่ามกลางพวกคุณแล้ว...”

หล่อนกระซิบยิ้ม ๆ

“จะให้เขาพวกนี้รู้ม หรือปลัดกันข่มขืนฉัน อย่างที่คุณพูดไว้ก็ได้นะ คุณจะได้สนใจ...สมกับที่หมั่นไส้ฉันมานานแล้ว”

“เบล ถ้าเมื่อไหร่ ผมได้พูดอะไรออกไปเป็นเหตุให้คุณไม่พอใจจนถึงขนาดคิดที่จะมาลองตีกับผมละก็ ผมขออภัย และขอถอนคำพูดคนของผมทุกคนไม่มีใครเลวทรามขนาดนั้นหรอก ทุกคนรู้ว่าอะไรควร...อะไรไม่ควร และอยู่ในระเบียบวินัยดีเยี่ยม แต่คุณก็ไม่ควรทำอะไรให้เป็นการทรมานจิตใจพวกเขานัก”

เบลหัวเราะแผ่ว ๆ

“ฉันก็รู้ ว่าคุณก็กำลังพูด เพื่อเหน็บแนมฉัน...รพินทร์! คุณเห็นฉันเป็นโสเภณีประจำคณะหรือ?”

“ผมบอกแล้ว ว่าผมเสียใจและขออภัย บางขณะผมก็พูดในสิ่งที่ไม่สมควรพูดเหมือนกัน ถ้าคุณไม่ลืม ก็คงจะเคยได้ยินผมพูดว่า คุณเป็นคนน่ารักมากในฐานะมิตร เพราะเปิดเผย ร่าเริง ง่าย ๆ ไม่มีลับลมคมในอะไร”

“แล้วเดี๋ยวนี้ล่ะ คุณยังมีความรู้สึกเช่นนั้นอยู่อีกไหม?”

“ผมยังมีความรู้สึกเช่นนั้นอยู่”

“ขอบคุณที่ยังคิดเช่นนั้นอยู่ ขอให้จำไว้ตลอดไปเถอะ ว่าฉันเป็นคนง่าย ๆ ไม่มีอะไรซับซ้อนหรือและจะไม่สร้าง ‘ปัญหา’ ให้แก่ใครทั้งสิ้น ที่มานี้ก็ไม่ได้มีเจตนาจะก่อกวนหรือทำความ

ลำบากใจอะไรให้แก่คุณทั้งสิ้น เพียงแต่ต้องการมาปรับความเข้าใจกับคุณเท่านั้นเมื่อคุณเข้าใจได้แล้วเช่นนี้ฉันก็พอใจแล้ว”

รพินทร์ยิ้ม เอื้อมมือมาแตะที่เปลือกตาซึ่งยังลืมใต้อยู่ของหล่อนให้ปิดลง กระชิบอ่อนโยน

“โอเค ขอให้หลับอย่างเป็นสุข กู๊ดไนท์!”

หล่อนปิดตาลงตามอาการบังคับนุ่มนวลของเขานั้นอย่างว่าง่ายขยับตัวในลักษณะที่นอนตะแคงหันหน้ามาทางเขานั้นเหมือนจะหาที่ขีดตัวนอนให้ถนัด ขณะนั้นก็ไปกระทบกับไรเฟิลที่วางอยู่เหมือนจะเป็นร้วกันพรมแดน หล่อนขมวดคิ้วนิดหนึ่งมีอาการอึดอัดไม่เป็นสุขนัก แล้วทำท่าเหมือนจะหยิบไรเฟิลของเขาเพื่อย้ายเลื่อนให้ไปอยู่ทางด้านขวาของตนเอง ซึ่งอาการนั้นมันย่อมหมายถึงป็นจะต้องห่างตัวเขาออกไป จอมพรานรู้ทันเอื้อมมือมาจับกระโຈມมือของไรเฟิลไว้ ซึ่งก็กำคร่อมทับลงไปบนข้อมือของหล่อนที่กำลังจะยกป็นของเขาขึ้นพอดี

“บางทีมันอาจทำให้คุณเกะกะ ส่งมาให้ผมทางนี้เถอะเบล”

ว่าแล้ว เขาก็หยิบป็นข้ามตัวเองมาไว้ทางด้านซ้ายของตนเสียงแม่ผมแดงดังแผ่วมาอีก

“ว่าจะไม่พูดอะไรอีกแล้ว แต่ก็อดถามไม่ได้...เวลาคุณนอน มีไรเฟิลแนบชิดตัวคุณ อยู่ทางด้านขวามืออย่างนี้ทุกครั้งไปหรือ?”

“ในป่า ในภาวะที่ผมปกติ ไม่ได้เจ็บป่วยหรือขาดความรู้สึกเวลานอน ป็นจะต้องอยู่ใกล้มือผมในสภาพนี้เสมอ”

“จำเป็นไหม ที่จะต้องอยู่ด้านขวา...หันปากกระบอกไปทางปลายเท้า?”

“จำเป็น และเป็นหลักการค่อนข้างตายตัวของผม”

“คงจะมีเหตุผลนะ ในการวางปืนขณะนอนลักษณะเช่นนี้?”

กลายมาเป็นที่กระซิบสนทนากันอีก แต่ในครั้งนี รพินทร์ไม่รู้สีกตัวว่าหล่อนจะมีเจตนาหาเรื่องพูดคุยกับเขา

“มี! เกิดเหตุฉุกเฉินขึ้น ผมจะหยิบมันขึ้นมาใช้งานได้ทันที และอย่างสะดวกรวดเร็ว”

“ก็แปลว่า ขึ้นลำพร้อม เข้าเซฟไว้?”

“ขึ้นลำไว้นัดหนึ่งในรังเพลิง ในแม็กฯ บรรจุเต็มอัตราของมันซึ่งเท่ากับเป็นการเพิ่มสมรรถนะของกระสุนขึ้นอีก 1 นัด แต่ลดนกไว้ไม่ใช้วิธีเข้าเซฟเพราะห้ามไกนั้นถ้าเข้าไว้แล้ว...เวลาเมื่อไรไปกระทบอาจทำให้หลุดได้ง่ายๆ แต่ในกรณีลดนกไว้ ถ้าจำเป็นก็เพียงแต่ขยับลูกเลื่อนขึ้นแล้วตบลงเท่านั้น ปืนจะยิงได้ทันที”

“คิดว่าปลอดภัยเพียงพอหรือ โดยวิธีบรรจุกระสุนพร้อมเสมอไว้ในรังเพลิง แต่ลดนกลง...เข็มแทงชนวนไม่ได้เตรียมพร้อมที่จะเจาะท้ายกระสุนก็จริง แต่โดยวิธีนั้น ปลายเข็มมันจะยื่นลงมาแตะ หรือเกือบแตะกับแก๊ปจานท้ายกระสุนในรังเพลิง ถ้าปืนเกิดพลัดตกหล่น หรือมีอะไรมากระทบแรงๆ ที่พานท้าย หรือที่โครงปืนท้ายลูกเลื่อนเข็มมันอาจกระแทกไปข้างหน้าเอง โดยอำนาจการสะท้อนและด้วยแรงเฉื่อยของเข็ม ปืนมันก็อาจลั่นได้เหมือนกัน”

รพินทร์ยิ้มออกมาอีกครั้ง

“คุณเข้าใจกลไกปฏิบัติการภายในของไรเฟิลลูกเลื่อนได้
อย่างละเอียดดีมากนี่”

“ก็โดยทฤษฎีเท่านั้น ไม่ใช่ภาคปฏิบัติ แต่สำหรับคุณเป็น
‘ไรเฟิลแมน’ โดยแท้ จึงอยากจะขอความรู้ไว้บ้างเท่านั้น”

“ใช่! โดยทฤษฎี การเอาลูกขึ้นประจํารังเพลิงแล้วลดนก
โดยมีเข็มจ่อขีดท้ายกระสุนแบบนี้ มันไม่ได้หมายความว่า
ปลอดภัยถึงร้อยเปอร์เซ็นต์หรอก ถ้าปืนถูกกระแทกแรงๆ โดย
การตกจากที่สูงๆ เอาพานท้าย หรือปลายปากกระบอกที่มลง
ยังของแข็งแรงๆ หรือกระแทกที่โครงปืนท้ายลูกเลื่อนด้านหลัง
มันก็อาจเกิดอุบัติเหตุลั่นได้เหมือนกัน แต่เปอร์เซ็นต์มันก็ยัง
น้อยกว่าที่บรรจุลูกขึ้นสปริงเข็ม แล้วเข้าห้ามไกไว้ เพราะการมี
อะไรมาสะกิดให้คันห้ามไกหลุด มีโอกาสมากกว่าที่ปืนจะตกลง
กระแทกพื้นอย่างแรงๆ”

“อ้อ! แล้วห้ามไกมีไว้เพื่อประโยชน์อะไร สำหรับคุณ?”

“ก็มีประโยชน์เฉพาะเมื่อรู้ตัวแน่ๆ จ้องดักจะยิงอะไรอยู่
อย่างมีเจตนาแล้วเท่านั้น เช่นระหว่างนั่งชุ่มรอ หรือนั่งห้ำงยิง
สัตว์ เพราะเราระวังตัวอยู่ตลอดเวลาแล้ว เมื่อสิ่งที่เราจะยิง
เข้าทางปืนเมื่อไหร่ก็เพียงแต่ใช้หัวแม่มือดันเซฟปลดออกเท่านั้น
ซึ่งมันเจ็บและง่ายดีกว่าจะขยับลูกเลื่อน อันจะทำให้เกิดเสียง
ดังในขณะที่แอบดักยิงอยู่นั้นเราต้องเลือกใช้ให้ถูกกับกาลเทศะ
ว่าเมื่อไหร่จะขึ้นลาลดนกไว้ และเมื่อไหร่จะขึ้นล่า ขึ้นนก และ
เข้าห้ามไก มันสุดแล้วแต่ภูมิประเทศและเหตุการณ์ เวลาเดิน
ธรรมดา หรือหยุดพักนอน ผมใช้วิธีขึ้นล่าแล้วลดสปริงเข็มแทง

ชนวน แต่ถ้าตามรอยสัตว์อย่างกระชั้นชิด หรือเฝ้าดักรอ...จะใช้วิธีขึ้นล่า ขึ้นสปริงเข็ม แต่เข้าห้ามโกไว้”

“ขอบคุณที่ให้แสงสว่าง ให้ความเข้าใจอย่างกระจ่างโดยไม่หวงวิชา...นาน ๆ คุณถึงจะพูดดี ๆ กับฉันสักครั้งหนึ่งนะ”

“ก็-ขอโทษ-โทษที่ทำให้คุณไม่พอใจเมื่อตะกี้ก็แล้วกัน ผมก็นึกไม่ออกเหมือนกันว่า ทำไมถึงปากเสียไปพูดว่าคุณแบบนี้”

“ขอถามอีกสักนิดได้ไหม รู้สึกมีข้อสงสัยตั้งแต่เดินเข้ามาเห็นสภาพการนอนของคุณตะกี้แล้ว”

“อะไร?”

“ไพล่อยู่ทางด้านขวา เพื่อจะหยิบฉวยได้ทันทีนะ รู้ละ ไพล่อยู่ทางด้านซ้าย อีกมือหนึ่งจะได้คว้าพร้อมกัน นั่นก็พอรู้ แต่...ทำไมถึงต้องหันปลายลำกล้องไปทางด้านปลายเท้า?”

“เดินป่ามาด้วยกันตั้งนาน เพิ่งจะมาสนใจเกิดข้อสงสัยเอาเดี๋ยวนี้เองหรือ?”

“ก็ฉันไม่ค่อยได้มีเวลาพูดคุยอะไรกับคุณเป็นการส่วนตัวนักนี้ และคุณก็ไม่ได้มาใกล้ชิดเอาใจใส่อะไรฉันนัก”

“อย่าต่อว่าอะไรกันเลย เอาละ จะบอกให้ การเอาปืนไว้ใกล้ตัวขณะนอน ปากกระบอกหันไปทางปลายเท้า แบบขนานลำตัว มันก็มาจากหลักความจริงที่ว่า พอเรารู้สึกตัวตื่น มือคว้าผงกกายขึ้น เราก็พร้อมที่จะจับปืนในท่าที่ยิงได้ทันที ไม่ไปเสียเวลากลับทิศทาง หมุนปืนอยู่ให้เสียเวลา”

เบลฉลาดพอที่จะชวนเขาคุยโดยไม่ให้รู้ตัว หรือก่อให้เกิด

ความรำคาญ หล่อนเองก็ไม่ใช้คนโง่เง่า แม้จะเป็นคนละแบบกับคริสก็ตาม

“นั่นมันหมายถึงอันตรายมาจากทางด้านปลายเท้าเท่านั้น ไม่ใช่หรือก็ถ้ามันมาทางด้านข้างหรือด้านหัว อย่างที่ฉันเดินเข้ามาหาคุณตะกี้ล่ะ?”

“ใช่! อันตรายมันมาได้จากทุกทิศทางรอบตัวแหละเบลล่า-บน ช้าย-ขวา หรือบางทีมันก็โฉบลงมาจากด้านสูงเสียด้วยซ้ำ โดยการกระโจนลงมาจากที่สูง หรือถลาบินลงมาจากอากาศเหนือเราขึ้นไป แต่นั่นไม่ใช่ปัญหาหรอก ถ้าหากว่าเราสามารถฉวยปิ่นขึ้นมาได้ในลักษณะอันพร้อมที่จะยิงได้อย่างเร็วที่สุด การจะวาดวัดหรือบ่ายปากกระบอกปืนไปทางด้านไหนนั้น มันเป็นเรื่องภายหลังสำคัญว่าให้จับปิ่นนัดเสียก่อนเท่านั้น และไม่มี การวางปิ่นยาวในขณะที่นอนเตรียมพร้อมลักษณะไหน จะให้ความมถนัดไปกว่าวางปิ่นไว้ชิดขนานไปกับลำตัวของเราโดยหันปากลำกล้องไปทางด้านปลายเท้า มันจะไม่เกะกะด้วย ถ้าหากว่าเรานอนรวมหมูกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปในลักษณะเรียงเป็นหน้ากระดาน มันหมายความว่าทุกคนพอผงกตัวขึ้นมา ปิ่นก็หยิบติดมือขึ้นมาในสภาพอันพร้อมจะยิงได้โดยไม่เสียเวลา และจะไม่เกิดการสับสนหยิบปิ่นผิดกระบอก หรือมัวไปงมหาที่ไหนอยู่...”

เขาเว้นระยะนิดหนึ่ง เอียงหน้ามายิ้มให้ กระซิบบอกต่อมาว่า

“ผลประโยชน์อีกอย่างหนึ่งในกรณีที่นอนเรียงแถวรวมหมูกันอยู่มากๆ คนก็คือ...เวลานอนหลับไปแล้ว เราอาจจะเมอ

ตื่นเปะปะไปรูกำลังนอนเพื่อนร่วมกลุ่มคนอื่นๆ เขาเข้า ปืนที่วางขึ้นไว้เป็นรูกันก็จะเป็นสิ่งสกัดกั้นเตือนให้เราารู้สึกตัวเพราะเหล็กทั้งดุ้น ในเวลากลางคืนเนื้อเหล็กมันเย็นเฉียบ ชนิดที่ถ้าไปกระทบเข้า ก็ารู้สึกตัวทันที”

แม่ผมแดงพยักหน้านิดหนึ่ง

“มิน่าละ เมื่อตะกี้ฉันถึงได้กระทบมันเข้าอย่างจัง ตุ่มลูกเลื่อนมันทิ่มสีข้างฉันเข้าพอดี ขอขอบคุณมากที่สอนเกร็ดความรู้เล็กๆ น้อยๆ แต่ให้ประโยชน์เป็นอย่างมากแก่ฉันในเรื่องนี้จะได้จำได้...เอาปืนของคุณมาไว้ตรงนี้ตามเดิมเถอะ”

“ทำไม?”

หล่อนใช้นิ้วแตะไล่เบาๆ ที่ใบหูเขา แล้วยื่นริมฝีปากเข้าไปจ่อกระซิບ

“ฉันเป็นคนขึ้นนอนละเมอ...”

รพินทร์ตบเบาๆ ลงไปบนสันตะโปกที่นอนตะแคงอยู่อย่างถือสนิท

“คุณเป็นผู้หญิง เบล ถ้าคุณนอนละเมอโดยไม่ควบคุมตัวเองคุณก็เป็นฝ่ายเสียเปรียบเปลืองตัว และการละเมอของคุณก็คงไม่ทำให้ผมต้องเป็นฝ่ายเสียหายอะไรหรอก และสำหรับผมนั้น การที่มีสุภาพสตรีมาขออาศัยนอนเพื่อขอความปลอดภัยอยู่ด้วยข้างๆ การที่จะเอาไรเฟิลขนาดลัมข้างทั้งกระบอกไปวางกันไว้ ก็รู้สึกตัวเองว่าจะโหดเหี้ยมเกินไปอยู่สักหน่อย...ว่าแต่ปืนกับไฟฉายของคุณอยู่ไหน?”

หล่อนบ้วนปากไปทางด้านศีรษะ

“ห้วนนอน ไกลๆ นี่เอง พอเอื้อมมือถึง”

“จะไม่เริ่มฝึกเสียเดี๋ยวนี้เลยหรือ ต่อไปจะได้เคยชิน ไว้
บนหัวนอนอะไรมันย่องมาฉวยเมื่อไหร่ก็ไม่รู้”

เบลเผยอกายขึ้นเล็กน้อย คว่าเอ็ม 16 พร้อมไฟฉาย
ประจำมือมาวางแทรกกลางไว้ในระหว่างตัวเขาและหล่อน
รพินทร์เอามือคลำอย่างไม่สั้จะปลดปล่อยใจนัก

“ไ้นี้ล้นง่ายกว่าไรเฟิลล่าสัตว์ขนาดใหญ่มากนัก...”

เขาบอก

“นี่เห็นจะเต็มอัตราสินะ แม็กฯ โค้ง 30 นัด ขึ้นลำไว้อีก
1 คั่นบังคับการยิงหวังไว้ว่าคงจะอยู่ในตำแหน่ง ‘เซฟตี้’ โดยไม่
หลุดไปอยู่จังหวะเซไมหรือฟูลอย่างที่เคยเห็นทำหลุดอยู่บ่อยๆ”

“ถ้าไม่แน่ใจก็ตรวจดูเอง”

“ไม่ต้องตรวจหรอก แต่อยากจะขอร้องให้เอาไปไว้ทาง
ด้านขวาของคุณ ห่างๆ ผมเหนื่อยดีกว่า ปืนคุณกระบอกมันสั้น
เปลอๆ ขยับตัวไปกระทบ ปากล้ากล้องมันอาจหันมาทางตัวผม
แถวสี่ข้าง โคนขาหรือปลายเท้าเมื่อไหร่ก็ได้ แล้วถ้ามันพรวด
ออกมาเมื่อไหร่ ผมคงและไม่มีขึ้นดี”

“ถึงมันจะเกิดอุบัติเหตุลั่นขึ้น จะต้องกังวลไปทำไมคุณ
เนื้อหนังดีต่างไปกว่ามนุษย์ธรรมดาทำไมไม่ใช่หรือ ลูกปืนหรือ
ของมีคมทุกชนิดไม่ระคายผิวคุณ...เท่าที่ฉันรู้”

“พูดบ้าๆ เบลไ้ความเชื่ออย่างโง่ๆ แบบนี้เป็นอันตราย
ต่อผมอย่างที่สุด เพราะถ้ายังไม่เปลี่ยนความคิด สักวันหนึ่งไม่
ช้าก็เร็ว คุณหรือพวกคุณคงจะคิดอยากทดลองยิงด้วยปืน หรือ
กะชกผมด้วยมีดเข้าก็ได้ และถ้าทำแบบนั้นเมื่อไหร่ ก็แปลว่า
คุณเสียพรานนำทางไปเมื่อนั้น”

“อ้าว! ก็ไหนคุณเคยบอกว่า...”

“ผมแค่เล่นกลสนุกๆ ให้พวกคุณดูเท่านั้น ผมเป็นปุณชน
ธรรมดาเข้าใจไหม ไม่ใช่ซูเปอร์แมน เนื้อหนังมังสาไม่ได้ทำ
ด้วยเหล็กไหลที่ไหน”

หล่อนเปิดเปลือกตา ซายดูเขานิดหนึ่ง แล้วย้ายปีนประจำ
มือกับไฟฉายไปวางไว้ทางด้านขวาของตนเอง

“ฉันก็ว่ายังงั้นแหละ กังขาอยากจะลองมานานแล้ว แต่
ทำไมทิมเข็มฉีดยาโดยคุณยังไม่อนุญาตที่ไรเข็มงอทุกที เกิด
อุปัทวเหตุอะไรขึ้น ก็เห็นแค่ซ้ำๆ ซ้ำๆ เท่านั้น ไม่เคยเห็น
เลือดตกยางออกสักที”

“มันอยู่ที่จังหวะและโอกาสเฉพาะครั้งต่างหาก คุณอย่า
มาซักถามหาความจริง หรือข้อพิสูจน์อะไรกับผมในเรื่องนี้เลย
ทำไมผมจะไม่เคยเลือดตกยางออก เพียงแต่พวกคุณยังไม่เคย
เห็นมากๆ เท่านั้น และอย่าไปเชื่อ ถ้าตาเฒ่าบุญคำเล่าอะไรให้
คุณฟังในสิ่งที่ไม่น่าจะเป็นไปได้เกี่ยวกับตัวผม ขอให้รู้เถอะว่า
แกไม้หลอกพวกคุณเล่น ตอนต่อยกับคี้ธ ผมก็ยังหน้าแตกเลย
ตอนนั้นคุณก็เห็น”

ตาเฒ่าจอมสัปโศก ซึ่งขณะนั้นนอนหันศีรษะชนอยู่กับ
เขาและเบล โดยเว้นห่างออกไปราวสองวา ได้ยินเสียงกระซิบ
กระซิบคุ้ยกันในภาษาที่แกฟังไม่เข้าใจ แต่ได้ยินชื่อของตัวเอง
เข้าไปพัวพันอยู่ในประโยคซุบซิบนั้นด้วย บอกมาล่อยๆ ทะลุ
ความเงิบขึ้นมาว่า

“นินทาอะไรไอ้คำให้หม่อมพั่งละ นาย”

“หุบปาก แล้วก็หลับเสีย ตาคำ”

เขาร้องตอบออกไปเบาๆ

เสียงบุญคำห้วนร่อหือๆ แล้วร้องเพลงอะไรของแกออกมาว่า

“ทำเอาไว้ก็ทำเถิด แต่อย่าเปิดผ้า...ทำเอาไว้คำไม่ว่า แต่
ผ้าอย่าเปิด...”

รพินทร์ถอนใจ เบลตามเขาวว่า

“ตาเฒ่ามันร้องเพลงอะไร ฉันฟังไม่รู้เรื่อง”

“อย่าไปสนใจอะไรแกเลย ตานี้ไม่ค่อยจะเต็มบาทนัก
หรอก”

“คนแก่อะไรยังงี้ก็ไม่รู้ แกชอบแอบดูฉันกับคริสอยู่เสมอ”

“ก็แค่แอบดูเท่านั้น รับรองได้ว่าไม่มีอะไรมากกว่านั้น
หรอก แกเป็นคนชอบสนุกคึกคัก ตลกโหล่น แต่ไม่เคยเป็นพิษ
เป็นภัยกับนายจ้างที่เป็นผู้หญิงคนใดเลย ต่อให้คุณหลงป่าอยู่
กับแกตามลำพังสองต่อสอง ก็ขอรับรองได้ว่า คุณจะปลอดภัย
ด้วยประการทั้งปวง นี่เป็นความดีข้อหนึ่งของแก คิดเสียว่า...
แกหยอกเย้าคุณเล่นก็แล้วกัน ถ้าไม่พอใจก็อย่าทำอะไรโป๊ หรือ
ลับๆ ล่อๆ ให้แกเห็น ก็แค่นั้นเอง แต่ผมรู้สึกว้า...คุณไม่เห็นแคร่
อะไรกับเรื่องแค่นี้”

“สักวันหนึ่ง ฉันอาจเปลื้องเสื้อผ้าออกให้หมดแล้วเรียก
แกให้เข้ามาดูใกล้ๆ ไม่ต้องไปแอบๆ ซุ่มๆ ใช้กล้องส่องทางไกล
แบบที่แกเคยทำอยู่หรอก”

“เห็นแก่พระเจ้า อย่าให้ถึงกับขนาดนั้นเลย”

“รพินทร์...”

“หือม?”

“คุณเคยคิดเปรียบเทียบในระหว่างฉันกับโลล่าบ้างไหม?”

“ในข้อไหน? อย่างไร? และเพื่ออะไรกัน?”

“ในทุกสิ่งทุกอย่าง”

“ผมไม่มีความคิดอะไรทั้งนั้นคุณทั้งสองก็คือนายจ้างของผม”

เบลถอนใจเบา ๆ เอามือลูบที่ไหล่เขาเล่น แต่ไม่ได้ขยับเขยื้อนเข้ามาใกล้

“ฉันรู้ว่าคุณคิดเปรียบเทียบอยู่ตลอดเวลา เพียงแต่คุณจะไม่พูดเท่านั้นหลายต่อหลายครั้ง...ที่คุณประสບอุปัทวเหตุและเจ็บป่วย...”

หล่อนพูดแผ่วช้า

“ฉันในฐานะที่เป็นหมอแท้ ๆ กลับไม่ได้ดูแลรักษาพยาบาลอะไรคุณ หรือช่วยเหลือคุณมากนัก กลายเป็นภาระของโลล่าไปหมด คุณต้องคิดว่าฉันใจดำ และไม่สนใจใยดีอะไรกับคุณนักดู ๆ ไปเหมือนคนที่เห็นแก่ตัว ไม่มีน้ำใจ”

รพินทร์สั่นศีรษะช้า ๆ

“ผมไม่ได้มาสังเกตอยู่หรอกในข้อนี้”

“เอาละ คุณจะสังเกตหรือไม่ก็ตาม เราเพียงจะมีโอกาสได้คุยกันเป็นการส่วนตัวในคืนนี้ ก็ขอให้ฉันได้มีโอกาสปรับความเข้าใจกับคุณเสียให้ตลอด หรือว่าคุณอยากจะหลับ ฉันก็จะได้หยุด”

“ว่าไปให้หมดในสิ่งที่คุณต้องการพูดเถอะ เบล ผมไม่ชอบให้ใครจะมีอะไรติดค้างอยู่ในใจเกี่ยวกับผม”

“ฉัน และพวกเราทุกคน แม้แต่อาจารย์ หรือคือนี่มีความเป็นห่วงคุณทั้งนั้น แต่เมื่อเกิดเหตุขึ้นสำหรับคุณ เหตุใดจึงกลายเป็นว่า ไอล่าจะเป็นผู้ให้ความเอื้อเฟื้อกับคุณมากที่สุด มันก็เกิดขึ้นเพราะความ ‘เหมาะสม’ ที่เราพิจารณาร่วมกันแล้ว”

“พิจารณาร่วมกัน?”

เขางง

“ใช่! พิจารณาร่วมกันในหมู่ของเรา สองครั้งที่คริสโหนดัวได้เชือกลงไปกู้คุณขึ้นมา นั่นเป็นเพราะไม่มีใครจะเหมาะสมไปกว่าเขา คริสคล่อง ใต้เขาได้ชำนาญกว่าฉัน และตัวเบากว่าอาจารย์ คีธ หรือเชิดวุธ ส่วนการรักษาพยาบาล ดูแลเอาใจใส่คุณนั้น ภายหลังจากที่ฉันซึ่งเป็นแพทย์คอยควบคุมอยู่ที่อีกที่แล้ว คุณก็ควรจะรับทราบไว้ด้วยว่า คริสหรือไอล่านั้น แท้จริงก็เป็นแพทย์คนหนึ่งเหมือนกัน แต่เขาถูกยึดใบประกอบโรคศิลป์ไม่ได้รับอนุญาตให้ประกอบวิชาชีพทางแพทย์ได้เพราะความพลั้งพลาดบางประการ และสำคัญที่สุดก็คือ เราพิจารณากันในทางด้านจิตวิทยา ผู้หญิงที่ร่วมคณะมาด้วยกันสองคนคือฉันกับคริสนั้น เราว่าคุณศรัทธาในตัวยุติมากกว่าฉัน จึงจำเป็นต้องปล่อยให้เขาเป็นหน้าที่ของเขา อันจะช่วยให้อะไรต่ออะไรดีขึ้น อย่างน้อยก็ในด้านความรู้สึกของคุณ เพราะฉะนั้นที่แล้งมาจึงดูเหมือนว่า...คริสให้ความช่วยเหลือเอาใจใส่คุณมากที่สุด ฉันเองอยากจะเข้าไปใกล้ชิดคุณ แต่ก็รู้ตัวว่าคุณไม่นิยมชมชื่นอะไรในตัวฉันนัก จึงได้แต่เฝ้าดูห่าง ๆ ไม่ใช่เพราะฉันเมินเฉยใจดำอะไรต่อคุณหรอกนะ ฉันอยากจะบอกความจริงกับคุณในเรื่องนี้มานานแล้ว แต่หาโอกาสไม่ได้”

รพินทร์บีบมือหล่อนแน่นกระชับ และสั่นเบา ๆ

“ไม่ต้องกังวล ผมเข้าใจคุณดี อิสซาเบล และอยากจะขอให้คุณเข้าใจผมด้วย ผมเองก็ไม่ได้มีอคติ หรือตั้งข้อรังเกียจอะไรคุณเลย ผมปฏิบัติต่อคริสอย่างไรผมก็ปฏิบัติต่อคุณเช่นนั้น ไม่มีอะไรผิดแปลกเป็นพิเศษออกไป และถ้าคุณจะใช้ความสังเกตบ้าง ก็จะเห็นได้ว่า ผมให้ความสำคัญห่วงคุณเหนือกว่าทุกคน ในฐานะที่คุณเด็กกว่าทุกคนในคณะ และพูดตรง ๆ ว่าอ่อนแอกว่าทุกคนด้วย ผมมักจะคอยระวังดูแลคุณอยู่ตลอดเวลา ซึ่งคุณเองก็อาจไม่รู้สีกตัวก็ได้”

“ยังงั้นรี?... ”

หล่อนเลิกคิ้ว หน้าตึงนิด ๆ พยายามมองดูตาเขา

“ฉันดีใจ ที่ได้ยินคุณพูดอย่างนี้ ไซ้ ฉันไม่รู้ตัวเลย รู้แต่เพียงว่าในพวกเราทั้งหมด คุณห่วงคริสมากที่สุดเท่านั้น”

“ถ้างั้นก็เข้าใจเสียใหม่ให้ถูกต้อง”

“น่าแปลก ค่ะ ว่าคุณเข้มแข็งและเฝ้ามน้ำฉันจะตายไป ไม่น่าเชื่อว่าคุณจะเป็นห่วงฉันมากกว่าคริสหรือคนอื่น ๆ ฉันยังนึกเลยว่า...คุณอาจภาวนาให้ฉันถูกช้างมันขยี้แบน หรือตกเขา คอหักตายเสียรู้แล้วรู้รอด”

เบลพูดอย่างตื่นเต้น ระคนยินดี

“ในด้านความรู้สึกส่วนตัวผมก็บอกคุณแล้วว่า ผมไม่ได้ตั้งข้อรังเกียจอะไรคุณ ส่วนในหน้าที่การงานฐานะผู้รับผิดชอบต่อความปลอดภัยของนายจ้างทุกชีวิต ผมก็ต้องระมัดระวังเป็นห่วงคนที่อ่อนแอที่สุดก่อน มันเป็นหลักปฏิบัติของผมอยู่แล้ว ไล่ล่านะ แทบจะไม่ต้องกังวลอะไรเลย ชีตความสามารถในการ

ผจญภัยของเขาสูงมาก สูงกว่าคิธ หรือด็อกเตอร์สแตนลีย์ที่เป็นผู้ชายเสียอีก คุณก็เห็นอยู่แล้วว่าในเวลาวิกฤติจริงๆ พวกคุณทั้งหมดยังต้องตัดสินใจให้โลล่าทำหน้าที่ช่วยเหลือผม นั่นเป็นข้อพิสูจน์อย่างดีที่สุด...อยากจะถามบ้างว่า เมื่อคืนก่อนนั้น ที่โลล่าไม่สบายและต้องให้น้ำเกลือ ทำไมคุณ...หรือพวกคุณจึงโยนภาระหน้าที่นั้นมาให้ผมเป็นคนคอยดูแลเฝ้าเขา”

เบลนิ่งไปครู่ นิ้วมือวนอยู่ที่ทรวงอกเขา แล้วยื่นริมฝีปากมากระชิบริมหูเขาอีก

“ฉันรู้ว่า...ถึงแม้หัวใจของคุณจะฝังพื้แน่นอยู่กับความรักที่ถูกทิ้งอยู่เบื้องหลังยิ่งใหญ่สักปานใดก็ตาม แต่คุณก็สนใจ...และพอใจคริส ถ้าหัวใจคุณไม่โกหกหลอกลวงตัวเอง และคริสเองก็เหมือนกันเขามีความรู้สึกที่ลึกซึ้งต่อคุณมาก เขาไม่ได้บอกฉัน หรือบอกใคร แต่เราเป็นผู้หญิงด้วยกัน เราอ่านใจกันออกเพราะฉะนั้น...เพื่อความสบายใจของคริสเช่นกัน ฉันจึงเป็นคนสั่งเองให้คุณช่วยดูแลเขาด้วยในคืนก่อนนั้น”

รพินทร์ ไพรวลย์ สงบนิ่งขริบไปในทันที เสียงกระชิบของเบลดังต่อมาว่า

“ความจริงนั้น บางขณะมันก็ทำร้ายจิตใจของมนุษย์เราได้เหมือนกันนะ ฉันไม่ได้เจตนาจะทำให้คุณไม่สบายใจเลย”

“ขอบคุณที่บอกให้รู้ตัว ผมจะได้ปรับใจตัวเองเสียใหม่”

เสียงของเขาแตกพราว

“ฉันไม่ควรพูดอะไรเรื่องนี้กับคุณเลยนะ ในที่สุดคุณก็เศร้าและซึมไปอีก”

“เบล คนอย่างผม มันก็ต้อง ‘เศร้า’ และ ‘ซึม’ ไปตลอด

ทั้งชีวิตนั้นแหละ ตั้งแต่เกิดมา...ไม่เคยมีความสุขสมหวังกับใคร
เขาบ้างเลย”

เขาพูดเหมือนรำพึง กลับออกมาจากกันบึงของหัวใจจริง

“เพราะคุณจริงจังต่อชีวิตเกินไป เมื่อมันพลาดหรือผิด
แผนที่วางไว้ คุณจึงตกอยู่ในภาวะเช่นนี้”

“ก็เป็นธรรมชาติวิสัยของผมเกิดมาเป็นคนเช่นนี้!”

“ไม่มีอะไรที่จะมาเปลี่ยนแปลงได้เลย?”

“ไม่มี...อย่างเด็ดขาด!”

“น่าสงสาร”

“ไม่ต้องมาสงสารผมหรอก”

“อากาศซักจะหนาวแล้ว...ทำไมเราไม่แบ่งผ้าห่มกันคนละ
ครึ่ง!”

“คุณห่มเถอะ เบล สำหรับผมไม่เป็นไรหรอก”

“กลัวว่าจะต้องเบียดเข้ามาชิดผู้หญิงที่ไม่ใช่คนซึ่งคุณรัก
หรือ? รักรอง รพินทร์ ฉันจะไม่ทำอะไรให้คุณต้องรู้สึกเป็นบาป
ในใจของตัวเองหรอก ระหว่างฉัน กับคุณ คิดเสียว่าเราเป็น
เพื่อนเพศเดียวกันก็แล้วกัน”

“ไม่หรอกครับ...ขอบคุณ”

“นี่คุณคิดหรือเปล่า ว่าฉันจะมาก่อกวนอะไรคุณ?”

“สาบาน ว่าผมไม่ได้คิดในข้อนั้น”

“สัญญาก่อน”

“สัญญาอะไร?”

“ถ้าฉันหลับ คุณต้องหลับด้วยนะ อย่าปล่อยให้ความคิด
เผาผลาญทรมานตัวเองอยู่เลย”

“ผมจะพยายาม”

“เอายานอนหลับไหม ฉันมีติดกระเป๋าสี้อยู่ด้วย?”

“ไม่ต้องหรอก”

“กับฉัน คุณปฏิเสธไปหมดเสียทุกอย่างเชียวนะ”

“คุณร้องเพลงเก่ง เบล เสียงคุณก็เพราะ ร้องเพลงอะไร
สักเพลงให้ผมฟังดีกว่า เดี่ยวผมก็คงเพลอหลับไปเอง”

“แปลกดีนี้ คุณพูดเล่นหรือ?”

“ผมพูดจริง”

“ตกลง! ฉันว่าง่ายสำหรับคุณเสมอ แต่คุณแสนที่จะว่า
ยากสำหรับฉัน...”

เบลบอกปนหัวเราะแฉ่วๆ พลิกตัวนอนหงาย แล้วเสียง
เพลงอ่อนหวานไพเราะก็ดังแว่วมาจากหลอนเบาๆ ข้อความ
กินใจลึก บาดทรวงนัก ไม่ทราบหลอนจะมีเจตนาหรือเปล่า
เพราะข้อความนั้น ขึ้นต้นด้วยประโยคคำถามว่า

“อาร์ ยู โลกซั่ม ทุไนต์?”

**คนที่เกิดมาอาภัพที่สุด นอนฟังเนื้อและท่วงทำนอง
ลีลาของเพลงประดุจระฆังแก้วกังวานแว่วใส่นั้นด้วยหยาดน้ำตา
แห่งความรันทด ที่คลอซึมดวงตาทั้งสอง ปลอ่ยจิตใจให้เลื่อนลอย
ไปไกลตัว กายสะท้านสั่นด้วยความหมายเย็นจับใจเป็นระลอก
ด้วยกระแสดมเย็นฉ่ำ ที่พัดผ่านชะง่อนหินหวีดหวิว**

จะหลับไปแล้ว...หรือยังตื่นอยู่ ก็ไม่อาจบอกกับตนเองได้
ณ บัดนั้น ก็พลันปรากฏเสียงเพลงอีกบทหนึ่งดังแทรกซ้อน

กลืนเสียงเพลงของอิสซาเบลเข้ามาอย่างสนิทแนบเนียน พร้อม
กับภาพของใครคนหนึ่งเป็นเงาร่างๆ ยืนตระหง่านกอดดอกอยู่
ริมชายหาดที่พำนักร่อนด้านซ้ายของเขาดูภาพฝัน

“คำนี้...ดึกแล้ว

แว่วคล้ายเสียงเธอเจื้อยแจ้ว แ่วเพื่ออยู่

ลมหวานชวนชู ดังรู้รำพัน

ดึกแล้ว โอ้แก้วตา เธอหรือว่าอุปาทาน

ครุ่นคิดพิชฐาน ขนลุกชานสะท้อนใจ

เสียงแจ้วแว่วเพื่อ หรือเธอครวญใคร

หัวใจ เจียนจะขาด ด้วยอำนาจแห่งความอาลัย...”

จะมีใคร ถ้าไม่ใช่เจ้าการเวก-เงาชายผู้ลึกลับ เขา
พยายามจะเอ่ยเรียกนามนั้น แต่ไม่มีเสียงผ่านลำคอ
พยายามจะผงกกายขึ้นมา ร่างกายก็เหมือนถูกยึดขังไป
หมด ขยับเขยื้อนไม่ได้ อันจะเป็นเช่นนี้ทุกครั้ง เมื่อ
ภาพและเสียงของเงาชายปรากฏให้ได้เห็นและได้ยิน...

118

**สภาวะที่ รพินทร์มองเห็นและได้ยินในเจดสีก
หรือจินตนาการอยู่ในยานดึกสับดค่อนไปทาง
ใกล้รุ่ง ณ ยอดสูงของภูเขานกอินทรีนี้ มัน
ก็เป็นสภาวะเดียวกับที่ดาร์วิน วราฤทธิ์ กำลัง
มองเห็นและได้ยินดูจากาฟฝน ณ ยอดสักดำ ที่หล่นมา
พ่นกันบนร่วนอยู่กับนะเช่นกัน**

กาลเวลาตรงกันหมดทุกอย่าง ผิดกันแต่คนละสถานที่
เท่านั้น

เจ้าอดีตคนใช้ชาวดงผู้มีนามเรียกขานกันในครั้งกระโน้น
ว่า ‘แงซาย’ มาปรากฏกายดูจภาพนิมิตในชุดเครื่องแต่งกายที่คุ้น
สายตาดีที่สุดในชุด หินทางด้านปลายเท้าตำแหน่งที่หล่น
นอนอยู่ ไม่ห่างออกไปนัก ไม่เพียงแต่ภาพเท่านั้นที่หล่นเห็น
อย่างกระจ่างชัด แม้เสียงก็ยังแว่วชัดเจนในท่วงทำนองลีลาของ

เพลงรัก ข้อความอันหวานเศร้านั้น เหมือนจะชุดคันหัวใจหล่อน
ออกมาดีแผ่วว่า

“ปานนี้...คู่ใจ อยู่ไหน
ทางเหนือหรือใต้ ใครรู้แน่
สุดเหลียวเดียวแด่ รักแท้อาจิน
จะขอวอนเทพไท จงหวนให้เธอได้ยิน
จะขอเอาโชดหิน ทัวทุกถิ่นมั่นสัญญา
ขอเอาดินฟ้า นั้นมารวมเข้า
เกล้ากันเป็นน้ำหมึก สักสัญญาจารึกกลางใจ
สายลมพัดอยู่ จงรู้ความนัย
เสียงคำรักไป เพราะความรักใคร่ไม่เพี้ยน
จะเขียนรักเพียร ไว้บนพื้นโลกเราเอ๋ย...”

แล้วใบหน้าคมเข้ม งามราวกับภาพปั้นนั้นก็ยิ้มให้แก่
หล่อน นัยน์ตาคมกริบ มองจับจ้องนิ่งมา

“แกชาย!”

ราชสกุลสาวอุทานเรียกนามนั้นก้องขึ้น ลืมตาสว่างโพล่ง
ขึ้นพร้อมกับดิงกายขึ้นนั่งทันที

ภาพที่เห็นอยู่นั้น อันตรธานวับ มองเห็นแต่โชดหิน และ
สายลมดึก ที่พัดผ่านกลุ่มป่าหินดังอยู่หวิวๆ รอบด้านไปหมด
เท่านั้น ไม่มีวีแววร่องรอยอะไรเลยว่าจะมีใครมายืนอยู่ตำแหน่ง
นั้น

หล่อนคว้าไฟฉายข้างตัวส่องกราดไปรอบๆ มีแต่ประกาย
หินหลากๆ สีเท่านั้น ที่สะท้อนวาววูบตอบแสงไฟมา

เชษฐา อนุชา และไชยยันต์ สะดุ้งลืมนตาตื่นขึ้นมาพร้อมกันเพราะเสียงเรียกดังและอาการผงกกายขึ้นอย่างพรวดพราดของหล่อน ต่างร้องถามแทบเป็นเสียงเดียว

“น้อย! อะไรวะ มีอะไรหรือ?”

คารินแม้มริมฝีปากแน่น ขมวดคิ้ว หล่อนยังไม่ตอบคำใดก่อนทั้งสิ้น คงฉายไฟตรวจหาอยู่เช่นนั้น แล้วขยับตัวจะลุกขึ้นเชษฐากับไชยยันต์ ผู้นอนขนาบข้างอยู่จับแขนรั้งไว้คนละข้างร้องถามมาอีก

“บอกซิ เกิดอะไรขึ้น และจะไปไหน?”

หญิงสาวชะงักเพราะถูกรั้งกายไว้ แล้วหลับตาลง สะบัดหน้าแรงๆ เหมือนจะขบไล่ความมึนงง

“เปล่า...เปล่าค่ะ ไม่มีอะไรหรอก น้อยคงฝันไป แต่มันชัดเจนเหลือเกิน ทั้งเสียงและภาพ”

“ฝัน? ฝันอะไร?”

พี่ชายใหญ่จ้องหน้าเขม็ง ถามมาโดยเร็วอีก หล่อนถอนใจเบาๆ ฝันยิ้ม แต่ดวงตาคลอหยาดน้ำ พุดอ้อมแอ้มกลบเกลื่อน

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ อย่าสนใจเลย มันคงเกิดจากอาการประสาทหลอน หรือคิดไปเองเสียมากกว่า”

“ก็นั่นแหละ เธอฝันยังงี้ ได้ยินเสียงตะโกนเรียกแรงชาyslันไปหมด”

ไชยยันต์ชักมาประหลาดใจอีกคน

คารินนั่งงันไปอีกอึดใจใหญ่ เอานิ้วกดที่เปลือกตา พยายามยิ้มแล้วบอกกับทุกคนว่า

“อย่าเอานิยมนิยายอะไรกับน้อยนักเลยค่ะ ประสาทไม่

ค่อยจะตึก ฝั้นอะไรไปต่างๆ นานา แต่มันก็ไม่เชิงว่าฝั้นร้ายอะไรหรอก คือน้อยฝั้นว่ามองเห็นเงาชายมายืนอยู่ที่โชดหินก้อนนั้น...”

หล่อนกระดกลำแสงไฟฉายให้ทุกคนดูตำแหน่งนั้น...

“ร้องเพลงอะไรบทหนึ่งให้น้อยฟัง เป็นเสียงเพลงฟังได้ชัดเจนที่สุด แต่พอลืมหันมา ภาพและเสียงก็หายไป เลยรู้ว่าที่แท้ฝั้นไปเอง”

เสียงอนุชาจู้ปากจึกจึก แล้วไม่สนใจอะไรอีก ทอดกายลงนอนตามเดิม ส่วนเชษฐาตบมาที่ไหล่น้องสาว บอกมาสั้นๆ แต่น้ำเสียงกรุณาว่า

“นอน! ระวังความฟุ้งซ่านไว้บ้าง เหลือเวลาอย่างน้อยอีก 2 ชั่วโมงกว่าตะวันจะขึ้น เล่นเอาตกใจเลยน้อยนี้ อยู่ไม่อยู่ก็ร้องเอะอะขึ้นมากลางดึก เฮ้อ! สงบจิตสงบใจลงเสียบ้างเถอะ...นึกว่าเกิดกลียุคอะไรขึ้นเสียอีก ใจหายหมด”

พี่ชายใหญ่ตั้งไหล่ให้นอนลงตามเดิม และตนเองก็นอนด้วย จากนั้น พี่ชายทั้งสองก็ไม่สนใจที่จะถามอะไรอีก นอกจากไชยยันต์เท่านั้น ที่นอนลืมหันจ้องหล่อนอยู่ตลอดเวลา

ดารินยกมือทั้งสองขึ้นลูบใบหน้า มองอย่างปราศจากจุดหมายขึ้นไปยังเงาดำทะมึนของร่มไม้ใหญ่เหนือศีรษะ อาการของหล่อนงุนงง สับสน แต่รู้สึกสงบนิ่งไว้ กายสั่นเทา เป็นระลอกเร็ว เสียงเพลงจากเงาชาย (ในฝั้น) ยังแว่แว่อยู่ในโสตของหล่อน จำได้หมดทุกประโยค ทุกข้อความ และหล่อนสามารถ

ที่จะทบทวนได้ชนิดไม่ตกหล่น ข้อความเนื้อหาของบทเพลงนั้น มันถ่ายทอดความในใจของหล่อนออกมาโดยแท้...ไซชิ ป่านนี้จิตใจของหล่อนอยู่ที่ไหนกันแน่?

บนยอดสักด้า...ที่พำนักกันอยู่ในคืนนี้ สงบราบคาบ ปราศจากเงื้อมเงาภัยใดๆ ที่จะกล้ากรายเข้ามาทั้งสิ้น เสมือนหนึ่งมีตาข่ายเพชรมาช่วยปกคลุมครอบป้องกันไว้ให้ คงมีแต่เสียงลมตึกพัดผ่านโตรกหินเป็นสำเนียงโหยหวนวาบหวิวในอารมณ์เท่านั้น

จักจั่นเรไร และแมลงกลางคืนแซ่ร้องประสานเสียงเหมือนดนตรีกล่อมราวไพร มันเป็นราตรีกลางไพรพฤกษ์ที่สงบสุขที่สุด ราตรีหนึ่งภายหลังจากสัญญาณอันตรายเมื่อตอนหัวค่ำผ่านพ้นไปแล้วด้วยबारมีอำนาจของพระอรหันต์เจ้าที่แผ่ปกไว้

หล่อนคงไม่อาจสะกดใจ นอนให้หลับต่อไปได้เสียแล้ว ใจเต้นระทึกสั่น น้ำตาไหลรินอยู่คนเดียวในความมืดแล้วก็มารู้สึกตัวเมื่อฝ่ามืออ่อนโยนของไชยยันต์ผู้นอนชิดอยู่ทางด้านขวา เอื้อมมาแตะจับให้ มันแปลว่าเขาไม่ได้หลับและลอบสังเกตดู หล่อนอยู่เงียบๆ ตลอดเวลา นับตั้งแต่ตกใจตื่นขึ้นมาพร้อมเชษฐา และอนุชา ผู้ต่อนี้คงจะหลับไปแล้ว

คารินจับฝ่ามือของเพื่อนผู้สนิทสนมรักใคร่เหมือนพี่ชาย คนหนึ่งมากำไว้แน่น

“น้อย...ฉันรู้ว่าเธอกำลังได้รับความสะเทือนใจอะไรอย่างมากที่สุด ในความฝันนั้น”

ไชยยันต์กระซิบพูดด้วยเบาที่สุด ในภาวะเช่นนี้ ดูเหมือน

จะมีเขาเพียงคนเดียวเท่านั้นที่อ่านความรู้สึกภายในของหล่อน
ออก และปลอมโยนมา ดารินข่มสะอื้น

“เธอมีความรู้สึกที่ละเอียดอ่อน และเข้าใจฉันได้ดีกว่า
พี่ชายทั้งสองคนของฉันเสียอีก”

หล่อนกระซิบตอบคำแผ่วเครือ

“หลับสนิทหรือเปล่า ก่อนจะพรวดพรวดตื่นขึ้นมา?”

“ฉันว่าฉันหลับสนิทและสบายมาตลอดนะ แต่เมื่อสักครู่นี้
ความรู้สึกมันเหมือนเคลิ้มๆ ขณะที่เห็นเงาชายและได้ยินบท
เพลงของเขา เหมือนจะมีอะไรมาปลุกขึ้นจากหลับ แต่ว่าสะกด
เอาไว้ให้ขยับเขยื้อนไม่ได้เท่านั้น...ฉันมองเห็นเขาชัดเหลือเกิน แม้
ว่าจะอยู่ในภาวะหลับตาก็ตาม”

“หมายถึง เงาชาย?”

“ใช่! รวมทั้งบทเพลงของเขาด้วย”

“เธอเห็นยังงี้?”

“อยู่ๆ ก็เห็นเขายืนพียงอยู่กับก้อนหินใกล้ๆ ตรงที่ให้ดูนั้น
แหละ เป็นเงาชายคนเดิมกับสมัยที่เดินป่ากับเราไม่มีผิด ไม่ใช่
ลักษณะจักษุราช ถ้าเห็นครึ่งใด ก็ลักษณะนี้ทุกครั้งไป จะว่าฝัน
มันก็ใช่ที่ เสียงเพลงของเขายังก้องอยู่ในหูจนกระทั่งเดี๋ยวนี้ จำ
ได้หมดทุกข้อความ ภาพของเขาที่มายืนอยู่ตรงนั้นก็ติดตามอยู่จน
เดี๋ยวนี้”

“เธออาจคิดถึงเงาชายขึ้นมาสักแวบหนึ่งก็ได้ ก่อนที่จะ
หลับไป”

“สาบานว่าฉันไม่ได้คิดถึงเงาชายในคืนนี้เลย แต่ฉันคิดถึง
รพินทร์และคิดถึงอยู่ทุกขณะจิต”

“ฮือม มันก็แปลกนะ ระหว่างเธอ...กับรพินทร์ จะต้องมี
 แงชายเข้ามาเป็นตัวกลางเชื่อมโยงเสมอ เธอไม่ได้ฝันเห็นรพินทร์
 เลย เห็นแต่แงชาย และขณะที่เห็นแงชายก็หมายถึงว่าเขาเป็น
 สื่อกลางเหมือนจะบอกความนัยอะไรไปถึงรพินทร์ทุกครั้งไปไม่
 ใช่หรือ?”

“เธอพูดถูกแล้ว ไชยยันต์ เป็นอย่างนั้นแหละ แงชายมี
 อาการเหมือนจะมาบอกความอะไรแก่นั่นเกี่ยวกับรพินทร์ เพียง
 แต่ไม่บอกมาให้กระจ่างชัดเท่านั้น มันคลุมๆ เครือๆ อย่างไร
 พิกุล ดูเป็นปริศนาไปหมด ยากที่จะทำนาย ยากที่จะคิดออก”

“เขามาเพียงให้เธอเห็น และร้องเพลงอะไรที่ว่ามันให้ฟัง
 เท่านั้นหรือ?”

“ใช่! พอฉันตื่นลืมตา ร้องเรียกหาเขา ภาพนั้นก็หายไป”

“เท่าที่เราเคยรู้จัก แงชายเป็นสิ่งที่ลึกลับมาแต่ไหนแต่ไร
 แล้วนะ และบัดนี้โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับเธอก็ยังเป็นสิ่งที่ลึกลับ
 ที่สุด ฉันไม่เห็นเป็นสิ่งที่เหลวไหลไร้สาระเหมือนพี่ชายของเธอ
 ทั้งสองคนหรอก เพราะถ้ามีแงชายเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยเมื่อไหร่
 มันก็ปรากฏผลเป็นความจริงขึ้นมาทุกทีในทุกเหตุการณ์ เขามา
 ร้องเพลงอะไรให้เธอฟัง?”

คารินบอกให้ไชยยันต์ทราบทุกถ้อยความที่หล่อนจำได้
 ทั้งหมดโดยไม่ตกหล่นเลย ด้วยเสียงแผ่วกระซิบ

พอฟังจบ ไชยยันต์ก็มีสีหน้าประหลาดใจ

“นั่นมันความในใจของเธอเอง ในขณะนี้ไม่ใช่หรือ?”

คารินไม่ตอบ แต่ยกมือทั้งสองปิดหน้า ซ่อนน้ำตา เพื่อน-
 ชายวางมือลงบนไหล่บิบบั่นหน้าหงว กล่าวปลอบโยนต่อมา

“พรงนี้ เราจะถึงห้วยเสือร้อง และที่นั่น เราจะได้ข่าว
รพินทร์อย่างชัดเจนที่สุด นอนเอาแรงไว้ดีกว่า น้อย”

หล่อนสั่นศีรษะน้อยๆ

“ฉันยังคงนอนไม่หลับหรอก มั่นว่าวันไปหมดแล้ว...และ
ดูเอาเถอะ พอหลับตาครั้งไร ฉันก็มองเห็นเงาชายอีกแล้ว เห็น
เขาเดินวนเวียนรอบๆ แค่มปีของเรานี้แหละ เหมือนสมัยที่เขา
เคยอยู่ยามในเวลากลางคืน ตอนที่เรากออกเดินป่าในครั้งนั้น...
โน่นไง ไปนั่งที่โชดหินก้อนโน้นอีกแล้ว หันหลังให้ มีอาการ
เหมือนจะโยนพืนเข้ากองไฟ...”

คารินเอามือข้างหนึ่งชี้ออกไปยังบริเวณโชดหินอันว่างเปล่า
ที่เป็นตำแหน่งกองไฟสุขอยู่ทั้งที่ยังหลับตา ไชยยันต์มองตามก็
เห็นแต่เพียงถ่านแดงๆ กองอยู่ และจะสว่างจ้ำขึ้น เมื่อมีลมเย็น
พัดมาเป็นระยะๆ เท่านั้น

“เธอเห็นเขาไหม ไชยยันต์?”

เพื่อนชายเริ่มกังวลเอามือคลำหน้าผากของราชสกุลสาว
ตรวจหาอุณหภูมิในร่างกาย แต่ก็ไม่พบว่าคารินจะตัวร้อนผิ
ปกติ อย่างไรก็ดี ตรงข้าม ผิวหน้าของหล่อนเย็นเฉียบ

“เธอวาดภาพเงาชายขึ้นมาเอง น้อย ไม่มีเงาชายอยู่กับ
เราด้วยหรอก ไม่ว่าขณะนี้ หรือเวลาไหนเพราะมันเป็นสิ่งเหลือ
วิสัยที่จะเป็นไปได้ แต่จะยังงี้ก็ตาม การเห็นภาพของเงาชาย
ย่อมเป็นลางบอกเหตุในด้านดีงาม...เป็นมงคลแก่ตัวเธอและพวก
เราทุกคน เพราะเงาชายนั้นเป็นผู้ที่จงรักภักดีกับพวกเราที่สุด
โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับเธอเองเห็นเงาชายยังดีกว่าเห็นไอ้พวก
ผีร้าย หรือสิ่งอัปมงคลต่างๆ นะ เธอน่าจะสบายใจได้”

“มันยิ่งทำให้ฉันคิดถึงเขา!...คิดถึง ความหลังครั้งเก่า ๆ และ
 ทรมาณใจขึ้นไปอีก!”

คารินระเบิดความรู้สึกอัดอั้นตันใจออกมา

ไชยยันต์ถอนใจเบา ๆ เขาเข้าใจความรู้สึกภายในของเพื่อน
 สาวดีที่สุด แต่ก็ไม่ทราบจะพูดปลอบโยนอย่างไรต่อไปได้ ท่าม-
 กลางอารมณ์อันหม่นมัวเศร้าหมองรันทดใจของหล่อนในขณะนี้
 จึงได้แต่นอนไหลเคียงไหล่ กุมมือหล่อนนิ่งไว้เช่นนั้น

ครูใหญ่ต่อมาภายหลังจากเห็นไชยยันต์เจ็บไปนานแล้ว
 คารินขยับตัว ค่อย ๆ ปลดมือเพื่อนที่นอนเคียงกันอยู่ออก ขยับ
 ตัวลุกขึ้นอย่างแผ่วเบาที่สุด นวดยไรเฟิลประจำตัว และไฟฉาย
 ย่องออกจากที่นอนแต่แล้วก็ชะงักกึกเพราะฝ่ามือของไชยยันต์
 เหนียวไหลไว้

“อย่าห่วงฉันเลย ไชยยันต์ เธอนอนเสียเถอะ ฉันไม่ไป
 ไหนหรอก จะออกไปนั่งผิงไฟตรงนั้นหน่อย”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ เพื่อนร่วมตาย ดึงตัวขึ้น คว่าป็น
 เช่นกัน

“ไป! ฉันไปนั่งเป็นเพื่อนเธอด้วย รู้สึกว่านอนเต็มอิมมา
 แล้วเหมือนกัน”

แม้จะต้องการอยู่ตามลำพังสักเพียงไรก็ตาม หล่อนไม่
 สามารถจะปลีกตัวได้ เพราะไชยยันต์ส่อชัดให้เห็นว่าจะไม่ยอม
 ให้หล่อนห่างไกลคลาดสายตาเป็นอันขาด จึงจำต้องยอมให้เขา
 ติดตามมาด้วย

ทั้งสองค่อยๆ เคลื่อนออกจากที่นอน เดินช้าๆ จะ บ่ายหน้าไปยังกองไฟทางด้านปลายเท้าที่เห็นใกล้ที่สุด แต่พอ ย่างไปได้แค่ 3-4 ก้าวเท่านั้น เสียงเรียบๆ ของเชษฐาก็ดังไล่ หลังมาเบาๆ ว่า

“อย่าออกนอกนพน์บริเวณแคมป์เป็นอันขาดนะ ทั้งสอง คน”

ทั้งสองสะดุดกึกนึกหนึ่ง พี่ชายใหญ่ของคณะยังเฉียบไว อยู่เสมอตามบุคลิกเดิมของเขา ไม่มีการเคลื่อนไหวใดๆ ในหมู่ คณะ ที่จะพ้นจากความระแວดระวังอย่างรอบคอบของเขาไปได้ เลย

ดาร์รินไม่ได้หันกลับ ยืนสูดลมหายใจของอากาศใกล้รุ่งเช้า เต็มปอด สลัดผมที่ปลิวมาเคลียอยู่บนหน้าผากแล้วก้าวเนิบต่อ ไป โดยมีไชยยันต์ตามหลังมาเงียบๆ

หล่อนเดินตรวจไปตามบริเวณพักนอนของพวกลูกหาบ จนทั่วทุกคนกำลังขดคู้ตัวนอนหลับสนิทอยู่ตามตำแหน่งต่างๆ รอบๆ บริเวณโดยแยกย้ายกันออกเป็นกลุ่มๆ เดินตรวจไปพลาง หล่อนก็นับจำนวนไปด้วย ว่ามีใครขาดหายไปบ้างหรือไม่ เมื่อ เห็นว่าครบหมดทุกกลุ่มทุกคนก็ย้อนกลับมานั่งที่กองไฟอันกำลัง จะมอดดับ โยนเศษไม้แห้งเข้าไปเพิ่มเติม พอลมพัดกรรโชกมา มันก็ลุกพริบเป็นเปลวขึ้นวอมแวม ตาของหญิงสาวมองจับอย่าง ปราศจากความหมายอยู่ที่เปลวไฟในกองนั้น ควักบุหรี่ออกมา จดสูบช้าๆ

ไชยยันต์ทรุดกายลงนั่งบนก้อนหินริมกองไฟเยื้องออกไป เล็กน้อยมองจับอยู่ที่ดาร์รินเงียบๆ เขาเห็นหล่อนพาตไรเฟิลไว้

บนตัก คอกทั้งสองตั้งยันกับลำไรวีฬที่พาดขวางนั้น วางคางไว้ใฝ่ามือประคองทั้งคู่ ช้าๆ นานๆ ก็จะมีเอาบุหรี่เข้าริมฝีปาก ดูดแดงวาบเสียวที่หนึ่งมีอาการเหมือนตกอยู่ในภวังค์โดยไม่สนใจว่า จะมีเขามาหนึ่งเป็นเพื่อนอยู่ด้วย เสียงไก่ป่า ชันเจื้อยเย็นเยือกทรวงมาจากที่ใดที่หนึ่งไกลแสนไกล แล้วก็เงียบไป

ไชยยันต์ถอนใจยาวอีกครั้ง เอามืออังไฟอุ่นของเปลวไฟในกองแล้วยกขึ้นมาลูบที่หน้าตนเอง อุทานออกมาเบาๆ

“เฮ้อ! เห็นอาการของเธอแล้ว ฉันกลุ้มใจเสียจริงๆ ดูๆ ไป เหมือนคนใกล้จะบ้าเข้าไปเต็มที”

โดยไม่ได้มองที่เพื่อนเลย หล่อนบอกเบาๆ ช้าๆ ว่า

“กลับไปนอนเสียเถิดไป ไชยยันต์ อย่ามาเอาใจใส่อะไรกับฉันให้มากเกินไปนักเลย เท่าที่อุตส่าห์สละลูกสละเมียมากับฉันด้วยนี่นะก็ซึ่งน้ำใจอย่างที่สุด พี่ชายสองคนเขายังไม่มากังวลอะไรกับฉันมากมายนักเลย”

“ไอ้เรามันคนใจอ่อน ชี้สงสาร...”

ไชยยันต์พูดโพล่งออกมาง่าย ๆ ตามแบบฉบับของเขา

“แล้วก็บอกตรงๆ เคย ‘รัก’ มาก่อน แต่พรหมลิขิตมันหักเหก็เลยต้องแยกทางรักกันออกไปคนละทาง เพราะไอ้ความรู้สึกซึ่งที่มันฝังอยู่นี้แหละ ทำให้ฉันพลอยทุกข์ร้อนไปกับเธอด้วย หนักกว่าพี่ชายสองคนของเธอเสียอีก”

หล่อนยิ้มเศร้าๆ เหลือบตาขึ้นผ่านกองไฟสบเขา

“ถ้าฉันคิดรักเธอเสียแต่เนิ่นๆ และแต่งงานกันไปเสียตั้งแต่ครั้งกะโน้น ก่อนที่จะออกเดินป่าติดตามหาพี่กลาง ฉันคงไม่ต้องมาทนทุกข์เวทนาอยู่เหมือนอย่างขณะนี้”

จะรู้เข้าใจกัน ก็ต่อเมื่อถึงคราวคับขันและยามทุกข์ยากที่สุดอย่าง
นี้แหละ...เอากาแฟไหม ไชยยันต์ ฉันจะต้มให้”

ว่าแล้วหล่อนก็ขยับตัวจะลุกขึ้น แต่เพื่อนชายโบกมือ

“ไม่ต้องหรอก น้อย ฉันอยากจะชวนเธอไปนอนต่อมาก
กว่า ลุกขึ้นมาหนึ่งตุกONGไฟมันก็ไม่มีประโยชน์อะไร ที่ตามออก
มาด้วยก็เพราะไม่แน่ใจ...ว่าเธอจะเกิดบ้าเดินออกนอกแคมป์ไป
เมื่อไหร่เท่านั้น บอกตรงๆ ไม่ไว้ใจเลย”

“ฉันขอร้องได้ไหม?”

หล่อนพูดแผ่ว แต่หนักแน่นชัดเจน

“อะไร?”

“ฉันต้องการนั่งอยู่ตามลำพังคนเดียวเงียบๆ สำหรับเธอ
กลับไปนอนเสียเถอะ อย่ามาคอยนั่งเฝ้าฉันอยู่อย่างนี้เลย สติ
สัมปชัญญะของฉันก็ยังพร้อมมูล ไม่บ้าไปอย่างที่เธอกลัวหรอก”

“ถ้าฉันสัญญา ก่อนว่าจะไม่ออกไปนอกบริเวณแคมป์นี้
อย่างเด็ดขาด ไม่ว่าจะในกรณีใดทั้งสิ้น”

คารินส่งมือไปให้จับ

“ตกลง สัญญา!”

“ดี! ถ้าฉันไปละ ก็เชื่อมืออยู่ว่า...ถ้าสติสัมปชัญญะ
พร้อมไรเฟิลอยู่ในมือ ก็ไม่มีอะไรน่าห่วงเลย สำหรับลูกศิษย์เอก
ของรพินทร์ ไพรวลย์คนนี้ ฉันเข้าใจดี บางทีคนเราก็ต้องการอยู่
ตามลำพังคนเดียวเงียบๆ เหมือนกัน”

ว่าแล้ว ไชยยันต์ก็หาวหວอด แล้วลุกขึ้น ฉายไฟตรวจดู
ไปรอบๆ บริเวณอีกครั้ง จากนั้นก็เดินกลับไปยังที่พักนอนอย่าง
ง่ายๆ ปล่อยคาริน วราฤทธิ์ไว้ตามลำพัง...

บัดนี้ หล่อนนั่งอยู่เดียวดาย บนแท่นหินเตี้ยหน้า
กองไฟที่ลุกวอมแวมสลัวรางนั้น ปล่อยความคิดคำนึงไปไกลตัว
ท่ามกลางความสงบเงียบของบริเวณที่พักบนยอดเขา หยิบเศษ
ไม้แห้งโยนเข้าไปในกองไฟซ่าๆ นานๆ ลักดุ่นหนึ่งด้วยอาการ
ใจลอย และดวงตา ก็เหม่อมองจับอยู่ยังเปลวไฟสีแสดที่ลุกอยู่
วับแวมนั้น

มีเสียงกระดิ่งไม้ไผ่ สั่นโกรกเกรกขึ้นแผ่วเบามาจากทาง
เบื้องหลังปลูกภวังค์ขึ้น หล่นจ๋ำได้ดี นั่นคือเสียงกระดิ่งที่หล่น
เองเป็นผู้ผูกคอเจ้าตัวนไว้เพื่อเป็นสัญญาณกันความเข้าใจผิด

ระหว่างที่ทุกคนพักผ่อนนอนในคืนนี้เจ้าช่างป่าผู้มีความผูกพันเป็นมิตรรักดีต่อหล่อนตัวนั้น ไม่ได้ออกไปห่างไกลจากบริเวณที่พักของฝ่ายหล่อนเลย มันคงจะเฝ้าเป็นยามระวังภัยอยู่ใกล้ๆ ในละแวกนี้นั่นเอง ตามคำสั่งของหล่อนซึ่งดูเหมือนมันจะสามารถฟังได้รู้เรื่องดีที่สุดใน รวากับจะเข้าใจภาษามนุษย์ ฉะนั้น

ดารินไม่ได้หันกลับมาดู แล้วเพียงแค่จิตใจเดียวก็สัมผัส
ได้กับวงวีสากที่ยื่นเข้ามาแตะเคลียไคล้อยู่บนไหล่แถวๆ ซอกคอ
ของหล่อนอย่างแผ่วเบา นุ่มนวลที่สุดเสมือนจะเป็นการท้าทาย
ปลุกปลอบใจ ราชสกุลสาวโอบมือข้างหนึ่งกอดปลายวงวีสาก
นั้นไว้ เอาแก้มแนบพลางกระชับ

“ด้วน เธอคงรู้นะ ว่าขณะนี้ เตี่ยฉัน ‘เขา’ อยู่ที่ไหน”

เดียรรัจฉานชาติ ผู้มีความแสรรู้ มีมันสมองอันฉลาดสูง
ส่งเหนือกว่าบรรดาสัตว์เดียรรัจฉานด้วยกันทั้งปวงคงจะหยั่งทราบ
ทำความเข้าใจกับหล่อนโดยทางกระแสนจิตได้เป็นอย่างดี เพียง

แต่ว่ามันไม่อาจพูดได้เท่านั้น ใช้ปลายวงใช้สุดกลิ้งตามร่างกายของหล่อนอย่างแสนทะนุถนอมเช่นนั้น แล้วชั่วขณะหนึ่งต่อมา หล่อนก็รู้สึกว่าร่างอันใหญ่โตมโหฬารนั้นทรุดหมอบลงเบื้องหลัง พยายามจะใช้วงเกี่ยวข้อนิ้วหล่อนให้ขึ้นไปอยู่บนคอของมันให้ได้ ดารินอุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง พยายามแกะวงออกบอกเร็วปรือ

“ไม่เอา ด้วน นี่จะเอาฉันไปไหนอีกละนี่ ฉันออกไปไม่ได้รู้ไหม เพราะสัญญากับพวกเราไว้แล้วว่า จะไม่ออกนอกแคมป์อย่างเด็ดขาดก่อนตะวันขึ้น แม้ว่าจะไปกับเธอก็ตาม”

คซสารโทน อดีตจอมเกรแห่งป่า ซึ่งรพินทร์ ไพรวลย์ แม้จะไม่ได้เลี้ยงไว้โดยตรงก็เหมือนนุ่มปถัมภ์ดูแลไว้ เพราะไม่เคยคิดจะกำจัดทำลายมันเลย เท่าๆ กับที่สั่งชาวป่าไว้ทุกคนไม่ให้ทำอะไรมันด้วย ใช้วงมัดพันตัวหล่อนอย่างหลวมๆ พยายามจะปัดร่างของหล่อนให้ขึ้นไปทางศีรษะให้ได้ยู่เช่นนั้น ดารินตื่นลุกหลักพลักไสอยู่ในอ้อมรัดของมัน ละล่ำละลักร้องห้าม

ชะรอยจะเป็นเพราะเสียงที่เริ่มจะเอ็ดตะโรของหล่อนนั่นเอง หนานอินซึ่งนอนอยู่ตรงชอกหินใกล้กองไฟที่สุด ก็ตื่นขึ้นลุกเดินปรี่เข้ามาทันที มองเห็นก็ทวาดเบาๆ ว่า

“ไ้ด้วน! นี่จะมาชักชวนนายหญิงออกไปไหนอีกละซิ... ทะลึ่ง ไป! ไปให้พ้น ประเดี้ยวพัตเชกกะโหลกซะเลย ไ้นี่”

เจ้าด้วนพอเห็นพรานครูผู้เฒ่า ปรี่เข้ามาชี้หน้าด่าเช่นนั้น ก็ละจากดารินทันทีและในสภาพที่ยังทรุดหมอบยู่ นั้นพยายามย่นวงเข้าไปที่หนานอิน แล้วฉกจะงอยวงลงมา มีอาการเหมือนจะเชกหัว ครูพรานเฒ่ารู้เชิงอยู่แล้ว ถอยห่างวูบออก

มาปล่อยให้วงของมันสับอากาศเฉียดตัวแกไปอย่างหวุดหวิด พร้อมกับเป่าลมพรูออกจากปลายวงจนฝุ่นฟุ้งไปหมด หนานอิน สบตาโหมงโง่งเงงอย่างโมโห ก็มลงคว้าได้หินก้อนเบ้อเร่อเงื่อขึ้น ขยับจะทุ่มไปที่กบาลอันใหญ่โตของมันที่มาทรุดหมอบเป็นภูเขาลากาอยู่ ดารินร้องห้ามเร็วปรือ

“ลุงอิน อย่าทำอะไรมัน!”

หนานอินบ่นพำ โยนก้อนทิ้งลงตามเดิม

“นายหญิงทำไมไม่นอน มานั่งทำอะไรคนเดียวอยู่ตรงนี้ ประเดี๋ยวไอ้ด้วนมันก็จับขึ้นคอ พาเดินออกไปไหนอีกเท่านั้น”

ดารินลุกขึ้นจากสภาพที่ล้มลุกคลุกคลานอยู่ในระหว่างขาของมันปัดฝุ่นออกจากเสื้อผ้า หันมาฝืนยิ้มให้กับพรานอาวูโส

“รับรองว่าฉันไม่ไปไหนกับเจ้าด้วนหรอก นอนไม่หลับก็เลยลุกขึ้นมานั่งผิงไฟ ลุงนอนเสียเถอะ ไม่ต้องห่วงฉัน”

“อย่าไปไวใจมันมาก ๆ นา นายหญิง เดี่ยวก็พาเตลิดเปิดเปิงไปไหน ๆ ยุ่งกันใหญ่”

หนานอินจู้ปากลั่นพร้อมกับบ่นมองดูเจ้าด้วนอย่างฉุน ๆ แล้วชี้หน้ามัน ไ่ละมาอีก

“ไป ๆ ๆ...ไอ้เวร! ไม่ต้องมาทำเป็นหมอบคู้ย้อยอย่างนั้นหรอก เอ็งจะเผ่านายหญิงก็ได้ แต่ไปเผ่าอยู่ห่าง ๆ แล้วก็ดูแลปางพักทั้งหมดนี้ด้วย เผลอเหนื่อยเดียวเท่านั้น จัดแจงจะมาชวนนายหญิงไปไหนอีกแล้ว เอ็งนี่มันร้ายจริง ๆ”

ข้างปลายตัวมเหสี ผู้มีสัญลักษณ์หางด้วน ยันกายลุกขึ้นทันที ตาเล็กตี่ของมันปะหลับปะเหลือก พอยันตัวทะมึนขึ้นมาได้ทั้งสี่ขา ก็ขยับจะเดินปรีเข้าหาหนานอินอย่างช้า ๆ ท่าทีของ

มันสื่อเจตนาว่าอยากจะจัดการอะไรกับแกสักอย่างหนึ่งเล่นเอา
ครูพรานผู้เฒ่าต้องถอยวน ๆ รอบกองไฟ

“เอ๊ะ ๆ ๆ นี่มึงจะเอากูหรือนี่...”

ดาร์นร้องออกมาเบา ๆ ว่า

“หยุดนะ ตัวน ห้ามเกเรกับลุงอิน หรือพวกเรากันหนึ่ง
คนใดเป็นอันขาด หยุด!”

ราวกับประกาศิต เจ้าตัวนหยุดการอย่างสามชุกเข้าหา
หนานอินลงทันที แกว่งวงอยู่ไปมา จ้องมองดูแกมีอาการเหมือน
จะค้อน หนานอินก็เต้นเหยิง ๆ อยู่ด้วยอาการหัวเสีย เอาปลาย
ไรเฟิลชี้หน้า

“มึงนะมึง ไอ้ตัวน ไม่เห็นกะนายหญิง-นายรพินทร์สอง
คนเท่านั้น พ่อชดหน้าแกมึงกันจำเข้าไปนานแล้ว ไปเซ้ จะไป
ไหนก็ไป ยังมายืนมองหน้าอยู่อีก”

เจ้าตัวนเอางวงควานไปตามพื้น คคว้าได้ไม้พืชนท่อนหนึ่ง
ขึ้นมาดุนขนาดหน้าแข้งยาวราว 2 ศอก ดาร์นเห็นทำไม่ดี ก็
กระโดดเข้าไปคว่างวงมันไว้

“ได้ยินไหม ฉันสั่งว่าให้หยุด!...”

หล่อนร้องลั่น แล้วหันไปทางหนานอิน ต่อว่า

“ลุงอินก็เหมือนกัน มันเรื่องอะไรมาทะเลาะกับข้าง ลุง
ก็หยุดด่ามันเสียทีซิ”

หนานอินเอามือเกาหัวแล้วหุบปากไปในทันทีดาร์นออก
คำสั่งบังคับให้เจ้าตัวนวางดุนพืชนลง เสียงเอ็ดตะโรลั่นแล้ง ที่ดัง
ลั่นไปทั้งแคมป์ ทำให้พวกลูกหาบ และคณะของพี่ชาย ตื่นผวก
หัวกันขึ้นมาดู

ใครคนหนึ่งในกลุ่มนั้นดูเหมือนจะเป็นอนุชา ตะโกนถาม
มาว่า

“อะไรกันอีกละนั่น น้อย! มีอะไร รำคาญเสียจริง ผะผ่า!”

“ไม่มีอะไรหรอกนะ ลุงอินทะเลาะกับเจ้าด้วนนิดหน่อย
ทุกคนนอนเถอะ”

หล่อนตะโกนบอกไป แล้วเอามือตบวงช้างใหญ่คู่บารมี

“ถอยไปหลบๆ เสียก่อนไป ด้วน อย่ามายืนอยู่ตรงนี้เลย
ไม่มีใครเขาไว้วางใจเธอเท่ากับฉันหรอก แล้วก็ไม่มีใครรู้ซึ่งถึง
ความในใจของฉันได้ดีเท่ากับเธอด้วย”

เจ้าด้วนอย่างเท้าถอยหลังโดยดี เหมือนภูเขาค่อยเคลื่อนที่ห่าง
กองไฟหายเข้าไปในเงามืดสลัว แต่มันไม่ได้ไปไหนไกล ยืนเอา
สี่ข้างถูอยู่กับหินก้อนใหญ่ก้อนหนึ่งหญิงสาวถอนหายใจออกมา
ได้อย่างโล่งอก เดินกลับมานั่งที่เดิม

หนานอินแห่งนมองดูดาวรุ่งที่ทอสุกปลั่งบ้ายเบนใกล้
จะลับขอบฟ้า แล้วจัดการต้มกาแฟ พร้อมทั้งชวนเพื่อนในกองให้
ลูกสว่างจ้าขึ้น

“ใกล้รุ่งเต็มที่แล้ว หนานอินก็ไม่นอนเหมือนกัน ต้มกาแฟ
ให้นายหญิงดีกว่า เดี่ยวพวกเจ้านายก็คงจะตื่นกันขึ้นมาทั้งหมด
จะได้กินกาแฟเลย”

เมื่อเป็นความสมัครใจของแกเช่นนั้น หล่อนก็ไม่อาจ
ทัดทานหรือไล่ให้แกกลับไปนอนได้ ตบแขนเสื้อดูนาฬิกาข้อมือ
เห็นตีห้าเศษเข้าไปแล้วก็ดีเหมือนกันที่หนานอินตื่นขึ้นมาทำงาน

และเป็นเพื่อนหล่อนด้วยในยามนี้ ยามที่ตนเองสุดเหงาและ
เปลี่ยวใจเป็นที่สุด

“หลับสบายดีหรือเปล่า ลุงอิน?”

หล่อนชวนคุยฆ่าเวลา รอแสงตะวัน

“หลับสบายดี นายหญิง สบายกว่าทุกแห่งที่เราผ่านกัน
มาแล้ว คึนนี้มันสงบเงียบดีจริง ไม่มีอะไรกรายเข้ามาใกล้เลย
เหมือนมีตาข่ายเพชรมาปกป้องปางพักของพวกเราไว้ ทั้งๆ ที่
เมื่อตอนก่อนจะขึ้นมาพักบนนี้ ท่าทางไอ้ผีร้ายมันจ้องจะกวณ
เราทั้งคึน แต่่มันไม่กล้าเข้าใกล้เลยตลอดทั้งคึนเหมือนกัน
หนานอินไม่อยากเชื่อ ว่านายหญิงจะมีดีถึงขนาดนี้”

คารินยกมือลูบใบหน้า แล้วสั่นศีรษะช้าๆ

“ฉันไม่ได้มีดีอะไรเหนือไปกว่าลุงอินหรอก มีแต่ความ
จริงใจและตั้งใจอันแน่วแน่เท่านั้น”

“แล้วนี่ นายหญิงตื่นขึ้นมาตั้งแต่เมื่อไหร่?”

“สักครึ่งชั่วโมงแล้วกระมัง เห็นทุกคนหลับกันหมด และ
กองไฟก็มอดดับ ไม่มีใครเติมเชื้อฟืน ก็เลยลุกขึ้นมาก่อไฟผิง
อีกอย่างหนึ่งก็นอนมาพอแล้ว สำหรับคึนนี้”

หนานอินยกมือขยี้ตา อ้าปากหาวหวอด ดูแกพยายาม
จะปลุกประสาทให้กระปรี้กระเปร่าขึ้นมาจากความม่วง เพราะ
อย่างน้อยก็นอนหลับสนิทมาได้หลายชั่วโมงแล้ว

“หนานอินฝันแปลก นายหญิง”

แกพูดทั้งอ้าปากหาว หญิงสาวเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง ยังไม่
สนใจอะไรกับคำพูดของแกนัก

“ฝันแปลกยังไง ดีหรือร้าย?”

“มันก็ไม่เชิงดีเชิงร้ายอะไรหรอก นายหญิง...ฝันว่าเห็น
ไอ้แกชายมันมาเดินป่วนเปื้อนอยู่ในปางพักของเราเนี่ย เหมือนกับ
จะเป็นพวกลูกหาบที่มากับพวกเราด้วย ในฝันว่าพวกเรานอน
หลับกันหมด แต่มันเดินทำหน้าที่เฝ้ายามอยู่คนเดียว”

หล่อนอุทาน ‘อ้อ’ ออกมาคำหนึ่ง เริ่มหุ่ผึ้งทันที

“ลุงฝันเห็น...แกชาย?”

แกพยักหน้าอย่างไม่สนใจต่อคำพูดอะไรของตนเองนัก
คารินแม่มริมฝีปาก

“ลองเล่าไปให้ละเอียดซิ ฝันเห็นเขาในลักษณะยังไง และ
เขาทำอะไรบ้างในปางพักของเราเนี่ย?”

“ก็อย่างที่บอกแหละ นายหญิง เห็นมันเดินไปเดินมา
อย่างลูกหาบที่มีหน้าที่ผลัดเวร แล้วก็มานั่งตรงกองไฟที่นายหญิง
นั่งอยู่ตรงนี้ด้วย ก่อนนอนก็ไม่ได้คิดถึงมันสักกะนิด ทำไมถึงฝัน
เห็นมันได้ก็ไม่รู้ แต่ก็ไม่แน่เหมือนกัน ในใจลึกๆ ของหนานอิน
คงจะคิดถึงไอ้เด็กคนนี้มาตลอดก็ได้ เพราะเห็นมันมาแต่ตัว
น้อยๆ เดินตามแม่ต้อยๆ อยู่กลางป่า ต่อมาก็กอดศพแม่ร้องไห้
แงๆ อยู่ตอนที่หนานอินไปพบแล้วเก็บมาเลี้ยงอยู่พักหนึ่ง จน
กระทั่งฝากหลวงปู่พระธุดงค์ให้ท่านเอาไปเลี้ยงแทน แล้วต่อมา
อีก 20 กว่าปี พบมันอีกครั้ง ตอนเป็นหนุ่มใหญ่ เทียวป่าหา
นอแรดช้างงาอยู่ด้วยกัน มันจำหนานอินได้ แต่มันไม่ยอมบอก
ให้รู้เลยว่าที่แท้มันก็คือเจ้าเด็กที่หนานอินช่วยเอาไว้ จะมารู้อีก
ทีก็ตอนที่นายหญิงไปตามหนานอินกะนายชด ในมรกตนคร มี
มันตามเข้าไปด้วยนั่นแหละ...”

แกหยุดหัวร่อ เอามือลูบหัวตัวเอง

“แล้วในที่สุด จากไอ้เด็กกำพร้าแม่ จากไอ้หนุ่มชาวดง
พะเนจร มันกลายมาเป็นจักราชแห่งมรกตนครไป อย่างที่เรารู้ๆ
กัน เฮ้อ! พุดถึงไฉนแล้ว หนานอินก็อดคิดถึงความเก่าๆ ไม่ได้
นี่เป็นครั้งที่สอง...ที่หนานอินฝันเห็นมัน คืนแรก ก็ตอนที่มันไป
บอกให้มาที่หนองน้ำแห่งเร็วจี แล้วก็พบกับพวกของนายหญิงที่
กำลังจะออกตามนายรพินทร์นั่นแหละ”

แกว่าอะไรของแกไปเรื่อยเปื่อยถึงความหลัง ด้านสัมพันธ์
ส่วนตัวระหว่างแกเองกับแงชาย ซึ่งหญิงสาวพอจะทราบเบื้อง
หลังความเป็นมาดีอยู่แล้วว่า หนานอิน กับแงชายนั้นผูกพันกัน
แน่นแฟ้นลึกซึ้งมาเช่นไรก่อน

“ในความฝันของลุง แงชายเข้ามาพบ หรือพุดจาอะไร
กับลุงบ้างหรือเปล่า?”

หล่อนถามต่อไปโดยเร็ว เต็มไปด้วยความแปลก สงหรณ์
ใจเหลือประมาณ พรานครูผู้เฒ่านั่งทำท่าพยายามทบทวน แล้ว
ยืมแฮยๆ

“หนานอินจำไม่ค่อยได้แน่ๆ นึกหอก นายหญิง สาว
ตัวเองนอนอยู่ แล้วมันก็เดินมาหยุดยืนค้ำอยู่ใกล้ๆ บอกกับ
หนานอินว่า คืนนี้ไม่ต้องเป็นห่วง จะไม่มีภัยอันตรายอะไรเกิด
ขึ้นทั้งสิ้น ให้หนานอินนอนหลับให้สบาย...”

“แล้ว...เขาพุดอะไรต่อไป หรือลุงพุดกับเขายังไงบ้าง?”

คารินซักโดยเร็ว แกสั่นหัว

“ก็จำได้แค่นี้แหละนายหญิง ในฝันนะมันไม่เหมือนใจเรา
นึกหอก ตื่นขึ้นมาแล้ว ก็คิดถามตัวเองว่า ตอนนั้นทำไมเราไม่
ทำอย่างนั้นอย่างนี้ ทำไมไม่พุดถาม ซักอะไรมันแต่ตอนฝันนะ

พูดอะไรออก หนานอินอยากจะพูดกับมันเหมือนกัน แต่ทำไมถึงไม่พูดก็ไม่รู้สิ รูปร่างที่เห็น ก็เหมือนสมัยที่มันเคยเดินป่าอยู่กับหนานอินตอนที่ยังเที่ยวอยู่ด้วยกันแหละ ถือปืนปัสตัน กุญแจเครื่องแข่งสีดำ เสื้อกะเหรี่ยงดำ หัวคาดผ้าแดง ท่าทางมันปกติ แข็งแรงดี ไม่มีทุกข์โศกอะไร”

ราชสกุลสาวกัตรีฝีปากเบา ๆ กวาดตาอันหรีซึ่มลง มองไปรอบ ๆ ยังเงาตะคุ่มของโชดหิน และโคนไม้รอบตัวอีกครั้ง แต่หล่อนก็ไม่ยอมบอก ว่าหล่อนก็หลับตามองเห็นเจ้าคนใช้ชาวดงอดีตนักพเนจรผู้นั้น ในลักษณะใกล้เคียงกับหนานอินฝันเห็นเหมือนกัน เก็บความพิศวงไว้ภายในคนเดียวว่า ปรากฎการณ์ที่หล่อนเห็นขณะที่ตายังหลับ (แต่แน่ใจว่าไม่ได้หลับนอน) ซึ่งมันมาพ้องกับความฝันของหนานอิน

มันคืออะไรกันแน่ เป็นสิ่งลึกลับพอ ๆ กับความลึกลับของไอ้ผีดิบมนตรัย

การเฉลียวคิด สัจธรรมถึงเหตุการณ์ร้าย ที่เกิดขึ้นกับรพินทร์ ไพรวลย์ก็เช่นกัน หล่อนสัมผัสได้จากความฝัน อันมีเงาชายมาบอกข่าวอันเป็นสาเหตุให้ค้นพบความจริง และออกติดตามกันมาในครั้งแรก

เมื่อแรกนั้น หล่อนก็คิดว่าตัวเองอาจฝันไร้สาระไปเอง เพราะนิวรรณและเลือดลมผันผวน แต่เหตุไฉนมันจึงเป็นความจริงได้ จะว่าไร้สาระเพื่อพกไปเองก็ใช่ที่ เหตุการณ์มันมายืนยันซ้ำซ้อนซ้ำอีก โดยการบอกเล่าของหนานอินและคะหยิ่น ซึ่งตรงกันว่า เงาชายไปเข้าฝันบอกให้ทั้งสองรีบตรงมายังบ้านของ

รพินทร์ ณ หนองน้ำแห้ง เพื่อพบกับฝ่ายของหล่อนระหว่าง
เตรียมการออกเดินทางติดตามรพินทร์

นั่นก็เป็นเรื่องที่น่าประหลาดเกินกว่าที่จะถือว่าเป็น
‘บังเอิญ’ ได้

กลุ่มพี่ชายและเพื่อนของหล่อน อาจไม่คิดอะไรมากนักใน
เรื่องนี้ แต่หล่อนคิดสะดุดใจมาตลอด มันเหมือนกับว่า ‘เจตภูต’
หรือดวงจิตของแงชาย มีเจตนาโดยตรง ที่จะส่งสัญญาณเข้ามา
ติดต่อกับหล่อนและบุคคลที่ร่วมคณะ โดยเลือกเอาเฉพาะบุคคล
ที่จำเป็นเท่านั้น เพื่อสนับสนุนในงานติดตามรพินทร์ครั้งนี้

แล้วตัวจริงของแงชายขณะนี้ อยู่ที่ไหน ภาวะใดกัน
แน่?

เขายังมีชีวิต มีตัวตนอยู่จริง ในฐานะของจักราช
เจ้าผู้ครองอาณาจักรมรกดนคร เคียงคู่กับเมยานีราชินีของ
เขายังดินแดนมหัศจรรย์แห่งนั้น หรือว่าได้ดับขันธ์ สลาย
ชีพไปแล้วคงเหลือแต่เฉพาะดวงจิตวิญญาณที่ผูกพันภักดี
อยู่กับหล่อนเท่านั้น

สิ่งเหล่านี้...เป็นเงื่อมเงาของปริศนาที่หล่อนขบคิดไม่
ออก

จะหันหน้าไปปรึกษาหารือกับพี่หรือเพื่อนที่มาด้วยก็คงไม่
เกิดผลอะไรขึ้นมาทุกคนจะเห็นว่าหล่อนบ้าเพื่อประสาทหลอน
ไปเอง เพราะคนเหล่านั้นไม่ได้พบเห็นอย่างหล่อน ไม่ได้สัมผัส
กับสิ่งแปลกประหลาดน่าพิศวงชนิดนี้ ก็ย่อมไม่อาจที่จะเข้าใจ
อะไรหรือเก็บมาเป็นข้อสนใจได้

ชั่วๆ ดีๆ ก็พอจะเห็นมีหนานอิน ครูพรานอยู่คนเดียว

เท่านั้นที่น่าจะหลอกถามอะไรก็ได้บ้าง โดยหล่อนจะเป็นฝ่าย
ป้อนคำถามและหาจุดวิเคราะห์เอาเอง เพราะอย่างน้อยที่สุด
หนานอินก็ย่อมรู้จักแงชาย และความเป็นมาของเจ้าอดีตคนใช้
คู่ชีพ(ในสมัยนั้น)ของหล่อนได้ดีกว่าใครทั้งสิ้น อาจดีกว่ารพินทร์
ไพรวัลย์เองเสียด้วยซ้ำ เพราะแກຸ້ຽความเป็นมาของแงชายมา
แต่เล็กแต่น้อย คลุกคลีร่วมเป็นร่วมตายกันอยู่ในป่ามาก่อน
หน้าที่แงชายจะมาประกบคู่กับรพินทร์เสียอีก

“ลุงอิน จันคิดว่าไม่มีใครรู้จักแงซายได้ดีไปกว่าลุง
 หรอก แม้แต่รพินทร์เอง...”

หล่อนเริ่มเลียบเคียงด้วยน้ำเสียงปกติเรียบ ๆ

“ลุงคิดว่าเขาอยู่ที่ไหน ตอนนี้อย่างมีชีวิตรอยู่หรือว่าตายแล้ว?”

ประโยคหลังของหล่อนทำเอาหนานอินหน้าจ๋อยไปถนัด
มองดูหล่อนอย่างแปลกใจ

“ทำไมนายหญิงถึงคิดว่าแกช่ายตายไปแล้ว?”

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน ฉันเพียงแต่ขอความเห็นลุงเท่านั้น เพราะมีอะไรหลาย ๆ อย่างที่เขามาบอกฉันในฝัน มาบอกลุง และบอกกะหยิ่นด้วย ซึ่งมันก็เป็นความจริง ถ้าเขายังไม่ตาย เขาจะมาเข้าฝันบอกเราได้ยังไง”

“เอ...มันก็น่าคิดนะ นายหญิง หรือว่าไอ้แกชายมันตายไปแล้วตามที่นายหญิงว่า”

หนานอินชักไม่แน่ใจเหมือนกัน สติปัญญาในระดับแกมมัน

ก็ได้แค่นี้เอง ซึ่งมันก็ไม่ช่วยอะไรหล่อ่นในข้อคิดค้นแสวงหาความจริงอะไรเพิ่มเติมขึ้นมาได้เลย

หล่อ่นตั้งคำถามใหม่

“ลองว่า แก่ชายเก่งในด้านไสยศาสตร์ มีเวทมนต์คาถาอิทธิฤทธิ์ทางอาคมบ้างไหม?”

“ก็มันอยู่กะหลวงปู่พระธุดงค์มาแต่เล็กแต่น้อยนะ นายหญิง ศิษย์มีอาจารย์เหมือนกัน ชี้ไก่เสียที่ไหน มันจะเก่งสักแค่ไหน หนานอื่นก็ยังไม่เคยลองวิชากะมัน ล่าสัตว์อยู่ด้วยกัน ผจญภัยกับภูตผีปีศาจสารพัดขนาดหนานอื่นก็ไม่ตก มันยังแก้ตกหรือถ้ามันจนท่าเข้า หนานอื่นก็แก้ไขไปได้ มันพอตัวทีเดียวแหละนายหญิง ในเรื่องมนตราอาคมเทียบกับนายรพินทร์แล้ว ก็ยังไม่รู้ว่าใครจะเหนือกว่าใครในเรื่องนี้”

ใช้สิ - ดารินคิด - เทียบกับรพินทร์แล้ว หล่อ่นเองก็ยังตัดสินใจไม่ถูกว่าระหว่างรพินทร์กับแก่ชาย...ใครจะเหนือกว่ากัน แต่อดีตที่ผ่านมา เห็นหักเหลี่ยม หักเชิงลองดีเชือดคมกันมาตลอด และหล่อ่นก็ตระหนักดีว่า ผลที่สุดแก่ชายมักจะหลีกหลบให้เสียมากกว่า เป็นการช้อนคมอย่างร้ายกาจ จนครั้งแรกๆ ดูไม่น่าไว้วางใจนัก ในความลึกลับเต็มไปด้วยเลศนัยของคนคนนี้

“ลองเคยรู้บ้างไหม...”

หล่อ่นเอ่ยขึ้นอย่างระมัดระวัง พยายามจะใช้ประโยคคำพูดให้หนานอื่นฟังได้เข้าใจง่าย ๆ ที่สุด

“สมมุตินะ...สมมุติว่าเป็นคนที่ยังมีชีวิตอยู่ ยังไม่ตายนี้แหละ แต่ถ้ามีวิชาคาถาอาคมเก่งๆ คนคนนั้นก็สมารถจะส่ง

ดวงจิต หรือเจตภูตของตนเองไปติดต่อบอกความอะไรกับคนอื่น ๆ ได้”

หนานอินนั่งคิดอยู่ครู่

“มันก็มีเหมือนกันแหละ นายหญิง แต่จะต้องมีงานชั้นสูงทีเดียว มีกำลังจิตเหนือมนุษย์ธรรมดา พวกที่จะทำได้อย่างนี้ก็ต่อพวกฤๅษีหรือพวกพระที่เคร่งศีลจริงๆ เขาเรียกว่าอะไร หนานอินก็พูดไม่ถูกเหมือนกัน...”

“พระในระดับ พระโสดาบัน หรือพระอริยเจ้า พระอรหันต์อะไรเทือกนี้ใช่ไหม?”

“ใช่ๆ นายหญิง พระเก่งๆ พวกนั้นแหละ ที่ทำได้ พวกฤๅษี พวกโยคีตามป่าตามเขาบางคนก็ทำได้เหมือนกัน ขนาดจ้องไฟในกองเพลิงให้ค่อยๆ หรีดับลงได้นะ พวกนี้เขาเรียกพวกมฤตยู หนานอินแคว้นเท่านั้น แต่ยังไม่ถึงขั้นนั้นสักแค่ขั้นผู้”

แกก็ตอบประสาของแกเหมือนกัน

“แล้วลองคิดว่า อย่างงายๆ จะทำได้ไหม?”

“หนานอินไม่รู้ เพราะที่เคยเที่ยวอยู่ด้วยกัน ยังไม่เห็นมันเก่งถึงขนาดนั้น ต่อให้นายรพินทร์เอง ก็ยังทำไม่ได้ แต่ถ้าคนตายไปแล้ว...กลายเป็นวิญญาณ ถ้ามีความผูกพันกัน จะมาสำแดงให้เห็น จะมาเข้าฝัน ก็ย่อมได้ ที่เราเรียกกันว่า ‘ผี’ ยังไงละนายหญิง”

คารินนั่งเฝ้านานจนกระทั่งกาแฟเดือดและหนานอินรินใส่ถ้วยพลาสติกส่งมาให้ หล่อนรับมาถือไว้ พยายามระงับความรู้สึกนึกคิดอันแสนจะยุ่งเหยิงในสมองลงเสีย

“พรงนี้ ฉันทมายถึงว่าพอตะวันตกขึ้นพวกเราก็ออกเดินทางกันแต่เช้าเลย เราจะถึงห้วยเสือร้องเมื่อไหร่”

“ไม่เกินตะวันตกตรงหัวหอก นายหญิง”

“ดีแล้ว...”

หล่อนลุกขึ้นยืน มือยังถือถ้วยกาแฟ

“พอฟ้าสว่างเห็นลายมือ ลุงปลุกพวกลูกหาบทุกคนเตรียมพร้อม ส่วนฉันจะไปปลุกพวกนายใหญ่เอง ต้มกาแฟเสร็จแล้วก็เตรียมหุงหาเถอะจะได้ไม่เสียเวลาฉันจะเดินอยู่ในบริเวณปางพักนี้แหละ ไม่ออกไปหอก ลุงไม่ต้องตามมา”

สั่งดังนั้นแล้ว ดาริน วราฤทธิ์ ก็ออกเดินช้าๆ ผละออกจากกองไฟบริเวณที่หนานอินต้มกาแฟอยู่ หล่อนเดินอย่างปราศจากจุดหมายแน่นอนไปทางด้านเหนือของบริเวณปางพัก สูดลมหายใจลึก อากาศยามใกล้รุ่งเย็นฉ่ำ โชยเอากลิ่นดอกไม้ป่าบางชนิดมากระทบขนประสาทจางๆ บัดนี้ สติสัมปชัญญะและพลังใจของหล่อนถูกปรับให้มั่นคงเข้มแข็งที่สุด

เจ้าด้วน พอเห็น ‘นายหญิง’ ของมันเริ่มเคลื่อนที่ก็ไหวกายแช่มช้า อ้อมโขดหิน ออกเลี้ยวตามมาทางเบื้องหลังอย่างเงิบกริบ...

ดารินทอดเท้าเดินห่างจากบริเวณใจกลางปางพักออกมาเป็นลำดับ ท่ามกลางหมู่หินสูงๆ ต่ำๆ ที่งอกอยู่สองฝั่งทางใช้ไฟฉายส่องกราดดูภูมิประเทศซึ่งเป็นเหลี่ยมมุมลับตา ไม่น่าไว้วางใจนั้นอย่างไม่ประมาทและคุ้นเคยกับป่ามาเป็นอย่างดีแล้ว

ประสาทรับรู้ทุกส่วนเปิดพร้อม อ้อมแขนคว้าไพล่ประจํามือ ไว้ในลักษณะปกติแต่พร้อมที่จะยิงได้ทุกขณะ ถ้าจำเป็น

หล่อนไม่หวั่นไหวต่อสิ่งใดทั้งสิ้น และยิ่งอุ่นใจเมื่อรู้แน่ว่า เบื้องหลัง มีเจ้าด้วนเดินเป็นการ์ดคอยคุ้มกันมาด้วยเช่นนี้ หากจะมีสัตว์ร้ายหรืออันตรายใดๆ แอบซุ่มซ่อนอยู่ สัญชาตญาณของช้าง อันเป็นสัตว์ป่าแสนรู้จะยอมเตือนภัยให้หล่อนทราบได้ในทันที แต่ก็ไม่เห็นความผิดปกติใดๆ จากท่าทีของมัน นอกจากจะตามมาต้อยๆ เช่นนั้น

หล่อนหันกลับมาดูมันครั้งหนึ่ง เห็นเดินโน้มปากกริบตามหลังกาในระยะห่างแค่ดวงเอื้อมถึง แล้วก็เพิ่งจะมาเรียนรู้แน่ใจเอาเดี๋ยวนี้เองว่า ชื่นชื่อว่าช้างแล้ว แม้จะตัวใหญ่โตสักขนาดใดก็ตาม ไม่น่าเชื่อเลยว่าฝีเท้าการเดินทางของมันจะเงียบเช่นนั้น มันจะพยายามก้าวหลีกเลี่ยงสิ่งอันจะทำให้เกิดเสียงได้อย่างฉลาดล้ำ ซึ่งเท่ากับเป็นการเตือนให้หล่อนตระหนักได้ว่าหากเป็นช้างร้ายของฝ่ายที่ไม่เป็นมิตรละก็ การย่องได้อย่างเบาสนิทของสัตว์ประเภทมันเช่นนี้ย่อมเป็นอันตรายที่สุดสำหรับมนุษย์ซึ่งประสาทสัมผัสทุกส่วนด้อยกว่ามันมาก

หนทางอันดูเหมือนเส้นทางด้าน ลักษณะเป็นแนวตรงสามารถจะมองกลับไปเห็นใจกลางของบริเวณปางพักนี้มาสะดุดชะงักเอาตรงบริเวณที่เป็นมุมตลาดลงไปประมาณ 45 องศา ซึ่งเต็มไปด้วยพุ่มไม้ค่อนข้างทึบ

ถ้าก้าวลงไปเมื่อไหร่ ก็แปลว่าหล่อนจะลับจากสายตาของพรรคพวกในแคมป์ และออกพ้นปริมณฑลที่หนานอินทำพิธีกันอาณาเขตไว้ด้วยอาคมทันที

สาคลำไฟฉายลงไปยังพวงเบ้งล่าง ซึ่งไม่ห่างลงไปนัก มันดูน่าสะพรึงกลัวเต็มไปด้วยเงาของปริศนา ขณะนั้นแม้จะใกล้รุ่ง แต่อากาศก็ยังมีดสนิทเป็นฉากสีดำบังทะมึนอยู่

ยืนสงบ ตากละอองน้ำค้างจ้อยอยู่ตรงตำแหน่งนั้นจนผิวภายนอกเริ่มผ้าเย็นขึ้น ทุกหนทุกแห่งของราวไฟรลียังเงิบสงัด ปราศจากสำสำเนียงใดๆ ทั้งสิ้น ไม่มีแม้แต่เสียงสิ่งสัตว์จรบาททุกชนิด ไก่ป่าที่ขันเจื้อยมาให้ได้ยินในบางขณะ บัดนี้ก็เงิบไปแล้ว อุษาใกล้เข้ามาแต่มันก็ยังไม่มาถึง

หล่อนจะยืนอยู่ที่นั่นนานสักเท่าใดไม่ทราบได้แต่เมื่อหันมาอีกครั้งก็มองไม่เห็นเจ้าด้วนเสียแล้ว ไม่ทราบมันหายไปไหนตั้งแต่เมื่อไหร่ และไกลย้อนกลับไปยังบริเวณกลางแคมป์ที่พักนอนของพรรคพวกทุกคนก็ไม่เห็นวีแววของมันเลยอยากจะร้องเรียกหา...แต่ก็คิดขึ้นมาได้ว่าใกล้อรุณรุ่งแล้ว มันคงจะแยกตัวออกจากบริเวณที่พักของเหล่ามนุษย์และไปหาอาหารกินตามวิสัยของมัน จึงไม่สนใจอะไรอีก ปล่อยมันไปตามเรื่อง เพราะถึงอย่างไรมันก็คือข้างป่า หาใช่ข้างเลี้ยงไม่

โดดเดี่ยวเอกาตามลำพังอีกครั้ง ณ ราวไฟรพฤษดำมืดที่เพชฌัญอยู่เบ้งหน้า

หญิงสาวถอนใจเบาๆ ความว่าเหวเงิบแล่นขึ้นมาจับสมองและชั่วหัวใจจนสุดที่จะพรรณนาได้ **จริงอยู่ หล่อนมีพี่-เพื่อน และพวกพ้องมาด้วยชนิดอบอุ่นพอสมควรทีเดียว และคนเหล่านั้นก็อยู่กันพร้อมเพรียงไม่ห่างจากหล่อนในขณะนี้ออกไปนัก แต่เมื่อปราศจาก ‘เขา’ ผู้นั้นเสียคนเดียว**

หล่อนก็รู้สึกเหมือนอยู่คนเดียวในโลกร้างโดยเฉพาะกลาง
ป่าใหญ่ไพรกัณดารเช่นนี้

ครั้นแล้ว ในความเงียบสนิทนั้น ประสาทส่วนลึกของ
หล่อนก็สดับได้ กับเสียงเพรียกหานามหนึ่ง...แว่วไกลขึ้นมาจาก
ป่าเบื้องล่างลงไป

“จิตรางคนางค์...

สำเนียงนั้นแหบผุยโหย เหมือนเสียงที่ลอยออกมาจาก
สุสานอันลึกล้ำ

คารินหรือดวงตาทั้งคู่ลง ชนลุกขนชันขึ้นทั้งกาย มองอย่าง
ปราศจากจุดหมายลงไปยังเงาดำสนิทเบื้องล่างนั้น ถ้ามองตัวเองว่า
นี่หล่อนบังเกิดอุปาทานอะไรขึ้นอีกหรือ

“จิตรางคนางค์!...

จะอุปาทาน หรืออะไรก็สุดที่จะบอกกับตนเองได้ หล่อน
ได้ยินเสียงขานนามนั้นอีกแล้ว มันชัดเจนเหลือเกิน แต่แยกไม่
ถูก ว่ามันสัมผัสรับได้จากโสตประสาท จากดวงจิต...หรือจาก
เซลล์ส่วนลึกของสมองอย่างใดอย่างหนึ่งกันแน่

หญิงสาวยังยืนสงบนิ่งอยู่ที่เดิม

เสียงนั้น เพรียกเรียกซ้ำซากอยู่เป็นระยะ กังวานสะท้อน
ก้อง บางขณะใกล้เหมือนกระซิบอยู่ริมๆ หู บางขณะก็ไกล
เหมือนกู่ตะโกนเรียกมาจากสุดขอบฟ้า สลับกันอยู่เช่นนั้น และ
ดังถี่ขึ้นทุกขณะ

หล่อนสะบัดหน้าแรงๆ เปิดดวงตากว้างสว่างโพล่งขึ้น
พยายามเรียกสติสัมปชัญญะกลับคืนมาก่อนที่ความเป็นตัวของ
ตัวเองจะหมดสิ้นไปด้วยอาการมึนงง โหวงเหวเหมือนคนต้อง

มนต์สะกด มือหนึ่งกุมไว้ที่พระเครื่องรางสิ่งทีรพิณทร์มอบไว้
เหมือนให้ดูต่างหน้าอันกลัดติดอกเสื้อชั้นในอยู่ สำนักอันขาดๆ
หายๆ กลับคืนเด่นชัดมาอีกครั้ง

ใจหนึ่ง บอกกับตนเองว่า หล่อนสมควรจะถอยกลับ
เข้าไปในใจกลางแคมป์ที่ปักได้แล้ว แต่อีกใจหนึ่ง เป็นหัวใจอัน
กล้าหาญเด็ดเดี่ยวและประสงค์ที่จะแสวงหาที่มาของเสียงลึกลับ
ประหลาดนั้นอย่างทำทนายทำให้หล่อนยังยืนเด่นตระหง่านอยู่
ณ ที่เดิม อย่างน้อย หล่อนก็อยากรู้ว่าตนเองอุปาทาน เกิด
อาการประสาทหลอนขึ้น หรือมันอะไรกันแน่ พร้อมทั้งจะเผชิญ
หน้าไม่ว่าอะไรทั้งสิ้น

“เอาละ เดียวนี้เราพร้อมแล้ว ถ้าสิ่งที่ได้ยินอยู่เมื่อครู่นี้
เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงจากอะไรก็ตามขอให้มันปรากฏให้เราได้ยิน
อีกครั้ง ทางโสต ทางจิต หรือทางสมองได้ทั้งสิ้น จงเรียกนามใน
อดีตของเรามา มंत्रัย! ถ้าหากว่า เรามีอดีตชาติแต่ปางบรรพ์
และได้มีส่วนเกี่ยวพันก่อเวรกรรมไว้กับเจ้าจริง เหมือนอย่าง
เช่นที่เจ้าได้บอกเล่าแก่เราไว้ก่อนแล้วในคืนนั้น”

หล่อนเอ่ยออกมาเป็นวาจา ด้วยเสียงกระซิบ

“จิตรางคนางค์...”

ขาดคำของหล่อน เสียงเรียกก็ปรากฏให้สำเนียงชัดอีก
คราวนี้ดูเหมือนมันจะดังออกมาจากชะง่อนหินใหญ่ อันเป็น
ทางลาดต่ำลงไปก่อนจะถึงพงรกร้างล่างนั่นเอง

หล่อนฉายไฟวาบหนึ่ง ไปยังตำแหน่งนั้น...

แสงไฟกระทบแต่ชะง่อนหิน ไม่มีสิ่งใดเลยหรืออาจมี

แต่มันบังหลบอยู่ยังเหลี่ยมสูงไม่อาจมองเห็นได้จากตำแหน่งที่
หล่อนยืนอยู่

“มนตร์ร้าย! ถ้าเจ้าอยู่ที่นั่น ก็จงโผล่ออกมาให้เราเห็น!”-

ดาร์รินเอ่ยแผ่วเบาออกไปอีก ค่อยๆ ขยับลูกเลื่อนไโรเฟิล
ในมือขึ้นแล้วตบลงเป็นการขึ้นสปริงเข็มแทงชนวนอย่างนุ่มนวล
ที่สุด

“มนตร์ร้ายรอคอยฝ่าพระบาทอยู่ใกล้ๆ นี่แล้ว ได้โปรด
เสด็จลงมาเถิด จิตรางคนางค์...เสด็จลงมา...มนตร์ร้ายผู้แสนรัก
และภักดี มิได้มีประสงค์ร้ายใดๆ กับพระองค์หญิง ผู้เป็นยอด
เสน่หาเลยจนนิดเดียวแม้เบื้องพระยุคลบาทก็จะมีให้เกิดริ้วรอย
เท่าแมวข่วน”

เสียงตอบมาอย่างวิงวอนเสมือนเจ้าของเสียงจะยืนอยู่
ห่างจากหล่อนเพียงไม่กี่วา

มันเป็นโอกาสของหล่อนแล้ว ที่จะได้ตอบโต้ซักถาม
ข้อความกับเจ้ามารร้าย ซึ่งเป็นมหันตภัยอย่างใหญ่หลวงต่อ
คณะเดินทางของหล่อนอยู่ในขณะนี้ แม้ว่าหล่อนไม่อยู่ในฐานะ
จะนำเรื่องนี้ไปบอกเล่าอธิบายให้พรรคพวกฟังได้เช่นไรก็ตาม
ทุกสิ่งทุกอย่าง หล่อนจะรู้ไว้ตามลำพังคนเดียว เพื่อหาทาง
ปกป้องแก้ไขให้แก่ตนเองและหมู่คณะ หล่อนจะต้องตี
ปริศนาอันดำมืดนี้ให้กระจ่างออกไปให้จงได้เท่าๆ กับที่จะ
ต้องระมัดระวังตนไม่ให้เพลี่ยงพล้ำ

“ขณะนี้ เรามองไม่เห็นเจ้าเลย” หล่อนเริ่มอ่อยเสียงล่อ
ต่อ

“เสด็จลงมาเถิด แล้วฝ่าพระบาทจะเห็นได้เอง”

“เจ้าปรากฏกายให้เราเห็นก่อน และจงเป็นฝ่ายขึ้นมาหา เราสัญญาว่าเราจะไม่ถอยห่างจากเจ้าแม้แต่ก้าวเดียวขึ้นมาเกิด มันตรัย เราเองก็ยืนรอเจ้าอยู่ ณ ที่นี้แล้ว”

“ฝ่าพระบาทคิดที่จะกำจัด ประหัตประหารมันตรัยอยู่...”

“เราจะไม่ทำอะไรเจ้าเลย ถ้าเจ้าไม่คิดการร้ายต่อเราหรือ คนของฝ่ายเรา บัดนี้ เป็นโอกาสที่เราจะได้สนทนาทำความเข้าใจ ซึ่งกันและกันให้ถ่องแท้ออกไปแล้ว จงอย่าได้มาคิดวางแผนร้าย คอยเกาะติดรังควานเราและคณะของเราอยู่อีกต่อไปเลย”

หล่อนกล่าวออกไปอย่างนุ่มนวล อ่อนหวานและเป็นมิตร ที่สุด

มีเสียงหัวเราะแผ่วต่ำ กังวานแว่วมาเหมือนพอมด

“พระองค์หญิงชอบที่จะตระหนักได้ดีอยู่แล้วว่า ณ บัดนี้ มันตรัยไม่อาจเข้าไปใกล้องค์ได้เพราะมีชายเพชรมาขวางกันเป็น ปราการไว้รอบปริมณฑลที่ประทับอยู่ ขอได้โปรดอย่าพระบาท ก้าวให้พ้นจากสิ่งกีดขวางนั้นออกมาก่อนเกิด แล้วมันตรัยจะ เข้าไปเฝ้าโดยใกล้”

“หากเจ้ายังไม่ยอมปรากฏตนขึ้น เราก็จะไม่ก้าวลงไป เหมือนกัน เจ้าก็รู้อยู่แล้ว เราเป็นแต่เพียงสตรี จะมีฤทธิ์เดช พิษสงทำอะไรแก่เจ้าผู้เรืองไปด้วยวิทยาเวทอันยิ่งใหญ่ได้”

หญิงสาวกล่าวโต้ตอบ เหมือนกับกำลังพูดอยู่กับบุคคล ธรรมดาในลักษณะปกติสภาพ แต่ประสาททุกส่วนพร้อมที่จะปฏิบัติการอะไรลงไปได้ทันที

“ฝ่าพระบาทเคยทำลายล้างมันตรัยมาแล้วด้วยน้ำมือเอง ในครั้งนั้น”

เสียงอมมนุษย์มันตรัย ตัดพ้อ หรือมิฉะนั้นก็กล่าวโทษ
หล่อนมา

“เราทำลายล้างอะไรเจ้า อย่างไร และเมื่อไหร่กัน?”

คารินพิศวง มึนงงต่อเหตุการณ์

“ก็น้ำมือใครเล่า ที่เป็นผู้กระชากกริช ที่ปักตรึงไว้กับ
มหาแคมภีร์มายาวินของมันตรัย ได้แท่นบรรทมของพันธุมวดี
ในครั้งนั้น เป็นผลให้มันตรัยประสบกับความวิบัติพราลัยเพราะ
มนตราอาคมต้องเสื่อมสลายสิ้นสุดลงชั่วคราวหนึ่ง แม้แต่ซาก
เดิมของมันตรัย ก็ยังถูกอัคคีเผาผลาญวอดวายเป็นเถ้าถ่านไป”

หญิงสาวเพิ่งจะหวนคิดถึงมาได้ ในการโรมรันประจัน
หน้ากับมนต์มายาอาถรรพณ์ของนิทรานคร เมื่อครั้งเดินป่ามา
ในครั้งแรกพร้อมกับรพินทร์ในคราวนั้น ถูกแล้ว หล่อนจำได้ ตัว
หล่อนเองนั้นแหละที่ เป็นผู้ฉลวเข้าไปกระชากกริชที่ปักตรึงอยู่
กับแคมภีร์หนึ่งมนุษย์ ที่ซ่อนอยู่ใต้แท่นบรรทมของพันธุมวดีใน
ปราสาทร้าง โดยเสียงตะโกนร้องสั่งของรพินทร์ อันขณะนั้น
เป็นเวลาที่พักอมมนุษย์ บริวารของไอ้ผีร้ายกำลังตะลุมบอน
ประจัญบานกับฝ่ายของหล่อนอยู่อย่างซุลมุน และฝ่ายหล่อน
กำลังจะเพลี่ยงพล้ำ เพราะไม่อาจฆ่าพวกมันให้ล้มตายหรือยุติ
ปฏิกิริยาต่อสู้แบบหุ่นยนต์ของพวกมันที่รุ่มล่อมเข้ามาได้

ถูกแล้ว หล่อนเองเป็นผู้ที่กระชากกริชเล่มนั้นออก
อันเป็นผลให้เหตุการณ์ร้ายที่ทุกคนเผชิญหน้าอยู่ ยุติสงบ
ราบคาบลงได้!

“โอ้ว!...”

หล่อนอุทานออกมา

“เราไม่ได้ตั้งใจจะทำร้าย หรือสร้างความพินาศทำลายล้างอะไรเจ้าเลยนะ มันทรีย แต่เรามีความจำเป็นที่จะต้องป้องกันตัว และหมู่คณะ เพราะในครั้งนั้น เจ้าก็สำแดงฤทธิ์เข้าก่อกวนรังควานพวกเราเหมือนอย่างที่เรากำลังปฏิบัติอยู่ขณะนี้เช่นกัน เจ้าเป็นผู้สร้างปัญหา ส่วนเรานั้นจำเป็นที่จะต้องแก้ปัญหานี้ อันหมายถึงความอยู่รอดของเราโดยตรง เจ้าจงอย่าได้มากล่าวโทษอะไรเราเลย ในเรื่องที่แล้วมาเฉพาะครั้งนั้น”

“มนตรีย มิได้ถือโทษคุณแค่นั้นอันใดแก่ฝ่าพระบาทเลย ในเหตุการณ์ครั้งนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นด้วยเล่ห์กลของไอพราณไพร คืออัคนีรุทรในบรรพชาติ ร่วมมือกับวิญญานของขุนพลวรมันต์โดยแท้!”

กระแสเสียงแหบห้าวสะท้อนตอบความหล่อนมา มันจะเป็นภาษาอะไรหล่อนก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน แต่สามารถเข้าใจได้ทุกอย่างกระทั่งความ เพราะมันเข้ามาในสมองของหล่อน หาใช่ทางไสตลัมผัสไม่

“เช่นนั้น เจ้าจงปรากฏตัว และขึ้นมาสนทนาตอบคำถามของเราให้กระจ่างเถิด แม้เจ้าจะล่องล้าเข้ามาภายในปริมณฑลที่พักของเราไม่ได้ แต่บัดนี้ เราก็ได้มายืนอยู่ริมขอบของอาณาเขตแล้ว เจ้าก็จงเคลื่อนเข้ามาให้ชิด เราจะได้สนทนากันโดยมีเส้นแบ่งเขตกัน ห่างกันแค่เอื้อม เราจะไม่ก้าวออกไป เเท่า ๆ กับที่เจ้าก็ไม่จำเป็นจะต้องล่องล้าเข้ามา และถ้าเจ้าสามารถตอบคำถามของเราให้เป็นที่น่าพอใจ เราอาจเป็นฝ่ายก้าวออกไปหาเจ้าเอง”

“กลลวงของอิสตรี!...” เสียงนั้นเหมือนจะคำรามก้องมา

อย่างรู้ทัน “ถ้าข้าปรากฏกายขึ้นเมื่อใด ฝ่าพระบาทก็จะฉวยโอกาสทำร้ายข้าเมื่อนั้น!”

“นี่! มันทรีย เรามาพูดกันดีๆ เถอะนะ หากเจ้าไม่ประสงค์ร้ายต่อเรา เราก็คงจะไม่คิดร้ายอะไรต่อเจ้าเลย ออกมาซิ! ไหนเจ้าว่าอยากจะพบเราอย่างไรล่ะ”

ไม่มีเสียงตอบจากมนตรีย ในสมองของหล่อนว่างเปล่า ไปชั่วขณะ ดารินรออยู่ชั่วครู่ จึงกล่าวออกไปอีกอย่างอ่อนโยน เหมือนเดิม

“เราอย่ามาเกียวกัณอยู่เลยนะ ในระหว่างเรากับเจ้า ในข้อที่ว่าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจะถูกขอร้องให้ล่วงเข้าไปในเขตของอีกฝ่ายหนึ่ง เราอยู่กันคนละฟากรั้วกันนี้ก็ได้ เราได้ยินเสียงของเจ้าและเจ้าก็ได้ยินเสียงของเรา เอาละ...สมมุติว่าเรายอมรับตามคำของเจ้า ว่าเราคือ ‘จิตรางคนางค์’ เราจะขอถามในสิ่งที่เราพิศวงกังขาอยู่ในขณะนี้ เจ้าจะยอมตอบหรือไม่”

“ฝ่าพระบาทมีพระประสงค์ต้องการทราบในสิ่งใด มันทรียจะตอบในทุกสิ่งที่ตอบได้”

เสียงลึกลับของอมมนุษย์ ผู้เป็นอมตะ เริ่มโต้ตอบหล่อนมาอีก ลดความเกรี้ยวกราดลง

อย่างพิสดารให้เห็นว่า หล่อนไม่ได้เตรียมการกระทำสิ่งใดเลย ดารินค่อยๆ หย่อนกายลงนั่งบนโขดหินเตี้ยด้วยอาการสงบราบเรียบ แต่มืออีกข้างหนึ่งกุมพระเครื่องรางบนทรวงอกไว้ตลอดเวลา

“ขอขอบใจต่อราชบุโรहितมนตรียเป็นอย่างมาก ที่ได้ให้

เกียรติต่อเราตามฐานันดรศักดิ์อิสริยยศเดิมในชาติปางบรรพ์
ของเรา ตามฐานะของจิตรางคนางค์เทวี...”

หล่อนกล่าวแถมซ้ำชัดเจนทุกถ้อยคำ

“อันว่านาม ‘จิตรางคนางค์เทวี’ นี้ เราเคยได้ยินได้ฟังมาก่อนแล้วครั้งหนึ่ง และมาได้ยินเจ้าเอ๋ยเรียกเราอีกครั้ง ณ คื่นที่เจ้าเข้าราวีเราในเมื่อ 2-3 คื่นก่อนนี้เอง เราทั้งสองฝ่ายได้พูดจาสนทนากันเช่นขณะนี้แหละ แต่ยังไม่กระจ่างชัดนัก แล้วก็เกิดการปะทะขึ้นเสียก่อน เพราะเจ้าใช้กองทัพคชสารเข้าไล่เหยียบย่ำพวกเรา”

“ฝ่ายของฝ่าพระบาทได้กระทำร้ายซ้ำก่อน!”

“เอาเถอะ ใครจะทำร้ายใครก่อน เหตุการณ์ขณะนั้นมัน
จะเริ่มต้นขึ้นอย่างไร เราเองก็สับสนลึมเสียหมดแล้ว แต่ขณะนี้
ระหว่างเจ้า...กับเรา อยู่ในระหว่างการติดต่อสนทนากันใช่หรือ
ไม่ แม้จะไม่เห็นตัวก็ตาม?”

“ใช่! มันทริยกำลังส่งกระแสนิจิตติดต่อกับฝ่าพระบาทอยู่”

“ด้วยเจตนาอันประสงค์ร้ายอย่างแอบแฝง?”

“ห้ามมิได้เลย”

“ฟังนะ มंत्री...เรื่องราวความเป็นมาของนิทรานคร เรา
เคยได้รู้ทั้งหมดแล้ว ว่ามีความเป็นมาและเป็นไปเช่นไร...เรื่อง
ของกษัตริย์เคราะห์ร้ายที่ทรงพระนามว่า ‘ชัยสุริยา’ ผู้ครอง
อาณาจักร...เรื่องของราชบุโรहितที่ปรึกษาราชการแผ่นดินผู้เต็มไปด้วยอำนาจกฤตติยามนต์ล้นฟ้าในยุคนั้น...เรื่องของขุนพลวรมันต์
แม่ทัพหนุ่ม ผู้หมายปองเจ้าหญิงพันธุมวดี ราชธิดาของเจ้า
ผู้ครองนคร และเกิดการช่วงชิงกันขึ้น กับราชบุโรहितมนตรี

แล้วท้ายสุด ทุกคนต้องพ่ายแพ้ต่อเล่ห์กลมนต์มืดของราชบุโรहित มंत्रีย์หมดสิ้น...อาณาจักรถล่มพินาศกลายเป็นนครแห่งความ หลับไปชั่วนิรันดร์กาล โดยมีมंत्रีย์เป็นผู้ครอบครองอาณาจักร ร้างและหลับสนิทนั้น เปรียบไม่ผิดอะไรกับนายนิรยบาลที่ ปกครองข้าทาสบริวารอยู่ในนรก สิ่งที่เรารู้มาเหล่านี้ ไม่ เคยมีนามของ ‘จิตรางคนางค์’ อันเป็นเจ้าหญิงอีกองค์หนึ่ง ซึ่ง เจ้าอ้างว่าเป็นเชษฐภคินีของพันธมิตรเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยเลย ไม่มีกษัตริย์หนุ่มนามว่า ‘อัคนีรุทธิ์’ อันกลายมาเป็นพรานไพร ในชาตินี้ ซึ่งได้สังหารพระชนม์ชีพของพระราชบิดาแห่งจิตราง-คนางค์ดังเช่นที่เจ้ากล่าวกับข้า เพราะฉะนั้น จึงตอบเราว่า ‘จิตรางคนางค์’ กับ ‘อัคนีรุทธิ์’ ปราภฏขึ้นมาได้อย่างไร ในยุค นั้น”

“สิ่งที่ฝ่าพระบาทอ้างว่าได้รับรู้เรื่องราวแต่หนหลังมาโดย ละเอียดยนี้ ได้รับรู้มาจากผู้ใด?”

มंत्रีย์ผู้ไม่เห็นกายในขณะนี้ ย้อนถามมาในฉบับลับ

“ขุนพลวรมันต์ คู่แค้นซึ่งเคยตกเป็นทาสของเจ้านั้นแหละ ได้ฉายภาพทุกสิ่งทุกอย่างให้เราได้เห็นในนิมิตฝัน ซึ่งพิจารณา ดูจากเหตุผลสิ่งแวดล้อมแล้ว เป็นสิ่งที่เราพอจะสรุปประมวล ความเชื่อได้ทุกประการ”

“มันหลอกลวง มุสา! มันบ้ายเบนความเป็นจริงที่ซ่อนเร้น อยู่ลึกซึ้ง ความจริงก็คือ นิทรานครมีเจ้าหญิงอยู่สองพระองค์ องค์แรก ‘จิตรางคนางค์’ องค์ที่สอง ‘พันธมิตร’ อัคนีรุทธิ์ คือ กษัตริย์อีกอาณาจักรหนึ่ง ที่เป็นฝ่ายข้าศึกศัตรูภายนอก วรมันต์ นั้น ปองรักอยู่กับพันธมิตรจริง แต่ก็หมายถึงว่า จิตรางคนางค์

ผู้เป็นเชษฐภคินี ตีมน้ำพิษทำลายองค์เองเพื่อหนีมนตร์ภัยไปแล้ว
ประกอบกับความเสียพระทัย ที่บุรุษที่ตนหลงรัก คือ อัคนีรุทร์
ปลงพระชนม์พระราชบิดาในสนามยุทธ์ด้วยดอกธนู”

“แต่ข้ารู้ว่า กษัตริย์ชัยสุริยา มิได้สิ้นพระชนม์ด้วยการ
ยุทธ์ หากแต่สิ้นพระชนม์ด้วยยาพิษของปุโรหิตมนตร์ภัย ก็คือ
เจ้านั้นแหละ!”

“วรมันต์ มุสาหลอกลวง ปิดบังความจริงบางส่วนไว้!”
เสียงของมนตร์ภัยก็ก้องในสมองของหล่อน ลั่นอื้ออึงไป
หมดจนดารินต้องเอามือกุมศีรษะ

“ก็มีอยู่สองฝ่าย ถ้าวรมันต์ไม่มุสา เจ้าก็ต้องมุสา เรา
เคยจำได้ ว่าครั้งที่เราผ่านนิทรานครมาในคราวนั้น ตัวเราเอง
เคยตกเป็นเชลยอยู่ในอุ้งมือของเจ้าอีกครั้งหนึ่ง แต่ครั้งนั้น เจ้า
ไม่เคยบอกถึงความเป็นมาแห่งตัวเรา หรือความผูกพันใดๆ
ระหว่างเรากับอาณาจักรแห่งนี้เลย เจ้าเพียงแต่เอ่ยเรียกนาม
ข้าว่าจิตรางคนางค์ ซึ่งข้ายังไม่อาจเข้าใจอะไรได้ในขณะนั้น”

“จะยังประโยชน์อันใด ที่มนตร์ภัยจะต้องเฉลยความจริง
ทั้งมวลแก่ฝ่าพระบาทในครั้งนั้น เพราะถึงอย่างไรก็ได้ตัวไว้แล้ว
แต่วรมันต์ก็เป็นผู้ที่นำเสด็จหนีเงื้อมมือของมนตร์ภัยออกมาได้
ในขณะที่มันเข้าถึงสิ่งอยู่ในร่างของคนใช้ฝ่าพระบาท...วรมันต์นั้น
ถูกปลดปล่อยให้พ้นเงื้อมมือมนตร์ภัย หนีไปได้แล้วพร้อมกับ
พันธุมวดี ทั้งความเท็จ ความไม่กระจ่างแจ้ง ความปิดบังซ่อน
เร้นในบางส่วนไว้ให้แก่ฝ่าพระบาท แต่มนตร์ภัยนั้น...ยังวนเวียน
อยู่ ยังเป็นผู้อยู่คอยฝ่าพระบาท พิจารณาเองว่า จะเชื่อผู้ใด
วรมันต์หรือวามันตร์ภัย...‘มัน’ ผู้จากไปแล้วอย่างมีความสุข กับ

‘มัน’ ที่ยังวนเวียนอยู่ด้วยเพลิงรักเพลิงพยาบาทและรุ่มร้อนไปด้วยทุกข์”

คารินงันนิง เกือบจะจำนน

หล่อนรู้เรื่องราวของนิทรานคร ในขณะที่หลับฝันไปเท่านั้น แต่บัดนี้ หล่อนได้รับการบอกเล่าจากมนตรียโดยตรง น้ำหนักของความน่าเชื่อถือ ควรจะอยู่ที่ฝ่ายไหนกันแน่ วุบหนึ่ง หล่อนคิดไปถึงการพบปะกับสิ่งอันเหนือโลกชนิดหนึ่ง ในคืนที่หล่อนนั่งจตุรูป ภาวนาขอบารมีองค์ฤาษีโกทัณณะเพื่อเปิดโลก นางผู้ที่เข้ามาปรากฏให้หล่อนเห็นนั้น เป็นสิงขรเทวนารี นางได้เรียกหล่อนว่า ‘จิตรางคนางค์’ เช่นกัน สิ่งนี้ หล่อนตระหนักแน่อยู่แก่ใจโดยไม่เคยเปิดเผยแก่พรรคพวกคนใดมาก่อนเลย เพราะเป็นสิ่งที่ยากจะอธิบาย

มนตรียน่าจะให้ความจริงแก่หล่อนได้มากกว่านิมิตฝันในครั้งนั้น จากเหตุ...และผลที่นำมาเปรียบเทียบ แต่ไม่ว่ามันจะเป็นความเท็จ หรือความจริงแค่ไหน มันก็หาได้ก่อให้เกิดคุณประโยชน์ใดๆ แก่หล่อนทั้งสิ้น มีแต่ผลร้ายอันน่าสะพรึงกลัวทุกด้าน

เจ้าผีร้ายกำลังมาทวงถามหนี้แต่บรรพชาตินหลายกับหลายกลับเอากับหล่อน ผูกพันเกี่ยวข้องไปถึงด้านความพยาบาทมาดร้าย ที่มีต่ออรพินทร์ ไพรวลย์ ที่มันอ้างว่าเป็น ‘อัคนีรุทธิ์’ ด้วย

“มนตรีย...”

ในที่สุด หล่อนแข็งใจเอ่ยขึ้น

“ขณะนี้ อัคนีรุทธิ์ อยู่ที่ไหน?”

สำเนียงเสียงหัวเราะกระหึ่ม เย้ยหยัน

“มันกำลังก้าวเข้าไปสู่กาลวิบัติหายนะ ไม่มีสิ่งใดจะช่วย
มันได้เลย...ไม่มี!”

“เกิดขึ้นจากการกระทำของเจ้า?”

“นั่นไม่ใช่สิ่งที่ข้ารอคอยกาลเวลาอยู่หรอกหรือ?”

“แลกกันได้ไหม?...นี่เป็นข้อเสนอ จากจิตรรางคนางค์”

“แลกอันใด?”

“เจ้าจงมาเอาชีวิตของ ‘ข้า’ ไป แล้วละเว้นปลดปล่อย
‘เขา’ เสีย อย่าได้ทำอะไรแก่เขาเลย ข้ายอมไปกับเจ้าแล้ว ไม่
ว่าสู่नรกขุมไหน ขอเพียงอย่างเดียว จงยุติการตามล่าเขาให้
หมดสิ้นเสียที”

ดาริน วราฤทธิ์ กล่าวหนักแน่น พร้อมกับหล่อนก็
ก้าวออกนอกเขตปริมณฑลของแคมป์ที่พัก อันหนานอิน
ขีดเส้นวงไว้ทันที...